

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sometimes the heart learns faster than the head

Love ⁱⁿ the lesson plan

ROXIE RAY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

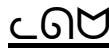
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

DERS PLANINDA AŞK

ROXIE RAY

SPECIAL FICTION BOOKS

SPECIAL FICTION BOOKS

Telif hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun zevki için tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

Sevgili Okuyucu

Ruh sağlığınız önemlidir. Bu kitap, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. İçinde yer alan herhangi bir Şey ruh sağlığınızı , lütfen kendinize dikkat edin ve gerekirse uzaklaşın — huzurunuz her zaman önceliklidir.

Ders Planındaki AŞk, rahat, duygusal olarak hassas bir paranormal Kronik bir hastalığı olan birinci sınıf ğretmeni ve dul bir kurt adam babasının kendisi ve çocukları için yeni bir hayat kurmaya çalışmasını anlatan bir aşk hikayesi. Bu hikaye, nazik bir iyileşme, ikinci Őanslar ve derin bir yaradan sonra yeniden sevmeyi öğrenmeyi anlatıyor.

Umut dolu, sıcak ve nihayetinde moral verici olsa da, bu kitap keder, kronik hastalık, travma ve geçmişteki Şiddetin kalıcı etkileri gibi olgun duygusal temaları da ele almaktadır. Bazı okuyucular bu unsurları tetikleyici veya rahatsız edici bulabilir.

Lütfen kendinize karşı zen ve Şefkatle okuyun. Siz yumuşaklık, güvenlik ve kendinizi güvende hissettiren hikayeleri hak ediyorsunuz.

Kitabın arkasında tam içerik uyarı listesi bulunmaktadır.

[TETİKLEYİCİ UYARILAR](#)

*Yorgun, cesur ve sessizce mücadele edenler için.
Kötü günlerinizden daha fazlasısınız ve aşk sizi bekleyecektir.*

İÇİNDEKİLER

1. [Giselle](#)
2. [Ben](#)
3. [Giselle](#)
4. [Ben](#)
5. [Giselle](#)
6. [Ben](#)
7. [Giselle](#)
8. [Ben](#)
9. [Giselle](#)
10. [Ben](#)
11. [Giselle](#)
12. [Ben](#)
13. [Giselle](#)
14. [Ben](#)
15. [Giselle](#)
16. [Ben](#)
17. [Giselle](#)
18. [Giselle](#)
19. [Ben](#)
20. [Giselle](#)
21. [Ben](#)
22. [Giselle](#)
23. [Ben](#)
24. [Giselle](#)
25. [Tamamen Teslim Olmanın Özgürlüğü](#)
26. [Perili Ayna](#)
- [Epilog](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Uyarılar](#)

BİR GISELLE

Günde Bir Elma...

Alarm saatim çalmaya başladı ve ben kendime uzun ve derin bir nefes almaya izin verdim, sonra yavaşça oturdum. Kafamı, sanki bu sinir bozucu sesin kaynağını arıyormuşum gibi bir o yana bir bu yana çevirdim, oysa üniversiteden sonra eve döndüğümünden beri alarm saatimi hep aynı yerde tutuyordum.

Çoğu insan telefonunu alarm olarak kullanır ve komodinin üzerinde tutardı, ama bu benim için işe yaramıyordu. Alarmı duymama, sonsuza kadar erteleme ya da uyanma ile tam olarak kendime gelme arasındaki o bulanık sersemlikte kapatma ihtimalim çok yüksekti.

"Evet, evet..." diye mırıldandım kendime, ayaklarımla yataktan dışarı çıkarken. Her zamanki gibi her yerim ağrıyordu, ama bu durumun normal olduğunu bildiğim için, bir kez daha iç çekip yas tutmaya izin verdim, sonra da yoluma devam ettim.

Sabah rutinim oldukça basitti. Duşa girip, ekstra nazik vücut şampuanımla hızlıca yıkandım ve ince saçlarımla duş bonesinin içinde kalmasını sağladım. Bu, yarının rutinine eklenecekti. Kıvırcık saçlı en küçük kardeşim gibi dört veya beş gün saçımı yıkamadan geçirebilmeyi dilese de, ince, bulaşık suyu rengi kahverengi saçlarımla yağlanarak daha koyu ve daha düz hale gelmesini önlemek için neredeyse her gün şampuan ve saç kremi kullanmak zorundaydım.

Duş aldıktan sonra, havluyla odama dönüp giyindim, basit bir göz kalemi, ruj ve maskara sürdüm ve sonra haftalık peruğumu seçtim — sonuçta pazartesi günüydü.

"Hey Google," dedim, ellerimle yapmam gereken işler varken telefona yazmakla zaman kaybetmek istemiyordum. "YouTube'u aç."

Telefon, uygulama açılmadan önce normal, aşırı kibar yanıtları verdi. Dolabımı açarken biraz dikkatim dağıldı, sentetik ve insan saçı karışımı peruklarıma baktım, bazıları tam dantelli, bazıları dantelli ön kısımlı ve birkaç tane de ön saçlıydı, ki açıkçası ön saçlı olanları pek sık kullanmıyordum. Son zamanlarda yanaklarım çok zayıflamıştı, ön saçlar yüz hatlarımı bastırıyor ve gölgeliyordu. Ve özgüvenimi artırmak için peruk taktığımdan, kendimi rahatsız hissettiren bir şey takmak en son istediğim şeydi.

"Bu hafta kızıl saçlı olmak istiyorum galiba," diye kendi kendime düşündüm. Peaches adında, her yere peşimden gelen bir kedimiz varken, yüksek sesle konuşma alışkanlığı edinmiştim. Peaches bir gün evimize girmiş ve kalmaya karar vermişti. Hiçbirimiz ona karşı çıkacak cesaretimiz ya da isteğimiz yoktu. Ama artık o yoktu, on dokuz yaşında hayata veda etmişti. Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını biliyordum. Annem öldükten sonra Peaches'in hayat sevinci kayboldu ve çoğu zaman onu annemin sallanan koltuğunda derin uykuda buluyordum.

Ne yapıyordum ben?

Tabii ya, hazırlanırken dinlemek için bir video açmaya çalışıyordum.

"Tamam, Google, 'daha sonra izle' listesini çal."

İlk oynatılan video, Gen Alpha argosu, anlamları ve iş yerinde uygun olup olmadıkları hakkında yarı ciddi bir rehberdi. Benim yaşımdaki çoğu yetişkin bunu tuhaf bulurdu, ancak bir öğretmen olarak bu argoyu bilmem gerekiyordu.

"Bugün, çocukların son zamanlarda en sık kullandığı bazı deyimleri inceleyeceğiz!"

Düşüncelerimin tekrar dikkatimi dağıtan şeye dönmesi uzun sürmedi. Bazen Peaches ve annemin şimdi birlikte olduklarını düşünmek hoşuma giderdi, Peaches gürültü çıkararak yavaş yavaş okşamamı isterken, annem el titremeleri çok kötüleştiğinde yapamadığı tüm nakış işlerini tamamlıyordu. Kenarları melankoliye batmış olsa da, bu hoş bir düşünceydi.

Bir insanı veya evcil hayvanı sevmenin kötü yanı da buydu; eninde sonunda, ne olursa olsun, veda etmek zorundaydınız. Evet, umarım tekrar merhaba diyebilecektim, ama benim tarafımdaki bekleyiş bazen acı verici derecede uzun geliyordu.

"Skibidi Ohio Rizz. Şimdi, bu biraz uzun ama..."

"Dur biraz," dedim, telefonumu alıp videoyu geri sardım. Bunun doğru olması *imkansızdı*. Tekrar oynattım. Tam olarak böyle demişti.

Huh.

"Tamam, sen uzmansın," diye mırıldandım, sanki beni duyabiliyormuş gibi. Hazırlanmaya devam ettim, videoyu sadece yarı dinleyerek. Ama benim için genelde böyle olurdu. Vücudumun parçalanıyor olmasından mıdır bilmiyorum, ama kendi düşüncelerimde dolaşarak çok zaman geçirirdim ve sınıfın dışında bu düşüncelerim hiçbir şekilde düzenli değildi.

Bu da elbette, annemi ve kedimi özlediğim düşüncesine geri dönmeme neden oldu. Dünyadaki zamanımı aceleye getirmek istediğimden değildi. Hayır, hiç de değil!

Hayatım tam olarak kolay sayılmazdı, ama mutsuz ya da yoksun da değildim. Başımı sokacak bir evim, sevgi dolu bir babam, harika bir kardeşim ve üniversitede kendi hayatlarını yaşayan bir bebek kardeşim vardı. Ne zaman eve gelseler, kendilerini biraz daha rahat hissediyor gibiydiler.

Bu beni gerçekten mutlu etti. Lise dönemi hiçbirimiz için kolay geçmemişti. Ben okula giderken, annem neredeyse tüm hayatı boyunca süren kronik hastalığı nedeniyle giderek daha da kötüleşmişti. Kardeşim Simon okuldayken benim hastalığım da kötüleşmişti ve ailemizin en küçüğü olan Nox, kısa saçları ve androjenik özellikleri nedeniyle zorbalığa maruz kalmıştı — sanki görünüşlerini kontrol edebilecekleriymiş gibi. Ben anneme, kardeşim babamıza benzerse de Nox ikisinin neredeyse mükemmel bir karışımıydı. Bazen bu durum gerçekten tuhaftı, orası kesin.

Simon demişken... Silikon peruk tutucumu takıp saç çizgimi düzelttikten sonra videoyu durdurdum ve koridoru geçip onun kapısını çalmaya gittim.

"Hmn?"

"Tost makinesine waffle koyacağım. Sen de ister misin?"

"Mmmhmm."

"Tamam o zaman."

Simon sabahları pek uyanık biri değildi, ama bir saat kadar sonra kendini yataktan sürükleyerek kalkar, zombi gibi merdivenlerden iner ve ona bıraktığım her şeyi yiyip bitirirdi. Kendi kahvaltısını hazırlayabilirdi, ama benim tepsimin yanına, sözde "gerçek" malzemelerle yapılmış "ekstra doyurucu" bir dondurulmuş waffle daha koymak benim için hiç sorun değildi. En sağlıklı kahvaltı mıydı? Hayır, ama Eggos değildi ve üzerinde şekerleme veya çikolata parçacıkları yoktu, bu yüzden bunu bir kazanç olarak saydım. Ayrıca, waffle'lar ekstra demirle zenginleştirilmişti ve adet dönemim her başladığında anemiye yaklaştığım ve vücudumu ateşe verdiğim düşünülürse, kanımın bu maddeden yeterince alamadığı açıktı.

"Günaydın baba," dedim merdivenlerin altına ulaştığımda, nefesimi toplamak için bir an durdum. Nefes nefese değildim, ama göğsümde hafif bir sıkışma hissettim ve biraz durmam gerektiğini anladım. Bu yüzden durdum. Teşhis konulduğundan bu yana on yıl içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da vücudumu dinlemenin çok önemli olduğuydu — insanlar bana bunun aptalca olduğunu söyleseler de.

Bunun kötü niyetli olmadığını biliyordum. Bunun nedeninin, birçok insanın kronik hastalığın ne olduğunu *anlamaması olduğunu* biliyordum. Modern tıp o kadar ilerlemişti ki, insanlar astım, diyabet, Graves hastalığı ve hatta grip bile ölümcül olabileceğini fark etmiyorlardı, bu yüzden hasta insanların aldığı tüm ekstra önlemler onlara biraz aşırı geliyordu. Bazen biz spoonies'ler (internette sıkça kullanılan bir terim) mızımız veya dramatik olarak algılanıyorduk, ama keşke insanlar benim yerimde olabilselerdi. Belki o zaman, kronik bir hastalıkla yaşayan birinin hayatının nasıl olduğunu anlayabilirlerdi.

"Waffle ısıtacağım," dedim neşeli bir şekilde, biraz kasvetli düşüncelerime rağmen. "İster misin?"

"Tabii, benim için sorun değil," dedi babam, pencerenin yanındaki koltuğundan, ön bahçeye, krizantem çalılarına ve annemin uzun zaman önce diktiği hostalara bakarak. Hiçbirimizin bahçeyle uğraşacak boş zamanı ya da enerjisi yoktu, ama onlar her yıl geri geliyorlardı. Basit bir şeydi, ama benim için, özellikle havanın ısınmaya başladığı ve serin esintinin soğuğa dayanıklı çiçeklerin hafif kokularını rahatlıkla taşıdığı ilk bahar günlerinde, hafızamda sakladığım

Özellikle havanın ısınmaya başladığı ve serin esintinin soğuğa dayanıklı çiçeklerin hafif kokularını rahatlıkla taşıdığı ilkbaharın ilk günlerinde, bu benim için çok değerli bir anıydı.

Henüz o noktaya gelmemiştik, kış yavaş yavaş çekiliyordu ama uzun, soğuk ve yağışlı bir mevsimde olabileceği gibi inatla gücünün son kalıntılarını elinde tutuyordu, ama ben özellikle acele etmiyordum. Sonuçta, ara dönem değerlendirmelerine giriyorduk ve bunun öğrencilerimi ne kadar strese soktuğunu düşünmekten korkuyordum. Bunu hafifletmeye çalıştım, gerçekten denedim, ama ne olursa olsun, öğrencilerim ne kadar küçük olursa olsun, belli bir düzeyde endişe olacaktı.

Lise öğretmenlerinin bunu nasıl başardığını hayal edemiyordum. Benim öğrencilerim birinci sınıftaydı ve onlara gerçekten bir faydası olmayan, sadece bilgileri ne kadar iyi ezberlediklerini test eden akademik engelleri aşmaya zorladığım için hala kendimi oldukça suçlu hissediyordum.

Ancak okul sistemindeki sorunlar kahvaltı yapmadan çözülmeyecekti, bu yüzden waffle'ları aldım, dördünü fırına attım ve zamanlayıcıyı ayarladım.

Kaybettiğim kiloları geri almak için bir adet dondurulmuş waffle yeterli kalori sağlamıyordu, bu yüzden vücut geliştiricilerin kilo almak için kullandıkları ya da lisedeki kötü kızların diğer kızların belini sabote etmek için kullandıkları, iğrenç, yüksek kalorili protein barlarından bir tane aldım. Ağzımda her zaman garip bir tat bırakıyorlardı, ama onları her gün yemeye başladığımdan beri bir kilo bile kaybetmemiştim, bu yüzden seçici olamazdım. Keşke ilk teşhis konulduğunda diyetim beni Ensure'dan bıkartmasaydı. Tabii ki yine de onları yutuyordum, ama bu hiç de keyifli bir deneyim değildi. Bir yıl süren hipertiroidizm ve şiddetli mide bulantısı sonucunda yiyebileceğim üç şey kalmıştı: su, Goldfish krakerleri ve Ensure. Hepsi bu kadardı.

Gastronomik açıdan benim için pek de aydınlatıcı bir dönem değildi, bu yüzden ne yazık ki kalori yüklü bu besin takviyesi, benim için oldukça kötü anılarla sonsuza kadar bağlandı. Hayat memat meselesi olmadığı sürece, o kalın içeceği bir daha asla yutmayacaktım.

Dondurulmuş waffle'ımın üzerine biraz çilek koyduğumda kaşlarını kaldıran pek çok kişi tanıyordum. Tatlı şeyleri pek sevmediğim için şurup veya krem şanti kullanmıyordum ve

Sabahın ilk saatlerinde tatlı yemenin ne zaman kabul edilebilir hale geldiğini anlamıyordum. Kan şekeri ve cildim için iyi değildi ve zaten tuzlu yiyecekleri tercih ediyordum.

Bunu herkese duyurmadım tabii. Bazı insanlar tatlılarına karşı çok güçlü duygular besliyorlardı. Ve dürüst olmak gerekirse, hayatlarına biraz fazla şeker katmak onları mutlu ediyorsa, ben de buna tamamen katılıyordum. Dünya zaten yeterince zor bir yerdi, bu yüzden kendilerine veya başkalarına zarar vermedikleri sürece, insanlar bulabildikleri her yerde mutluluk aramalarını küçümsemedim.

"Waffle'lar hazır, baba," dedim, waffle'ımı hazırlamayı bitirip, pek de iştah açıcı olmayan protein barımı çiğnerken. Neyse ki, birkaç ısırtıda bitirdim ve kahvaltımın geri kalanını gerçekten tadını çıkarabildim.

Babam ben kahvaltımın yarısını bitirmişken masaya oturdu, bu yüzden doğal olarak ondan önce bitirdim ve tabağımı bulaşık makinesine koyduktan sonra yanağına bir öpücük kondurdum.

"Hemen okula mı gidiyorsun?"

"Hayır, dün gece yaptığımız lazanyayı götürmek için Mack anneannemlere gidiyorum, hatırladın mı?"

"Ah evet, evet, unutmuşum. Ona selamımı söyle."

"Tabii ki. Umarım hava ısındığına göre, biraz daha sık ziyarete gelebilir."

"Bu çok güzel olurdu. Biz yaşlılar için inzivaya çekilmek çok kolay, biliyor musun? Bazen senin ve kardeşin olmasaydı, birkaç hafta boyunca kimseyle yüz yüze konuşmazdım diye düşünüyorum."

"İyi ki bize mahkum oldun," dedim, kalın, gri saçlarını karıştırarak. Keşke o geni ondan miras alsaydım. Kim bilir, belki de almıştım, ama hastalığım onu sabote etmişti. Gerçekten odaklanmam gereken bir şey değildi.

"Gerçekten de iyi bir şey."

Bana gönderdiği gülümseme, her ne kadar zor zamanlar geçirsem de, inanılmaz derecede şanslı olduğumu hatırlattı. Hayatımdaki tüm zorluklara ve kayıplara rağmen, hala çok fazla sevgi, başımı sokacak bir ev ve paylaşacak kadar yiyecek dolabım vardı.

Bu hiç de fena değildi.

Sabah rutinim neredeyse bittiğinde, önceki gece hazırladığım Tupperware kabını aldım ve kapıdan çıkıp, sadece üç ev ötedeki Mack anneannenin evine doğru yola çıktım. Kısa bir mesafe olmasına rağmen, merdivenleri çıkarken biraz nefesim kesildi. İş yerinde oturmak için bolca zaman ayırmam gerekecekti.

Verandaya çıkan dördüncü basamağın tepesine neredeyse varmıştım ki kapı açıldı ve hayatım boyunca tanıdığım minyon, yaşlı kadın ortaya çıktı.

"Penceremden seni gördüğümü sandım!" diye bağırdı, gözlerinin kenarları kırışarak. "Bu sefer bana ne getirdin?"

"Sadece biraz kalan lazanya."

"Ooh, evlat, biliyorsun ki ertesi gün tadı daha güzel olur. Alfredo gibi."

Gülümseyerek başımı salladım ve kendimle gurur duydum. Hayatta yapamadığım birçok şey vardı, ama insanları mutlu eden lezzetli yemekler yapabiliyordum. "Kesinlikle katılıyorum."

"Nasıl bu kadar iyi yemek yapıp bu kadar zayıf kalabildiğini anlamıyorum. Yaptığın yemekleri yemiyor musun?"

Ve işte oradaydı. Kendimi durduramadan kaşlarımı çattım. Mack büyükanne iyi niyetliydi, ama daha iyi bilmesi gerekirdi. İnsanların vücudum hakkında yorum yapmasından nefret ediyordum - bu benim elimde olan bir şey değildi - ve ona neyle mücadele ettiğimi anlatmıştım.

"Ben *hastayım*, Mack büyükanne. Bunu biliyorsun. Ve elimden geleni yapıyorum."

"Elbette, elbette, canım. Özür dilerim. Aklımdan çıkmış. Annenin başına gelenlerin adil olmadığını Tanrı biliyor. Senin de aynı şeyi yaşaman, ben..." Tupperware'i benden alırken başını salladı. "Sen bir ilham kaynağısın, canım."

"Lazanyanın tadını çıkar," dedim, ruh halim hızla bozulmasına rağmen bir şekilde yüzümdeki somurtkanlığı silmeyi başardım.

Onca yıldır hasta olduktan sonra, Graves hastalığına ve onunla birlikte gelen tüm komplikasyonlara alışmış olduğumu düşünebilirsiniz. Ama insanların bu konuyu ele alış şekline asla alışamadım.

Evet, annemi öldüren aynı hastalığa yakalanmıştım. Evet, bu adil değildi. Ama bu, bana bunu hatırlatılması veya *ilham kaynağı* olduğumun söylenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ya da ne kadar *cesur* olduğumun. Ben hastalığım değildim. Ben bir öğretmendir ve kendim söylemek gerekirse, iyi bir öğretmendir. İyi bir aşçıydım. İyi bir kardeşim. Annemi öldüren hastalığın çok ötesindeydim.

Bunun gününü mahvetmesine izin verme, dedim kendime eve geri dönerken

Belki de üç ev öteye arabamla gitmeliydim, ama bazen gururum bana zarar veriyordu. *Mack büyükannenin iyi niyetli olduğunu biliyorsun*.

Ve öyle de yaptı. Elbette, iki haftada bir kilo almakta zorlandığımı unutuyor gibiydi, ama aynı zamanda peruklarımı takabilmem için daha büyük şapkalar ve ellerimi sıcak tutarken kışın da yazabilmem için parmaksız eldivenler ördü. On dokuz yaşında kalın saçlarım dökülmeye başladığında beni kuaföre götüren ilk kişi de oydu.

Tüm bunları hatırlamak beni moral bozukluğumdan kurtardı ve omuzlarımı dikleştirdim.

Bir sürü birinci sınıf öğrencisi beni bekliyordu.

Arabama binip okula kadar kısa mesafeyi sürdürdüm. Şehir merkezinden ziyade banliyöde yaşamamanın güzel yanlarından biri, iş yerimden çok uzak olmamasıydı. Tabii, trafiğin yoğun olduğu saatler hala cehennem gibiydi, ama genellikle dersler bittikten sonra geç saatlere kadar okulda kaldığım için bu trafiğe takılmak zorunda kalmıyordum.

İçeri girdikten sonra, sınıfıma gittim ve önümüzdeki birkaç saat için hazırlıklara başladım. Neyse ki bugün sanat dersi yoktu, bu da hazırlık süresini önemli ölçüde kısalttı. Sanat ve el işleri dersleri programda olduğunda, bunları günün sonuna almaya çalışırdım — kısmen dağınıklık nedeniyle, kısmen de sabah yaparsam çocukların günün geri kalanında konsantre olamayacakları için.

Her zamanki gibi, hazırlık için yeterli zaman yoktu. Öğrencilerim sınıfa girip sabah duyuruları öncesinde sohbet etmeye başladıklarında, ben de dinlenmek için masama oturmıştım.

Neyse ki, hoparlörden çok heyecan verici bir şey duyulmadı. Birkaç dakika sonra, öğrencilerimin önünde duruyordum.

"Günaydın, çocuklar."

"Günaydın, Bayan Fischbacher!"

"HOŞ GELDİNİZ, Sınıf."

"Teşekkürler, Bayan Fischbacher!" diye hep birlikte cevap verdiler.

Tanrım, en kötü günlerimde bile, onların beni karşılama şeklinden bıkaçağımı hiç düşünmemiştim. Üniversite benim için pek kolay geçmemişti; hızla kilo veriyordum, tiroidim rollercoaster gibi çalışıyordu ve saçlarım daha da inceliyordu, ama yine de bitirip diplomamı aldım. Aptalca pahalı olduğunu düşünsem de, bununla gurur duyuyordum. Özellikle de nispeten düşük maaşımı düşünürsek.

"Herkesin yerleşip yemekten sonra uykusunu atması için on dakika vereceğim," dedim parlak bir gülümsemeye. "Sonra bulutlar üzerine dersimize başlayacağız. Ve ne düşünürseniz düşünün, bu *önemsiz* bir konu olmayacak."

Sınıf homurdandı ve berbat bir kelime oyunundan duyduğum memnuniyet beni sardı. Bu, öğrencilerimle aramızda süregelen bir şakaydı, ama onlardan çok daha fazla keyif aldığımdan emindim. Kesinlikle yeterince maaş almadığım için bunu maaşımın bir parçası olarak görüyordum.

"Pekala, defterlerinizi çıkarın ve öğrenmeye başlayalım!"

Böyle sevimli öğrencilerim olduğu için minnettardım. Evet, Mickey'nin dikkatini dağıtma ve konsantrasyon sorunu vardı ve Jennifer, düzeltmem gereken uygunsuz şakalar yapma eğilimindeydi (bunları beşinci sınıfa giden ablasından öğrendiğine şüphe yoktu), ama en azından açıkça müstehcen değillerdi. Sadece... birinci sınıf öğrencisi için kesinlikle sınırları zorluyorlardı.

Sonra Addison vardı, genellikle dikkatini vermesi için okumayı bırakması için yalvarmak zorunda kalırdım. Ona diğer öğretmenlerin vereceğinden çok daha fazla özgürlük tanıyordum, ama notlarını koruduğu sürece kitaplarına daha fazla kaçmasına izin veriyordum. Ev hayatının pek de iyi olmadığı izlenimini edindim ve oraya beyzbol sopası ya da çocuk yetiştirme kitabı ile gidip

en azından okul saatlerini dinlenebileceği bir yer haline getirebilirdim.

Ders, öğrencilerin defterlerine farklı bulut türlerinin çizimlerini yapabilmeleri için ara vererek sorunsuz bir şekilde ilerliyordu. Çalışmalarının çoğunu tabletlerle yapıyorlardı, ancak onlara çizim yapma, kesme ve dersler için ellerini kullanma zamanı vermek, konsantrasyonlarına ve el-göz koordinasyonlarına büyük ölçüde yardımcı olduğunu fark ettim. Değerlendirmeleri tabletler aracılığıyla mı yapılacaktı? Evet, ama bunun yaptığım işi bozduğunu düşünmedim.

"Pekala, kimler kümülüs bulutlarına geçmeye hazır?" İkinci çizim molasından sonra sordum. Olumlu sesler yükseldi, ama sonra arkada bir elin kalktığını gördüm. "Evet, Alisha?"

"Bayan Fischbacher, Benny uyuyor."

Bakışlarım hemen Ben Poynter Jr.'a kaydı, kahverengi saçlı çocuk, masasına yaslanmış olan başını hemen kaldırdı.

"Hayır, değildim!" diye itiraz etti, ama suçluluk duygusu o kadar belirgindi ki, bunun doğru olduğunu anladım. Benny, öğrenmeye her zaman hevesli olmasa da, en tatlı öğrencilerimden biriydi. Onu yeni tanımaya başlamıştım, ancak anaokulunda öğle yemeği veya teneffüslerde refakatçi olduğum zamanlarda birkaç kez karşılaşmıştım ve o zamanlar ona Junior deniyordu. Artık Benny olarak anılmayı tercih ediyordu, ancak adını aldığı babasından çok övgüyle bahsediyordu. Ben Sr. ile hiç tanışmamıştım, ama harika bir oğul yetiştiriyordu.

"Benny," dedim yavaşça, bunun büyüyen kız ve erkek çocuklarıma hızlı bir ders vermek için bir fırsat olduğunu fark ederek. "Uyuyor olman sorun değil."

"Ama, bayan..." diye itiraz etmeye başlayan başka biri vardı, ama ben nazikçe sözünü kestim.

"Çocuklar, okul çok önemlidir ve her zaman uyanık kalıp derslere katılmak için elimizden geleni yapmalıyız. Sonuçta, uyursanız bulutları çizmeyi kaçırabilirsiniz." Şimdiye kadar söylediklerimi sindirmeleri için bir ara verdim. Evet, çocuklarım zekiydi, ama onlar çocuktuk ve bazen bir şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyaçları vardı. Hatta bazen *ben* bile bir şeyi sindirmek için zamana ihtiyaç duyuyordum ve ben bir yetişkindim. "Ama

ve hepinizin büyüyen kızlar ve erkekler olduğunuzu anlamalıyız, bu yüzden bazen vücudunuz, yatma saatine ve iyi bir kahvaltı yapmaya ne kadar dikkat ederseniz edin, rastgele çok daha fazla dinlenmeye ve çok daha fazla enerjiye ihtiyaç duyabilir. Böyle bir durumda, alışkanlık haline gelmediği sürece, sınıfımda dinlenmenizde bir sakınca yoktur. Herkes anladı mı?"

Herkes başını salladı, ama çoğu çocuk hala şüpheli görünüyordu. Onları suçlayamazdım. Anaokulundan yeni çıkmışlardı ve artık öğle uykusu olmayacağı konusunda pek çok ders almışlardı. Benim gözetimimde böyle bir şey olmayacaktı. Bu çocukları birinci sınıf boyunca ben eğittim ve okulun güvenli bir yer olduğu fikrini aşılama istedim. Beklentileri doğru bir şekilde belirlemek için bir sonraki öğretmenleriyle konuşmam gerekir mi? Elbette. Ama çocuklar buna değerdi.

"Ayrıca, aranızda teneffüs yerine uykuya ihtiyaç duyan varsa, benim sınıfım, ben teneffüs görevinde olmadığım sürece uyumak için güvenli bir yer olduğunu unutmayın. Dolabımda battaniye ve yastıklar var. Herkes bunu benim için hatırlayabilir mi?"

Çok daha kendinden emin bir şekilde olumlu yanıtlar geldi ve ben içimden gülümsedim. Benny'ye sıcak bir gülümseme attım ve o da biraz daha az utangaç görünüyordu. Güzel. Hiçbir öğrenci ara sıra uykuya dalmaktan utanmamalı.

Bulutlar hakkında genel bir özet yapmak uzun sürmedi; sonuçta onlar sadece birinci sınıf öğrencileriydi, bu yüzden konuyu karmaşıkleştirmedim.

—ve bu farklı bulutların yağmur ve genel yağışları nasıl etkilediğine dair basitleştirilmiş bir versiyona geçtik. Evet, bu basitleştirilmiş şakayı yüksek sesle yaptım. Ne yazık ki, sınıfım inlemek yerine bana sadece göz kırptı. Neyse, şanslıyız ki, muhtemelen bir saat kadar sonra unutacaklardır. Gençlerle uğraşmanın nimetlerinden biri de budur.

"Bayan

Fischbacher?" "Evet,

Amanda?"

"Bütün bu bulutlar çok eğlenceli..." dedi ve gururla doldu içim. Küçük bir şeydi, ama dersleri eğlenceli hale getirmenin onların akademik kariyerleri için harika bir temel oluşturduğuna gerçekten inanıyordum. Elbette, öğretmenler her zaman dünyayı değiştireceklerine inanmayı severler, ama onların mutlu yüzlerini gördüğümde, bunu düşünmemek zordu. "Ama bazen..."

Bazen fırtınalar naziktir..." Gözleri, söyleyeceği şeyden utanmış gibi, belirsiz bir şekilde etrafta dolaştı. "Biraz *korkutucu*."

"Uh-huh!" Mickey hemen ekledi ve bu da bir başka kesinti olmasına rağmen, ben bundan memnun oldum. Çocukları severdim, ama onlar hiç çaba sarf etmeden acımasızlıkta olağanüstü bir yetenekleri vardı. Bir yazı tura atılsa, on tanesi birden fırtınada *hiç* korkmadıklarını ve Amanda'nın en büyük korkak olduğunu söyleyebilirdi. "Bazen çok *gürültülü* oluyor. Kafam *boyyeeooooonnnngggg* oluyor, ama kötü bir şekilde."

"Annem, Tanrı'nın mobilyalarını taşıdığını söylüyor!"

"Babam, Indra'nın Indrani ile dans ettiğini söylüyor!"

"Teşekkürler, Ravi, Angelica. İkiniz de haklısınız. Korkutucu şeylerle karşılaştığımızda, çok daha mutlu şeyleri düşünmek veya onları yeni bir bakış açısıyla hayal etmek yardımcı olur. Hepimiz bakış açısının ne olduğunu biliyor muyuz?"

Amanda'nın eli yine havaya kalktı. Aslında korkudan dolayı bu soruyu sormuş olmasına rağmen, sohbete katkıda bulunmaya devam etmek istemesi beni çok memnun etti.

"Evet, Amanda?"

"Perspektif, birinin bir şeyi nasıl gördüğü gibi bir şey. Bu... şey, gerçek olabilir ya da zihninde olabilir mi?"

"Gerçek derken fiziksel perspektifini kastediyorsan, kesinlikle haklısın," dedim, geniş bir gülümsemeyle. Elbette, uymamız gereken bir müfredat vardı, ama çocukların doğal meraklarının bizi küçük bir yolculuğa çıkarması çok *hoşuma* gidiyordu. "Perspektif, en temel haliyle, birinin bir şeyi nasıl gördüğü veya yorumladığıdır. Yani, fırtınalar seni korkutuyorsa, bazen onları korkutucu olmaktan çıkarmak için en iyi yol, Ravi ve Angelica'nın yaptığı gibi perspektifini değiştirmektir."

"Peki ya yapamazsan?"

Odanın arkasına, o küçük sesin geldiği yere baktım, ama ortam o kadar sessizdi ki, soruyu kimin sorduğunu anlayamadım.

"Ne yapamazsan ne olur?" diye nazıkçe, sabırla sordum. Hiç cevap gelmeyebileceğinin farkındaydım, ama neyse ki, yüzü kitabın arkasına yarı gizlenmiş olan Addison'dı.

Tanrım, onun bu sorusu, *neden* böyle bir şey sorduğunu düşünmek için beynimi on bir farklı yöne yönlendirdi. Tanrım, bu, beyzbol sopasıyla onun evine gitme fikrini çok daha çekici hale getirdi. Belki tamamen yanıliyordum, ama içgüdülerimin doğruluğunu kanıtlayacak herhangi bir ipucu arıyordum.

"Ya bakış açını değiştiremezsen? Ya gerçekten çok uğraşırsan, ama yine de korkarsan?"

Ne soru ama.

Ne kadar korkunç, harika, cesur bir soru.

Ben de bir zamanlar çocuktum ve bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünmek hoşuma giderdi, ama yine de dünyayı sıfırdan anlamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zordu. Onlar *pek* çok şeyi ilk kez deneyimliyorlardı ve benim görevim bu yolculuğu olabildiğince sorunsuz hale getirmektir.

"Korku hakkında konuşalım mı?" dedim, masama gidip sandalyemi odanın önüne çekerek oturdum. "Korkmak hakkında." Önümdeki genç yüzlere bakmak için bir süre durdum. Onlara sadece altı aydan az bir süredir ders veriyordum, ama hepsini tek tek sevmeye başlamıştım.

"Sanırım hepimiz korkunun ne olduğunu biliyoruz ve hepimiz bir noktada korkmuşuzdur. Çok hoş bir duygu değildir, ama size korkunun her zaman kötü olmadığını söylersem ne dersiniz?" İnanamayan bir mırıldanma duyuldu ve onları suçlamadım. Odamdaki gölgelerin dişli canavarlara çok benzediğini ya da gecenin soğukunda evin sallandığını ve sanki yatağımın altında kötü bir şeyin hareket ettiğini hissettiğimi hatırladım.

"Görüyorsunuz, korku önemlidir. Tehlikelere karşı bir uyarı sistemidir, dikkatli ve uyanık olmamız gerektiğini bize bildirir. Korku olmasaydı, tehlikede olduğumuzu bile bilemezdik.

Ancak unutmamamız gereken şey, bunun sadece bir uyarı olduğu. Bu, durumu incelememiz ve dikkatli ve bilinçli bir şekilde ilerlememiz ya da kaçmamız gerektiği anlamına gelir. Bu yüzden, onu zihnimizde kötü ve korkunç bir şey olarak görmemek yerine, bizi sağlıklı ve güvende tutan başka bir şey olarak değerlendirebiliriz."

Bir dizi onaylayıcı baş sallamadan memnun kaldım, ancak yine de birkaç endişeli yüz vardı. Benny elini kaldırdığında biraz şaşırdım

ve hemen ona söz verdim.

"Peki, tüm bunları dendiğinde hala kendini kötü hissediyorsan ne yaparsın?"

Hala korkuyorsan?"

"O zaman, canım, korkarak yaparsın." "Korkarak mı yaparım?"

Ben başımı salladım. "Eğer o kötü hissi duyuyorsan, dur ve durumu gözlemler, güvenli olduğunu gör, ama *yine de* o kötü his devam ediyorsa? Sorun değil. Korkarak yap. İster bir sınava girmek olsun, ister bir şeyi ilk kez denemek, ister yeni bir arkadaş edinmek, ister bir spor dalını denemek. Korkarak yap. Korkarken denemek, hiç denememekten daha iyidir."

"Korkarak yap," diye tekrarladı Mickey ve yine, sözünü kestiği için onu düzeltmedim.

"Korkarak yapın," diye tekrarladım ve onlara bir kez daha ara verdim. Sınıfıma oldukça büyük bir kavram sunmuştum ve bu konuyu çok çabuk geçmek istemiyordum. Onların o anı yaşamalarını ve bu kavramı iyice kavramalarını istiyordum. Belki çoğu bunu unutacaktı, ama ben onların içinde büyüyüp gelişecek bir tohum ekmiş olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Herkesten yapmasını istediğim şey şu. Korkmuş olduğunuz ama her şeyin yoluna girdiği bir anı düşünmenizi ve bunu yazmanızı ya da resim yapmanızı istiyorum. Bir dahaki sefere korktuğunuzda, yazdıklarınızı ya da çizdiklerinizi hatırlayın ve bazı şeyler ne kadar korkutucu olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini bilin. Yanında konuşmak sorun değil ama lütfen sessizce konuşun."

Onlar da aynen öyle yaptılar ve ben de dersimizi ne zaman bitireceğimi hesaplayabilmek için sandalyemi masama geri koydum. Öğleden sonra teneffüsünden sonra hala biraz zamanımız vardı, ama dürüst olmak gerekirse, genellikle o zamanı daha pratik veya yaratıcı şeyler yaparak geçirmeyi severdim, çünkü o saatte çocukların konsantrasyonları genellikle tamamen dağılmış olurdu.

En azından teneffüs görevim yoktu, bu yüzden sınıfım dışarı çıktığında bunu halledebilirdim. Çocukları tam zamanında sıraya dizip, kompozisyon defterlerini masamdaki kutuya koymalarını ve gece boyunca bakmam için bana bırakmalarını söyledim. Öğretmenlik genellikle yorucu bir deneyimdi, bu yüzden bununla birlikte gelen küçük molalar için minnettardım.

Öğretmen yardımcılarında biri onları dışarıya çıkarmak için geldiğinde herkes dışarıya çıkarken, Benny ayrıldı ve masama geldi. Ona sınıfın geri kalanıyla birlikte kalması gerektiğini söylemek üzereydim, ama yüzündeki ifade beni durdurdu. O her zaman nispeten ciddi bir çocuktı, ama bu sefer ifadesi çok daha yoğundu.

"Büyüdüğüm için yorgun değilim."

"Sen büyüyor, Benny. Öyle hissetmiyor olabilirsin, ama..." "Hayır, Bayan Fischbacher, büyüdüğüm için yorgun değilim, *kötü* kabuslar gördüğüm için yorgunum. Korkmak konusunda çok şey biliyordunuz. Kabuslarla nasıl başa çıkılacağını biliyor musunuz?"

Oh, canım.

Gerçekten çok duygulandım. Derslerimin sınıfın ötesine geçmesini istiyordum ve Benny'nin olası gece korkuları konusunda benden yardım istemesi, bunu başardığımın kanıtıydı.

"Herkes için farklıdır, ama yapabileceğiniz birçok şey var. Sizi gerçekten rahatlatan bir peluş oyuncakınız varsa, ona sarılabilirsiniz. Ya da bir evcil hayvan. Sakinleştirici bir kitap okumayı deneyebilirsiniz, hatta isterseniz çizgi roman bile olabilir. Bir yetişkinden size bir hikaye anlatmasını isteyebilir veya mutlu bir program izleyebilirsiniz. Aklınızı başka yere yönlendirebilecek her şey olabilir. Sana uygun olanı bulmak biraz zaman alsa da cesaretini kaybetme, buna değecek."

Yüzünde belirsiz bir gülümseme yayıldı ve bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Tamam, bunları deneyeceğim."

"İyi bir plan gibi görünüyor. Şimdi, seni teneffüse kadar geçireyim mi?" "Çok isterim, hanımefendi."

İKİ BEN

İçinde Gizlenen

Kan.

Kızıl bir lanet gibi ellerimi kaplayan, ayaklarıma damlayarak bir su birikintisi oluşturan.

"Baba!"

Oğlumun sesini kendi sesimden daha iyi tanıyordum ve başımı ıslak avuç içlerimden çekip, Ben ve Veronica'yı çürümüş bir salda, bana uzanırken gördüm, aramızda bir kan gölü vardı.

"Junior!" diye bağırdım ve bir adım öne çıktım. Aniden, zeminin altımdan kaybolduğunu hissettim ve kendimi sıcak kanın içinde buldum.

Hayır! Hayır! Çocuklarımdan ayrılmaya niyetim yoktu. Gözlerimdeki kırmızıyı silerek, olabildiğince hızlı bir şekilde yüzeye çıkmaya çalıştım.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her şey hala kıpkırmızıydı. Kaçınılmaz kan lekesi hala kalıcı olarak kalmıştı.

Tamam, neyse. Bununla yaşayabilirdim. Tamamen görmeyi denemekten vazgeçip, salın bulanık silüetini gördüm ve öfkeyle ona doğru yüzdüm. Çünkü ailemden asla ayrılmayacaktım.

Bir daha asla.

"Junior! Veronica!" diye bağırdım. Metalik, acı kan sanki canlıymış ve beni boğmaya çalışıyormuş gibi ağzıma doldu. Sanki kişisel bir meseleymiş gibi. "Geliyorum!"

Daha güçlü yüzdüm, kaslarım ağrıyordu, ayaklarım çırpınıyordu, ciğerlerim yanıyordu. Bunların hepsini görmezden geldim, sadece salın üzerine odaklandım.

sürümün kalan son iki üyesi.

Ne kadar zorlasam da salın yanına yaklaşıyamıyordum. Sanki kan canlıymış ve onları benden doğal bir akıntıdan daha hızlı bir şekilde uzaklaştırıyormuş gibiydi.

Ama yine de, etrafımızda aniden ortaya çıkan bu kötü niyetli denizin doğal olan neyi vardı ki?

Belki başka bir durumda, bunun hakkında daha fazla düşünürdüm, ama aklımda pratiklik için yer yoktu. Sadece oğlumu ve kızımı kurtarmak için çaresiz bir ihtiyaç vardı.

Daha fazla zorladığımda, bir şey bileğimi kavradı ve beni geriye doğru çekti. Hırlayarak şiddetle tekmeledim, ama daha fazla şey beni kavradı ve bir santim bile ilerleyemedim.

"Çekil!" diye bağırdım ve sonunda beni aşağı çekmeye çalışan şeyin ne olduğunu görmek için aşağı baktım. Katılaşmış kandan yapılmış düzinelerce bedeni olmayan, çürümüş el beni yakaladı ve derime gömüldü, dokundukları yerlerde derim çürümeye başladı.

Onların ne olduğunu biliyordum — beni almaya gelen ölülerin elleri. Benim intikamımın karşılığında kendi intikamlarını almak için. Onlarla savaştım. Elimden gelen her şeyle savaştım.

Ama nafileydi.

Beni aşağı çektiler ve parça parça, sürümün sonuncusunun kızıl selde sürüklenip gitmesini izledim, kan beni yutarken beni tamamen yalnız bıraktılar.

Ter içinde, göğsüm inip kalkarken, birdenbire uyandım. Gözlerimi hızla kırıştıtararak, az önce öldüğümden emin olduğum anı hatırlamaya çalıştım.

Sadece bir kabustu, dedim kendime, nefes almaya odaklanarak.

Kolay olmadı. Dilimde hala metalik bir tat vardı ve kalbim çok hızlı attığı için fiziksel olarak ağrıyordu. Hızlı iyileşme yeteneğim olmasaydı, kalp dokusunun yırtılmasından endişe duyabilirdim.

Kurt adam olmanın avantajlarından biri de budur.

İnleyerek, komodinden telefonumu aldım ve saati kontrol ettim. Kafamda hala kabusumun yankıları varken tekrar uyuyabileceğimden emin değildim, bu yüzden uyanıp Junior'ı okuldan almam gereken zamana sadece beş dakika kaldığını görünce hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Daha önce hiç öyle uykusu uyumamıştım, ama bakmam gereken bir bebeğim olduğundan beri, ben...

"Veronica!"

Onu ben izlemem gerekiyordu! Yataktan atladım ve kapıya varmak üzereydim ki, kulağıma düşük bir mırıldanma geldi ve hafızam yeniden çalışmaya başladı.

Doğru. Natalie, benim çok ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlayabilmem için iki yaşındaki çocuğuma bakıyordu. Benim de belli belirsiz hatırladığım eski bir ninni mırıldanıyordu, Veronica'nın annesinin bebek kolikle boğuşurken kullandığı ninniye.

Derin nefes almaya geri döndüm. Panik halimi kontrol altına almam gerekiyordu, yoksa evi kaygımın keskin kokusuyla doldurup kokutacaktım. Tanrım, böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmadığım zamanları özliyordum. Hayatım bir zamanlar *çok kolaydı* ve ben bunun farkında bile değildim.

Sanırım iyi zamanlar genellikle böyledir. O zamanlar bunun farkında olmayı dilediğimde yalnız değildim, çünkü bilseydim...

Bu düşünceyi kovalamanın bir anlamı yoktu. "Ya şöyle olsaydı"lar, geçmişin bir şekilde değişebileceğini umarak kendi düşüncelerimi sonsuza dek kovalamama yol açıyordu. Ama işler öyle yürümüyordu, bu yüzden o dürtüyü görmezden gelip kendimi o ana bırakmak daha iyiydi.

Özellikle de şu an bir kabusun içinde hapsolmak yerine, kabusun dışında olduğum için.

Alarmım çaldı ve beş dakikadır kendi düşüncelerime dalmış bir şekilde orada durduğumu fark ettim. Kahretsin, kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bir kez daha derin nefes aldıktan sonra, Junior'ı almaya gitmek için giyindim. Her şey yoluna girdiğinde, daha fazla zaman geçirebilmek için onu okuldan almayı düşünmüştüm. Ama henüz ilk dönüşümünü yaşamamış bir çocuk olarak

, uygun bir sosyalleşme ve benim sağlayamayacağım diğer şeylere ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bu yüzden, zaman zaman kendimi biraz işe yaramaz hissetsem de, onun için en iyi olan seçimi yaptım.

"Junior'ı almaya gidiyorum," diye seslendim koridora çıkar çıkmaz. Veronica'nın nefesinden uyumadığını anlayabiliyordum, bu yüzden koridorda sessizce yürümeme gerek yoktu. İlk kez değil, çocuklarımızın bizim gibi gelişmiş duyulara sahip olmamasına inanılmaz derecede minnettardım. Süper işitme duyusuna sahip uyuyan bir bebeği rüya aleminde güvende tutmak için yeterince sessiz kalmaya çalışmayı hayal bile edemezdim.

"İyi fikir. Eve gelirken bana bir içki alır mısın?"

Natalie beni göremese de başımı salladım. "Şu sözde sağlıklı enerji içeceklerinden biri, değil mi?"

"Evet!"

Anlamadım. Şekil değiştirenler olarak, metabolizmamız kafein, alkol ve normal ilaçları çok hızlı yakar, bu yüzden bize bir etkisi olmaz. Yani Natalie, pahalı bir gazoz için fazladan para ödüyordu. Ama neyse. Eğer istiyorsa, ona alırdım. En azından bunu yapabilirdim.

"Sana onu alacağımdan emin ol."

Merdivenlerden aşağı inerken, yüzümü yıkamak için tuvalete uğradım ve aynada kendi yansımanı gördüm. Huh, o sabah tıraş olmayı mı unutmuştum? Sakallarım zaten istediğimden çok daha fazla uzamıştı. Gözlerimin altındaki halkalar ne zaman oluşmuştu? Değişkenler yavaş yaşlanırlardı, ama ben otuz bir yerine neredeyse elli yaşında görünüyordum.

Muhtemelen susuz kalmıştım.

Her ne olursa olsun, bunu iki dakika içinde düzeltebileceğim bir şey değildi, bu yüzden yüzüme biraz daha soğuk su serptim ve kapıya doğru yöneldim. Bir çift Crocs ayakkabı giydim, anahtarlarımı aldım ve arabaya doğru çıktım.

Okula gitmek için uzun bir yol kat etmek gerekmiyordu, bu da banliyöde yaşamamanın bir avantajıydı. Evimize taşınalı neredeyse bir yıl olmuştu, ama hâlâ gürültüye ve her şeyin birbirine bu kadar yakın olmasına alışamıyordum. Ben de babam ve onun babası gibi kırsalda büyümüştüm. Ama olan biten her şeyden sonra, kırsal bölge bana çok izole, çok karanlık ve kaçamadığım hayaletlerle dolu gelmeye başlamıştı.

Sonuç olarak, banliyöde yaşamaya karar verdim. şehirde başaramayacağımı bilecek kadar akıllıydım, ama bu uygun bir uzlaşma gibi geliyordu. Belki bir gün, en yakın komşunun arabayla on beş dakika uzaklıkta olduğu geniş açık alanlara ve yoğun ormanlara geri dnebilecektim, ama bu yakın bir zamanda olmayacaktı. Ve şimdilik, tek odaklandığım şey, her günü tek tek atlatmaktı.

Sonuçta, yarının hiçbir zaman garanti olmadığını acı bir şekilde öğrenmiştim.

Neyse ki okula giden yol nispeten sıkıcıydı ve okul çıkışında da herhangi bir drama yaşanmadı, ki bu başlı başına bir mucizeydi. Bekar bir baba ve eski bir sürü lideri olmak pek kolay değildi, ama yine de okul çıkışında diğer ebeveynlerin yaptığı saçmalıkları asla yapmayacağımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu, benden daha iyi bir adam olarak yetiştirmeye çalıştığım oğlum için oldukça kötü bir örnek olurdu.

Oğlumdan bahsetmişken, sonunda onun kahverengi saçlarını görebilecek kadar yaklaştım, o da diğer birkaç çocukla boğuşuyordu. Aniden, kabusum geçmişte kaldı. Oğlumun geniş gülümsemesini gördüğümde korku azaldı ve kahkahasını duyduğumda endişem yatıştı. Dünya bazen gerçekten korkutucu bir yer olabilirdi, ama küçük adamımın sağlıklı olduğunu gördüğümde o kadar da kötü görünmüyordu.

Gerçi her geçen gün daha az *küçük* görünüyordu. Sadece birinci sınıfa gittiğini biliyordum, ama bazen ilk adımlarını bir hafta önce atmış gibi, ilk kelimelerini ise bir ay önce söylemiş gibi hissediyordum. Zaman bu açıdan tuhaftı. Gecenin karanlığında, her dakika acı verici bir sonsuzluk gibi geliyordu. Ama oğlumla sevinci paylaşmak? Gz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

Tanrım, onu çok seviyordum.

Duygularım kabardı, ama resmi karşılama alanına vardığımda onları daha kontrol edilebilir seviyelere indirdim. Refakatçi onu bana doğru koşmasına izin verdi. Oğlum, feromonlarımdaki stresin acı ketonlarını algılayacak kadar gelişmiş bir koku alma duyusuna sahip olmasa da, algısı güçlü bir çocuktı ve öğleden sonramızı onun benim için endişelenmesiyle boşa harcamak istemedim.

"Merhaba, evlat," dedim, o arabaya atlayıp gülümseyerek ve kızarık yanaklarla. Kısa bir süre önce büyüdüğü için artık kullanmadığı çocuk koltuğunun yanında oturuyordu. Benden daha uzun olacak, değil mi?

Boy uzunluğu önemli bir şey değildi, ama yine de bu düşünce beni biraz gururlandırdı. Karım onu anaokulunun ilk günü için otobüse bindirmesinin üzerinden sadece bir buçuk yıl geçmesine rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Yine o belki de pek komik olmayan zaman paradoksu vardı.

"Günün nasıl geçti?" diye devam ettim, sadece biraz durakladım. Neyse ki, oğlum ne kadar zeki olursa olsun, bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve teneffüste o kadar çok süt içen Mike ya da Mickey adında bir çocuğun kusmasıyla ilgili bir hikaye anlatmaya başladı. Hikaye ne kadar iştah kesici olsa da, onu dinlemekten inanılmaz derecede mutluydum. Oğlumun gününü anlatmasını duyamayacak kadar yakın bir noktaya gelmişim, bu yüzden bunu asla hafife almayacaktım.

"Hey, Natalie benden sevdiği enerji içeceklerinden bir tane almamı istedi, benzin istasyonundayken Slurpee mi yoksa sıcak kakao mu istersin?"

"Oh! Sıcak kakao lütfen! Slurpee sıcak havalar için, ama şimdi hava biraz serin."

"Bu mantığa karşı çıkamam. Peki, teneffüs sonrası ne oldu? Mikey üstünü değiştirmek zorunda kaldı mı?"

"Mickey! Hayır, bir şekilde üzerine *tek* bir damla bile dökülmedi!"

"Etkileyici."

Ve böylece konuşma, benzin istasyonunda durup eve döndüğümüzde de devam etti. Benny'nin Natalie ve Veronica'ya aynı hikayeyi anlatmasını dinledim. Veronica henüz iki yaşını biraz geçmişti ve muhtemelen ağabeyinin söylediklerinin üçte birinden azını anlıyordu, ama kesinlikle bundan keyif alıyor gibiydi, ara sıra söyleyebildiği kelimeleri tekrarlıyor ya da alkışlıyordu.

Tanrım, onların iyi anlaşmasına bayılıyordum. Ciddi travmalar kardeş ilişkilerini gerçekten etkileyebilir, ama kardeş olduklarından bu yana geçen on beş ayda, aralarında tek bir tartışma bile olmamıştı.

Bu, Veronica'nın tanıdığım en inatçı iki yaşındaki çocuk olması nedeniyle çok anlamlıydı.

Tabii ki, pek çok iki yaşındaki çocukla takılmadım, ama yine de bu bir gerçek.

"Harika bir hikayeydi, Junior," dedi Natalie, enerji içeceğini bitirirken. "Baban akşam yemeğini hazırlarken, Veronica ve benimle film izlemek ister misin?"

"Tabii! Önce biraz su alayım." "Elbette.

Ben her şeyi hazırlayayım."

"Akşam yemeğine kaldığın için teşekkür ederim," dedim o ayağa kalkarken. Natalie'nin kendi hayatı ve programı vardı, ama ihtiyacım olduğunda her zaman yardım etmeye hazır olduğu için ona sonsuza kadar minnettar olacaktım. Çünkü son zamanlarda, her zamankinden daha fazla yetersiz kalıyordum.

"Tabii ki. Ne zaman ihtiyacın olursa. Sonuçta biz aileyiz."

Aile, evet. En soyut ve korkunç anlamıyla. Bir zamanlar ara sıra konuşurken, şimdi birbirimizin tek bağlantısı olmuştuk. Kimsenin hayal edemeyeceği bir kayıp yaşamıştık ve ikimiz de bunun derinliklerindeydik.

O hala tüm sürüsüne sahip bir at şekil değiştiren iken, ben ise artık sürüsü kalmamış eski bir alfa ve kurt şekil değiştiren olduğum için tam olarak aynı değildi, ama ikimiz de o kayıp girdabına kapılmıştık. Sonrasında elimizden geldiğince birbirimize yardım ettik, ancak bu yardım benim lehimeydi. Bir gün ona borcumu ödeyebilecek kadar başarılı olacağımı düşünmek hoşuma gidiyordu, ama ilerlemek yerine, giderek daha da geride kalıyor gibiydim.

Lanet olsun, sürümü çok özliyordum.

Onları hayal kırıklığına uğratmamış olmayı dilerdim.

ÜÇ GISELLE

Sadece çalışıp hiç eğlenmemek Giselle'i hasta bir kız yapar

Benny yine uykuya dalmıştı.

Bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım, ama zihnim evde bir tehlike olup olmadığını, büyüme sancısı mı yoksa korkunç kabuslar mı onu uykusuz bırakıyor diye anlamak için mümkün olan her ayrıntıyı aşırı derecede analiz etmek istediğinde bu zordu. Bazen işe yarayan bir şey bulmak için birkaç deneme gerekebileceğini söylemiş olsam da, tavsiyemin ona anında yardımcı olacağını ummuştum. Naif bir iyimserlikti sanırım. Ama yine de, bu fikri sanki küfür gibi gören bir dünyada umuda tutunmanın belli bir gücü olduğunu düşünmeyi her zaman sevmişimdir.

Her halükarda, bu konuyu takip etmeye karar verdim. Onun durumu Addison'inkinden çok farklı görünse de, iki, üç, dört kez kontrol etmem için hiçbir neden yoktu. Ayrıca, Benny sürekli kabuslar görüyorsa, bunun nedeni evdeki sorunlar olmasa bile, bu konuyu araştırmaya değerdi.

Ama onun uyuklamasına dikkat çekmedim ve neyse ki kimse de dikkat çekmedi. En azından önceki gün söylediklerimin bir kısmı biraz kafasına girmiş gibiydi. Onu öğle yemeği için uyandırdım ve öğle yemeği görevlisi tüm öğrencilerimi nispeten düzenli bir sıra halinde eşlik etmesini bekledim, sonra öğretmenler odasına gittim. Orada biraz fikir edinmeyi umuyordum. Kadrolu personele kıyasla öğretmen olarak biraz yeniyken, deneyimli birinden tavsiye almanın zararı olmaz diye düşündüm.

Yemeğimi mikrodalgada ısıtırken kimse yoktu, sonra iki yuvarlak masadan birine oturdum. İki kanepe ve iki koltuk da vardı, ama orada yemek yemekten hoşlanmadım.

tutarlı değildi. En azından beynim bana öyle söylüyordu, her ne kadar bu çok kesin bir şey olmasa da.

Ayrıca, uygun bir masada oturduğumda, ilaçlarımı çıkarıp peçeteye koyarak yemek boyunca aralıklarla alabiliyordum. Öğle yemeği gözetmenleri işe alınmadan önce, çocuklar dikkatimi dağıtmasın diye ilaçları bir kerede almak zorunda kalıyordum ve bu mideme biraz ağır geliyordu. Şu anda uygulanan sistemi çok daha fazla tercih ediyorum. Bu sistemde, sadece bir öğretmenin ve iki öğle yemeği gözetmeninin hazır bulunması gerekiyor.

Uzun süre yalnız kalmadım. Üç öğretmen daha geldi. Onları tanıdım: İlkokulumuzun en uzak kanadının en arkasında üçüncü sınıfı öğreten Bayan Breechcroft; beşinci sınıfı öğreten Bay Gottmik; ve yine beşinci sınıfı öğreten güneşli bir kadın olan Bayan Angie.

Ama çoğu öğrencinin sevgiyle Mademoiselle Delgato olarak tanıdığı Francine Delgato yoktu. Dördüncü sınıfta ders veriyordu ve yirmi yıldır bu okulda çalışıyordu. Bu, benim yaşıma kadar uzun bir süreydi. Çok tatlı bir insandı ve kendiliğinden tavsiye vermezdi, ama onun bilgelik dolu sözleri bana her zaman çok yardımcı olmuştu.

Acele edip yemeğimi yiyip odasına gidebilirdim, ama öğretmenler arasında yazılı olmayan bir kural vardı: acil bir durum olmadığı sürece, öğle yemeğinde öğretmenler odasında olmayan öğretmenler rahatsız edilmemeliydi. Onun başka bir yerde yemek yemesinin birçok nedeni olabilirdi, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim.

Öğle yemeğime oturdum ve her lokmaya odaklandım. Doktorum bunu yapmamı tavsiye etmişti çünkü daha fazla yememe ve mide bulantısını azaltmama yardımcı oluyordu. İşe yarayıp yaramadığından emin değildim ama denemeye istekliydim. Son büyük alevlenmem sırasında çok kilo kaybetmişim ve üç aylık radyoaktif iyot tedavisi beni normale döndürmüş olsa da, orta derecede göz semptomları göstermeye başladığımda doktorum tedaviyi durdurdu. Annemin yaşadıklarını gördükten sonra Graves göz hastalığından ölümcül derecede korkuyordum, bu yüzden bunun bir parçası olmak istemiyordum. Öyleydi bir biraz çılgınca biraz biraz biraz başlangıcı başlangıcının başlangıcı başlangıcının oftalmopati ne ne sonunda *sonunda* beni beni annemi teşhisini

konusunda bir teşhis koydu. Üniversiteye başladığında, giderek daha da hastalandı ve bir doktordan diğerine koştı. Çoğu, anksiyete, adet sorunları, stres, yine adet sorunları ve tabii ki *anksiyeteyi* gerekçe göstererek onu muayene etmeyi reddetti. Ben ergenlik çağındayken, durumu gerçekten kötüleşmeye başladı ve kasabamızın doktoru nihayet onu ciddiye almaya başladı. Ancak, Graves hastalığına hiç yaklaşmadığı için, sürekli eğitimini takip etmediği açıktı. Önce "mide hassasiyeti" dedi, sonra "bilinmeyen psikosomatik hastalık" dedi ve terapi önerdi.

Babam artık dayanamayacak hale geldiğinde, annemi şehre götürüp yeni bir doktora götürdü. Randevu almak altı ay sürdü, ama sonunda biri annemi ciddiye aldı.

Ancak bu on yıldan fazla bir süre önceydi, bu yüzden annemin tedavisi benimki kadar iyi değildi ve ne yazık ki çok fazla hasar görmüştü. Yıllarca yardım alamaması nedeniyle kalbinde oluşan hasar, onu o kadar zayıflatmıştı ki, tek bir tiroid krizi sonrasında iyileşemedi.

Ve o zaman ben de hastalanmaya başladım.

Şanslıydım ki, ben bir istisnaydım. Semptomlarım lise son sınıfta ortaya çıktı. Gerçekten çok kötü bir zamanlamaydı. Ama en azından...

"Grace, umarım çok meraklı davranmıyorum ama eski kasabanızdaki haberleri gördün mü?"

Kendimi dedikoducu olarak görmekten hoşlanmıyordum — zaten yeterince derdim vardı — ama Bayan Angie'nin yavaş konuşmasını duyunca ilgim uyandı. Yani, evet, öğle yemeğime tüm dikkatimi vermeye *çalışıyordum*, ama yoğurt o kadar da ilgi çekici olamazdı.

"Aman Tanrım, yaptım! İnanamıyorum."

İlginç...

Bir öğretmen skandalı mı vardı? Bir müfettişin zimmete para geçirmesi mi? Çoğu insan küçük kasabaları sakın ve sıkıcı olarak görürken, benim tanıdığım küçük kasabadan gelen herkesin hep en çılgın hikayeleri ve en ilginç dedikoduları vardı. Belki de yapacak pek bir şey olmadığı için kendi dramalarını uydurmak zorunda kaldıkları içindi.

"Bu kadar genç yaşta hem anne babasını kaybetmiş, hem de bir sömestr boyunca yanık ünitesinde yatmış. On bir yaşında tüm bunları yaşayıp, okula devam etmek için bunları saklamaya çalışmayı hayal bile edemiyorum."

Olamaz.

Bu hiç de eğlenceli bir dedikodu değildi. Kafamda parçaları birleştirirken kalbim sıkıştı. Bayan Breechcroft'un eski kasabasından bir öğrenci, ailesini bir yangında kaybetmiş ve uzun süre hastalık izni almış, sonra da bunu bir şekilde saklamaya çalışmıştı. Bu kadar çok şey yaşamış genç bir kızın bundan korkmasından nefret ediyordum, ama onun çocuk mantığıyla bunu bu şekilde yorumlamasını suçlayamazdım.

"Ama şunu söyleyeyim," diye devam etti Bayan Breechcroft. "Öğretmeni benden sadece birkaç yaş küçük ve sana söyleyeyim, okuldayken en tatlı çocuklardan biriydi. Onun bazı konularda çekingen davrandığını fark edip onunla konuşması çok mantıklı. Saklanmasına gerek olmadığını ve sadece teyzesiyle yaşadığı için kimse onu okulunu değiştirmeye zorlamayacağını öğrenmesinin ona büyük bir rahatlama sağladığını tahmin ediyorum. İhtiyacı olan bir rahatlama."

"Hayatım, bu yüzden bu işe devam ediyorum. Maaşımın böcek öldürücüdeki sivrisineklerden daha kötü bir şekilde düştüğünü gördüm, ama her ayrılmayı düşündüğümde çocuklarımın yüzlerine bakıyorum ve bir daha yeni bir sınıf alamayacağımı düşünüyorum, sonra da cesaretim kırılıyor."

"Çünkü ikiniz iyi öğretmenlersiniz," diye mırıldandı Bay Gottmik. Nispeten suskun biriydi, bu yüzden daha bağımsız, daha yüksek puan alan öğrencileri vardı. "Beni her gün okula gitmekten korkutan bazı öğretmenlerim vardı. Kesinlikle yanlış mesleği seçmişlerdi."

"Tanrı sizi korusun, ne demek istediğinizi *çok iyi* anlıyorum. Bence bu biraz hemşireler gibi, biliyor musunuz? Bazıları kelimenin tam anlamıyla bu dünyaya gönderilmiş melekler, bazıları ise... bazıları sadece kendilerini dinleyenler üzerinde güç sahibi olmak için bir yol arıyor. Bunu gördüğümde her zaman sesimi yükseltmeye çalışırım, ama yaşlandıkça bunun daha az yaygın olduğunu düşünmek istiyorum."

"Düşündüğünde, eğitim insanlık tarihine kıyasla o kadar yeni bir alan ki, her gün gerçekten yeni şeyler öğreniyoruz. Bu, nesilden nesile öğretme şeklimizde fark yaratıyor."

"Biliyorum, bu doğru! Her zaman büyüyor, her zaman parlıyor!"

Angie Hanım telefon rehberini okusa bile dinleyebilirdim - tabii hala telefon rehberleri varsa - ama düşüncelerim kendi sınıfıma kayarken dalıp gittim. Ya onlardan biri böyle bir şey yaşıyorsa ve ben

hiç haberim olmasaydı? Addison'ın durumu o kadar da kötü değildi ama yine de evi arayıp kontrol etsem iyi olur mu? Bu uygunsuz bir davranış olur mu?

Ve bu konuda... Benny ne durumda? Bir travma mı saklıyordu? Babası hakkında sevgi dolu şeyler ve ara sıra küçük kız kardeşi hakkında yorumlar dışında, ev hayatı hakkında pek konuşmazdı. Kız kardeşinin adı neydi? Genelde bu tür şeyleri hatırlamaya çalışırdım ama yüzlerini hatırlamadığım için isimleri hatırlamak kolay değildi. Vanessa? Vicky? Kesinlikle V ile başlıyordu.

Hatırladığım kadarıyla başka kimseyi duymamıştım. Anne, teyze, amca yoktu. Huh. Bu bir şey ifade ediyor olabilir ya da hiçbir şey ifade etmiyor olabilir. Sonuçta, boşanma, küçük aileler ve benzeri şeyler vardı.

Belki de dosyasını kontrol edip ailesiyle iletişime geçmeliyim?

Evet, bu iyi bir plan gibi görünüyordu. Addison'la olanlar ve yangında anne babasını kaybeden zavallı kızın hikayesi kafamı çok meşgul etmişti. Ancak kontrol etmek kendimi daha iyi hissettirecekti ve Benny'ye yardımcı olacaksa, ofise gitmek için harcayacağım birkaç dakika daha buna değecekti.

Bir eylem planı belirledikten sonra kendimi daha iyi hissederek, dikkatimi yemeğime ve ilaçlarıma geri verdim ve odama gitme zamanı gelene kadar bunları hallettim. Neyse ki, öğleden sonramız oldukça sıradan geçti — yirmi birinci sınıf öğrencileriyle geçirilen öğleden sonraları için — ve çok geçmeden okul sonrası planlama seansımın zamanı geldi.

Öğrencilerimden hiçbiri dersin ardından sınıfta kalmadı ve bir saat sonra kapımı kapatıp ofise gittim. Sekreter, tahmin ettiğim gibi hala oradaydı ve bu tür işler için kullandığımız SIS programını bilgisayarında açarak dosyayı bana gösterdi. Ne yazık ki, benim, Bayan McCluski'nin, Bayan Angie'nin ve Bay Dominik'in giriş bilgilerinde teknik bir sorun vardı, bu yüzden sistem güncellendiğinden beri hiçbirimiz sisteme giremiyorduk. BT ekibi "sorunu çözmeye çalışıyordu" ama bu öncelikli bir konu değildi, bu yüzden yılın büyük bir bölümünde ofis benim uğrak yerim olacaktı.

"Teşekkürler," dedim ve oturup ebeveyn bilgilerine göz attım. O sadece birinci sınıftaydı, bu yüzden inceleyecek çok fazla şey yoktu ve bir dakikadan az sürdü.

Düzenleme günlüğünde, tercih ettiği ebeveyn iletişim bilgisinin yıl başında babasına değiştirildiğini gördüm. Hmm, belki de çirkin bir boşanma?

Bu tür bilgiler okul dosyalarında bulunmazdı, ama nispeten küçük, banliyödeki bir ilkokulda öğretmenlik yapmanın avantajları vardı.

"Hey, Lizzie, Benny Poynter'ın annesinin neden tercih edilen ebeveyn irtibat kişisi olarak kaldırıldığını biliyor musun?"

"Benny Poynter mı? Benny... Benny... Ah! Junior! Gerçekten üzücü bir hikaye. Annesi, o buraya okula başladıktan yaklaşık bir buçuk yıl sonra öldü. Evine zorla girilip şiddet uygulandı. Hatırladığım kadarıyla, oldukça yıkıcı bir olaydı, ailesi ziyarete gelmişti ve hepsi öldürüldü."

O öne doğru eğildi, gözleri pek de uygun olmayan bir şekilde parıldıyordu. Evet, ben de herkes kadar dedikoduyu severdim, ama Lizzie'nin bana anlattıkları gerçekten *korkunçtu*. "Söylentilere göre, bir çete çatışması yanlış gitmiş. Rakip çetenin saklandığı yer hakkında yanlış bilgi almışlar ve bütün evi silip süpürmüşler."

Ne diyeceğimi bilemedim ve tek yapabildiğim, sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi ona bakmak oldu.

"Lütfen bana gerçekten tatsız bir şekilde dalga geçtiğini söyle," diye sonunda zorlukla yutkunarak söyledim.

"Ne? Hayır! Bu şaka yapılacak bir konu değil. Babası iş seyahatinde olmasaydı, Ben tek kurtulan olurdu."

"Ve kız kardeşi."

"Anlamadım?"

"Küçük kız kardeşi. Adı V ile başlıyor, sanırım."

"Oh, bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ama evet, o iş gezisi olmasaydı, o iki çocuk yetim kalacaktı."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandım, kafam allak bullak olmuştu.

Bir çocuğun neden kötü kabuslar gördüğünü tahmin etmem gerekirse, ailesinin öldürülmesi en olası nedenlerden biri olurdu.

Zavallı Benny. Ben de annemi kaybetmiştim, ama yine de...

Acı Olimpiyatları™'na inanmıyordum, ama bu çok daha kötüydü.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Lizzie, sanki dünya ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissetmeme rağmen, ruh hali hiç bozulmamış gibiydi. Hayatım boyunca, sınıfımda bu kadar korkunç bir şey yaşamış bir çocuk olacağını hiç düşünmemiştim. Aslında, korkunç bile yetmezdi. Dehşet verici. *Felaket*.

"Hayır," dedim, programı kapatıp ayağa kalktım. "İhtiyacım olan her şey var."

Sınıfıma doğru yürürken nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Artık asıl sorunu bildiğime göre, Benny'nin hak ettiği müttefik olmanın zamanı gelmişti.

DÖRT BEN

Uyarı Çağrısı

Kapa. At. Kapa. At. Kapa. At.

Telefonumun tiz bir zil sesi çıkardığında, tamamen yaptığım işin ritmine kapılmıştım. Hendek kazmak pek de çekici bir iş değildi, ama beni meşgul edecek kadar ilgi çekici ve zihnimi dinlendirebilecek kadar basit bir işti. Teknik olarak, yaptığım işten kazandığım paraya ihtiyacım yoktu — tüm sürü hazinesi ve sürümü öldüren son haydutları öldürdüğümde aldığım para vardı — ama bu, meşgul olmak ve egzersiz yapmak için bir yoldu.

Elbette, ailemi geri kazanmak için her kuruşumu feda ederdim. Karımla bir saat daha geçirebilmek için hayatımın geri kalanını yoksulluk içinde geçireceğime yemin ederdim.

Ama işler öyle yürümedi. Ne kadar istesem de, sürüm katledilmişti ve ben onları korumak için orada değildim.

Bu benim hatamdı.

ZİL.

Ah, doğru. Telefonum.

Kızım ile ilgili acil bir durum olduğunda Natalie bana ulaşabilsin diye telefonu her zaman son ses seviyesinde tutuyordum, ama o kendi zil sesini ayarlamıştı. Telefonumdan gelen ses o değildi. Hayır, tiz ve abartılı varsayılan zil sesiydi.

Beni kim arayabilir ki?

Numarayı tanımadım, ama zaten çocukluğumun geçtiği evin numarası dışında başka hiçbir numara ezberlemiyordum ve o evi de diğer arazilerimizle birlikte satmıştım. O topraklara bir daha asla ayak basamayacağımı biliyordum, oraya dökülen kan yüzünden

Her gün, her an, halkımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlayacaktım. Kendimi nasıl tam bir aptal, en büyük salak gibi kandırmaya izin verdiğimi. En azından şu anda bulunduğum yerde, yeterince meşgul ya da yorgun olduğumda ara sıra unutabiliyordum.

ZİL.

Kahretsin, telefonum.

"Alo?"

"Alo, Bay Poynter?"

"Benim."

"Oh, harika. Önce e-posta göndermeden aradığım için özür dilerim, ama ben oğlunuzun öğretmenini Bayan Fischbacher. Sizinle birkaç konuda görüşmek istedim."

Kaşlarımı çatarak, savunmaya geçmemeye çalıştım. Oğlum harika bir öğrenciydi, bu yüzden bana sınıfta sorun çıkardığına dair bir hikaye anlatmaya kalkışırsa, çok şüpheli davranırdım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle şunu belirtmek isterim ki Benny'nin hiçbir sorunu yok. Sadece sizinle yüz yüze görüşmek istediğim bazı endişelerim var."

"Endişeler mi?" diye tekrarlardım, aptal bir papağan gibi hissederek. Okul yılı başladığından beri okulda kimseyle gerçekten konuşmamıştım ve sanki her gün Junior'ı ayrı bir dünyaya gönderiyormuşum gibiydi. Junior'ın bana anlattığı kadarıyla her şey harikaydı, arkadaşlarını ve sınıfını seviyordu, ama ben evde eğitim gördüğüm için bana yalan söyleyip söylemediğini bilemezdim.

Ama oğlum bana yalan söylemezdi. Söyler miydi?

Hayır. Junior benim en iyi arkadaşımdı ve bana *her şeyi* anlatabileceğini biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla her şeyimizi kaybetmiştik ve son bir yıldır birlikte hayatımızı yeniden kurmaya çalışıyorduk.

"Evet. Benny'nin durumunun çoğu öğrenciden, hatta herhangi bir öğrenciden farklı olduğunun farkındayım ve ona büyük fayda sağlayabilecek bazı özel yardımlar hakkında konuşmak istiyorum. Bu hafta veya gelecek hafta herhangi bir zaman uygun musunuz?"

"Yarın gelebilirim." Takvimime bakmama gerek yoktu. Yaptığım geçici işler dışında, tüm hayatım çocuklarım etrafında dönüyordu

. Olanlardan sonra gerçekten iyileşip yaşamayı öğrenebileceğimi sanmıyordum, ama *onlar* yapabiliyorsa, her gün hayatta kalmak için mücadele etmeye değerdi. Kabuslar buna değerdi.

Junior ve Veronica için her şeyi yapardım.

"Yarın mı?"

"Evet, sizin için uygun mu?"

"Aslında, bu mükemmel olur. Bunun için zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Dört saat uygun mu?"

"Evet, olur."

"Harika. Tekrar teşekkürler. O zaman görüşürüz." Sesi hoştu ve hafif kısık olmasaydı aşırı tatlı gelirdi. Junior onun hakkında hiç olumsuz bir şey söylememişti ve yaşına göre oldukça zeki bir çocuktı, bu yüzden Junior onun kötü biri olsaydı bana söylerdi diye düşündüm.

"Görüşürüz o zaman."

O telefonu kapattı ve ben telefonumun ekranına bakarak kendimi başarısız hissettim. Her şeyi hallettiğimi sanıyordum, ama öğretmeni benimle iletişime geçme ihtiyacı hissetmişse, belli ki halletmemişim.

Lanet olsun.

Tam yeni bir normale alıştığımı düşünürken, hiçbir şeyi doğru yapamadığımı hatırlatan bir şey oldu. Sonunda beni en korkunç şekilde ihanet edecek bir beta seçmek, o aptal ava çıkmak ya da çocuklarıma bakmak olsun, bir şekilde her zaman yetersiz kalıyordum.

Tek istediğim çocuklarımin mutlu olmasını sağlamaktı ve hepimizin hafızasını lekeleyen kanlı olaylara rağmen onların mümkün olduğunca iyi bir şekilde büyümeleri için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu yüzden öğretmen toplantılarına katılmak en azından yapabileceğim bir şeydi.

Peki neden içimde bu kadar ağır bir his vardı?

"Merhaba, kayıt olmak istiyorum," dedim ofisteki sekretere. Burası bana biraz tanıdık geliyordu, çünkü eşimle birkaç kez buraya gelmişim.

farklı okullarla görüşürken, ama bu benim hafızamın sınırında kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, katliamdan önce olanları hatırlamakta sık sık zorluk çekiyordum. Özellikle de sevgilimin gelecek planlarıyla iç içe geçmiş bazı şeyler... Asla gerçekleşmeyecek bir gelecek. Sanki beynim beni bu yankılardan korumaya çalışıyordu, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sevdiklerimin hayalet gibi yüzleri her zaman köşede bekliyor, çoğu zaman gözümün ucunda belirliyordu.

"Tabii ki, ziyaretinizin sebebi nedir?"

"Bayan Fischbacher ile veli-öğretmen görüşmesi." Muhtemelen sesim gergin geliyordu, ki bu çok normaldi, çünkü gerçekten gergindim. Telefonu aldığımdan bu yana sadece bir gün geçmişti, ama telefonu kapattığımdan beri bu konu kafamdan çıkmıyordu. Bunun sağlıklı olmadığını biliyordum, ama kendimi tutamıyordum.

"Ah, Bay Poynter! Sizi tekrar görmek ne güzel! Her şeye rağmen nasıl gidiyor?"

Herkes olanları biliyor muydu? Bu olaydan uzaklaşmak için, sürümüzün yaşadığı bölgeden ve tanıdığım diğer kurt adamlardan uzak, banliyöye taşınmıştık. Topluluğumuzda olayı olabildiğince gizli tutmaya çalışmıştık, ama ne yazık ki böyle bir katliamı tamamen gizli tutmak imkansızdı. Bazı bilgiler haberlere sızmıştı. Büyük bir haber değildi, ama dört dakikalık haberi izleyen veya haberleri okuyanlar kesinlikle hatırlayacaklardı.

Onları suçlayamazdım. Ben de haberlerde böyle bir trajedi görsem hatırlardım. Ama bu benim hayatımdı. Ve oğlumun. Ve kızımın. Ve Natalie'nin de.

Ugh. Bazen *kaçınılmaz* gibi geliyordu.

"Elimizden geldiğince."

"Tabii, tabii. Meraklı olmak istemem." Evet, meraklıydı, ama onun doğal merakını ona kızamazdım. Bu çok insani bir şeydi. "Nereye gitmeniz gerektiğini biliyor musunuz?"

Öyle mi? Bir an durup kafamı yormam gerekti. Birkaç saniye sonra, oğlumun sınıfının nerede olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim. Anaokulu sınıfına giden yolu hala hatırlıyordum, ama o artık birinci sınıftaydı.

Kahretsin, bu çok moral bozucu bir farkındalıktı. Ne zaman bu kadar... dikkatsiz hale gelmişim? Junior ve Veronica benim her şeyimdi, ama öyleyse neden birdenbire bu kadar aciz hissediyordum?

"Hayır, sanmıyorum," dedim sonunda.

"Merak etmeyin. Sizi oraya götürmekten memnuniyet duyarım. Yürüyüş yapmama da yardımcı olur."

"Teşekkürler, çok nazıksınız." "Önemli değil, gerçekten."

Başlangıçta biraz garip bir durum olsa da, sekreterin samimiyetini takdir ettim. Yürürken bana okulla ilgili çeşitli şeyler anlattı ve ben de uygun yerlerde başımı sallayarak dinledim. Ancak, zihnim tamamen yaklaşan toplantıya odaklandığı için sadece yarı yarıya dinliyordum.

Belki Benny benimle birlikte yürüyor olsaydı biraz daha iyi hissederdim, ama o dersin ardından kolaylık olması için geride kalmıştı. Kendime güvenmek için oğlumun yanımda olmasına ihtiyacım yoktu, ama teknik olarak onun bölgesindeydim.

Sekreter kapıyı çalmadan önce "İşte geldiniz" dedi. "İyi akşamlar dilerim. İçeri girebilirsiniz."

"Tamam, teşekkürler."

O aceleyle çıktı. Ben kapıya bakakaldım. O kapı, benimle korku duyduğum görüşme arasındaki tek engeldi. Aklımın pratik kısmı, hayal ettiğim her şeyin onun söyleyeceği her şeyden çok daha kötü olduğunu biliyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Zihnimin büyük bir kısmı, benim kötü bir baba ve daha da kötü bir alfa olduğumu pekiştiren birkaç felaket senaryosu ve çok ikna edici senaryolar üretmişti bile.

"Merhaba?"

Eh, en iyisi bu işi bir an önce halletmek.

Kendime sakin olmasını emrederek kapıyı açtım. Telefondaki ses genç geliyordu, ama ben klasik, gözlüklü, saçları düzgün ve şık bir topuzda toplanmış orta yaşlı bir kadın bekliyordum.

Beni bekleyen kişi hiç de öyle değildi.

"A-merhaba!" diye kekeledim. Öğretmen masasının yanında duran kadın, hayatımda gördüğüm en güzel periydi.

Uzun, kızıl saçları, zahmetsizce dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplanmıştı. Kedi kanadı şeklinde eyeliner sürmüştü — en azından ben öyle sanıyorum — ve boynunda gökkuşağı renkli boncuklardan yapılmış bir zincirle asılı duran sevimli gözlükleri vardı. Perilerde sıklıkla olduğu gibi, ince yapılıydı, kemik yapısı belirgindi ve burnu çekici olacak kadar yukarı doğru kıvrılmıştı, ama bana tepeden bakıyormuş gibi görünmeyecek kadar.

"Baba!"

Dikkatim bu ruhani güzellikten uzaklaştı ve çok şükür ki, çünkü kendimi çok garip hissediyordum. Kadınların yanında nasıl davranacağımı bilmediğimden değil, ama onun gibi biriyle tanıştığım için inanılmaz derecede şaşırmıştım!

Bildiğim kadarıyla periler çok Avrupalıydılar ve tropikal alt türleri olsa da sayıları azdı ve açık sularda nadiren seyahat ederlerdi. Onlardan birini görmek benim gibi bir ahmak için inanılmaz derecede nadir bir şeydi!

"Selam, evlat!" dedim ve oğlum bana atlayarak geldiğinde kollarımı açtım. Onun hala bu tür şeyleri sevecek kadar küçük olmasını seviyordum, çünkü çok geçmeden, yaşlı babasına atlayamayacak kadar havalı olacağını biliyordum. "Nasıl gidiyor?"

"Harika gidiyor. Mickey ve Johnny eve gitmek zorunda kalmadan önce dört köşe oyununda çok başarılıydım."

"Aferin oğluma." Onu yere indirdim ve bana nazik bir ifadeyle bakan Bayan Fischbacher'a baktım. "Merhaba, ben Ben," dedim ve ona elimi uzattım.

Bana doğru birkaç adım attığında, kokusu burnuma çarptı. —nar, portakal ve hafif çiçeksi bir koku—ve onun *tamamen* insan olduğunu fark ettiğimde oldukça şaşırdım.

Huh.

Yani peri değil. Onların türünden biriyle hiç tanışmamış olsam da, bir insanın kokusunu bir kurt adamın kokusu kadar iyi tanıyordum. O sadece sıradan, çok güzel bir kadındı.

Çifte hmm.

"Ben Bayan Fischbacher," diye cevapladı, uzattığım eli tuttu ve narin görünüşüne rağmen şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde sıkı.

"Neden masama oturup dinlenmiyorsun?" "Tabii."

"Benny, neden boş zamanlarımızda oynadığımız oyunlardan birini arka bilgisayara yüklemiyorsun?"

"Oyun mu? Tamam!"

O oynamak için aceleyle uzaklaşırken, nazik öğretmen birdenbire çok daha ciddi bir ifadeye büründü.

Çocuklar okulda başları belaya girdiğinde böyle mi hissediyorlardı? Kabul etmeliyim ki, bu pek de hoş bir his değildi ve ben bir yetişkindim.

"Peki, Bay Poynter..."

"Lütfen bana Ben deyin."

"Tabii, elbette. Ben." Adımı söylediğinde kulağıma hoş geldi, ama bunu düşündüğümde bile kendi düşüncelerimden biraz çekindim. Profesyonel ve nazikti, bir öğretmende aranacak tüm niteliklere sahipti. Kafamda neler döndüğünü bilmiyordum, ama bunu peri/peri olmayan şokuna bağlayıp yoluma devam edecektim.

Yine de, belki de onun eski bir atası vardı, çünkü benzerlikler çok tuhaftı.

"Bugün buraya gelmeni istedim çünkü Benny için biraz endişeleniyorum."

"Bundan bahsetmiştin." Hmm, bu benim demek istediğimden biraz daha keskin çıktı. Sanırım bir yıldan biraz fazla bir süre boyunca büyük ölçüde bir keşiş gibi yaşadıktan sonra, ses tonumu artık pek iyi kontrol edemiyordum. Daha önce de konuşkan biri olduğumdan değil... olan biten her şeyden sonra.

"Evet. Bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum, ama durumunuzun genel hatlarını bildiğimi bilmenizi istedim. Oğlunuz, uykusunu etkileyen sürekli kabuslar gördüğünü söylediğinde, size yardımcı olmak için aklıma gelen bazı fikirleri sizinle paylaşmak istedim.

"Son zamanlarda hayatında yaşanan büyük değişiklikleri sindirmeye devam ettikçe bunların üstesinden geleceğini biliyorum, ama bu bir köyün işi, değil mi? Seni elimden geldiğince desteklemek için buradayım ve bunun için en iyi yolun, araştırdığım bu program olduğunu düşünüyorum."

Bir dakika.

Junior kabuslar mı görüyordu?

Ben... faillerle *ilgilendikten* sonra eve döndüğümde kabuslar görmeye başlamıştı, ama ara sıra yaşanan olaylar dışında, artık kabus görmediğini sanıyordum.

Benden saklıyor muydu?

Eğer öyleyse, neden? Bana güvenmiyor muydu? Onun için yeterince güvenli bir ortam yaratamıyor muydum? Umursamayacağımı veya onu dinlemeyeceğimi mi düşünüyordu?

Bayan Fischbacher hala bana o peri gibi büyüleyici gülümsemesiyle gülümsüyor ve yumuşak bir sesle konuşuyordu, ama kafamda çalmaya başlayan statik gürültü yüzünden onu duyamıyordum.

Oğluma karşı başarısız olmuştum. Yeterli değildim. Asla yeterli olamazdım. Dokunduğum her şey zehirlenmişti. O değil, ben olmalıydım. Sevdiğim kişi değil. Ben evde olsaydım ve o seyahate çıkmış olsaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu.

Ben olmalıydım. Ben olmalıydım!

Ben olmalıydım, ben olmalıydım, ben olmalıydım, ben olmalıydım, ben...

"Ben, benimle birlikte nefes alır mısın?"

Bayan Fischbacher'ın sesi hala nazikti, ama artık daha kararlıydı. Bu değişiklik, kulaklarımdaki kakofoniden beni kurtarmaya yetti ve gözlerimi ona diktim.

Gözlerinin ne kadar ela olduğunu fark etmemiştim. Derin, ortası çikolata kahverengisi, ortası bal rengi ve kenarları yeşil. Neredeyse bir peri çemberi gibi. Beni büyülediler ve ben onun istediği gibi yaptım, uzun ve yavaş bir nefes aldım.

"Teşekkürler, Ben. Şimdi nefes verelim, olur mu?"

Cevap vermedim, ama onun yönlendirmesine uyarak yavaşça nefes verdim. "Mükemmel. Birkaç kez daha yapalım mı?"

Bir kez. İki kez. Üç kez. Onun nefes alıp verişini kutsal bir emir gibi takip ettim ve ancak dördüncü seferde neler olduğunu tam olarak anladım.

Oh.

Panik atak. Ne kadar utanç verici.

Suçluluk ve utanç bo azıma kadar yükseldi ve yüzüm kızardı. Tanrım, berbat durumdaydım. Sanki geçen bir yıl boyunca duyduğum tüm korkular gerçek oluyordu.

"Ben, bunu başka bir zaman konuşmak istersen..."

"Hayır, *hayır*," dedim kararlı bir şekilde. Alfa olarak başarısız olmuş olabilirim, ama veli-  retmen g r  mesini atlatacaktım. O lum için en azından bunu yapabilirdim. "Bir programdan bahsetmi tiniz?"

Bana o kadar tatlı bir şekilde gülümsedi ki, Benny'nin okul hakkında neden sadece olumlu şeyler söylediğini anladım. Öğretmenlerin   rencileri mutsuz ettiği korkunç hikayeler duymuştum, ama Bayan Fischbacher'ın bu sorunla ilgisi olmadığı açıktı. "Evet, katıldım. Bu, bölgenin dört bir yanından gelen birkaç çocuğun haftada bir kez katıldığı bir okul sonrası programı."

"Orada ne yapıyorlar?"

"Bu, birkaç kayıtlı terapistin katıldığı sanat temelli bir terapi programı. Öğrenciler kendi okullarından otobüslerle gelip resim, dikiş, doğaçlama gibi çeşitli yaratıcı etkinliklere katılıyorlar. Aslında onların bro  rlerinden bir tane var bende."

Masasının  ekmecesini açtı ve bana parlak bir broşür uzattı. Dijital ortama o kadar alı mı tım ki, elimde somut bir şey tutmanın değerini anladım. Kalem ve kağıt günlerini özlemek tuhaf mıydı? Çünkü ben özlüyordum.

"Teşekkürler," dedim, sesim çakıl gibi çıkıyordu. "Bir göz atarım."

"Herhangi bir sorunuz olursa, numaram sizde var, mesaj atarım." bana e-postanı gönder.

"Evet, tamam," dedim, bro  r  katlayıp cebime koydum. Çoğu ebeveynin bunu unutaca ından emindim, ama o gece her kelimesini okumayı planlıyordum. O lumun bir sorunu varsa, elimden gelen her şekilde ona yardım edecektim. Bu, el i leri içeren garip bir terapi programı olsa bile.

"Zaman ayırdı ınız için teşekkür ederim. Dedi im gibi, bu kadar çabuk zaman ayırdı ınız için minnettarım. Biz burada bir ekibiz ve Benny'ye ihtiya ı olan her konuda yardım etmeye kararlıyım."

"Elbette. Bu dersi  onemsemi inizi anlayabiliyorum."

"Evet, gerçekten öyle. Şimdi, Benny'yi bilgisayardan kaldırıp sohbete katılmasını sa lasak nasıl olur?"

"Hayır," dedim, boğazımı yutarak. "Bence biraz zaman geçmesi... sindirmem için en iyisi olur."

"Oh, evet, tabii ki. Neye ihtiyacınız varsa. Gelin, ikinizi dışarıya kadar geçireyim."

"Hayır, biz idare ederiz," dedim, başımı hızlıca sallayarak. "İyi akşamlar, Bayan Fischbacher."

"Siz de."

Kalkıp oğlumu aldım. Başım dönüyordu, ama Junior'la arabama doğru yürürken kendimi çok daha iyi kontrol edebiliyordum. Ama her ne kadar soğukkanlı davrandığıma emin olsam da, eve vardığımda düşünmem gereken *çok* şey vardı.

BEŞ GISELLE

Sadece Çalışmak ve Hiç Eğlenmemek Giselle'i Hasta Bir Kız Yapar

Zaman kesinlikle göreceliydi, çünkü sınava yaklaştıkça her gün daha hızlı geçiyordu. Ancak, ne kadar stresli olsa da, Benny Jr. derslerde çok daha az uykuya dalıyordu, bu da beni çok mutlu ediyordu. Birinci sınıf öğrencilerinin değerlendirmeleri çok zorlu olmasa da, bu değerlendirmeler onların Amerikan devlet okul sistemindeki akademik kariyerlerinin başlangıcıydı. Bu değerlendirmeler, ikinci sınıfta hangi sınıfa gideceklerini belirlemekten öteye bir anlam ifade etmese de, onları elimden geldiğince en iyi şekilde hazırlamak istedim. Ve gerçekten de, sınıfımın gösterdiği performanstan çok memnundum.

Ama bu, hayatımdaki tek sorunsuz dönemdi.

Babamın sağlığı son iki yıla göre çok daha hızlı kötüleşiyordu ve bunu fark etmemek imkansızdı. Sabah kahvesini içerken elinin titremesi gibi şeyler. Ya da bütün sabah beni kardeşimin adıyla çağırması. Ya da gömleğinin düğmelerini yanlış iliklemesi ve ben ona söylediğimde omuz silkip düzeltmeye bile çalışmaması.

Çok ciddi bir şey değildi, parmağımla gösterip "hey, bu doktora gitmeyi gerektirecek kadar kötü" diyebileceğim bir şey değildi, ama endişeleniyordum.

Ama yapmam gereken onca iş varken yapabileceğim pek bir şey yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum, ama kilo almak için yeterli kalori alamıyordum ve her gün fazladan bir saat uykuya gerçekten ihtiyacım vardı. Ama eve geç saatlerde gelip ödevleri notlandırmak, yemek hazırlamak ve temizlik yapmak zorunda kaldığımda uyumak çok zordu. Hafta sonlarım bile market alışverişi, temizlik, Mack anneannemle vakit geçirmek ve ardından bazı eğitici kitapları okumakla doluydu.

Her hafta uyku dışında kendime ayırabildiğim sadece altı saat vardı ve bu yeterli değildi.

Neyse, tatil sırasında dinlenebilirim.

"Kahvaltıda artan yemekleri yemeniz gerekecek!" diye bağırdım ve kapıdan çıkarken telefonumun alarmı çalmaya başladı. "Biraz geç kaldım."

Uykumu kaçırmam nadir olurdu, ama bir şekilde uykumu kaçırmıştım ve şimdi istediğimden on beş dakika geç çıkıyordum. Dünyanın sonu değildi, ama sınıfa aceleyle girmek zorunda kalacaktım ve güne yanlış bir başlangıç yapmanın verdiği hissi hiç sevmiyordum. Elbette toparlanacaktım, ama bu benim için gereksiz bir mücadeleleydi. Özellikle de kendimi çok *yorgun* hissettiğim için.

Neyse. Belki teneffüste öğretmenler odasında biraz kestirim. Bir veya ikimiz, fırsat bulduğumuzda kanepede on beş dakika kestirmek hiç de alışılmadık bir şey değildi. Öğretmenlik hayatı böyleydi.

"Merhaba, sınıf," dedim nefes nefese odama girerken. Teknik olarak geç kalmamıştım - sabah duyurularına hala on beş dakikamız vardı, ama *benim* için geç kalmıştım. Hazırlanmak veya nefesimi toplamak için neredeyse hiç vaktim yoktu, bu da beni günün geri kalanında kesinlikle zor durumda bırakacaktı.

Belki öğle yemeğini atlayarak biraz zaman kazanabilirim? Öğleden sonra telafi edebilirim? Vücudumla ilgili başarmaya çalıştığım her şeyi düşününce bu en iyi fikir değildi, ama yirmi yedi yıllık hayatımda daha kötüsünü de yapmıştım.

"Merhaba," diye mırıldandılar ilk öğrencilerim, benim arkamdan sınıfa girerken.

.

"Günaydın, Bayan Fischbacher," diye bir çift korusu yaptı.

Jessica beni masama kadar takip etti ve bana meraklı bir baktı.

"Evet, canım?" diye sordum, "bebekler nereden gelir" gibi karmaşık bir soru sorulmayacağını umarak, aynı zamanda kendimi en kötüsüne hazırlayarak.

"Güzel saçlarına ne oldu?" "Saçlarım mı?"

Şaşkınlıkla başıma uzandım ve fare kahverengisi olduğunu bildiğim ince, tel tel saç telleri hissettim. Kanekalon lifleri yoktu, özenle şekillendirilmiş insan saçы yoktu, dantel yoktu, *hiçbir şey yoktu*.

Peruk takmıyordum.

Peruk takmıyordum!

Nasıl göründüğümü hayal etmemeye çalışarak zorlukla yutkundum. En iyi günlerimde bile oldukça zayıftım, ama en azından peruklarım sayesinde uçuruma düşmek üzereymiş gibi görünmüyordum.

"Geride bırakmış olmalıyım," dedim, uzun bir sessizlikten sonra.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Jessica, gerçekten endişeli görünüyordu.

"Sakin ol. Annem de bazen saçını unuttur," dedi Tamisha. Sınıfımdaki en konuşkan öğrenci değildi, ama konuştuğunda çok kendinden emin konuşurdu. Bana parlak bir gülümseme attı. "Bazen saçımı yaptırdığım gün sonra kafa derim ağrır, o yüzden ara vermek istersen anlarım."

Tanrım, ne kadar tatlı. Gerçekten çok şanslıyım. "Teşekkürler, Tamisha."

Ama kızlar çoktan birbirleriyle sohbete dalmışlardı. "Saç günü ne demek? Her gün yapmıyor musun?"

"Hayır! Çok uzun sürüyor. Hiçbir şey yapamıyorum!"

"Annen saç günümde saçımı yapabilir mi?"

"Bilmiyorum. Ona sormam lazım. Saçlarımız aynı tip değil."

"Değil mi?" Jessica'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah evet, ben sarışınım!"

İkisi saçları hakkında konuşarak masalarına doğru yürürken, kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Çok masum, çok doğal bir konuşmaydı. Keşke yetişkinler de bu masumiyeti koruyabilselerdi, ama ne yazık ki nefret öğrenilen bir kavramdı.

Elimden geldiğince sabah için hazırlık yapmaya odaklanmaya çalışsam da, elim sürekli kafama gidiyordu.

Saçlarımdan *nefret ediyordum*. Çok ince ve fare kahverengisiydi. İlaçlarımin ve tiroid bezimin bozulmasının verdiği zarar saç çizgime büyük zarar vermişti, şakaklarımda her santimetre geri çekilmeyle kendimi daha az kadınsı hissediyordum. Peruklarım benim için bir kalkan,

biraz daha normalmişim gibi davranmamı sağlayan bir yoldu ve şimdi kendimi tamamen çıplak hissediyordum.

Derse başlamasına on dakikadan az bir süre kalmıştı, eve gidip peruk almam için çok geçti, bu yüzden bunu kabullenip, bunun beni derinden etkilemediğini numara yapmam gerekecekti.

Ne boktan bir gün.

Ama bunu çocuklarımdan çıkaramazdım. Ben kendimi iyi hissetmesem bile onlar en iyisini hak ediyorlardı, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Derin bir nefes aldım ve kendimi gün için zihinsel olarak hazırladım.

Ve tahmin ettiğim gibi, günü atlattım.

Kolay olmadı ve pencerede kendi yansımamı gördüğümde, kendimi kaybetmek istedim, ama buna izin vermedim. Çocuklarım öğle yemeğinden döndükten sonra, dikkatimi başka şeylere yönlendirecek pek çok şey vardı.

Ne kadar terlediğimi mesela. Normalde hep üşürdüm, ama ısıtıcıyı açmış olmalılar, çünkü sabah duyurularından hemen sonra terlemeye başlamıştım ve durum gittikçe kötüleşiyordu. Neyse ki klinik güçte bir deodorantım vardı. Hastalığımın ya da ilaçlarımın hoş olmayan bir yan etkisi, yoğun vücut kokusuydu. Beni daha az kadınsı yapan bir başka şey daha, ama klinik güçte deodorant, insan saç dantelli peruktan çok daha ucuzdu.

"Peki, sınıf, siz... pardon..." Durup su şişemi uzandım ama boş olduğunu gördüm. Huh, çocuklar öğle yemeğindeyken doldurduğuma yemin edebilirim. Zaten içmiş miydim? "Bir dakika, yeniden doldurmam lazım."

Sınıfımın arkasına, su çeşmesi ve lavabonun bulunduğu yere yürüyerek, yarı donmuş şişemi doldurdum. İlk başladığımda sadece lavabo vardı, ama öğrencilerin ihtiyaç duyduklarında su içebilmeleri için su sebili ekledim. Bazı öğretmenler buna karşı çıktı, ama benim görüşüme göre, su içmek en iyisiydi ve eğer bir çocuk kasıtlı olarak tuvalete daha sık gitmek için yeterince su içiyorsa, başka sorunlar da vardı demektir.

Sınıfın önüne doğru yürürken, bir an için her şey biraz sallantıya girdi. Kısa sürdü ama yoğundu ve görüş alanımın kenarları bulanıklaştı. Panik yapmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden durup bir yudum içki içtim ve sonra normal pozisyonuma döndüm.

"Şimdi, dediğim gibi..."

Benny elini kaldırdı, kolu aciliyetle titriyordu. "Bayan Fischbacher!" diye seslendi, ben onun adını söylemeden, ki bu garipti. Benny benim sınıfımda antisosyal bir öğrenci değildi, ama elini kaldırmak konusunda da pek hevesli sayılmazdı. Bu yüzden, kabuslarla ilgili ilk sorusu bana bu kadar takılmıştı.

"Bir dakika, Benny, bu düşüncemi bitirmeme izin ver." Bir kez daha kesintiye uğrarsam, tamamen mahvolacağından korkuyordum. Birkaç dakika önce gayet iyiydim, ama şimdi kalbim hızlanırken düşüncelerim giderek yavaşlıyor gibi hissediyordum. Bu ikilem, tutarlı bir diyalog kurmayı oldukça zorlaştırıyordu.

Benny'nin eli düştü ve ben neredeyse rahat bir nefes alacaktım, ama meğer o benim isteğimden dolayı elini indirmiş değildi. Ayağa fırladı ve yaşına göre çok olgun bir bakışla bana dik dik baktı.

"Bayan Fischbacher, *hemen* oturun!"

Neden benimle böyle konuşuyordu?

Ayrıca, belki de haklıydı.

"Affedersin, Benny," mırıldandım. Bana konuşma şeklinin doğru olmadığını biliyordum, ama nedenini tam olarak anlamıyordum. Ne oluyordu yine? Ders veriyordum... Hangi ünitede idik?

"Bayan Fischbacher, ciddiğim. Hemen oturun!"

Benny iyi bir çocuktü. Sebepsiz yere bana bağırılmazdı. Ve şimdi o bahsettiği için, dünya biraz dönüyor gibiydi. Belki de ben...

Ben...

Ne yapmalıyım?

Bir sonraki hatırladığım şey, Benny'nin çok genç ve çok endişeli yüzüne bakarken, o benim dudaklarıma su şişesini tutuyordu.

Bir dakika, ne zaman yere uzandım?

"Lütfen bir yudum alın Bayan Fischbacher. Su içmelisiniz."

Kuru ağzımı açtım, gözlerim onun yüzünü arıyordu. Çok kafam karıştı. Sanki biri aniden fişimi çekmiş, sonra da kurtarma modu olmayan bir bilgisayar gibi beni yeniden başlatmış gibiydi.

"Jimmy! Bir  ğretmen  ağır!"

Jimmy mi? Neden... ah, tabii. O sınıfımdaki en hızlı koşucuydu ve diğerlerinden yaklaşık beş santim uzundu.

Su, kutsal bir panzehir gibi boğazımdan aşağı aktı ve biraz mantıklı düşünme yeteneğim geri geldi. Bütün gün terlemiş, öğle yemeğini ve ila larımlı almamıştım, bu yüzden başım dönmüş ve bayılmıştım.

Siktir.

Gerçekten hastaydım, değil mi?

Bunu bildiğim kadar, zihinsel olarak inkar etmeye çalıştım. Sözlü olarak bunu yapmak pek mümkün değildi, çünkü aynı anda nefes alıp konuşmayı nasıl yapacağımı bilemiyordum. Aslında, konuşmanın çoğu şeklinin benim için imkansız olduğundan oldukça emindim.

Zaman biraz garip bir hal aldı ve tek emin olduğum şey, sonsuz gibi görünen şişeden yavaş, uzun ve düzenli nefesler almaktı. Sonra sağlık görevlileri geldi. *Ugh*. Bir sahne yaratıyordum. Bundan kesinlikle nefret ediyordum.

Bir sürü soru sordular, ama sözleri çoğunlukla Charlie Brown'daki yetişkinlerin sözleri gibi geliyordu. Gözlerimi kısarak, titrek elimi en yakındaki kişiye uzattım, tıbbi bileziğim bileğimden sarkıyordu.

"Graves hastalığı," diye hırıltılı bir sesle söyledim, utanç ve mahcubiyetimi değil, nefes almama ve vücuduma odaklanmaya çalışarak.

Belki de kafamda çok fazla düşünüyordum, ama beni sedyeye yatırıp dışarı çıkarmaya başlamadan önce birbirlerine bakıştıklarını yemin edebilirim.

Evet, kesinlikle batırdım.

ALT BEN

Cesur Bir Genç Çocuk

Kısa bir süre içinde ikinci kez, Junior'ın okulu beni aradı.

Endişe beni sardı. Oğluma başka ne konuda başarısız olmuştum? Kabuslar hakkında biraz konuşmuştuk ve birkaç gece benimle yatmasına izin vermiştim. Öğretmeninin önerdiği okul sonrası programa onu yeni kaydetmiştim ve o da bunu kesinlikle seviyordu, ama pek bir ilerleme kaydedilmiş gibi görünmüyordu. Tabii ilerlemenin neye benzemesi gerektiğini bildiğimden değil.

"Alo?" diye sordum, kendimi savunmam gerekip gerekmediğinden ya da gerçekten berbat bir baba olup olmadığımdan emin olamadan.

"İyi günler, Bay Poynter ile mi görüşüyorum?" "Evet, benim."

"Ah, harika. Sanırım daha önce hiç konuşmadık, ama ben oğlunuzun okulunun müdürüyüm. Oğlunuzun bana Salinas dediğini duymuş olabilirsiniz. Çoğu çocuk 'bay' kelimesini kullanmaz."

Bir dakika, *müdür* beni mi arıyordu?

"Evet, sanırım bir iki kez bahsetmişti."

"Demek ki şöhretim benden önce geliyor. Zamanım kısıtlı, o yüzden neden aradığımı hemen söyleyeyim. Bugün okulda tıbbi bir olay yaşandı ve herkesin durumu iyi olsa da, velilere bu olayı çocuklarıyla konuşmaları gerekebileceğini bildirmek için arıyorum."

Tıbbi bir olay. "Ne oldu?"

"Gizlilik nedeniyle ayrıntıları açıklayamıyoruz, ancak öğretmeni ambulansla hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı."

Midem, kabuslarımda olduğu gibi yine burkuldu. "Bayan Fischbacher mı?"

"Evet. Ama tekrar vurgulamak isterim, her şey yolunda. Hastanede tedavi gördüğünü ve biraz dinlenip iyileştikten sonra tamamen iyileşeceğini paylaşma iznimiz var."

"Bu iyi bir haber, sanırım."

Ama içim rahat *değildi*. Kadının yumuşak, narin yüzü ve sıcak gülümsemesi zihnimde canlanıyordu. Onun acı çektiğini düşünmek, alışık olmadığım bir şekilde tüylerimi diken diken etti.

"Kesinlikle. Bayan Fischbacher'a ihtiyacı olan tüm desteği veriyoruz. Okul danışmanımız yerine sizi aramak istememin nedeni, oğlunuzun ne kadar cesur olduğunu size söylemek istememdi."

"Junior mu?"

"Bu yıl Benny olarak çağrılmayı tercih edeceğini söyledi" — Bir dakika, öyle mi? Ne zamandan beri? — "ama evet. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı, çünkü öğretmenin oturmasını ısrarla istedi ve öğretmen zamanında sandalyeye ulaşamayınca onu yakalamaya çalıştı. Tabii ki, öğretmen onun düşmesini engellemek için biraz fazla iriydi, ama en azından kafasının yere çarpmasını engelledi.

"Ayrıca ona su getirdi, sürekli onunla konuştu ve bir yetişkinin gelmesini sağladı. Gerçekten örnek bir davranış. Onunla inanılmaz gurur duyuyoruz."

"Aferin oğluma," diye mırıldandım, ama zihnim bir anda çok fazla şeyle dolup taşmıştı. Oğlumun başkalarını korumakta bu kadar yetenekli olması gururumu okşadı. Henüz yaşı küçük olduğu için kendi rolünü bilmiyordu, ama benim gibi bir alfa olacağına neredeyse emindim. Ve benden farklı olarak, bir gün gerçek bir sürüsü olduğunda, onlara karşı doğru olanı yapacaktı.

"Gerçekten olağanüstü. Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsiniz, ama Benny'nin geçmişini göz önünde bulundurarak, bir terapistle birkaç seans yapmasını isteyebilir miyiz diye düşündük. Danışmanımızın, gelişmekte olan zihinlerdeki travma hakkında bir kitap yazan ve bir dönem bizim okulda çalışmak isteyen bir iş ortağı var."

"Oh, uh, teşekkürler. Gerçekten. Ama o şu anda bunun için bir tür programa katılıyor ve onu fazla yüklemek istemiyorum."

"Hiç sorun değil. Sadece hepimizin sizi desteklemek için burada olduğumuzu ve gerçekten olağanüstü bir genç adam yetiştirdiğinizi bilmenizi istedim."

bir genç yetiştiriyorsunuz.”

O sadece bir okul müdürüydü, daha önce hiç tanışmadığım bir adamdı, ama sözleri, sanki göğsümü ikiye bölecekmiş gibi hissettiğim derin yarayı hafifleten bir merhem gibiydi. Yara tamamen kapanmadı, ama kenarları biraz *daha az* keskin hale geldi.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Başarılı oluyorsun. Yürüdüğün yolu hayal bile edemiyorum, ama bilmeni isterim ki, bu yolda yalnız değilsin."

Harika bir düşünceydi ve bunu takdir ettim, ama bir kısmı boş geliyordu. Sonuçta o bir insandı. Ben ise bir kurt adamdım. Aramızda doğal bir uçurum vardı.

Yine de, güzel bir düşünceydi.

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım. Bayan Fischbacher hangi hastanede demiştiniz?"

"Aslında şu anda aklıma gelmiyor, ama sekreterim size e-posta ile gönderecektir. E-posta adresiniz kayıtlarımızda var, değil mi?"

Başımı salladım. Katliamdan bu yana yaşanan her şey çok ağır gelse de, okul yılı başlar başlamaz Junior'ın acil durum iletişim bilgilerini değiştirmeyi ihmal etmemiştim. Başlangıçta onu devlet okuluna göndermemeyi düşünmüştüm.

—Vermillia'nın fikri, oğlumuzun sürüyle evde eğitim görerek alacağı eğitimden daha kapsamlı bir eğitim alması ve liseye başladığında bu eğitimi devam ettirmek isteyip istemediğine karar vermesi idi. Ancak derin bir iç muhasebe yaptıktan sonra, ona ihtiyacı olan kaliteli ilgiyi ve eğitimi sağlayamayacağımı fark ettim, bu yüzden onu birinci sınıfa kaydettirdim.

Sonra telefonda konuştuğumuzu ve müdürün başımı salladığını göremeyeceğini hatırladım, bu yüzden aceleyle olumlu cevap verdim ve vedalaştık. Bir an orada durup bu bilgiyi sindirdim.

Zavallı Bayan Fischbacher. Umarım küçük bir şeydi, mesela adet kanamasının biraz fazla olması gibi, ama ambulans çağırılmışsa...

Kesinlikle aklımdan çıkmazdı.

Telefonumdaki saate baktığımda, Junior'ı almam için sadece bir saat kaldığını fark ettim. Çocukları erken eve göndermemelerine şaşırmıştım

çocukları erken eve göndermediklerine şaşırmıştım, ama bu ekstra zamana minnettardım çünkü bu, onun çok cesur davrandığı için ona birkaç sürpriz alabileceğim anlamına geliyordu. Bazen oğlumun ihtiyaçlarından beş adım gerideymişim gibi hissetsem de, en azından biraz doğru yolda olduğumu biliyordum.

Böylece, yeni, büyük bir dinazor peluş oyuncak, Coca-Cola hariç her türlü aromalı Slurpee ve peynirli, büyük boy bir sinema bileti ile birlikte teslimat kuyruğuna girdim. FedEx ofisindeki adama bunu açıklamak komikti, ama eğer o gülmüşse, Junior da küstahça gülecekti.

"Kardeşine kocaman bir gülümseme göster," dedim bebek koltuğundaki Veronica'ya. Arkaya dönük olmasına rağmen, pencereye emişli kırılmaz bir ayna takmıştım, böylece onun ifadesini görebiliyordum. Ve o her zaman *çok* ifade doluydu. Bazen sadece gülüşüne bakabilir ya da pencere pervazındaki bir çekirgeyi şüpheyile inceleyebilirdim ve onun benim kızım olması için başına gelen tüm korkunç şeyleri unutmak kolaydı.

"Tamam!" dedi. Çok konuşkan bir çocuk değildi. Onu ayda bir kez bir terapiste götürüyordum, terapist çoğunlukla onunla yapmam için farklı egzersizler veriyordu, ama benim asıl görevim onunla sık sık ve açıkça konuşmaktı. Bebek dilinde konuşmak falan yoktu.

"Teşekkürler, tatlım. Ve bu akşam, Junior ve ben sinemaya giderken, Natalie seninle balerin filmini izlemek istediğini söyledi."

"Bawwrina!"

"Aynen öyle. Seninle kız kıza vakit geçireceği için çok heyecanlı." "Yum."

"Evet! Çok lezzetli!"

Bebek gibi konuşmamam gerekse de, kızımın sevdiği her şeye "yum" demesi gibi sözel tuhaflığını taklit etmekten kendimi alamadım. Elbisesi mi? Yum. En sevdiği film mi? Yum. En sevdiği oyuncak mı? Yum. Sokaktaki köpek mi? Yum. Aptalca bir şeydi, ama çoğu zaman her şeyin gri olduğu bir dünyada beni çok mutlu etti.

Çocukların arabaya yaklaşmasına izin verilen alana vardığımızda, heyecan verici sohbetimiz bir an durakladı. Junior, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru koşmaya başladı. Ben hiç

Müdür beni aramamış olsaydı, bir sorun olduğunu anlardım.

"Merhaba dostum," dedim ve monitörlerden birine el salladım.

"Merhaba baba! Merhaba Veronica! Natalie yok mu?"

"Natalie, biz üçümüz akşam yemeğine giderken biraz mola veriyor, sonra sen ve ben sinemaya giderken senin küçük kız kardeşine bakacak."

"Sinemaya mı?" Emniyet kemerini taktı ve sonunda dinozoru fark etti.

"Oh! Bu bir ankylosaurus mu?"

Buna gülmek zorunda kaldım. Şekil değiştiren çocukların bile dinozor aşaması geçirme eğilimi vardı. "Sen söyle dostum. Ben sadece senin düz, kirpiye benzeyen adamı sevdiğini hatırlıyorum."

"Evet, gerçekten zırhlı ve havalı. Teşekkürler baba! Bunların hepsi ne için?"

"Şey," dedim yavaşça uzaklaşırken. Bana daha önce söylememiş olması beni biraz endişelendirmişti, ama dürüst olmak gerekirse, o arabaya biner binmez dikkatini dağıttım. "Bugün okulda biraz çılgın bir gün geçirdiğini duydum."

"Duydun mu?"

"Duydum dostum. Konuşmak ister misin?"

"Uh, bilmiyorum. Bayan Fischbacher'ın iyi olacağını söylediler. Önemli olan da bu, değil mi?"

"Önemli. Bu konuyu konuşmak zorunda değiliz, ama senin için de uygunsa konuşmak isterim."

"Ben... tamam. Sanırım bu konuyu konuşabilirim."

"Teşekkürler, dostum." Lise, ortaokul ve ilkokulun kesiştiği dört yönlü kavşakta durup dikkatimi verdikten sonra, düz yola çıktığımızda konuşmaya devam ettim. "Müdür, öğretmeninize oturmasını söylemeye çalıştığını söyledi. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Garip kokuyordu."

"Garip kokuyordu mu?"

"Evet, sanki... Bilmiyorum. Yanlış. Yanlış mı?"

"Yanlış doğru. Ne demek istediğini açıklayabilir misin?"

"Ben... şey..." Bir an durakladı. Ben arka aynaya baktım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten sözlerini dikkatlice seçiyordu. "Kötü değil. Sadece yanlış. Acı, sanırım? Biraz domuz pastırmasını yakmak gibi."

Buna güldüm. "Hey, bunu sadece birkaç kez yaptım."

"Doğru. Ama *unutulmazdı*."

"Haklı olabilirsin." Bu konuda pek bir şey söylemedim, ama bana göre Benny'nin tarif ettiği şey, *şekil değiştirenlerin* koku alma yeteneğine çok benziyordu. O da bir şekil değiştiren olduğu için bu pek de şaşırtıcı değildi, ama bu yeteneğin ortaya çıkması için çok gençti.

Bizim türümüzün işleyişine göre, on dört ila on sekiz yaşları arasında şekil değiştirenlerin ergenlik dönemini geçene kadar esasen insandık. Elbette, ara sıra erken veya geç gelişenler de olurdu, ama Junior bunun için çok gençti. Emin olmak için başka bir kurt şekil değiştirenle, belki başka bir sürünün yaşlısıyla iletişime geçmem gerekiyordu.

"Yani, bir şeylerin ters gittiğini kokladın ve onu yakalamaya yardım ettin?"

"Evet. Aslında çok hafif. Bir yetişkin için, bilirsin."

O toplantıda nasıl görüldüğünü ve onun perilerinden biri olduğunu düşündüğümü hatırladım. Biraz cılız biriydi, değil mi? Aslında bunun bir önemi yoktu. İşinde oldukça yetenekliydi ve çocukları seviyordu.

"Tahmin edebiliyorum." Yine düşünmek için bir ara verdim. "Hey, Junior, yarın onu hastanede ziyaret etmek ister misin? Durumuna bir bak."

"Gidebilir miyiz? Çok isterim!"

"Evet, dostum, tabii ki yapabiliriz. Belki gününü neşelendirmek için ona bir şeyler alırsın."

"Oh! En sevdiği şekerleme bitter çikolata!"

Oğlumun sesindeki gururdan gülümsedim. "Bunu bilmek güzel. Kesinlikle bilmek güzel."

YEDİ GISELLE

Bakım Paketi ve Kendi Kendini Sabotaj

"Selam, en güzel kardeşin burada!"

Kapım açıldığında gülümsedim ve Nox başını içeri sokarak kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi.

"Selam dostum," dedim, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederken, en küçük kardeşimizi gördüğüm için gerçekten şaşırmıştım. "Üniversiteden ne yapıyorsun burada? Lütfen dersleri asıyorsun deme."

"Öğretmenim ablam bunu asla tolere etmez," dediler gülerek ve yanıma koştular. Ben de bir zamanlar onların yaşındaydım, ama hiç bu kadar enerjik değildim.

Ya da dizlerim.

"Profesörün dersi iptal ettiğini ve bazı inatçı bir öğretmenin benim part-time çalıştığım yerin yanındaki hastaneye kaldırıldığını duydum."

"Ha, bu ne tesadüf ama, eğer bu sayede küçük kardeşimle görüşebiliyorsam, şikayet etmiyorum."

"Evet, şikayet etmesen iyi olur. Özellikle de en sevdiğin fındıkları getirdim."

"Macadamia mı?"

"T a b i i ki!" Yanlarındaki çantaya uzandılar ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük macadamia fındığı paketini çıkardılar.

"Nox, bunlar çok pahalı."

"Biliyorum," dediler ve göz kırparak yatağımın yanındaki koltuğa uzandılar. "Temelde, ben gelmiş geçmiş en iyi küçük kardeşim."

"Şaka yapmıyorsun."

Bana çantayı attı ve ben de sevinçle açtım. Neyse ki, özel bir diyet yapmıyordum, bu yüzden istediğim her şeyi yiyebiliyordum.

Aslında, doktorlarım bu kadar kalori yoğun ve besleyici yiyecekler yediğim için mutlu olurlardı.

Doğal olarak, Nox ile paylaştım, ancak bir an için paylaşmamak için içimden bir ses geldi. Ama o an geçti ve normal, macadamia fıstığı yüzünden açgözlü olmayan halime döndüğümde, ona bir avuç verdim ve ikimiz sohbet etmeye başladık.

Ancak bu neşenin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim, çünkü on dakika sonra kardeşim boğazını temizledi ve bana daha ciddi bir bakış attı.

"Giselle..." diye başladılar ve bu konuda çok ciddiydiler.

"Ne?" Hak ettiğimden çok daha fazla kırılmış gibi olduğumdan çok daha fazla kırılmış gibiydim.

"Ne *yapma*! Tedavi görmemesi annemi çok hasta olduğunu gördün. Ve o işleri ciddiye almayıp kendini çok zorladığında ne olduğunu biliyorsun. Sen çok daha erken teşhis ve onun sahip olmadığı tonlarca tıbbi teknolojinin avantajına sahipsin. Aynı hataları yaparak onun bizim için yaptığı fedakarlıklara saygısızlık etmiyor musun?"

Komik bir şey söyleyip konuyu geçiştirmek istedim, ne de olsa mizah mükemmel bir başa çıkma mekanizmasıydı. Ama yapamadım. Belki de söyledikleri, beklediğimden çok daha fazla canımı yakmıştı.

Belki de haklı olabileceklerini hissettiğim içindi. "Öyle demek istemedim."

Gerçekten öyle değildi. O kadar işlere dalmıştım ki, sağlığımı ne kadar ihmal ettiğimin farkında değildim. Annemin yürümek zorunda kaldığı yoldan nefret ediyordum ve benim yolumun çok daha az zorlu olduğu için sonsuz minnettardım, bu yüzden sahip olduğum muazzam avantajlar için nankör görünmek istemedim.

Ugh.

"Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Sesimdeki bir şey, ne kadar mutsuz olduğumu belli etmiş olmalı ki, Nox aniden ayağa kalktı ve beni kucakladı.

"Hey, her şey yoluna girecek. Burada oturup benimle gülüp yemek yediğin gerçeği bile, durumun o kadar kötüye gitmediğini gösteriyor. Sadece bu konuda çalışmaya devam etmelisin, tamam mı? *Ve gerçekten* bu konuda çalışmalısın."

"Biliyorum, biliyorum." Sesimi sabit tutmaya çalışsam da, tüm irademle bile sesimin titremesini engelleyemedim. "Özür dilerim."

Tanrım, insanları gerçekten hayal kırıklığına uğratiyordum. Daha iyi olmam gerekiyordu. Sınıfımı, ailemi ve kendimi hayal kırıklığına uğratma lüksüm yoktu.

Keşke bu kadar *hasta* olmasaydım. Hasta olmaktan bıktım! Hastalık hastası. Öyle bir şey mi vardı?

"Hey, hey, özür dileme. Sadece bir dahaki sefere daha iyi olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"İşte oldu. Şimdi, bu berbat yastıklardan saçını korumak için saçını toplayayım mı? Geçen sefer saçını tamamen mahvetmişlerdi."

"Sanki örülecek bir şey varmış gibi davranıyorsun," diye mırıldandım, dün sabah beni çılgına çeviren zararsız soruyu hatırlayarak.

"Saçmalama. Sanki kelmişsin gibi davranıyorsun." "Bazen öyle hissediyorum."

"Kardeşim, bunu tüm kalbimle söylüyorum, ama kendine bu kadar kötü davranmayı bırakmalısın."

"Anlamadım?" Nox'a gözlerimi kırptım. Küfürlerinden ya da başka bir şeyden korktuğum için değil, bana bu şekilde konuşmalarına alışkın olmadığım için.

"Duydun beni. Bazen kendini çok kötü bir bakış açısıyla görüyorsun. Mesela, benim en yakın arkadaşım sana senin kendine konuştuğun gibi konuşsa, sen ona beyzbol sopasıyla saldıırırdın."

"Ama..."

"Ama yok. En küçüğüm ve bu yüzden sen ve Simon her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz, ama şu anda sana karşı dürüst davranıyorum. Kendine biraz rahat ver. Sen çocukların hayatlarında gerçekten fark yaratan harika bir öğretmensin. Sen, ekonomik krizde kendini ve ailesini geçindiren yetişkin bir kadınsın."

. Engellisin ve çok güzelsin!

"Evet, kusurların var. Hepimizin var. Ve hayır, makyajlı bir film yıldızı gibi görünmüyorsun, ama hiçbirimiz öyle görünmüyoruz, film yıldızları bile. Lütfen kendine biraz daha nazik davran, tamam mı? Zorbalık yaptığın kişi benim ablam."

Aklımın başında olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu, ama kardeşimin beni kendimden tutkuyla savunmasını duymak, hem inanılmaz derecede sevildiğimi hem de son derece utandığımı hissettirdi.

Gerçekten de o lise çağındaki kötü kızlardan biri mi olmuştum, ama sadece kendime karşı? Ne kadar saçma bir şeydi bu? Kendini sabote etmenin bir şey olduğunu biliyordum, ama yine de... Zaten yeterince engelim yok muydu, bir de kendiminkini eklememe gerek yoktu, değil mi?

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve derin bir nefes aldım. "Peki, saçım ne olacak?"

"Evet, evet, öne doğru kay ve sihrimi yapmama izin ver."

Hastane yatağında öne doğru kayarak Nox'un arkama yerleşmesine izin verdim. Çantalarından ıslak-kuru saç fırçası ve birkaç saç tokası çıkardılar.

Gözlerimi kapattım ve kendime bakılmanın keyfini çıkardım. Kardeşime veya babama yardım etmelerini veya aynısını yapmalarını isteseydim, kesinlikle yaparlardı. Ama ikisinin de ne yapacağını bilmeyeceklerini ve benim de sormaya utanacağımı biliyordum. Gurur ne kadar aptalca bir şeydi.

Ama bunu başka bir gün düşünürdüm. Şu anda, bakım ve şımartılmanın tadını çıkaracaktım.

İstediğim kadar uzun sürmedi, ama her zaman böyle olurdu. Çok geçmeden Nox'un telefon alarmı çaldı ve hastane yatağımdan atladılar.

"Hay aksi, üzgünüm! Gitmem gerek! En az bir ay daha geç kalamam. Vardiyam bittiğinde sana mesaj atarım. Seni seviyorum!"

"Seni seviyorum," dedim, onlar odamda bir dönen derviş gibi dönüp, attıkları çantalarını, çalan telefonlarını alıp dışarı koşarken. "Yeniden genç olmak."

Gerçi bazen hiç genç olma şansım olmamış gibi hissediyordum. Annemin hastalığı, ölümü ve sonra benim

hastalığım arasında, sanki "Vay canına, yaşına göre çok olgunsun!"

Ugh.

Bu düşünceyi kafamda kurcalamaya pek vaktim olmadı, çünkü kapım çalındı.

"Girin," dedim, zaten doktor olduğunu biliyordum. Birincisi, hemşirelerim kapıyı çaldıktan sonra hemen içeri girerlerdi. İkincisi, ailem park ettiklerinde bana mesaj atarlardı. Üçüncüsü, doktor odaya girerken adımları söylemedi. Bana iyi davranıyorlardı ama onlar için ben sadece bir hastaydım. Bir bakıma bu hoştu sanırım. Bu, onların zihninde çok derin iz bırakamayacak kadar sıkıcı olduğum anlamına geliyordu. Ve bu durumda sıkıcı olmak *çok* iyi bir şeydi. Hastanede ilgi çekici olmak ölüm cezası anlamına gelebilir.

"Merhaba, Bayan Fischbacher. Dosyanızdaki notları inceledim ve son iki yılda hastalığınızın en kötü olduğu döneme göre belirgin bir iyileşme göstermişsiniz, ancak şu anda durumunuz o dönemden çok da farklı değil. Tiroid fırtınası geçirdiniz ve ölümcül seviyelere yaklaşmamış olsa da, bu durum değerlerinizde büyük bir gerileme anlamına geliyor."

Tanrım, neden bunu yüzüme vuruyorsun?

"Durumun bu kadar kötüleştiğini fark etmemiştim."

"Bu tür şeyler farkında olmadan başımıza gelebilir. Tencereye konulan kurbağa gibi. Ancak PTU'ya alerjiniz olduğu ve tiroid göz hastalığı nedeniyle RAI'nin birden fazla kez uygulanması mümkün olmadığı için, cerrahi tedavi önermek zorundayım."

Yüzümü buruşturdum. Bazı kişilerde total tiroidektomi veya hatta TAE işe yarıyordu, ancak ilki bir dizi komplikasyonla birlikte geliyordu, ikincisi ise uzun vadeli etkinliği veya güvenilirliği konusunda yeterince araştırılmamıştı.

"LDN'im ne olacak? Dozunu artıramaz mıyız?"

"Düşük doz naltreksonun düşük dozda olmasının bir nedeni var. Lityum veya beta blokerleri deneyebiliriz, ancak her şeyde olduğu gibi, bunun da riskleri ve faydaları var. Size eve götürmeniz için bazı broşürler vereceğim. Annenizin vefatından bu yana tıp alanında birçok gelişme oldu."

"Biliyorum." Tanrım, çocuk gibi hissetmekten nefret ediyordum, ama kesinlikle tamamen ve iyice azarlanmıştım. "Bence bu sadece bir tesadüftü. Uzun süredir tedavimiz çok iyi gidiyor, biraz daha devam etmek istiyorum."

"Peki. Ama bir yıl içinde böyle bir olay tekrar olursa, stratejinizi değiştirmenizde ısrarcı olacağım."

"Tabii ki. Anlıyorum. Görünüşe göre yapmam gereken çok araştırma var ."

Doktor elini salladı. Şimdiye kadar çalıştığım en sıcakkanlı ama pratik ve gerçekçi tavırları beni biraz rahatlattı. Ama sadece biraz.

"Bunlar, eve gidip rahat bir ortama girene kadar bekleyebilir. Şimdilik sadece dinlenin. Ayrıca, kilonuz istediğimizden daha düşük olduğu için, size yüksek kalorili, yüksek yağlı bir diyet uygulayacağım. Her öğünde bir Ensure içmenizi istiyorum. Ayrıca, hademe akşam yemeğini getirmeden önce iyi bir şekerleme yaparsanız çok sevinirim."

"Her öğünde bir Ensure mu?" Sabahları bir tanesini zar zor bitirebiliyordum, genellikle buzdolabına geri koyup günün sonunda tatlı olarak geri kalanını yutuyordum. Ve o benden bunun *üç katını* içmemi mi istiyordu?

"Evet. Bütün şişeyi bitiremezsen sorun değil, ama en azından yarısını bitirmeye çalış. Vücudunu şok etmek istemiyoruz, ama büyük öğünler yemek konusunda bu kadar zorlandığın için, bu beslenme bozukluğuyla mücadele etmenin en iyi yolu. Özellikle elektrolitlerin için."

"Elimden geleni yapacağım."

"Bizim isteyebileceğimiz tek şey bu." Bana çok nazikçe başını salladı. "Bu arada, saç tacın çok güzel görünüyor."

"Saç taçım mı?"

Başımı işaret etti ve sonra gitti. Telefonumu bulmak için aceleyle aradım, elime aldım ve kamerasını açtım.

Gerçekten de, başımın tepesinin etrafında oldukça kalın ve düzgün bir saç örgüsü vardı. Aslında oldukça güzel görünüyordu.

"Huh, sanırım Nox şaka yapmıyormuş."

Gülümseyerek yastıklarına yaslandım. Dizüstü bilgisayarımı alıp, beyinsiz Minecraft veya bahçecilik videoları izlemeye başladım, ama bir an durdum. Son zamanlarda

son zamanlarda gerçekten aptalca davranıyordum. Daha iyisini biliyordum, gerçekten biliyordum. Ama çocukların değerlendirme dönemine ve akademik kariyerlerinin geri kalanı için onları hazırlamaya o kadar kapılmışım ki.

Ama daha önce de düşündüğüm gibi, tiroid fırtınaları yaşıyorsam, onlara güvenilir bir destek kaynağı olamazdım. Onların önünde bayılmamı saymıyorum bile. Tanrım. Umarım onlara ömür boyu sürecek bir travma yaşatmamışımdır. Açıklamam gereken çok şey vardı.

Belki de bazı noktaları not almalıyım, böylece işe döndüğümde çocuklarımla sorabileceği olası sorular için bir temelim olur. Umarım bu çok uzak bir gelecekte olmaz. Dinlenmem gerektiğini anlıyordum, ama değerlendirmelere çok az zaman kalmıştı ve iki hafta boyunca ortadan kaybolursam çocukları hayal kırıklığına uğratmış olurdu.

Çocuklarım iki haftanın ne olduğunu biliyor muydu ki? Üniversitede bazen "lift" ve "fortnight" gibi kelimeleri kullandığım veya kelimeleri U ile yazdığım için Amerikalı olmadığımın suçlandığını hatırlıyorum. Bu alışkanlığı, İngilizce yazım kurallarına göre yazılmış çok sayıda kitap okumaktan edinmişim. *Narnia Günlükleri*, *Platform On Üçün Sırrı*, *Şehrazat'ın* İngilizce versiyonu, bunlardan sadece birkaçı. Ve bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılamaz.

İçimdeki monolog, kapıya bir kez daha vurulduğunda kesildi. Ne? Doktorun geri gelmesi için henüz çok erkendi.

Ama sonra tanıdık bir genç ses benim adımla seslendi. İlk adım değil, mesleki adım.

"Bayan Fischbacher? Girebilir miyiz?"

"Benny, sen misin?" diye seslendim, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. Ve tabii ki, kapı açıldı ve karşımda, tıbbi acil durumumun çok daha ciddi hale gelmesini engelleyen çocuk duruyordu.

Ve onun gülünç derecede yakışıklı babası.

"M-merhaba," diye kekeledim, utanmama rağmen yüzümde bir gülümseme yayıldı. *Sütyen* bile giymemişim. Adam beni en son gördüğünde, güzel giyinmiş ve peruklarımdan birini takmışım. Şimdi ise... ugh. Aramızda bir şey olacağı yoktu ama, dergi çekimlerinden çıkmış gibi görünen, yakışıklı dul bir adamın önünde kendimi bilinçli hissetmekten alıkoyamadım.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum."

"Ziyaret etmek istersin diye düşündük. Ayrıca, Junior'ın sana vermek istediği bazı şeyler vardı," dedi Bay Poynter, o alçak, gürleyen sesiyle. Toplantımızda onun konuşmasını duyduğumda, dizlerim titremeye başlamıştı ve kendime profesyonel davranmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Bu, doğal olarak benim için garip bir durumdu. Aseksüel olduğumdan değil, çoğu zaman o kadar *meşguldüm* ki, çekicilik gibi bir şeye enerjim kalmıyordu. Ama gözlerim ilk kez onun geniş omuzlarına takılıp, o güzel mavi gözlerine baktığımda, büyülenmişim.

Toplantı sırasında aşırı telafi yapmamak ve ona karşı kazara kaba davranmamak zor olmuştu, ama iyi bir denge bulmuştum. Bu kadar hassas bir konuyu tartışırken adamın benim kaba veya fazla açık sözlü olduğumu düşünmesini istemedim, ama aynı zamanda ona asılıyormuşum gibi hissetmesini de istemedim. Oğlunun PTSD'nin neden olduğu kabusları tartışırken daha saygısız bir şey hayal edemezdim.

"Ne için...?" diye mırıldandım ve adamın keskin hatlı yüzünden gözlerimi ayırdım. Gerçekten devasa bir bakım paketi tutuyordu. "Tanrım, şaka yapmıyormuşsun. Bunların hepsi benim için olamaz."

"Korkarım öyle," dedi Bay Poynter ve sepeti yatağımın yanındaki masanın üzerine koydu. Sepet, büyük bir köpek yavrusunun uyuyabileceği kadar büyüktü ve selofanın içinden kokusuz losyon, birkaç farklı türde bitter çikolata, iki küçük cep kitabı, küçük bir defter, yeni bir paket rahat tutuşlu kalem ve birkaç saç tokası görebiliyordum. Ve bunlar, sepete bakmadan görebildiğim şeylerdi.

Duygularım kabardı. Bayıldığımdan beri ilk kez gerçekten ağlamak istedim. Gözlerim yaşlarla doldu, ama sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım.

"Tanrım, Benny, sana hediye vermesi gereken benim. Beni oturtmaya çalışıp yakalamama yardım etmeseydin, çok daha kötü yaralanabilirdim."

"Çünkü kafanı vurabilirdin?"

"Evet, aynen öyle. Kafamı vurabilirdim ve bu çok kötü olurdu. Umarım bunu asla unutmayacağımı biliyorsundur. Sen çok cesur bir genç adamsın."

"Sadece iyi olacağına sevindim." Bir an durdu, çocuklar bazen rastgele bir düşünce geldiğinde yaptıkları gibi başını yana eğdi. "İyi olacaksın, değil mi?"

Tanırım. Tam kalbimin ortasına isabet etti. Bazen çocukların *sevgisinin* beni nasıl altüst *ettiğini* gerçekten anlayamıyordum. Çocukların duygularında bir saflık vardı ve ben onların bu saflığı mümkün olduğunca uzun süre koruyabilmelerini dilerdim. Elbette, daha karmaşık durumlarla başa çıkmayı öğrenmeleri önemliydi, ama dünyanın onların doğal *yaşam sevincini* bu kadar sık söndürmesi de çok yazık geliyordu.

"Evet, yapacağım." Belki de en sorumlu söz değildi, ama bakışlarındaki endişe, sağlığıma daha da dikkat etmem konusunda beni daha da kararlı hale getirdi. Bu, günde üç Ensures içmek anlamına gelse bile. İçimden titredim.

Yeni tatlar çıkaracaklarını umuyordum. Sütlü çikolatayı sevmediğim için sadece vanilya ve çilek aldım, ama tüketimimi üç katına çıkaracaksam, farklı bir şeye ihtiyacım vardı.

"O kadar meşgul oldum ki, olmamam gereken bazı işlerde geri kaldım, şimdi dinlenip iyileşip normal halime dönmem gerekiyor."

"Oh," dedi Benny, kesinlikle olmadığı bilge yaşlı adam gibi. "Natalie'nin dediği gibi: Vücuduna dinlenme fırsatı vermezsen, o senin için bir zaman seçecek ve senin programını umursamayacaktır."

"Aynen öyle," diye gülerek onayladım. "Natalie'nin bilgece sözleri." O bir teyze miydi? Dadı mı? Babasının yeni kız arkadaşı mı?

Vay canına, bu düşünmek için çok kişisel bir soru.

On adım geri git, kızım.

En azından yüksek sesle söylememiştim. "O çok akıllıdır. Onu seversin!" "Eminim severim."

Ondan sonra ne söyleyeceğimi tam olarak bilemedim ve bir an için üçümüz arasında garip bir sessizlik oldu. Onları içeri davet etmeli miydim? Oturmalarını mı söylemeliydim? Biraz yorgundum ve tam olarak

ayrıca, kim bir hastane odasında vakit geçirmek ister ki?

"Dinlenmek isterseniz, sizi rahat bırakabiliriz," dedi Bay Poynter. Şeytani derecede yakışıklı olmasına rağmen, neredeyse benim kadar endişeli görünüyordu. Belki olmamalıydı, ama öğrencilerimin ebeveynleriyle, onlara travma yaşattıktan sonra nasıl davranmam gerektiğini bilmeyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı.

Ve sütyen giymediğimi söylemiş miydim? Elbette, göğüslerim iyi günlerinde bile B bedeni zor buluyordu, ama... hastaneler *soğuktu* ve göğüslerimin farklı yönleri bakmasının pek uygun olduğunu düşünmüyordum.

Battaniyemi daha sıkı tuttum, onları göndermeli miyim yoksa göndermemeli miyim emin değildim. Hayır demeye meyilliydi, çünkü içimde onların eşlik etmesini umursamayacak önemli bir kısım vardı. Özellikle de Benny ise. Hastaneden çıkana kadar bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordum, ama onun için gerçekten özel bir şey yapmak istiyordum. Benim küçük kahramanım.

Bir karar vermeden, Benny neredeyse zıplayarak koltuğa atladı ve kendini koltuğa attı.

"Aslında, yorgun olabileceğini ama aynı zamanda yalnız da olabileceğini düşündüm, bu yüzden sana okumak için en sevdiğim kitabı getirdim. Kabuslara iyi geldiğini söylemiştin, ama bence hastane gibi korkutucu bir yer için de iyi olur."

Artık daha fazla dayanamadım. Büyük, kalın, tuzlu gözyaşları gözlerime doldu ve yanaklarımdan aşağı aktı. Nefesim biraz kesik kesikti, ama en azından büyük, hıçkırıklar yoktu. Tanrım, bu *daha da* utanç verici olurdu.

"Oh hayır, Bayan Fischbacher, özür dilerim. Sizi üzmemek istemedim. Okumak zorunda değiliz."

"Özür dilemene gerek yok," dedim gözyaşları arasında. "Şu anda gerçekten *çok* mutluyum. Günümü güzelleştirdin."

"Ama... Bayan Fischbacher, ağlıyor musunuz?"

Yine uzun isme döndük. Çocuklarımdan çoğunda fark ettiğim sevimli bir şey, genellikle bana Bayan veya Bayan Fischbacher diye hitap etmeleri idi, ama

Bu, çocukların küçük bir tuhaflığıydı, ama nedense bu durum daha fazla gözyaşı akıtıyordu.

Gerçekten seviliyordum, değil mi? Ne kadar şanslıyım! Bazı insanlar hayatları boyunca hiçbir topluluğa sahip olmadan yaşarken, ben burada benimkini gözlerimin önünde görüyorduk. Bir yıl sonra başka birine geçecekler miydi? Elbette. Bu, işimi doğru yaptığım anlamına geliyordu. Ama onlar, mezun olup kendi hayatlarına devam ettikten sonra bile sonsuza kadar kalacaktı.

"Bazen insanlar özellikle mutlu olduklarında ağlarlar," dedi Bay Poynter, daha küçük, yatırılmayan sandalyeyi alıp oğlunun yanına kaydırarak. "Ve bu normaldir."

"Bunun olabileceğini bilmiyordum. Bu insanlara özgü bir şey mi, yoksa..."

"Hepimiz bunu yapabiliriz," diye nazikçe devam etti. "İnsanlar, hayvanlar, ne dersiniz."

Benny bana baktı, küçük kaşları açıldı ve melek gibi yüzünde çekingen bir gülümseme yayıldı. "Sizi mutlu edebildiğim için gerçekten çok mutluyum Bayan Fischbacher. Siz şimdiye kadar tanıdığım en iyi öğretmensiniz."

"Senin başka bir öğretmenin daha vardı, canım," dedim, o beni keskin bir kahkaha attırdıktan sonra.

"Evet, ve sen en iyisisin. İşte bu kadar!"

"Çok teşekkür ederim, tatlım. Seni sınıfımda görmekten çok mutluyum. Umarım bunu içtenlikle söylediğimi biliyorsundur."

"Tabii ki! Sen her zaman içinden geldiği gibi konuşursun." Bir süre daha sessizlik oldu, bakışları benden babasına, sonra da elindeki kitaba kaydı. "Peki... okumayı kabul ediyor musun?"

"Çok coşkulu bir evet," dedim, yastıklara yaslanarak. "En sevdiğin kitabı duymak isterim."

"Harika! Tamam, durun da yerleşeyim."

Koltuk yüksekliği nedeniyle ayakları yerden sallanarak kıvrıldı, ama bu onun dikkatini dağıtmadı ve yavaşça ve dikkatle bana, sürüsünü yeniden bulmaya çalışan bir otobur dinozorun hikayesini okumaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç sayfa okuduktan sonra, tüm o karmaşık dinozor isimlerini ne kadar hızlı söyleyebildiğine oldukça etkilendim. Ne zaman

O, *Pachycephalosaurus'u* doğru cevapladıktan sonra babasına baktım. Bay Poynter, oğlunun sözel yeteneğinden açıkça memnun olarak bana gururla gülümsedi. Benny, dinazorlara ilgi duyan ilk öğrencim değildi, ama yedi heceli bir ismi bu kadar kolay telaffuz eden ilk öğrencimdi.

Kitap uzun değildi — çocuk kitapları asla uzun olmaz — ama Benny, dev kertenkelelerin Latince sınıflandırmalarını telaffuz etmediği zamanlarda nispeten yavaş okurdu, bu yüzden yirmi dakika boyunca orada uzanıp, ara sıra gözlerimi kapatarak, ailesini yeniden bulmak için tüm bölgeyi koşarak geçen yalnız bir *Hypsilophodon'u* dinledim. Harika resimlerle süslenmiş tatlı ve komik bir hikayeydi, bu yüzden onun neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, o bitirince ayağa kalktım ve hafifçe eğildim. "Çok eğleneliydi, Benny."

"Beğeneceğini biliyordum." "Gerçekten mi? Neden?"

"Her şey hakkında çok şey biliyorsun, bu yüzden tüm dinzorları zaten bildiğini düşündüm. Bunu Mickey ile paylaşmaya çalıştım, ama o isimlerinin çok sinir bozucu olduğunu ve yeterince T-Rex olmadığını söyledi." T-rex'ten bahsedildiğinde burnunu kırıştırması beni güldürdü. "O, shrink-wrapping malzemesi veya tüyler hakkında bile pek bir şey bilmiyor!"

"Çoğu insan shrink-wrapping'i bilmez," dedim ve Benny'nin bildiğine oldukça şaşırdım. Bu, en azından dinzorlarla ilgili olarak kullanılan yaygın bir terim değildi, ancak birçok sanatçının dinzorları, sanki derileri kemiklerinin üzerine *shrink-wrapping* yapılmış gibi, minimum et ve hacimle tasvir etme eğiliminde olduğu bir fenomendi. "Ve birçok insan, bugün gördüğümüz kuşların çoğunun aslında yaşayan dinzorlar olduğunu bilmiyor."

Benny, sanki ona özel pizza partisi vereceğimi söylemişim gibi bana gülümsedi. "Gördün mü baba! Sana onun dinzorlar hakkında her şeyi bildiğini söylemiştim!"

"Senden bir an bile şüphe etmedim." Oğluna o kadar sıcak bir gülümsemeyle baktı ki, aralarında harika bir ilişki olduğunu anladım. Şüphe ettiğimden değil, ama bunu görmek güzeldi. Veli toplantısında, onun gergin ve endişeli olduğunu, bazı velilerin çocuklarının ihtiyaçları hakkında mesaj attığımda savunmacı veya sinirli olduklarını fark etmişim.

endişeli olduğunu anlayabilmişim, bazı ebeveynlerin çocuklarının ihtiyaçları hakkında mesaj attığımda gösterdiği savunmacı veya sinirli tavırlardan farklıydı. "Miss Fischbacher'ın uyku vaktine hazır mısın?"

"Önce tuvalete gitmeliyim." Bana baktı ve sanki sınıfa geri dönmüş gibiydim. "Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Tabii ki, Benny. Sorduğun için teşekkürler."

Özel odada değildim, ama odanın diğer tarafı boştu. Anlaşılan o hasta, ben geldikten bir saat sonra taburcu edilmişti.

"Teşekkürler!"

Koltuğundan atlayıp tuvalete koştu ve beni babasıyla yalnız bıraktı.

Onun tatlı ve yakışıklı babası.

Yutkundum.

"Bir dakika sürebilir," dedi Bay Poynter, gözlerinin kenarları gülümserken kırışıyordu. Kusursuz değildi, bu da onu benim için çok daha çekici kılıyordu. Alnında bazı çizgiler vardı ve burnu yüzüne göre biraz büyüktü, ama nedense hepsi birbirine çok yakışıyordu. "Doktor bunun büyük bir sorun olmadığını söylüyor, ama büyük tuvaletini yapmak yaklaşık on beş dakika sürüyor."

"Sorun değil," dedim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. Neden bu kadar gergindim? "Acele yok."

"Ne, yani bundan sonra acil bir randevun yok mu?"

"Korkarım yok. Barbara Walters ile röportajımı bir saat önce iptal ettim."

"Ne tesadüf." Benny'ninkine çok benzeyen şaşkın bir ifade yüzüne yansıdı ve tekrar gülmek için kendimi zor tuttum. "Bir dakika, o ölmedi mi?"

"Evet, öldü. Röportaj Zoom üzerinden yapılacaktı."

Ağzından yüksek bir kahkaha patladı. Neşeli, gürültülü bir sesiydi ve beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmış gibiydi.

"Üzgünüm, bu kadar yüksek sesle gülmek istememişim. Sadece bunu beklemiyordum." Tekrar kıkırdadı ve başını salladı. "Sanırım öbür dünyada iyi Wi-Fi var?"

"Sanırım nereye gönderildiğine bağlı. YouTube izlemeye çalışırken sinyalin kesik kesik olduğu bir sonsuzluğu hayal et."

"Senin aslında Şeytan olmadığından emin misin? Çünkü bu cehennem gibi geliyor."

Omuz silktim, deli gibi sırtıtmakta olduğumu biliyor ve hiç umursamıyordum. İş arkadaşım ya da akrabam olmayan bir yetişkinle şakalaşmak hoştu. Okul işleriyle o kadar meşguldüm ki, Mack büyükannem dışında kimseyle pek sosyalleşmemiştim. "Şey, bilirsin, Amerikan eğitim sistemi cehennem azabı ile pek çok benzerlik taşıyor."

Bu da onu yine güldürdü. Tanrım, onu olabildiğince güldürmek istiyordum. Benny'nin sanat programındaki süresi iyi geçerse, bu muhtemelen son konuşmamız olacaktı.

—bu yüzden unutulmaz kılmak istedim. Ve sanırım, onu yeterince güldürürsem, solgun yanaklarımı, göz altlarımdaki torbaları ve zar zor örgü yapabileceğim kadar ince saçlarımı fark etmeyeceğini söyleyen içimdeki güvensizlikti.

"Biliyorsun, bazı korkunç hikayeler duydum. Ben bunu yapamazdım. Bu yüzden evde eğitim almamaya karar verdim."

"Oh, öyle mi yapacaktın?" diye sordum, merakla.

"Bu, çoğu shi... uh, ailemdeki bir gelenek. Ama bizim durumumuz için doğru olmadığını düşündüm. Ancak, eğitim hayatının ilerleyen dönemlerinde isterse, bunu gerçekleştireceğim."

Onu tekrar inceledim, yakışıklı dış görünüşünün ötesine bakarak ve karnımdaki kelekleri bastırmaya çalışarak onu tam olarak anlamaya çalıştım. Bu heyecanın beni neden etkilediğini bilmiyordum, ama gerçek, yetişkinlere yakışır bir konuşma için bunun ötesine bakabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Onun bu seçimi yapmasına izin vermen harika bence."

"Biliyorsunuz, herkesin böyle bir seçeneği yok. Ama bizim durumumuz birçok açıdan sıra dışı."

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum." Muhtemelen bu konuda daha fazla yorum yapmamalıydım, ama kendimi tutamadım. "Durum çok farklı, ama ben de küçükken annemi kaybettim. Benny kadar küçük değildim

ama bilirsin, çok erken." Bir iç çekerek, "Her zaman çok erkendir." dedim.

Kısa bir an için, endişeli tarafım onun bakışlarını görmezden gelip duvara bakmak istedi, ama her zaman gerçek bir bağ kurmayı arzulayan tarafım onun gözlerine bakmak için başımı kaldırdı.

Kahretsin.

Bana gülümsemesini beklemiyordum, ama yine de, gözlerinin masmavi derinliklerindeki duyguların yoğunluğuna hazırlıklı değildim.

Acı gördüm. Özlem gördüm. Öfke gördüm. Ama aynı zamanda acı tatlı bir melankoli ve eski nostalji de gördüm. Son ikisini çok iyi biliyordum: çok sevdiğim birini özlemenin acısı ile onun geride bıraktığı mutlu anıların kaçınılmaz yürüyüşü. Annem hem hatalar yapmıştı hem de korkunç bir şekilde kötü muamele görmüştü, ama aynı zamanda çocukluğuma çok fazla neşe getirmişti. Hikayemiz nasıl sonuçlanmış olursa olsun, onun benim annem olduğu için inanılmaz derecede minnettardım.

"Kolay değil."

"Hayır. Asla kolay olduğunu söylemem."

"Sakıncası var mı..." Bir ara daha verme zamanı. Benny, ben ve Bay Poynter'ın en uygun kelimeleri bulmak için bir iki saniyeye ihtiyacımız vardı. Sonuçta, o kadar çok kelime vardı ki. "Nasıl vefat etti?"

"Benim hastalığımla aynı," diye dürüstçe cevap verdim, ki bunu yapmayı beklemiyordum. Normalde, bu konuyu açmak istemediğim için sadece hasta olduğunu söyledim, ama Bay Poynter'da bir şey bana ona açılmak istememi sağladı. Ve bunun nedeni onun yakışıklı ya da kaslı olması değildi. Oğluna bakışındaki yumuşaklık ve ailesinden geriye kalanlara olan açık bağlılığıydı.

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve yüzündeki tüm renk kayboldu. "Ama Benny'ye sen..."

"Oh, hayır, hayır, hayır, ben iyiyim!" dedim, onun dehşete kapılmış görünüşünden biraz şaşmıştım. Sanki gerçekten endişelenmiş gibiydi. "Annemin teşhis edilmesi zor oldu ve bu on yıldan fazla bir süre önceydi, bu yüzden tedavi o kadar iyi değildi. Ayrıca, teşhis edildiğinde kalbi o kadar çok hasar görmüştü ki, yapılabilecek çok fazla bir şey yoktu."

"Ben... çok üzüldüm." Uzun bir süre konuşmadı ve ben de ortamı doldurmaya gerek duymadım. Bazen sessiz kalıp dinlemek de iyidir. "Bu süreci izlemek kolay olmamıştır."

"Hayır, değildi." Ne oldu bana bilmiyorum, ama elimi uzattım ve ona uzattım. Bay Poynter elimi tuttu ve bana minnettar bir bakış attı. "Lütfen şunu anlayın, ikinizin ihtiyacı olan her türlü desteği sağlamak için buradayım derken, bunu gerçekten kastediyorum. Tam olarak ne yaşadığınızı bilmesem de, iyi bir fikrim var Bay Poynter."

"Lütfen, bana Ben deyin demiştim."

"Tamam o zaman, Ben." Dudaklarımın üzerine duygusal bir gülümseme yayıldı. Hayatımı kurtaran öğrencinin babasına karşı oldukça sevgi besliyordum ve belki de bu *o kadar da* garip değildi.

Nazikti, yakışıklıydı, oğlunu seviyordu ve bana şimdiye kadar aldığım en büyük hediye sepetini getirmişti. Annemi kaybetmiş ve lise son sınıftan beri birkaç kez hastaneye yatmış biri olarak, *çok* sayıda hediye sepeti almıştım.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde, birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Kafamdaki hayale fazla kapıldığımı biliyordum, çünkü romantik bir filmdeki gibi kendi aşk hikayemi yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Ancak Bay Poy hariç... Ben ve Ben zaten tanışmıştık ve o benim öğrencilerimden birinin babasıydı.

Öğretmenlerin bekar ebeveynlerle çıkması tamamen yasak değildi, ama durum karmaşıktı. Bu bana, bahçıvanlarından biri onu yemeğe davet ettiğinde Büyükanнем Mack'in mırıldandığı kaba bir cümleyi hatırlattı: *Yediğin yere sığınma*. Evet, kesinlikle kendimi kaptırmıştım. Çıkacak vaktim bile yoktu ki.

Tuvalet sifonu çekildi ve biz ayrıldık. Ayrılırken yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim.

Tanrım, hayal mi görmüştüm? Tam olarak bir bomba değildim ve Nox'un istediği gibi kendime karşı nazik olmaya *çalışsam* da, durumun gerçekliğini biliyordum. Ben gibi yakışıklı ve çekici birinin ilgisini çekecek kadar, solmuş yaşlı bir kadına çok benziyordum. Muhtemelen onunla ayak uydurabilecek kaslı birini seviyordu. Ya da bolca kıvrımlı birini.

"Selam dostum," dedi ayağa kalkarak. "Kitabını topla da çıkarım mı?"

"Tabii! Ziyaretimize izin verdiğiniz için teşekkürler, Bayan Fischbacher."

"Ziyaret ettiğiniz için teşekkürler! Uykumdan sonra bana getirdiğiniz tüm bu güzel ikramları tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Tamamdır! Hepimiz seni sınıfta özleyeceğiz, ama dinlenmeyi unutma, tamam mı?"

Genç adama selam verdim. "Natalie'nin dediği gibi."

"Hatırladın!"

"Hadi, Junior. Öğretmenin zamanını yeterince aldık. Ayrıca, Veronica'nın seni eve dönmeni sabırsızlıkla beklediğini biliyorum."

"Hoşça kalın, Bayan Fischbacher!"

"Hoşça kal, Benny."

"Hoşça kalın, Bayan Fischbacher," dedi Ben. Bana gösterdiği sıcak gülümseme midemi burktu.

"Lütfen," dedim, onun önceki ses tonunu taklit etmeye çalışarak. "Bana Giselle de."

Onun yüzünde beliren ifadeyi tam olarak tanımlayamazdım, ama daha önce hiç görmemiştim.

"Giselle?"

Panik göğsümü sıkıştırdı. "Tabii ki, bu çok gayri resmi geliyorsa, mecbur değilsin."

"Hayır, sorun sorun Bu çok güzel bir Duymayın duyma duyma çok duymuyoruz."

"Annem biraz eski kafalıydı."

"Eski kafalı olabilir, ama açıkça iyi bir zevki vardı." Sonra bana göz kırptı.

Hay aksi! Basit bir hareketti, aslında göz kırpması gibiydi, ama yine de yanaklarım kızardı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bilmesem, yine tiroid krizi geçireceğim sanırdım.

Ama değildim. Açıkçası, öğrencilerimden birinin dul babasına aşık olmuştum. O kadar ki, o bunu umursamıyor gibi görünse de, bu pek profesyonelce bir davranış değildi.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece güldüm. Sonra o bana centilmençe başını sallarken, oğlu coşkuyla el salladı.

"Hoşça kal!" Benny kapıdan çıkarken tekrar seslendi.

"Hoşça kal!" Sesimi yeniden bulduğumda ben de seslendim.

Bu konuşma beni hem heyecanlandırdı hem de utandırdı. Yirmi yedi yaşında bir kadın olmama rağmen, daha önce hiç flört etmemiş bir kız gibi davranıyordum. Ama Ben bunu umursamıyor gibiydi. Kendime güvenim çok az olmasına rağmen, bana öyle göz kırpmasının başka bir nedeni olabileceğini düşünemedim. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Onun gibi birinin benim gibi biriyle kimya yakalaması imkansız gibi görünse de.

Kafamda tüm bunlar varken, ağızma pek dikkat etmiyordum. Belki de bu yüzden, ya da belki de ilaçlarımın yan etkisiyle, tam kapıyı kapatmak üzereyken konuşmaya başladım.

"Ben, bir ara akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

Sanki tüm dünya donmuş gibiydi. Orada, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyordu. Bu sefer panik hissi bir saniye bile sürmedi. Anında başladı. Ne yapmıştım ben? Flört etmek bir şeydi — birçok araştırma, hem erkeklerin hem de kadınların birinin kendileriyle flört edip etmediğini anlamada sadece yüzde elli başarı oranına sahip olduğunu göstermişti — ama öğrencilerimden birinin yas tutan babasına çıkma teklif etmek bambaşka bir şeydi.

"Ben çok..." diye başladım. "Aslında, çok isterim."

SEKİZ BEN

Başı Çıkma Stratejileri

Bir çayırdaydım.

Oraya nasıl ve neden geldiğimi hatırlayamıyordum.

Güneş parlıyordu ve sarı ve beyaz çiçekler uzun otların arasında tembelce sallanıyordu.

En son ne zaman bu kadar huzurlu hissetmiştim?

Hatırlayamıyordum bile.

"İşte buradasın! Neden kaçtın, aptal?" O ses.

O sesi tanıyordum.

Vücudumdaki her hücre aynı anda çılgılık attı, o sesle yüzleşmek için çaresizce çabaladı, ama ben sadece yavaş çekimde dönebildim.

Acı verici saniyeler geçtikten sonra, sonunda dönmeyi başardım ve o oradaydı. On altı yaşında ve ben on beş yaşındayken olduğu gibi.

"Vermillia..." Boğazım kapanacak gibi olurken fısıldadım.

"Vermillia mı? Tatlım, ne diyorsun sen? Millia diye çağrılmayı tercih ettiğimi biliyorsun."

Doğru. Tabii ki. Bunu biliyordum. "Buraya nasıl geldin?"

"Neden bahsediyorsun tatlım? Beni bu pikniğe davet eden sensin." Ben mi davet ettim?

Etrafıma baktım. Ne düşündüm? Bilmiyordum. Her şey biraz bulanıktı. Ama sevgilim karşımda dururken bunların ne önemi vardı ki?

"Seni özledim," diye mırıldandım ve onu kollarıma aldım. Neyse ki, vücudum artık imkansız derecede yavaş hareket etmek yerine normal hareket ediyordu, bu yüzden onu kollarıma alabildim.

"Millia," diye fısıldadım, burnumu saçlarına gömerek. Hatırladığımdan çok daha küçüktü, bir kadın olarak büyüdüğü ya da çocuğumuzu taşıdığı için yumuşaklığı kalmamıştı, ama yine de benim güzel Millia'ımdı.

Bir dakika.

Çocuğumuzu

taşımak mı? Doğru.

Yaşlanmıştık. Ben yaşlanmıştım. Bir çocuğumuz vardı. Benjamin Poynter Jr.

Artık çocuk değildik.

Ama çocuk değildik, o zaman onu nasıl kucaklayabilirdim?

"Beni unuttun."

"Ne?"

Aniden, tüm dünya değişti. Artık çayırdı değildim ve Millia da artık genç kız değildi. Bunun yerine, yağmalanmış evimizin kalıntıları içindeydik ve o, o kader gününde onu bulduğum haliyle duruyordu: kurumuş kan birikintisinin içinde yere uzanmış.

İyileştirme yeteneklerimiz nedeniyle, bir şekil değiştireni öldürmek çok zordu. Ama boynunun yanındaki ısırik izi ve bacağındaki uzun kesik, korkunç ve tüyler ürpertici bir hikayeyi anlatıyordu.

"Millia, hayır!" diye bağırdım ve onun yanına çöktüm. Hayır, hayır, hayır, bunu bir daha yaşayamazdım.

"Sen benim yanımda değildin."

Bu onun sesiydi, ama vücudu gibi yaşlanmış ve çürümüş bir ses. Gözleri griydi, tamamen cansızdı, ama bana doğru çevirdi.

"Bizim için orada olman gerekiyordu. Ama değildin. Ve şimdi hepimiz öldük."

"Bu gerçek değil, bu gerçek değil!" diye bağırdım, ellerimi kulaklarımın üzerine kapatarak. Bir gece kabusu görüyordum. Mantıklı olan tek şey buydu.

Ama bunu bilsem de, onun sesinin tizliği, onun ilahisi gibi sesini hafifletmiyordu.

*Bu senin hatan. Bu senin hatan. Bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin
hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan,
bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu
senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan, bu
senin hatan, bu senin hatan, bu senin hat*

"Anladım," dedi, yatağıma tırmanarak.

Rüyamdaki korkunç dehşet ve suçluluk duygusu azalmaya başladı.

Ne "Sen

yap

malı "Evet! Bayan Fischbacher öğretti." Tabii

ydımki öğretmişti.

? "Tamam, gidip yüzümü yıkayayım, evlat, sonra hemen geri dönerim."

"Tamam!"

Veronica'nın odasının önünde durup dikkatle dinledim. İyi, onu uyandırmamıştım.

Veronica, ilk kez bakımına girdiğimde oldukça kolik bir bebektir, ancak ilk dış çıkarma dönemini atlattıktan sonra mükemmel bir uykuya sahip olduğunu kanıtladı. Bu kesinlikle şanslı bir dönüşümdü, çünkü Natalie'nin yardımıyla bile, huzur bulacağımı düşündüğüm intikam görevine çıkmadan önceki ilk ayda delirmek üzereydim.

Ama olmadı.

Pişman olmadım, çünkü beta erkeğim olan adam ve çetesinin başka kimseye zarar veremeyeceğinden emin olmuştum.

Yüzümü yıkadım, sonra odama geri döndüm. Junior birkaç yastığının üzerine yaslanmış, bir elinde el feneri, kucağında açık bir kitap vardı.

"Oh, bana kitap mı okuyorsun dostum?"

"Evet," dedi ve yorganın altına uzanıp doldurulmuş hayvanlarından birini çıkardı. "Bunu tutar mısın lütfen?"

Onu aldım ve daha fazla talimat bekledim. "Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

Bana sanki saçma bir şey sormuşum gibi baktı. "*Tut onu, aptal.*"

Yanındaki yatağı okşadı. "Hadi, uzan."

"Tamam."

Kalbim hala çarpıyor ve midem kesinlikle bulanıyordu, ama kendimi daha iyi hissediyordum. Junior telefonumu alıp düşük sesle müzik çalmaya başladığında bu his devam etti. Klasik müzikti, uyumak için fazla gergin olan "Valkyries'in Yolculuğu" gibi bir parça değil, nispeten yumuşak ve hafif, zarif arp akorları içeren bir parçaydı.

Garip bir şekilde, arpın sesi bana Giselle'i hatırlattı. Boynunun narin kıvrımı, geniş gülümsemesi, o belirgin elmacık kemikleri. Bir şeye özellikle sevindiğinde gözlerindeki ışıltı. Onu uzun süredir tanıımıyordum, ama sanki çoktan onu iyice tanımışım gibi hissediyordum.

"Rahat mısın?" "Evet, rahatım."

"Harika. Şimdi gözlerini kapat ve rahatla." "Bütün bunları gerçekten Bayan Fischbacher mı öğretti sana?"

"Bana başlamak için ipuçları verdi. Ben de çok araştırma yaptım." "Sen küçük bir araştırmacı değil misin?"

"*Küçük* müyüm bilmiyorum. Yaşıma göre biraz uzunum."

Başka bir çocuk olsa bu savunmacı bir tavır olarak algılanabilirdi, ama oğlum sadece bir gerçeği söylüyordu.

"Oldukça uzunsun. Ama kesinlikle daha da uzayacaksın."

"Umarım!"

Gülümsedim, sonra gözlerimi kapattım ve o dünyanın dört bir yanından farklı okyanus canlıları hakkında okumaya başladığında nefes almama odaklandım. Oğlumun bilimsel konulara ilgi duyması hoşuma gidiyordu. Bu, babalık görevimi en azından biraz olsun başardığımı hissettiriyordu ve ben de elde edebileceğim her zaferi kabul ediyordum.

Ciddi bir şekilde deniyordum ama uykuya dalacağımı beklemiyordum. Ancak kitabın mercan resifleri ile ilgili bölümüne geldiğimizde, uykuya dalmaya başladım. Bazen uykuya dalma ihtimali beni o kadar heyecanlandırıyordu ki, tekrar uyanıyordum ama şimdi oğlumun sesine odaklandım.

Ve ne tesadüf ki, işe yaradı. Uyanık ve uykulu arasındaki o boşlukta kaybolana kadar, gittikçe daha derine battım. Rahat ve *huzur* vericiydi, artık o korkunç gece kabusunun pençesinde değildim. Ayrıca, başka kabusların da gelip beni yakalayacağını düşünmüyordum.

"Bitti," dedi oğlum kitabı kapatırken yumuşak bir sesle. "Bu gece burada uyuyacağım, tamam mı baba?"

Uykumdan, anlaşılır kelimeler çıkaramayacak kadar uykuluydum. "Tamam. Her ihtimale karşı, bebek monitörünü aramıza koyacağım."

Oğlumdan çok etkilenmiştim. Etkilenmiş ve duygulanmıştım. Öğretmenini daha kötü bir yaralanmadan kurtarmakla kalmamış, bana da yardım ediyordu. *Beni* kolluyordu.

O gerçekten inanılmazdı.

Keşke annesi de bunu görebilseydi.

DOKUZ GISELLE

Kötüler için Dinlenme Yok

Bütün hafta sonu ve hafta boyunca dinlendikten sonra, bir şeyler *yapmaya* hazırdım. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Ben ile randevumun olduğu gündü ve toplayabildiğim tüm enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Hastane beni tüm hafta sonu yatırdı ve ancak Pazar öğleden sonra taburcu etti. Bir hafta boyunca işten izin almamı tavsiye ettiler. Pazartesi ve Salı günü izin alıp, Çarşamba'dan Cuma'ya kadar yarım gün çalışmayı planladım, ancak müdürle görüştüğümde, bir haftalık ücretli hastalık izni aldığımı söyledi.

İşte böyle oldu.

Kararın benim adıma verilmiş olmasına biraz kızmıştım, ama bu benim gururumun bir tepkisiydi. Kendime, aileme ve doktora verdiğim sözü tutmak istiyorsam, iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Kendimi övmek istemem ama, rahat davranmak konusunda mükemmel bir iş çıkarmıştım. Perşembe gününe kadar hiç yemek yapmamıştım ve o gün bile akşam yemeğini yavaş pişiriciyle hazırlamıştım. Babam kahvaltıyı halletmişti, öğle yemeği için kardeşim evdeyse bana bir şeyler yapıyordu, evde değilse de bir teslimat uygulamasından sipariş veriyordum.

Tabii ki ucuz bir yerdi, çünkü param yoktu, ama yeni bir restoran denemeye her zaman istekli olduğum için ne kadar çok kupon bulabildiğime şaşıırıyordum. Harcamam gerekenden daha fazla para mı harcadım? Kesinlikle. Ama faturalarımı ödeyemeyecek durumda değildim. Çoğu Amerikalı bir maaşlık farkla felaketten kurtuluyordu, yani benim durumum o kadar da özel değildi. Ve eğer

Onlar başarabiliyorsa, ben de başarabilirdim. En azından, kendime böyle söylüyordum. Bunun sağlıklı olup olmadığı konusunda hala bir karar verilmemişti.

Neyse, ben mükemmel bir şekilde kusurluydum ve başka birçok şey üzerinde çalışıyordum.

Ancak, dokuz gün dinlendikten sonra, Ben ile randevuma fazlasıyla hazırdım. Bir parçam hala bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. O sabah ona mesaj attığımda, hala gelmek istediğini onayladı ve beni saat kaçta alacağını sordu.

Vay canına.

Gerçek bir randevuya çıkıyordum — üniversiteden beri randevulara zaman ayırmamıştım — ve üstelik bir öğrencinin ebeveyniyle. Yaklaşık on gün önce, böyle riskli bir şey yapmayacağım bir dönem vardı.

Ne garip, değil mi?

Belki de tüm sınıfımın önünde bayılmak, utanma yeteneğimi yok etmişti. Belki de sayısız kez kendi ölümlülüğümle yüzleşmek, sonunda beni harekete geçirmişti. Belki de tiroid fırtınası ve ilaçlar yüzünden kafam karışmıştı. Belki de...

Belki de ben, zaten oldukça sevimli bir insan olduğumu kanıtlamış yetişkin bir erkekle kimyası tutan yetişkin bir kadındım.

Sebepler ne olursa olsun, sonunda duştaki kaynar suyu kapattım ve dışarı çıktım. Aslında, sıcak su bitene kadar o erimiş spreyin altında durmaya devam edebilirdim, ama o kadar uzun süre o kadar sıcak kalmak sağlıklı değildi.

En azından bu, kadınlığımı her zaman bana hatırlatan küçük bir şeydi. Ne kadar cinsiyetsiz ve iğrenç hissetsem de, duş suyumu her zaman buharlaşma noktasının yaklaşık bir derece altında severdim ve Graves hastalığı bunu benden alamazdı.

Ama artık duştan çıktığıma göre, hazırlığımın en zorlu kısmıyla yüzleşmek zorundaydım:

Ne giyecektim ben?

Aaaah!

Kafamda gerçek bir panik değildi, ama eğlenceli ve dramatik bir panikti. Uzun süre kariyerime odaklandıktan sonra, bu kadar... bu kadar... *normal* bir şey yapmak garipti, ama tamamen hoş bir şeydi.

Öğretmen olmak anormal bir şey değildi, ama hayatı neredeyse tamamen çocuklar etrafında dönen, kalıcı olarak bekar ve çocuksuz bir kadın olmakla, kıyafetimi seçerken gerçekten düşünmek istemediğim ilginç bir ikilem vardı.

Bunun gerçek hayat olduğunu ve bir romantik film olmadığını biliyordum, ama bana o va-va-voom hissini veren bir şey giymek istedim. Hiçbir şekilde bir film yıldızına benzemiyordum, ama bu, o yavaş çekim, omuzların üzerinden saçlarını savurma, herkesin durup bakması deneyimini yaşayamayacağım anlamına gelmiyordu.

En azından, hayalimde. Dış dünyanın beni nasıl gördüğü gerçekten önemli değildi, önemli olan kendimi nasıl gördüğümdü.

"Peki, bir öğretmenin giymeyeceği bir şey nedir?"

Kendimi bir öğretmen olarak görmüyordum, ama gardırobumun büyük bir kısmı eğlenceli desenli bol tulumlar, dökümlü diz boyu etekler, balıkçı yakalı kazaklar ve en sevdiğim şey olan bol kazaklardan oluşuyordu.

Her parçayı sevmiş ve bir ilkokul öğretmeni için oldukça şık olduğumu düşünmüş olsam da, Bayan Fischbacher'ın tamamen dışında bir gece geçirmek istiyordum. Hiçbir sıfatla tanımlanmayan *Giselle* olmak istiyordum. Hasta bir kadın değil, öğretmen değil, sadece bir erkekle akşam yemeğinin tadını çıkaran bir kadın.

Üstelik o adam inanılmaz derecede çekici ve karizmatikti. Çifte
aaaaaaaah!

Bu yüzden, annem vefat ettikten ve odalarımızı değiştirdikten sonra babamın benim için yaptırdığı giyinme odasının en arkasına gittim. Bu hemen gerçekleşmedi, ama cenazeden yaklaşık bir ay sonra babam bana oda değişimi yapmayı isteyip istemediğimi sordu. Onunla on yıllardır paylaştığı odada uyumak zor olacağı için kabul ettim, ama benim için de kolay olmadı. İkimiz de bir yıl boyunca odayı, annemin mezarında yaşıyormuşum gibi hissetmeyeceğim şekilde değiştirmek için kendimiz yaptık. Bu değişikliklerden biri, tüm peruklarımı ve kıyafetlerimi koyabileceğim yer olması için dolabı genişletmekti. Belki bu benim kibirli bir davranışımı, ama her hafta aynı beş kıyafeti giyme rutinine takılıp kalmak istemiyordum. Seçeneklerim çok fazla değildi, ama iki hafta boyunca hiçbir şeyi tekrar giymeden geçirebiliyordum.

"Öğretmen gibi olmasın... öğretmen gibi olmasın..." İki paralel giysi sırasına bakarken neredeyse kendime böyle mırıldanıyordum. Ve o anda arkada dışarı çıkmış küçük bir şifon parçası gördüm.

"Ah, *tabii!*"

Üniversitedeyken, ikinci el mağazalarının bol olduğu şehrin tam merkezindeydim. Bu, ikinci el mağazalarına akın eden ve onları gentrifikasyona uğratan yeniden satıcılar, Depop akbabaları ve tasarruf yapmaya ihtiyacı olmayan zenginler ortaya çıkmadan önceydi. Beş buçuk yıllık eğitimim boyunca, tüm bu mağazalarda bana uyan vintage ve ilginç parçalar aradım.

Tabii, o zamanlar biraz daha kiloluydum, şu anki bedenimden farklı olarak bedenim 6 idi. Ama bir kemerle bu kıyafetlerin bana uyacağından emindim.

"Nasıl unutmuş olabilirim?" diye kendi kendime düşündüm ve askıları kenara ittim. Tabii ki, üniversite hayatım boyunca severek topladığım, toplamda belki iki yüz dolar harcadığım on elbise vardı. Kokteyl elbiselerinden yüksek bel rockabilly elbiselerine ve swing elbiselerine kadar çeşit çeşit vardı.

Ve her biri çok güzeldi.

"Ne zaman bu yönüme dikkat etmeyi bıraktım?" diye mırıldandım, parmaklarımı farklı kumaşların üzerinde gezdirirken. Hala peruklarım, makyajım ve öğretmen kıyafetlerimle kendimi ifade ediyordum, ama arkadaşlarımla Çin Büfe'ye gitmek için giyinip süslenen kadını özölüyordum.

Belki onun için zaman ayırabilirdim. Şu anda, özellikle de dönem sonu yaklaşırken hayatımı kökten değiştirebileceğimi varsaymak gerçekçi değildi, ama belki yaz aylarında bunu gerçekleştirebilirdim. Banliyömüzde yüksek kalorili, tuzlu Amerikan-Çin mutfağı sunan açık büfe restoranlar yoktu, ama hafta sonları şehre gidip bölgedeki eski arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurabilir ve iki topluluk bahçemizden birinde yeni arkadaşlar edinebilirdim.

Evet, bu harika bir fikirdi. Ama buna sadık kalmam gerekiyordu. O anda kendime bir söz vermek çok kolaydı, ama işlerim yoğunlaştığı anda ya bunu unuttum ya da kendimi ikinci plana attım.

Bu çok kötü bir alışkanlıktı.

"Hmmm, hangisini seçsem?" On gün boyunca sınıfımdan uzak kaldıktan sonra, rutinimi anlatma alışkanlığım, kendimi delirmekten alıkoymak için tam anlamıyla sohbetlere dönüşmüştü.

Ailem beni ihmal ediyor değildi. Kardeşim ve babam, Nox'un görüntülü görüşmeleri ve mesajları sayesinde, dinlenmediğim zamanlarda zihinsel olarak yeterince uyarılmamı sağlıyorlardı. Ancak üniversite ve işleri arasında kardeşlerimin çok fazla boş zamanı yoktu ve babam emekli olmasına rağmen hala bir programı vardı: dizleri için fizik tedavi, katıldığı yürüyüş kulübü ve yoğun bir öğle uykusu alışkanlığı. Bu yüzden, boşlukları kendi sesim dolduruyordu, ama bu benim için sorun değildi. Ayrıca, pazartesi günü işe döndüğümde ses tellerimin esnek kalmasını sağladığını düşünüyordum.

Daha bol kesimli elbiselerden birini giymek istemediğimi düşündüm ve sarı rengi de pek sevmedim, bu yüzden on elbiseden üçü otomatik olarak elendi. Kırmızı renk çekiciydi ama o gün pek o havada değildim. Muhtemelen kendi güvensizliğimden kaynaklanıyordu ama bu, hastaneden çıktıktan sonra cildimdeki solgunluğu ve hafif morlukları daha da abartacaktı.

"50'lerin kokteyl elbisesi mi, 90'ların küçük siyah elbisesi mi?" diye sordum.

Tabii ki, hava cevap vermedi.

Yedekleri çağırma zamanı gelmişti.

"Simon, burada mısın?" Sınıfta yaramaz öğrencileri sert ama agresif olmayan bir şekilde sakinleştirir gibi nefes desteğimi kullanarak odama seslendim. Sesim duyulduğunda gurur duydum. Sesimi kaybetmemişim gibi görünüyordu.

Evet, tabii ki.

Koridorun karşısındaki kapı açıldı. Karar veremediğim iki seçeneği alıp, dolaptan çıktım ve kendimi daha az çekici bir Vanna White gibi hissettim.

"Bu akşamki randevumda ne giymeliyim?" Kollarımı kaldırırken hafifçe titriyordu. Tanrım, kendimi güçlü hissetmeyi gerçekten özlemişim. Tekrar spor yapabilmek için kilo almam gerekiyordu.

Kardeşim bir elbiseye, sonra diğerine bakarken içimi bir güvensizlik kapladı. Birçok insan kilolarıyla mücadele ediyordu ve benim sürekli kilo almamla ilgili sorunlarımı biraz

saçma buluyordu. Ve ben bunu anlıyordum, gerçekten. Benim asla yaşamayacağım, büyük bedenli insanlara karşı sistematik bir nefret vardı.

Ama *aynı zamanda* bedenimle mücadele etmenin, kendi cildimde yanlış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu *da* biliyordum. Yiyeceklerin rahatlatıcı olmaktan çok düşman ve stres kaynağı olması. Açıkçası, bu çok berbat bir şeydi ve özgüvenimi mahvetti.

"Mor olan," dedi kardeşim, elini uzatıp kumaşı nazikçe okşayarak. "Hayal gibi. Neredeyse biraz fantastik."

"Sence fazla abartılı değil mi?"

"Abartılı mı?"

"Aşırıya kaçıyor" diye açıkladım. Yirmi beş yaşında bir yetişkin olmasına rağmen, onu hala son derece sevimli buluyordum. Bir otel müdürüydü ve zinciri daha büyük bir zincir tarafından satın alındığından ve yeni görevli müdür sert davranarak kendini kanıtlamaya çalıştığından, şu anda tam bir kabusla uğraşıyordu. Yine de, bir şekilde, hala bir hayalperestti. Onun için sanatla ilgili hobilerini tam zamanlı olarak sürdürebileceği bir hayat sürmesi daha uygun olurdu, ama ne yazık ki dünyayı para yönetiyordu ve o da bu yönünü ortaya çıkarmadan önce hayatta kalabilmek için çaba sarf etmek zorundaydı. Ama bu zorlu hayatın onu ezmesine asla izin vermedi. Benim gibi kendisinin büyük bir kısmını unutmuş gibi görünmüyordu.

Belki de küçük kardeşlerimden öğrenebileceğim çok şey vardı.

"Hayır. Zamanlar stresli, biliyorsun. Herkes mücadele ediyor ya da toparlanmaya çalışıyor gibi görünüyor. O siyah elbise güzel, ama çok... Bilemiyorum, güncel. Bu mor olan ise, sanki kayıp bir zamanı hatırlatıyor. Basit şeylerin daha çok değer gördüğü ve her şeyin en yeni trendlerle ilgili olmadığı zamanları."

"Bütün bunları mor bir elbiseden mi çıkardın?"

"Teknik olarak *lavanta rengi elbise* denir, ama evet. Seninle büyürken modadan hiç bir şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ha! Haklısın." Uzun zaman önce, moda tasarımcısı olma hayalleri kurmuştum, ama ergenliğimin başlarında, eğitim sistemine girmek istediğimi fark ettim ve geriye dönüp bakmadım. "Teşekkürler, Simon."

"Sorun değil, aptal." Bana göz kırptı. "Onu etkileyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Kardeşime olan sevgim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettiğim halde yüzüm kızardı. Hayatımda birçok parçalanmış aileden gelen parçalanmış insanlarla tanışmıştım, bu yüzden bana verilen muhteşem aileye her zaman minnettar olacaktım. Bizi sarsan sağlık sorunları nedeniyle durum kolaylıkla tersine de dönebilirdi.

"Umarım
 yledir."
" yle
olduğunu
biliyorum."

O an biraz fazla yoğun, biraz fazla hamdı, bu yüzden bana parmak tabancası yaptı. İkimiz de güldük. Tanrım, onu çok seviyordum. Birlikte çok şey atlattık ve umarım yolculuğumuzun geri kalanı biraz daha kolay olur.

Elbisemi bir kenara koyduktan sonra aksesuarlarımı, çoraplarımı ve ayakkabılarımı seçtim, sonra hangi peruğu takacağıma karar verdim. Beni kızıl saçlı ve yarı kel olarak görmüştü. Belki soluk sarı olabilir. Tamamen buz gibi değil, ama kesinlikle altı-bir-   civarında. Normalde bu renk tonu benim gibi solgun tenli insanları solgun gösterirdi, ama elbisenin yumuşak mor rengiyle birleşince beni biraz ruhani gösterecekti.

En azından umudum buydu. 50'lerin ev hanımı ile peri arasında bir karışım gibi. Bu sezon moda olan buydu, değil mi?

Kıkırdayarak makyaj rutinime başladım, kafamda son halim şekilleniyordu. Teknik olarak, en az bir saat daha bekleyip yine de erken hazır olabilirdim, ama zamanımı almak istedim. Böylelikle, el titremem yüzünden bir şeyi mahvetsem bile endişelenmeme gerek kalmazdı.

Bu ritme girip, derslerim için yaptığımdan biraz daha fazla kendime  zen göstermek hoştu. Makyajla oynayabildiğim bu nadir fırsatı gerçekten çok sevdim.

Sanırım ben de bunu unutmuştum. Kaç par amı geride bırakmıştım? Ve ne için? Okul, hayatımın diğer tüm yönlerinden vazgeçmemi istememişti. Ve o kadar parasız değildim ki, yemek yiyemeyecek ya da evimi kaybedecek kadar endişelenmemiştim. Kendimi kaybetmiştim ve bunun farkında bile değildim.

Huh.

Bu randevu bana düşünmem gereken çok şey verdi. En azından, lezzetli bir tiramisu üzerinde düşünce sarmalına kapılmak yerine, akşam yemeğine gitmeden önce tüm bu kafa yorucu düşünceleri halletmişim.

Tanrım, umarım gittiğimiz yerde tiramisu vardır.

Ben'e hangi restorana gideceğimizi sorabilirdim, ama sürpriz olmasını istedim. Önceden bilseydim, menüyü internette araştırır ve fazla analiz eder, sonra ne sipariş edeceğimi kafamda çok düşünürdüm. O anı yaşamak çok daha eğlenceli olurdu.

Bundan sonra bunu daha sık yapmaya çalışacaktım.

Aynadan geri çekildim ve yansıمامı inceledim. Pastel renkler, ışıltılar ve bolca aydınlatıcı kullanmayı tercih etmişim. Kullandığım ürün miktarına rağmen, yumuşak pembe dudaklar ve allıkla tamamlanmış hafif ve ferah bir görünüm elde etmişim. Uzun zamandır dudaklarıma çift tonlu makyaj yapmamıştım ve makyajın ne kadar *eğlenceli* olabileceğini hatırladım.

"İşte buradasın," diye mırıldandım kendime, göz kapağımdaki yumuşak nane rengini ve göz kapağımın kıvrımındaki hafif ışıltılı nude rengini inceleyerek. "Seni özledim, bayan."

Giyinme zamanı. Çorapları giymek her zaman can sıkıcıydı, bu yüzden onları giymeden önce tuvalete gidip işimi hallettim. Çorapları giydikten sonra, birkaç dakika oturup nefesimi düzenledim. Giyinmeyi ne kadar sevdiysen de, bazen bu iş başlı başına bir egzersiz gibiydi.

Nefesimi toplayıp, yeni sürdürdüğüm fondötenin akma tehlikesi geçtikten sonra giyinmeyi bitirip aksesuarlarımı takardım. Çok abartılı şeyler değil; bir yüzük, bir kolye ve sade inci küpeler. Tabii ki sahte inciler. Kıyafetime uyuyorlardı ve kendimi güzel hissettiriyorlardı, önemli olan da buydu.

Sonunda, ayakkabılarımı elimde, tamamen hazır ve nazırdım. Kimse ev terliği giymediği sürece evimizde ayakkabı giyilmediğinden, aşağı inene kadar ayakkabılarımı giymemeyi tercih ettim. Bu, halılarımızı daha temiz tutuyordu ve hepimiz elektrikli süpürgeyi sevmiyorduk, bu yüzden buna değdi.

Telefonuma baktım. Nedense, Ben'in beni almaya gelmesine sadece yarım saat kalmıştı. Vay canına. Erken başlamış olduğum için kesinlikle çok

mutluydum. Eğer erken başlamasaydım, kesinlikle acele etmek zorunda kalacaktım ve acele etmekten *nefret ederdim*.

Odamda yaklaşık beş dakika oturdum, sonra sabırsızlanmaya başladım ve merdivenlerden aşağı indim.

Kardeşim ve babamın evde olduğunu biliyordum, ama ikisinin de kısa koridorun sonunda beni bekliyor olacağını tahmin etmemiştim.

"Merhaba!"

Kardeşim hafifçe alkışlarken, babam ellerini kalbinin üzerine koydu ve gözleri biraz yaşardı.

"Çok güzelsin, canım," dedi, sesi kalınlaşmıştı. Kollarını açtı ve ben, elbisenin kırışıp kırışmayacağını umursamadan ona gittim. Ne yazık ki, çok küçükken, sarılmaların sınırlı bir kaynak olduğunu ve bir gün sevdiğin birine son kez sarılacağın dersini öğrenmiştim.

"Teşekkürler, baba," dedim ve onun kucaklamasının rahatlatıcı etkisinin beni sarmasına izin verdim. Tanrım, umarım fark ettiğim tüm bu şeyler konusunda sadece paranoyak davranıyordum. Hayatta çok şey kaybetmişim ve bir ebeveynimi daha kaybetmeye hazır değildim. Bu er ya da geç olacaktı, ama bu er ya da geçin şimdi olması mı gerekiyordu?

Tanrım, Giselle, rahatla biraz.

Tamam, haklısın.

Ona son bir kez sarıldıktan sonra, kendimi ondan ayırdım ve parlak bir gülümsemeyle bakan kardeşime baktım.

"Kendin gibi görünüyorsun," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ve bilgin olsun, mor renk konusunda kesinlikle haklıydım."

"Evet, öyleydin," diye onayladım.

Üçümüz birlikte mutfağa gittik. Babam çay içti, kardeşim ise su şişesinden yudumladı. Dişleri hassastı ve soğuk bazen ağrıya neden olabiliyordu. Ben hiçbir şey içmemeyi tercih ettim, çünkü yemek sırasında tuvalete gitmem gerekebileceğinden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, *araba yolculuğu sırasında*. Kendimi tutmak için bacaklarımı sıkıca kapatırsam, nazik ve zarif bir randevu geçirmek zor olacaktı.

Tuvalet endişelerini bir kenara bırakırsak, babam ve kardeşimle çok hoş bir sohbet ettik. Simon bize işiyle ilgili son gelişmeleri anlattı, babam da yürüyüş grubuyla ilgili biraz dedikodu yaptı.

ama Donna'nın Craig'in köpeğinin ödüllü pudelini hamile bıraktığını söylemesi bir sorun yaratmıştı ve babamın dünyasında bu DRAMA anlamına geliyordu.

Farkına varmadan, telefonuma kurduğum on dakikalık alarm çalmaya başladı. Gergin bir şekilde ekrana baktım. Son dakikada randevuyu iptal ettiğini belirten bir mesaj yoktu, ama hala zaman vardı. Bir keresinde bir arkadaşımın buluşacağımız saatten bir saat önce randevuyu iptal etmişti.

Yine de paranoya veya endişe sarmalına kapılmayı reddettim. Ayakkabılarımı giydikten sonra kapıya doğru yöneldim. Şalımı alıp giydim ve verandadan dışarıya baktım. Dışarıda bekleyebilirdim, ama güneş batmıştı ve birkaç dakikadan fazla dışarıda kalmak için hava biraz fazla soğuktu. Soğuk hava vücudun ekstra kalori yakmasına neden olurdu ve ben bunu önlemek istiyordum. Tembellik edip Ensure almamıştım, bu yüzden vücudumdan kalorilerin kaybolmasını kesinlikle önlemem gerekiyordu.

Diyetime ve iyileşmeme gerçekten özen göstermeye kararlı mıydım? Elbette. Ama aynı zamanda içkileri mümkün olduğunca ertelemeye de kararlı mıydım? Elbette. Ben de bir insandım ve kusurlarım vardı.

Neyse ki, takviye içeceklerimin bitmesi konusunda üzülme vaktim olmadı, çünkü bir araba evin önüne geldi ve kapının açıldığını duydum. Demek ki sadece geldiğini mesajla haber vermeyecekti? Ne centilmen bir adam.

Bar gerçekten çok alçaktı, değil mi?

"Merhaba," dedi Ben, verandaya adımını atarken. Tanrım, kafasına vuran o saçma sarı ışıklar altında bu kadar çarpıcı görünmeye hakkı yoktu. Yine de kapıma yaklaşan beyaz atlı prens gibi görünüyordu. Sert ışık sarı saçlarını parlatıyordu ve mavi gözleri neredeyse sinir bozucu bir şekilde parlıyordu. Ama ben hiç sinirlenmemiştim. Hayır, sinirlenmemiştim. Bu adama tamamen kapılmış mıydım? Kesinlikle.

Sadece omuzlarının gülünç derecede geniş olması, gömleği ve ceketinin altından belirginleşen kasları ya da ekran kapısını tamamen açıp dışarı çıktığımda bana attığı çekici gülümsemesi

ve dışarı çıktığımda bana attığı göz alıcı gülümsemesi değildi. Hayır, onda neredeyse çekim gücü gibi bir şey vardı, beni ona daha yakın olmaya, onun varlığında güneşlenmeye zorlayan bir şey.

Ya da belki de sadece çok zor durumdaydım.

Ama onun gülümsemesine karşılık verirken bu mantık kafamda yanlış geldi. "Merhaba," diye cevap verdim. Normalde özellikle uysal bir insan değildim, ama çok gürültücü veya açık sözlü de değildim. Kendimi ortalama ses tonunda konuşan, ama aynı zamanda konuşma partnerimin söylediklerine değer veren konuşkan bir insan olarak görmeyi severdim. Ama Ben'in önünde mi? O, beni her türlü dilim tutulmuş hissettiriyordu.

"Umarım açsındır," dedi ve kalın kolunu bana uzattı. Viktorya dönemi gibi davranmak istemem ama gri gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve bu beni çok etkiliyordu. Bu, onun ayak bileklerine şehvet duymak kadar puritanca bir şey değildi ama birçok kadın benimle aynı fikirde olacaktır ki, böyle bir şey son derece seksi.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdim, onun sorusundan sonra biraz fazla uzun bir sessizlik bıraktığımı fark ederek. O anı yaşamak istedim, kafamda düşüncelere dalmak istemedim, bu yüzden içimdeki alaycı monologu bir kenara bırakıp, söylenenlere odaklandım. "Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?"

"Evet, kızımı nereye götürüyorsun?"

Bu soruya irkildim ve dönüp ekran kapısının arkasındaki kapıda duran babamı ve kardeşimi gördüm. Arkamdan geldiklerini nasıl fark etmemiştim?

"Güzel bir akşam yemeğine. Denemek istediğim bir yer var ve bu yemek için daha hoş bir arkadaşlık düşünmüyorum."

Ooh, çok *akıllı*cadı. Neyse ki babam ve kardeşim aptalca bir konuşmaya girmeyecek kadar akıllıydılar.

Babam Ben'e başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Artanları getirmekten çekinme."

"Özellikle flan varsa," diye ekledi kardeşim. "Ya da cannoli."

Ben onlara pişmanlık dolu bir gülümseme attı. "Yanılıyorsam düzeltin, ama sanki balık tutuyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Ben mi? Asla yapmam!" Simon bana göz kırptı ve onun küstahlığına gözlerimi devirmemek zordu. En azından iyi niyetliydi,

çoğu insan, sevgilileri aileleriyle tanıştığında bunu söyleyemezdi. "Sürprizleri her zaman sevmişimdir ve onları bozmaya çalışmam."

Ben burun kıvırdım ve Ben kaşlarını kaldırarak bana şaşkın bir bakış attı. Beni çok şaşırtan bir şekilde, benim yerime babam açıkladı.

"Çocuklar daha küçükken, Noel hediyelerini sakladığımız yer konusunda çok yaratıcı olmak zorundaydık, çünkü Simon onları bulup sürprizi bozmayı kendine görev edinirdi."

Kardeşim omuz silkerken utanmış gibi göründü, yanakları hafifçe pembeleşti. "Dürüst olmak gerekirse, altı yaşında bunu bıraktım ve bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anladım."

"Evet, doğru," dedim. "İyi geceler, ikinize de. Daha sonra döneceğim."

Artık kapıyı kapatabilirsiniz."

Gözlerini deviren kardeşim kapıyı kapattı.

"Çok güzel bir ailen var," dedi ve gerçekten içten söylediği belliydi. Şimdi sıra bana gelmişti. Kişisel olarak bana bir iltifat olmasa da, sevdiğim insanlara karşı başkalarının nazik veya iltifatkar davranması hoşuma gidiyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu, ışıkları hala açık olan arabasını işaret ederek.

"Gidelim," dedim, rujumun izi kalacak kadar geniş bir gülümsemeyle. Umurumda değildi.

Zaten *harika* bir randevu olacağını anlayabiliyordum.

TEN BEN

Echoes of Grief'teki Çekiciliğin Kıvılcımı

Uzun zamandır hiç bu kadar gergin olmamıştım. Randevudan önce defalarca vazgeçmek istemiş olsam da, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, dönüşüm geçirmeyenlerin bile duyabileceğinden emindim.

Ama sonra onu sarımsı ışıktaki dururken gördüm ve *Tanrım*, sanki insanlar birkaç dakika görmek için saatlerce sıraya girecekleri bir tablo gibiydi. Bu gece saçları sarıydı ve doğal bir ışıltısı vardı. Elbisesi, bir perinin giyeceğini hayal ettiğim bir şeydi. Buna biraz takılmış mıydım? Belki. Ama Giselle'in her zaman *Yüzüklerin Efendisi* kitaplarına çekilmek üzereymiş gibi görünmesi benim suçum değildi.

O benim için fazla iyiydi.

Ben kimdim ki? Sürüsü olmayan, başarısız bir alfa ve oğlumun kabuslarının ne kadar kötü olduğunu fark edemediğim için aramak zorunda kaldığı bir ebeveyn. Ben bir aptaldım. Başarılı, kendini iyi ifade eden ve inanılmaz derecede nazik bir kadın benimle ne yapmak isterdi ki?

Bu bir muammaydı.

"İyi misin?" diye sordu Giselle, ben ona arabanın kapısını açarken.

Duygusal çalkantılarımın bir kısmı yüzüme yansımış olmalıydı. Artık bunların hiçbirisi yoktu. Giselle bir daha beni görmek istemese bile, bu gecenin onun için harika bir gece olmasını istiyordum. Kendimi tamamen beceriksiz hissetsem bile elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Ayrıca randevuya çıktığım için suçluluk duyuyordum.

"Buradaki kaldırıma dikkat et," dedim, bunun ikna edici bir bahane olmasını umarak. "Biraz alçalmış."

"Teşekkür ederim," dedi Giselle, gülümsemesi çok yumuşaktı ve ben onun mükemmel pembe dudaklarını fark etmeden edemedim. Evet, deli değildim, onlar da parlıyordu. Makyaj. Millia pek makyaj yapan biri değildi, bu yüzden çıktığım birinde makyaj görmeye alışkın değildim.

Kahretsin, karımı düşünmemeliydim.

Neyse ki Giselle arabadaydı. Kapıyı kapattım ve düşüncelerimi toplamak için arka tarafa dolaştım.

Sadece bir randevuydu. Karım on sekiz aydan fazla bir süredir yoktu, bu yüzden oğluma karşı nazik olan bir kadını güzel bir restorana götürmemde bir sakınca yoktu.

Değil mi?

Çoğu zaman kendime evet dedim. Terapistim her zaman iyileşme süreci ve hayatıma devam etmek için hedeflerimden bahsederdi, ama o anda? O anda, pek emin değildim. Yeminim "ölüm bizi ayırana kadar" olmuştu ve eşim gerçekten ölmüştü, ama bu çok ani olmuştu. Hiçbir uyarı olmadan. Aşkımızdan *sonra* ne yapacağımız hakkında hiç konuşmamıştık, çünkü bir "sonrası" olması hiç beklenmiyordu.

Ah, lanet olsun. Sürücü kapısına geldiğimi fark ettiğimde neredeyse nefesim kesildi. Arabaya binmem gerekiyordu, yoksa çok garip görünecektim. Açıkçası, bir hata yapmıştım. Arabaya binmeli, acil bir durum varmış gibi davranmalı ve özür dilemeliydim. Evet, yapmam gereken buydu

yapacağım şeydi.

Kalbim çarparken arabaya bindim ve gitmeye tamamen hazırdım, ama sonra Giselle bana döndü, kemerini takmış ve yolcu koltuğunda melek gibi görünüyordu. Yüzünde aynı yumuşak gülümseme ve gözlerinde beni... beni...

Daha iyi bir şey olduğuna inanmak istememi sağladı. Kabusların, gece korkularının ve çocuklarımın dışındaki dünyayı kaplayan sonsuz boşluğun ötesinde bir şey. Neredeyse eskisi gibi hissetmemi sağladı.

Katliamdan önce.

Ancak bu, bir kişiye, özellikle de yeni tanıştığım birine yüklemek için çok ağır bir şeydi. İnsanlara yansıtma yapma konusunda kulaktan dolma bilgilerim vardı

Giselle'e baktığımda sonsuz bir nezaket gördüğümde bunu yaptığımı *düşünmüyordum*, ama bunun bir olasılık olduğunu biliyordum.

"Benimle akşam yemeğine çıkmayı kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi ve ondan en az bir düzine farklı duygu yayıldığını hissedebiliyordum. Onu daha ince duyguları ayırt edecek kadar iyi tanıımıyordum, ama mutluluk, çekicilik, stres ve biraz da korku hissedebiliyordum. Hastalığından bahsetmiyorum bile.

Okuldaki kokular, oğlumun durumu ve onun bir peri olduğu yönündeki yanlış izlenimim nedeniyle daha önce fark etmemiştim, bu yüzden sadece parfümünü, losyonunu, çamaşır deterjanını ve şampuanını algılamıştım. Ama şimdi arabada yalnız kaldığımız için, tuhaf bir koku alabiliyordum.

Çok güçlü bir koku değildi, sadece hafif bir koku, ama kokusunun altında ekşi bir koku ve biraz da kafur vardı. Normalde pek hoş bir karışım sayılmazdı, ama ona daha fazla derinlik katıyordu.

"Normalde öğrencilerimin ebeveynlerinden asla böyle bir şey istemezdim, ama..."

Sözünü yarım bıraktı ve ben zorlukla yutkundum, çabucak kaçma planım bir anda suya düştü. Dışarı çıkacağı için bu kadar mutluyken onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdim?

"Ama?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Ama... Ben, şey, sınıfımda olanlar ve en küçük kardeşimim söylediği bir şey yüzünden bir tür aydınlanma yaşadım. Restorana gitmeden önce bu biraz fazla bilgi olabilir, ama işime o kadar gömülmüşüm ki, çok fazla şeyi ihmal ettiğimi fark ettim. Aslında bu yüzden çöktüm.

"Öyleyse, evet dediğin için teşekkür ederim. Bu akşam yemeğinden sonra bir daha hiç konuşmasak bile, daha dengeli bir yaşam sürmem için ilk adımları atmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sesi titriyordu ve ben ona bakakaldığımı biliyordum, ama kendimi durduramıyordum. Gemiye terk etme düşüncelerim, onun yumuşak ve kırılgan itirafını duyduğum anda yok olmuştu.

Bunu bu kadar doğal bir şekilde söyleyebildiğine inanamıyordum. Yani, bunun ona oldukça zor geldiğini anlayabiliyordum, ama bu kadar öz farkındalığa sahip olması, benimden duygusal olarak daha olgun olduğunu gösteriyordu.

Utanç karnımda yanıyordu. Gerçekten de sırf korkum yüzünden böyle sevimli birini terk etmeye hazır mıydım? Ne zaman bu kadar korkak olmuştum?

"Benimle birlikte bu ilk adımları atmayı seçtiğin için teşekkür ederim," uzun bir sessizliğin ardından söylemeyi başardım. "Beni buna layık gördüğün için ne hissettiğini anlamıyorum, ama oğlumun en sevdiği öğretmeniyse akşam yemeği yiyebildiğim için onur duyuyorum."

O gülümsedi. "Oğlumun birkaç öğretmeni daha olduğunda bu unvan daha etkileyici olacak."

"Doğru, ama oğlumu tanıyorum ve okulunda gerçek süper kahramanlar ya da melekler yoksa, bence sen galip geleceksin."

"Aman Tanrım." Bunu, hiçbir insanın duyamayacağı kadar sessizce fısıldadı. Ama ben insan değildim. Yine de bunu kabul etmedim ve onun boğazını temizlemesine ve çok telaşlı bir şekilde teşekkür etmesine izin verdim.

Güzel ve nazik olmasının yanı sıra sevimliydi de. Boş zamanlarında köpek yavrularını tekmeliyor muydu, yoksa sadece Tanrı tarafından haksız bir şekilde kutsanmış mıydı?

Dur... kendi annesini de öldüren zayıflatıcı bir hastalık. Tamam, evet. Belki de o yetenekleri hak etmişti.

"Isıyı yükseltmemi isterseniz bana söyleyin. Ben biraz sıcakkanlıyım, ama ısıtılmalı koltuklarım var," dedim, emniyet kemerimi takıp vitese takarken.

Adamım, yüzünün aydınlandığı an bir fotoğrafçı ya da sanatçı tarafından ölümsüzleştirilmeliydi. Neredeyse arabamı aydınlattı ve ben de ona gülümsedim.

"Isıtılmalı koltuklar mı? *Evet, lütfen!* Sırtım sana sonsuza kadar minnettar kalacak."

"Rica ederim," diye cevap verdim, sesimi sabit tutmaya çalışarak, onun sözleri midemi bulandırdı. Onun sadece şakacı ve minnettar olduğunu biliyordum, ama kafamın arkasında, kanla ıslanmış, gece korkularıyla dolu o korkunç ses, bana sonsuza kadar sürecektir bir aşkı çoktan yaşadığımı fısıldıyordu.

Ve onu kaybetmişim.

En iyi arkadaşım tarafından elimden alınmıştı. Sağ kolum. Karımdan başka kimseye güvenemeyeceğimi düşündüğüm şekil değiştiren.

Korkmuş ve yalnız bir şekilde ölmüştü, cesedi, oğlumun ve yakında doğacak kızımın saklandığı kapağı gizleyen halının üzerindeydi.

"İyi misin?"

Birkaç kez gözlerimi kıptım ve hala orada oturduğumu, ayağımın frende olduğunu, nefesimin düzensiz olduğunu fark ettim. Giselle endişeyle bana bakıyordu, ama o ceylan gibi gözlerinde herhangi bir yargılama göremedim.

"Panik atak geçireceğim galiba," diye itiraf ettim.

Tanrım, karnımdaki o utanç tam bir ateş yığınınına dönüştü. Acınası bir durumdaydım. Gerçekten acınası. Ne tür bir alfa duygularını bile kontrol edemezdi?

"Sorun değil," dedi, sanki ben tam bir ezik değilmişim gibi, sesi tüy kadar hafifti. "Ayağın frende, ben de arabayı park moduna alacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, şu ana odaklanmaya çalışıyordum, ama o karanlık, pençeli eller omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor ve beynime batıyordu.

Hepsi senin suçun! Hepsi senin suçun! Hepsi senin suçun!

"İşte oldu. Park konumundayız, ayağınızı frenden çekebilirsiniz."

Yaptım, başım Giselle'e dönük olmak dışında tüm vücudum dik duruyordu. Onun ela gözleri ve mükemmel pembe dudakları, o açgözlü, acımasız ellerin beni tekrar kana, asla kaçamayacağım sonsuz suçluluk duygusuna sürüklemesini engelliyordu. "Mükemmel. Şimdi, yanına uzanıp sandalyenizi yatırabilir misiniz? İlk başta biraz korkutucu olabilir, ama yardımcı olacağını düşünüyorum."

Koltuğumu yatırmak mı? Bunu yapabilirdim. Bu basitti, değil mi?

Kendime böyle söyledim, ama kolumu nasıl hareket ettireceğimi anlamam birkaç saniye sürdü, sonra titrek elimle koltuğumun yanındaki küçük kolu bulup çekmem birkaç *saniye daha* sürdü.

O haklıydı; ilk başta gerçekten sarsıldım. Göğsümdeki çarpıntı ve başımdaki dönme o kadar şiddetliydi ki, o anda felç geçirebileceğimi düşündüm, ancak bu

ama sonra inişimi kontrol altına aldım ve o şiddetli girdabı sönük bir uğultuya dönüştürmeyi başardım.

"Çok iyi. Harika gidiyorsun, Ben."

Siktir, sesi bir şarkı gibiydi. Bu çok banal bir düşünce miydi? Başka bir durumda muhtemelen öyle derdim, ama sözlerinin melodisi beni serin bir sel gibi sardı. Beni kendime getirmek için yeterli değildi, ama suçluluk ve utanç duygularının beni yakmaya çalıştığı yakıcı ateşi sakinleştirdi.

"Sana dokunacağım, tamam mı? Eğer istemiyorsan, bana hayır demen gerekiyor, ya da konuşamıyorsan, iki kez gözlerini kırp. Elimi göğsüne koyacağım ve nefes egzersizi yapmana yardım edeceğim, tamam mı?"

"Evet," dedim ve Tanrım, çok utanmıştım. Otuz bir yaşında bir adamdım ve sadece benimle savunmasız kalmak için riske giren, hasta olan ve başkalarına yardım etmek için çok şeyden vazgeçen gerçekten sevimli birini terk etmekle kalmamış, şimdi de duygularımın kölesi olmuşum, erkek gibi davranıp onu bir randevuya bile çıkaramıyordum.

Her şeyi mahvediyordum. Her zamanki gibi.

Ama sonra eli göğsüme dokundu, eli inanılmaz derecede narindi. Uzun ve piyanistinki gibi sivrilen parmaklarının hissine odaklandım. Gençken bir enstrüman çalmayı öğrenmeyi dilediğimi hatırladım, ama ergenliğe girdiğimde ve sürümüzün sadece üç alfasından biri olduğumda, üçümüz de varis olmak için eğitime zorlandık.

Çoğu sürü, alfa çocuğun ebeveyninin yerini almasıyla kan bağına dayalı bir soyu takip etme eğilimindeydi, ama herkes böyle yapmıyordu. Atamalar rastgeleydi ve ergenlik çağındaki her alfa, sürünün alfa'sı olmuyordu.

Bu, bizimkiyle aynı sürü yapısına sahip olmayan kurt olmayan şekil değiştirenleri son derece şaşırtan bir durumdu, ama bana mantıklı geliyordu.

Bir dakika... neden sürü hiyerarşilerini düşünüyordum? Bilmiyordum, ama hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Tıpkı Giselle'in göğsümdeki eli gibi.

O çok soğuktu. Nasıl başardığımı bilmiyorum, ama hala titreyen elim koltuk ısıtma düğmesine bastı ve en yüksek dereceye ayarladı. İşte. En azından onun için bunu yapabilirdim.

Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla, beni aşağıya, aşağıya, aşağıya, uçuruma çekmeye çalışan kötü niyetli kavramadan kendimi kurtardım. Ama her ilerleme kaydettiğimde, tekrar geri çekiliyordum. Ancak Giselle'in bakışları, sesi, göğsümdeki eli, bir can simidi gibiydi — bana atılan ruhani bir ip, sonunda beni yutmaya çalışan bataklıktan kurtulmamı sağladı.

"Sekiz sayana kadar nefes almanı istiyorum. Yavaşça ve sakın bir şekilde, hiç acele etme. Ben sayacağım, sen nefes al, tamam mı? Bir, iki, üç..."

Söylediği her kelimeye odaklandım ve talimatlarını uyguladım. Her sayı geçtikçe, ipi daha sıkı kavradım ve kendimi girdaptan daha da uzaklaştırdım. Hızlı akan düşüncelerimden ve kalbimden uzaklaştım.

"Sekiz. Harika. Şimdi, yedi saniye boyunca nefesini orada tut. Nefesin senin için bir çapa olsun. Güvendesin. Benimle birlikte arabadasın ve her şey yolunda. Bir, iki..."

Yine talimatlarını izledim. Ve yine, beni yutmaya çalışan her şeyden uzaklaşabildim.

"Yedi. İşte buradasın. Kalbinin yavaşladığını hissedebiliyorum.

Şimdi, sekiz saniye boyunca nefes verelim, olur mu?" Sekiz saniye boyunca nefes verdik.

"Bir kez daha?"

Evet, bunu yapabilirim. Tekrar yaptık, sonra bir kez daha. Ve sonra iyice emin olmak için dördüncü kez. Son sayıma göre, hala aşırı derecede utanmış olmama rağmen, neredeyse normale dönmüştüm.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. Tek söyleyebildiğim buydu, çünkü az önce yaptığım numaradan sonra başka ne söyleyebilirdim ki?

En az altı aydır kimseye panik atak geçirdiğimi göstermiyordum ve o zaman bile sadece Natalie görmüştü. Eski beta erkeğim ve onun beni ihanet ettiği çeteye bu kadar savunmasız halimi kesinlikle göstermedim ve katliamdan önce panik atak geçirmemiştim. Bu yüzden, neredeyse hiç tanımadığım bir kadınla — akşam yemeğine çıktığım bir kadınla

yemeğe çıkardığım bir kadının beni bu durumda gören ilk kişi olması, beni yine bir başka döngüye soktu.

Hayatımın daha az karmaşık olduğu zamanları özledim. Göğsümde, nereye gidersem gideyim beni takip eden ve hayatımın her alanını etkileyen o derin yara izi olmadan geçirdiğim zamanları özledim. Keşke geri dönüp eskisi gibi olabilseydim, ama ne yazık ki zaman ve travma öyle işlemiyordu. Tek bir yönde akıyorlardı ve onların acımasız yürüyüşünden kaçış yoktu. Diş macunu tüpünden çıktıktan sonra geri koymak imkansızdı. Elbette, o hala diş macunuydu, ama başka bir kaba konulması gerekecekti ve şekli ve kıvamı asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Hey, söylediğimi unutma. Özür dilemene gerek yok. Bu tür şeyler herkesin başına gelebilir."

Ama bunların *bana* olması gerekmiyordu. Katliamdan önce, başarılı ve tanınmış bir alfa idim. Sınırımızdaki birkaç diğer sürüyle gerginliği azaltmak için müzakereler yapmıştım ve bizimle çatışan birkaç diğer topluluğun liderleriyle savaşmıştım. Shifter savaşı kadar dramatik bir şey değildi, ama atalarının topraklarına tecavüz ettiğimizi iddia eden bir ayı klanı vardı ve Natalie'nin kız kardeşi bizim sürümüze gelin gittiğinde Natalie'nin sürüsüyle de bir drama yaşanmıştı.

"Ben..."

"Sorun değil, şu anda bir şey söylemene gerek yok. Dinlemek istediğin bir müzik var mı? Belki bir şarkı dinleyebiliriz, sonra oradan nereye gideceğimize karar verebilirsin."

"Oradan nereye gideceğimize mi?" diye tekrarladım, tam olarak anlamadan.

"Evet. Eve gitmek istersen anlarım ve bunu kesinlikle kişisel algılamam. Ama hazır hissediyorsan ve yemek yemek istersen, seninle akşam yemeğine çıkmaktan hala çok memnun olurum."

Kesinlikle halüsinasyon görüyor olmalıyım. Kendimi tamamen rezil ettikten sonra benimle geceye devam etmek isteyeceği imkansızdı.

"Bunu yapmak ister misin?"

"Sadece istersen." Yüzümde tuhaf bir ifade belirmiş olmalı ki, devam etti. "Ben şehitlik yapmıyorum. Senin üzücü bir deneyim yaşadığını biliyorum. Annem çok hastalandığında, kardeşim şiddetli panik atakları geçirmeye başladı. Sonra ben hastalandığımda, onun panik atakları neredeyse kontrol edilemez hale geldi. Neyse ki yardım aldı ve şimdi kendisine uygun bir ilaç tedavisi görüyor, ama bu tür durumlarda çok deneyimli olduğumu söylediğimde bana inanabilirsin."

O gerçekten inanılmaz derecede iyiydi. İşte burada, yabancı bir adamın arabasında sıkışıp kalmış, hastaneden yeni çıkmış olmasına rağmen, hala çok endişeli ve anlayışlıydı. Tanrım, oğlumun eğitimini onun gibi birinin üstlendiği için minnettardım.

"Bu gece için işin bittiyse, bunu tamamen destekliyorum. Belki başka bir zaman tekrar deneyebiliriz. Ve eğer tüm bu konuda fikrini değiştirdiyse, bunu anlarım.

"Ama randevumuza devam etmek isterseniz, benim için hiç sorun yok ve seve seve devam ederim. Herkes bu tür şeylere farklı tepki verir ve çoğu zaman aynı kişi geçmişteki panik ataklarına tamamen farklı tepkiler verebilir. Karar sizin, ama inanın bana, ne seçerseniz seçin, benim için sorun yok."

İnanamıyordum. Her şeyi mahvetmiştim, ama o sanki park cezası almışım gibi davranıyordu. Empati seviyesi neredeyse doğaüstü gibiydi, ama ona çok minnettardım.

Yani, bana kalmış olsaydı, geriye şu soru kalıyordu: Ben ne istiyordum?

Duygusal olarak o kadar gergindim ki, düşünmek zordu. Bir yanıma eve gidip, hiçbir şey hissetmeyene kadar sıcak duşun altında durmak istiyordum. Bir başka yanıma ise Giselle'in nazik sözleri yüzünden hala utanç içindeydi. Bir başka yanıma ise, iki yanıma yetmediği için, karımın anısını terk ettiğim için başıma gelen her şeyi hak ettiğimi fısıldıyordu. Nasıl cüret ederdim hayatıma devam etmeye?

Bu yoğun olumsuzluk korosuna rağmen, göğsümün içinde parlak ve ışıltılı bir şey vardı. Umuda çok benzeyen ve beynimde bal gibi yankılanan bir şey.

Randevuya git.

Ve tüm olasılıklara rağmen, muhtemelen akıllıca olan şeye rağmen, ağzımda biriken tükürüğü yuttum ve tekrar konuşacak kelimeleri buldum.

"Eğer sen de istersen, hala akşam yemeğine çıkmak istiyorum." "Çok isterim."

Huh, belki de gerçekten bu kadar kolay olabilir.

"Tamam." Bir karar vermiş ve buna sadık kalmaya niyetlenmiş olsam da, yine de biraz garipti. Panik ataktan onu yemeğe çıkarmaya nasıl geçecektim? "Önce bir şarkı dinlemek fena olmaz. Yani, yola çıkmadan önce."

"Bana uyar."

Normalde, birinin nezaketini taklit ettiğini ve gizlice benim davranışlarımdan tiksindiğini ya da bana acıdığını düşünürdüm, ama Giselle'de bunların hiçbirini hissetmedim. Elbette, endişe kokusundan hissediliyordu ve stres ketonlarıyla birlikte gerginlik de kesinlikle hala oradaydı, ama hepsi bu kadardı. Ve bence, bu özel duygular fazlasıyla makuldu.

"Şarkıyı sen seçmek ister misin?" diye sordum, olabildiğince normal konuşmaya çalışarak. "Ne de olsa, bayanlar önce gelir."

"Hayır, gerek yok. Çantamdan telefonumu çıkarmak istemiyorum. Sakıncası yoksa, sen bir şarkı seçsene."

"Olur."

Bir şarkı seçmek zorunda kalmak beni biraz endişelendirdi, ama bu endişeyi bastırıp kendime aptalca davranmamam gerektiğini söyledim. Klasik bir Queen şarkısı seçtim, çünkü Queen'i kim sevmez ki? Randevuya çıkmak isteyeceğim biri değil.

Birkaç dakika sonra, Freddie Mercury'nin sesi arabanın hoparlörlerinden duyulmaya başladı ve panik atak, onunla birlikte gelen her şey gibi, arka plana çekilmeye başladı. Tamamen geçmemişti ve her dakika düşüncelerim o duruma geri dönmeye çalışıyordu, ama her seferinde şarkı sözlerine odaklandım. İlerlememeye ve hak ettiği muameleyi gören harika bir insanla harika bir gece geçirmeye odaklandım.

Eşim hala hayatta olsaydı, Giselle için sadece iyi şeyler isteyeceğinden kemiklerimin iliğine kadar emindim. Millia her zaman benden daha nazik ve daha anlayışlıydı. Bu yüzden,

başka biriyle çıkmak konusunda duygusal olarak biraz çelişki yaşasam da, en azından karımın mirasını sürdürmeye yardımcı olduğum gerçeğiyle kendimi teselli edebiliyordum.

Şarkı bittiğinde "Teşekkür ederim" dedim.

Giselle bana, onun için oldukça doğal olduğunu fark etmeye başladığım o inanılmaz tatlı gülümsemelerinden birini gönderdi.

"Sanırım sürmeye hazırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye neredeyse alaycı bir şekilde sordu. "Bu konuda emin olman gerekebilir."

Sanırım bir öğretmen, tanıdığım en çekici ve en güzel öğretmen olsa bile, yine de bir öğretmendi.

"Şu anda araba kullanmaya hazırım."

"Harika. İtiraf etmeliyim ki, ilk kez gerçekten çok acıktım. Normalde, işlerim o kadar yoğun ki aç olduğumu bile hatırlamıyorum, ama şu anda çok iyi farkındayım."

"O zaman hadi yemek yiyelim."

Bu hedefi göz önünde bulundurarak, tereddütlerimin son kalıntılarını ortadan kaldırmak çok daha kolay oldu. Hayatımın aşkını kaybettiğimden beri ilk randevuma çıkmaya hazır olarak kaldırımdan uzaklaştım.

Hâlâ oldukça gergindim, ama muhtemelen daha kötüsünü yapamazdım.

Her zaman bir umut ışığı vardır.

"Dalga geçiyorsun," dedim, koyu renkli bir birayı yudumlarken. İnsanların içtiği alkol bana pek bir etki yapmazdı, ama sorun değildi. Zaten olanlardan sonra kesinlikle sarhoş olmak istemiyordum. Hayır, en iyi halimle davranmak ve Giselle için randevuyu kurtarmak istiyordum.

"Hayır, kesinlikle şaka yapmıyorum," dedi Giselle, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyerek. "Gerçekten, birinci sınıf öğretmeni olarak çocuğuna tuvalet eğitimi vermek benim görevim olduğundan kesinlikle emindi."

Kafamı salladım. Bazı ebeveynlerin hak iddia etme alışkanlığı. "Ve bu senin ilk yılın sırasında mı oldu?"

"Evet. Onların çocuğu için üzülüyorum, çünkü iyi bir kalbi vardı, ama o evin onun için sağlıklı olmadığı açıktı." Hızla bağımlısı olduğum o gülümseme biraz soldu. "Yasal olarak bildirimde bulunma yükümlülüğüm olduğu için bu konuda bir şeyler söylemek zorundaydım. Kızı, bütün gün kirli bezle oturmaktan dolayı tekrarlayan idrar yolu enfeksiyonu riski altındaydı ve dürüst olmak gerekirse, çocuğunuz ilkokula başladığında tuvalet eğitimi tamamlamamış olması oldukça aşırı bir durumdur — tabii tıbbi bir neden veya gelişimsel gecikme söz konusu değilse. Onlara bir sosyal hizmet uzmanı atandı ve kız yardım aldı, ama ne yazık ki bizim bölgemizden taşındığı için bu konuyu takip edemedim."

Lezzetli kokularla dolu bir restoranda bile, feromonlarındaki değişiklikleri fark edebiliyordum. Birkaç yıl önceki bir öğrencisi hakkında hâlâ endişeli ve üzgündü. Bu da bana, sözünün arkasında durduğunu kanıtladı. Oğlum bir istisna değildi, özel muamele de görmüyordu. Giselle, sınıfından geçen her bir öğrenciye değer veriyordu.

Belki de daha fazla şekil değiştiren insan okullarına gitmelidir. Ancak, çoğu öğretmenin karşımda oturan kadına yetişemeyeceği konusunda net bir izlenimim vardı.

"Onun için elinden gelenin en iyisini yaptın. Ona ihtiyacı olan yardımı sağladın ve belki de annesinin kızını çok ihmal ettiğini fark etmesini sağladın. Nedenini asla bilemeyebilirsin, sonrasında ne olduğunu da asla bilemeyebilirsin, ama elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorsun."

Giselle başını eğdi, yanakları pembeye döndü. "Çok naziksin."

"Sadece gördüğümü söylüyorum."

"Evet, ilk görüşmemizde de öyle bir izlenim edinmiştim."

"Öyle mi?" Bu beni gerçekten şaşırttı. O kadar endişeliydim ki, bir pislik gibi davrandımsa şaşırmazdım. Ama yine de, bir pislik olsaydım, Giselle bana çıkma teklif etmezdi. Kırık insanları düzeltmeyi seven bazı insanlar tanıyordum, ama Giselle öyle bir tip gibi görünmüyordu. Bu yüzden aramızda hiçbir şey olamazdı. Umarım bu gece harika vakit geçiririz ve ben de onun için bu geceyi inanılmaz derecede özel hale getirmek için elimden geleni yaparım, ama sonuçta ben geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmıştım.

O çok daha iyisini hak ediyordu.

"Tabii ki! Ben..."

"Sabırlı olduğunuz için teşekkürler, on kişilik bir grup vardı ve ne sipariş edeceklerine karar vermek çok uzun sürdü. Kararınızı verdiyseniz, size başlangıç olarak bazı mezeler getirmek isterim," dedi garson.

"Sorun değil," dedim. Bana biramı, Giselle'e limonata ve suyu getirdikten sonra oldukça uzun bir süre bekledik, ama o bir şey söylemeseydi, ben farkına bile varmazdım. Sanırım Giselle'in öğretmenlik deneyimlerine dair çeşitli hikayeleri dinlemekle o kadar meşguldüm ki, zaman kavramını tamamen kaybetmiştim.

Ama belki de bu kötü bir şey değildi. Gecenin nasıl başladığını düşünersek, işler benim beklediğimden çok daha iyi gidiyordu.

"Öncelikle aperatif tabağıyla başlamak istiyorum," dedim ve menüdeki örnek tabağı işaret ettim, ama daha lüks görünmesi için daha süslü bir isim vermişlerdi. Tabii ki, mozzarella çubukları ve tavuk kanatları gibi şeyler değildi. Yarım düzine taze istiridye, hindistancevizi karidesi, havyar en croute ve biraz farklı olan trüf mantarı ve wagyu yumurta ruloları vardı. Denemeye hazırdım. "Giselle, sen de aperatif ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Hala biraz mide bulantısı çekiyorum."

"Anlıyorum. Benim sampler menüsündeki her şeyi denemekten çekinme. Sonuçta adı da bu."

"Teknik olarak, adı uçuş," diye düzeltti garson göz kırparak. "Ana yemek olarak ne istediğine karar verdin mi, yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?"

"Artık ne istediğimi biliyorum," dedim gülümseyerek. İyi bir yemek yiyebileceğimden emin olmak için önceden menüyü incelemiştim. Çok seçici bir yiyici değildim, ama bir yıldan fazla süredir ilk kez çocuklarım olmadan dışarı çıkıyordum, bu yüzden midemin ve damak tadımın keyif almasını istiyordum. "Biraz daha zamana ihtiyacın var mı?"

"Sen siparişini ver, ben de sen bitirene kadar hazır olurum," dedi Giselle, gözleri menüye dikilmiş halde. Başka biri olsaydı, kızgın olduğunu düşünebilirdim, ama kokusu ve kalp atışları bana gördüklerinden heyecanlandığını söylüyordu.

Kurtum ego tatminini çok sevdi. Panik atak geçirmeme rağmen, o bizim bir sağlayıcı olarak başarılı olduğumuzu düşünüyordu. Eh, hayvan mantığı.

"Tamam o zaman." Dikkatimi tekrar garsona çevirdim. "Tomahawk biftek, fırında patates ve tüm garnitürleri alacağım, ayrıca ızgara kuşkonmaz da ek olarak istiyorum." Giselle'i almadan önce yemek yediğimden emin oldum, çünkü beni gerçekten doyuracak kadar yemek sipariş etmek oldukça şüpheli görünecekti. Yirmili yaşlarındaki bir şekil değiştiren olarak sahip olduğum bitmek bilmeyen açlık ve iştahımdan kurtulmuş olsam da, hala bir *kurttum*. Fiziksel formumu korumaya çalıştığımda, kalori ihtiyacım erkek bir vücut geliştiricinin üç katıydı, ki ben de hemen hemen o durumdaydım. Daha fazla kas kütlesi eklemeyi planlamıyordum, çünkü bu çok fazla çaba gerektiriyordu. Şekil değiştirenler doğal olarak insanlardan daha güçlüydü, bu yüzden herhangi bir kazanç elde etmek için antrenmanların daha yoğun olması gerekiyordu.

Normalde, biraz eski moda olsa da, her zaman bayanın önce sipariş vermesini isterdim, ama Giselle'e parayı önemsemediğimi göstermek istedim. Ona paranın sorun olmadığını söyleyebilirdim, ama bu çok böbürlenmek olurdu. Menüdeki her şeyin uygun olduğunu söylesem bile, yine de kibar davranıp bütçeye uygun bir şey sipariş edeceğini tahmin ediyordum.

Elbette, Giselle'in kalp atışlarında hafif bir artış hissettim. Tatlı ve nazik olmasına rağmen, aynı zamanda oldukça keskin zekalıydı. Sanırım haftanın beş günü yirmi çocuğa bakmak zorunda olduğu için böyle olmak zorundaydı.

"Tanrım, burada o kadar çok harika şey var ki," diye fısıldadı. "İkisi arasında kaldım."

"O zaman hepsini sipariş et," dedim. Bana sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi baktı ve garson hafifçe güldü. "Ciddiyim. Karar veremiyorsan, verme."

Giselle yine kızarıyordu ve düşüncelerimin dağılmaması zordu. Kurtum, ona her şeyi sağlayabileceği düşüncesiyle gurur duyuyordu. O ve ben kendi türümüzü korumakta başarısız olmuştuk, bu yüzden birine bakma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Özellikle de Giselle gibi, topluluk için çok değerli olan birine, her ne kadar onun bunun farkında olmadığını düşünsem de.

"Bütün bunları yiyemem," diye mırıldandı, sesinde bir parça utanç vardı. Kurtum buna homurdandı, onu strese soktuğumuz için hoşnutsuzdu.

"Gerek yok," dedim, umarım yatıştırıcı bir şekilde. Millia ve Natalie, bazen çok açık sözlü olabileceğimi söylemişlerdi. Çoğu zaman bunu kasıtlı yapmıyordum; genellikle sadece düşündüğümü söylüyordum ve düşündüğümü söylüyordum. "Kutulara koyup eve götürün. Hafta sonu için artan yemeklerin olur, böylece okul haftasına hazırlanmaya konsantre olabilirsiniz. Sadece yeşillikli yemekleri önce ye. Onlar genellikle yapışkanlaşır."

Bunu geçen yıla kadar bilmiyordum. Belki çılgınca gelebilir, ama hiç yemek artığı kalmamıştı. Junior'a artan tavuk parmak sandviçini servis ettiğimde, ona yanlılıkla yapışkan, ıslak bir sandviç verdiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Tabii ki Junior bu konuda çok tatlı davrandı, ama ben kendimi aptal gibi hissettim.

"E-emin misin?" dedi Giselle, kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben... şey..."

"Neden bana neye karar veremediğini söylemiyorsun, ben sana neyin ne olduğunu söyleyeyim?" diye yardımsever bir şekilde garsonumuz dedi. Kahretsin, onun orada olduğunu yine tamamen unutmuştum. Dikkatim tamamen Giselle'e odaklandığında, dünyanın geri kalanını unutmanın ne kadar kolay olduğu garipti.

Giselle birkaç yemeği işaret etti ve garson fikrini söyledi. Beni çok memnun eden bir şekilde, üç yemek sipariş etti. Bu karar vermek ona oldukça zor gelmiş gibi görünüyordu ve garip bir şekilde onunla gurur duydum.

Bazen yer istemek için çok cesaret gerekiyordu ve kadınların randevuda yemek yemesi konusunun ekstra bir karmaşıklık katmanı olduğunu fark ettim. Değişkenler bunu pek anlamıyordu. Bir kurt yemek yemiyorsa, hasta demektir, ama ben insanlara yeterince yakın yaşıyordum ve kadınların iştahlı olmaları konusundaki tuhaflıklarının farkındaydım.

Hastalığı nedeniyle bir seferde çok fazla yemek yemesi zor olduğundan, bunun onu nasıl utangaç hale getirebileceğini anlayabiliyordum. Ama o benim panik ataklarımla başa çıkmama yardım ettiği gibi, ben de onun ne kadar yemek yediği konusunda endişelenmemesi için seve seve yardım ediyordum.

Ve yemek artıkları konusunda ciddiymdim. Yemek pişirmek yorucuydu. Buzdolabının dolu olduğundan emin olmak ve sonra bulaşıkları yıkamak arasında, çok yorucu olabiliyordu. Natalie ve yemek sipariş uygulamaları beni birçok kez kurtarmıştı.

"Aperatifinizi yemekle birlikte mi yoksa öncesinde mi servis edelim?" diye sordu garson. Ona bol bahşış verecektim. Sabırlı tavırları, Giselle'e karşı gösterdiği nezaket ve profesyonelliği ile gecemizi daha da güzelleştiriyordu.

Her şey gerçekten tersine dönmüştü ve bunun için son derece minnettardım.

"Öncesinde lütfen."

"Anlaşıldı, anlaşıldı. Siparişinizi alıyorum, en kısa sürede getireceğim." "Acele etmeyin. Bizim acelemiz yok."

Küçük bir selam verdi ve bir kez daha, limonatasını iki eliyle sıkıca tutan Giselle ile baş başa kaldım. Benim bütçemi düşünerek alkollü içecek sipariş etmemiş miydi?

"Kokteyl veya şarap ister misin?" diye sordum, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. Çünkü önemsizdi. Ama onun istediği şeyi sipariş etmesini istiyordum.

"Teşekkürler, ama yapamam," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Benim durumumla pek uyuşmuyor." Hiç bu kadar sevimli olmaması gereken bir iç çekiş bıraktı. "Zaman zaman güzel bir roze şarabı özlüyorum, ama buna değmez."

"Anlıyorum."

Aslında anlamıyordum. Şekil değiştirenler nadiren hastalanırlardı ve insan alkolünü bize etki etmeden önce metabolize ederdik, ama en azından empati kurabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

"İçki içmem seni rahatsız ediyor mu? Soda sipariş edebilirim."

"Hayır, hayır, bunun için endişelenmene gerek yok. Alkol bağımlılığı veya benzeri bir şeyden kurtulmaya çalışıyor olsaydım durum farklı olurdu, ama hayır, diğer insanların benim kronik hastalığım için beslenme alışkanlıklarını değiştirmesini beklemiyorum." Hafifçe güldü. "Arada sırada Karen gibi davranışlar sergiliyorum, ama bu çok fazla olurdu."

"Gerçekten mi? Sen, bir Karen mi? Hiç öyle görünmüyorsun."

"Bilmezsin ki, gece gökyüzünde dolunay yükseldiğinde, içime korkunç bir ruh giriyor ve seni şimdiye kadar tanıdığın en büyük Karen'e dönüştürüyor, dalgalı saç kesimi ve süresi dolmuş fişimi göstererek müdürü çağırmamla birlikte."

Giselle peruk takmayı sevdiği için, zihnim anında onu, bir televizyon dizisindeki tüm çocukları olan o korkunç derecede kötü davranan anneyle aynı saç stiline sahip olarak hayal etti. Bu biraz rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda kesinlikle komikti.

"Bana bir Karen-kurt adam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

İki eliyle fincanını tutarken, eski mitlerdeki yaramaz periler gibi hafifçe kambur durmuş, çok şakacı bir şekilde gülümsüyordu. Belki bir gün onu tam anlamıyla bir insan olarak görebilirdim, ama o kadar mükemmel görünüyordu ki, zihnim bunun nedenini mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyordu. Çünkü hiç kimse o kadar iyi olamazdı, değil mi? "Sırrım! Açığa çıktı!"

Kalabalık, lüks bir restoranda belki de olması gerekenden biraz daha yüksek sesle güldüm, ama o şakasının ne kadar yerinde olduğunu bilmiyordu. Ona sırrının bende güvende olduğunu garanti etmek, sonra da kurt formuma dönüşmek için büyük bir istek duydum, ama bu sadece absürt bir komedide işe yarardı, gerçek hayatta değil, ve kesinlikle birkaç düzine insanın yanında değil.

"Şimdi seni ve tüm türünü şantajla tehdit etmek zorunda kalacağım," dedim. Ama zihnimde, fantezim çok uzak bir geleceğe uzanıyordu, Giselle'in benim ne olduğumu öğrendiği ve bu konuşmayı geriye dönüp yeniden bağlamlandığı bir gerçekliğe. Hoş bir düşünceydi, ama bu asla gerçekleşemezdi.

Giselle ne kadar iyi bir insan olsa da - ve hayatımda birçok iyi insanla tanışmıştım - onların türü şiddet yanlısıydı ve farklı olan her şeyi yok etmeye hazırdı. Antik çağlarda bile, *Homo sapiens* birkaç neandertal ve şekil değiştirenlerin ataları dışında hemen hemen tüm diğer insansı türleri yok etmişti.

Ben uzman değildim, ama oğlumun dinozorlara ve tarih öncesine olan ilgisi sayesinde, genellikle tuvalette sıkıldığımda bu konularla ilgili farklı makaleler ve araştırmalar okurdum ve bir noktada diğer türlerin yanı sıra *Homo sapiens* bir olduğunu hatırladım.

Yukarıda bahsedilen neandertaller, *Denisovalılar*, *Homo erectus*, Homo... Geri kalan isimlerini zihnimde tam olarak hatırlayamadım, ama daha fazlası vardı.

"Orada her şey yolunda mı?" Giselle'in yumuşak sesi Pleistosen döneminin ortasına kadar uzandı ve beni geri şimdiki zamana çekti. "Bir yere dalmış gibi görünüyordun."

İkinci bir randevumuz olmayacağına göre, dürüst olmaya karar verdim. "Üzgünüm, proto-insanların yükselişini ve *Homo sapiens*'in tam hakimiyeti nedeniyle nihai çöküşünü düşünüyordum."

O, bu tamamen normal bir şeymiş gibi başını salladı. "Proto-insanlar derken, Miyosen döneminin sonlarında yaşamış *Ardipithecus* gibi *proto-hominimleri* mi kastediyorsun, yoksa daha çok Senozoik dönemde yaşamış erken *Homo* türlerini mi?"

Vay canına. Giselle, tarih öncesi konusundaki bilgimle beni geride bırakmıştı.

"Ne?" diye mırıldandı ve kafasını bana doğru eğdi, tıpkı bir kurtun kafası karıştığında yaptığı gibi.

"Sadece, ne demek istediğimi anında anlamana şaşırdım. Hatta daha da fazlası. Paleontoloji yan dalını mı okudun?"

O buna güldü, ama bu küçümseyici bir gülüş değildi. Giselle ile birlikteyken, onun nasıl hissettiğini ve ne düşündüğünü her zaman anladığımı hissediyordum. Onda ikiyüzlülük yoktu, satır aralarını okumak gerekmiyordu. "Öğrencilerin çoğunun nörolojik farklılıkları olan yetenekli bir okulda öğrenci öğretmenlik programı yaptım, ardından yine nörolojik farklılıkları olan ve teşhis edilmemiş bir grup çocuğun bulunduğu bir şehir içi okulda staj yaptım. İnan bana, dinazorlar hakkında *çok* şey öğreniyorsun." Bir süre durdu. "Ve trenler hakkında."

Bunu söylediği gerçekçi tavır, içimde kahkahalar kopardı. Onunla konuşmak çok *kolaydı*. Mükemmel bir öğretmen olmasına şaşmamalı.

"Demek *bu* yüzden Junior seni seviyor. Harika kişiliğin ya da inanılmaz profesyonelliğin yüzünden değil. Dinazorlar yüzünden olduğunu bilmeliydim."

"Dinazorlar yüzünden," diye onayladı ve kıkırdamaya başladı.

Egom kabarmaya başlamıştı. O iyi vakit geçiriyordu.
Hak ettiği güzel zamanlar.

Belki de...

Belki de dokunduğum her şeyi mahvetmemişimdir.

"Sanırım sana doğal yeteneklerini biraz frenlemeni söylemek zorundayım, çünkü Junior'ın beni sevdiğinden daha çok seni sevme riski var," dedim ve biramı bitirdim. "Ve sana dürüst olacağım, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. O beni sıkıcı bulmaya başlamadan önce, onun ergenlik çağına gelmesini beklemem gerekiyor."

"Beni daha çok mu sevecek?" İnanamıyormuş gibi burnunu çektim.
"Lütfen. Benny senin ayaklarının dibinde tapıyor. O tam bir baba çocuğu."

"Öyle mi?" Beynim tam olarak kavrayamadan ağızımdan kaçiverdi.

Oğlumun beni sevdiğini biliyordum, ama bazen annesinin ölümüne izin verdiğim için benden ne kadar nefret ettiğini merak etmeden edemiyordum. Büyükbabası ve büyükannesi. Arkadaşları. Kuzenleri. Bakıcısı. *Herkes*. Sürümüz sadece otuz beş kişiden oluşuyordu, ama o geceden sonra sayımız üçe düştü.

Üç.

Hepsi bu kadardı.

Kandırılmak suretiyle, oğlumun tüm dünyasının elinden alınmasına izin vermiştim. Böyle bir şeyi nasıl affedebilirdi ki?

Charles'ı bulup, onun ve suç ortaklarının başına intikam yağdırdıktan sonra huzur bulacağımı düşünmüştüm. Oğluma geri dönebilecek ve ona hala bir alfa olarak bir değeri olduğumu kanıtlayabileceğimi düşünmüştüm. Ama orada, kan, kusmuk ve diğer iç organlarla çevrili dururken, hiçbir şeyin iyileşmediğini fark ettim.

Kendime getirdiğim tek şey daha fazla acıydı.

Evet, Charles acı çekmiş ve suçlarının bedelini ödemişti, ama bu pek teselli olmuyordu. Kimseyi geri getirmiyordu. Oğlumun hala annesi yoktu. Onunla birlikte saklanmış olan küçük bebek ise hiç ebeveyni yoktu.

Hepimiz çok kırılmıştık.

"Küçük gözümle mavi ve sarı bir şey görüyorum."

Giselle'in sesi birdenbire eskisinden çok daha sertleşti ve bu beni düştüğüm zihinsel tuzaktan kurtardı. Ben hep bu kadar acınası bir durumda mıydım, yoksa durum mu beni bu hale getiriyordu? Normalde daha toplu bir insandım, ama belki de bunun tek nedeni kendimi çocuklarım için var olmaya izin vermemdi. Bu randevu hiç *de* öyle *değildi*, bu yüzden kendimi rahatsız ve yetersiz hissetmem gayet mantıklıydı.

Çok eğleniyor olsam bile.

Hayat ikilikler ve çelişkilerle doluydu, ama işler biraz daha basit olsaydı da umurumda olmazdı.

"Anlamadım?"

"Küçük gözümle mavi ve sarı bir şey görüyorum. Bulabilir misin?"

Ona birkaç kez göz kırptım ve nefesimin aslında oldukça hızlı ve zor geldiğini fark ettim.

Oh. Yine paniklemiştim. Açıkçası tam bir panik atak değildi, ama kesinlikle fark edilebilirdi.

Bir gecede iki kez beni kurtarmıştı. Böyle devam edersem, bu bir alışkanlık haline gelecekti.

"Hmm... başımın arkasındaki vitray avize mi?" Dönmeden sordum. Ve itiraf etmeliyim ki, Giselle'in gözlerinin fal taşı gibi açılması oldukça tatmin ediciydi.

"Bunu nasıl bildin?"

"İçeri girdiğimizde gördüm ve şık bir avize için garip bir renk seçimi olduğunu düşündüm," dedim, alaycı bir gülümseme takınmaya çalışarak. Başardığımı sanmıyordum, ama endişem ve kederimin beni her an içine çekmeye hazır olduğu uçurumdan uzaklaşıyordum.

"Ben de aynen öyle düşündüm. Belki de burayı tasarlayanlar gibi şık zevklerimiz yok."

"Evet, eminim tam olarak öyledir." Nispeten güvenli bir bölgede olduğum için derin bir nefes aldım. "Kusura bakma. Kafam biraz karışmıştı."

"Oğlunun sana çok hayran olduğunu ve onun için ne kadar iyi bir ebeveyn olduğun konusunda zihninde çok farklı bir imajın olduğunu söylediğim için mi?"

Randevunun büyük bir kısmını ona şaşkınlıkla bakarak geçirdim. "Bunu bilmek istiyor muyum ki...?"

Omuz silkti. "Ben anne değilim, ama anlıyorum. Anlıyorum. Annemi kaybetmek bana her türlü karmaşık düşünceleri getirdi ve endişemin oldukça yoğun olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Bazen birisi size ansızın iltifat ettiğinde ve bu iltifat, travmanızın size söylediği şeyle doğrudan çeliştiğinde, bu oldukça tetikleyici olabilir."

Beni neredeyse hiç tanımayan bir kadın beni nasıl bu kadar iyi anlayabilirdi?

Beni nasıl bu kadar iyi *tanıyabilirdi*? Sihir gibi görünüyordu.

"Neredeyse tam isabet ettin," dedim, onu cadı ya da başka bir insan dışı varlık olmakla suçlamak yerine.

"Kendimi oldukça algısı güçlü biri olarak görüyorum. İstersen, merak ettiğin her şeyi bana sorabilirsin. Mükemmel bir örnek değilim, ama çok ilerleme kaydettim ve bana yardımcı olan birkaç başa çıkma mekanizması buldum."

Bazı insanlar bu konuşmayı oldukça erkeklikten uzak bulabilir, ama onlar aptaldır. Acım, travma sonrası stres bozukluğum, beni daha az erkek yapmaz. Ben bir *alfa* erkeğim. Olanlardan derinden etkilenmemem delilik olurdu.

Acı çekiyordum çünkü önemsiyordum, çünkü ben kanlı canlı bir alfa ve koruyucu olmak için yaratılmıştım. Çünkü bütün sürüyü beslemem ve onlara bakmam gerekiyordu, ama ben *aptalın* teki olduğum için hepsi ölmüştü.

"Aslında, ben..."

"Ve işte yemeğiniz geldi!" diye birdenbire ortaya çıkan garsonumuz dedi. Bir insan için çok sessiz hareket ediyordu. "Tekrar özür dilerim, bu kadar uzun sürdü. Daha önce bahsettiğim on kişilik masanın yanı sıra on beş kişilik bir masa daha var ve mutfak çok yoğun. Ama müdürle konuştum ve bu yemeği bizden olduğunu söyledi. Sabırlı ve anlayışlı olduğunuz için teşekkür etmek amacıyla."

Para benim için *gerçekten* sorun değildi, ama yine de minnettar oldum. "Teşekkürler. Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Lütfen, bana makul bir insan gibi davrandınız. Bunun ne kadar nadir olduğunu inanamazsınız."

Giselle elini hafifçe kaldırdı, ama bunu yaptığıının farkında olup olmadığını bile emin değildim. "Ben bir öğretmenim, bu yüzden buna kesinlikle inanıyorum."

"Öğretmen mi? Evet, anlıyorsun. Neyse, mutfak yetişmeye çalışıyor, umarım yemeklerin biraz daha *hızlı* servis edilir."

"Oh, güzel kelime seçimi," diye araya girdi Giselle.

"Teşekkürler! Yeniden doldurmamı ister misiniz?"

"Evet, diğeri Alman birasını denemek istiyorum, sonra da büyük bir bardak buzlu su, ekstra buzlu."

"Peki ya siz, hanımefendi?"

"Hanımefendi demeyin lütfen. Henüz yirmili yaşlarındayım." Giselle güldü. "Ben almayayım. Yemeğimle birlikte bir bardak su daha isteyebilirim, ama sıvıyla karnımı doyurmak istemiyorum."

"Anlıyorum! Hemen getiriyorum efendim, fikrinizi değıştirirseniz bana haber verin *hanımefendi*."

"Teşekkür ederim," dedi Giselle gülerek.

Konuşmamız buradan başka yönlele kaydı. Bana hastalığı hakkında daha fazla bilgi verdi, ki bu oldukça ağır bir hastalıktı. Tedavi ile genellikle hayati tehlike oluşturmadığını duyduğuma sevindim, ama asıl önemli olan da buydu. *Tedavi*. Ekonominin gidişatına bakılırsa, bunun giderek zorlaştığını tahmin edebiliyordum.

Annesi hakkında biraz daha konuştuk, ama bu konu üzerinde fazla durmadık. Giselle'in benim gergin sinirlerimi yatıştırmak için travmasını bir gösteri atı gibi sergilemesini istemedim. Yine de bana güvendiğı için mutlu oldum.

Sadece ağır geçmişler ve çocukluk yaraları hakkında konuşmadık. Hava durumu hakkında da konuştuk, ama sadece farklı tarih öncesi dönemler arasındaki vahşi çevresel farklılıkları tartışırken konudan saptığımız için. Sevdığımız diziler, izlemeyi dört gözle beklediğimiz filmler ve tabii ki çocuklar hakkında konuştuk.

Güldük. şakalaştık. Ve yemekler nihayet geldiğinde, hemen yemeye başladık. Yemekler lezzetliydi ve çok hoşumuza gitti. Yemek yemeden o kadar uzun zaman geçmişti ki midem gurulduyordu, ama yemekler *hayatımı değıştirecek kadar* iyi değıldi. Bu, bir şeyin daha pahalı olması, mutlaka daha kaliteli olduğı anlamına gelmediğini düşündüğümü doğıruladı.

Bu sohbet sonsuza kadar sürebilirdi, ama bir saat sonra yemeklerimiz ya tamamen bitmişti ya da soğumaya başlamıştı ve kapanış saati yaklaşıyordu.

Vay canına, inanamıyordum. Asla işe yaramamalıydı, ama yine de çok iyi vakit geçiriyordum, uzun zamandır geçirdiğim en iyi vakitti.

"Sanırım artık bitirmeliyiz," diye mırıldandım, ayrılmak için pek istekli değildim. "Burada epey vakit geçirdik."

"Öyle mi?" Giselle, çantasının yanında kullanılmadan duran telefonuna baktı. "Aman Tanrım! İki buçuk saattir mi buradayız? *Nasıl oldu bu?*"

"Eğlenirken zaman su gibi akıyor," dedim, cüzdanımı çıkarıp, garsonun yarım saat önce bıraktığı faturaya kredi kartımı koydum. Normalde asla kamp yapmazdım, bu yüzden ona tamamen saçma bir bahşış verecektim.

Garsonların adil ücret almasını ve restoranların kendi işlerini sübvanse etmek için onları ve müşterilerini sömürmemesini ister miydim? Kesinlikle. Ama bu gerçekleşene kadar, bana hizmet eden herkese uygun bir ücret ödenmesini sağladım.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Giselle, gözleri biraz nemli bir şekilde bana bakarak. "Bu, hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

"Gerçekten harikaydı," diye onayladım.

Garson gelip kartımı alıp ödemeyi yapmadan önce fazla konuşacak vaktimiz olmadı. Kartımı ve fişi, ayrıca Giselle'in artan yemekleri için ihtiyaç duyduğu kutuları getirerek geri döndü.

Ben iştahla yemek yerken o fazla yememişti, ama sohbetimiz boyunca ara sıra lokmalar almıştı, bu da bana tekrar hastaneye yatmamak konusunda ciddi olduğunu gösterdi.

Bunun için onunla gurur duymaya hakkım yoktu, ama yine de gurur duydum. Oğluma bir söz vermişti ve bu sözünü tutuyordu. Bu benim için çok önemliydi.

Ve kendi sağlığına da dikkat ediyordu. Bu da önemliydi

Biraz daha sohbet ettikten sonra ayağa kalktık. İkimiz de gerçekten gitmek istemiyor gibi görünüyordu, ama restoran kapanmak üzereydi, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu.

Giselle'in yiyecek çantasını taşımayı teklif ettim, ama o başını salladı. "Hayır, ben hallederim."

"Emin misin? Benim için sorun değil."

"Hayır, ben taşımak istiyorum. Ama teklifin için teşekkürler." "Tabii ki, ne zaman istersen."

Gerçekten öyle demek istedim. Giselle ile son kez görüşmek istemiyordum, ikinci bir randevu olmayacağını kendime kaç kez söylemiş olsam da. Onunla birlikteyken, benimle ilgili tüm sorunları unutmak neredeyse kolaydı.

İkimiz birlikte arabaya doğru yürüdük. Karanlık gece gökyüzünün altında onu öpmek için duyduğum çılgın dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Ama bu çok fazla, çok hızlıydı ve Millia olmayan bir kadınla randevuya çıkma konusunda yaşadığım çöküntüyü düşünürsek, potansiyel olarak tehlikeli de olabilirdi.

Bu yüzden, ağızımı kapalı tuttum ve Giselle için yolcu tarafındaki kapıyı açtım. O içeri girdi, ama ben kapıyı kapatamadan, garson restoran girişinden bağırdı.

"Affedersiniz bayan! Çantanızı unuttunuz!"

Giselle yorgun bir ses çıkardı ve ben anladım. Bana anlattıklarına göre, Graves hastalığı oldukça ağır bir yorgunluk mekanizmasına sahipti.

"Ben gidip alayım," dedim ve ona anahtarları uzattım. "Sen arabayı çalıştırıp ısıtılmalı koltukları açsana."

Bana attığı bakış o kadar samimi ve sıcaktı ki, biraz şaşırdım. "Teşekkürler, Ben."

Siktir, benim adımla söyleme şeklini çok sevdim. Tek heceli bir kelimeydi, ama göğsümde hissettim.

"Sorun değil."

Kapısını kapattım ve restorana doğru koştum. Bu gerçekten yapabileceğim en az şeydi, bu yüzden hiç sorun etmedim.

Kim bilir, belki daha da iyisini yapma şansım olurdu. Zaman gösterecekti.

ON BİR GISELLE

Yardım Eli

Vay canına.

Vay canına, bulutların üzerinde, harika, *vay canına*.

Verandamda yaşadığımız romantik komedi anından sonra, Ben arabada panik atak geçirdiğinde randevumuz yoğun bir hal aldı.

Biraz endişelenmiştim, ama sonra öğretmenlik içgüdülerim devreye girdi ve ona nefes egzersizi yaparak yardım ettim.

Ona odaklanması için yardım etmek amacıyla elimi göğsüne koyduğumda, onun etkileyici kas yapısının farkında olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Onu bir nesne gibi görmek istemiyordum! Bu düşünceyi kafamdan atmak için elimden geleni yapmama rağmen, onun sıcaklığını ve avucumun onun nefes alıp verişiyi nasıl yükselip alçaldığını düşünmeden edemedim.

Randevuyu iptal edip çocuklarının yanına gitse hiç şaşırmazdım. Öğrencilerimin ebeveynlerinden birine, özellikle de karısının yasını hala açıkça tutan birine çıkma teklif etmenin kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*.

Ama ben bencil davranmıştım. Kendim için bir şeyler yapmaya, cesur olmaya o kadar kapılmıştım ki, bunun başkalarını nasıl etkileyebileceğini unutmuştum.

Ve yine de... gerçekten *üzülmemiştim*. Suçluluk duydum mu? Kesinlikle. Ama arabada otururken, popom yavaşça ısınırken, karnım doyarken ve gülümsemekten yanaklarım ağrırken, bunun yıllardır geçirdiğim en güzel gece olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. İşimi, kariyerimi, hayatımı seviyordum, ama bu sadece *bana ait*, sadece benim için olan bir şeydi.

Ben çok tatlıydı. Çok nazikti. Gözlerinde acı gördüm mü, bazen kelimeler arasında çok uzun süre durakladı mı, zihni tahminimce oldukça kötü bir yere mi kaydı? Evet. Ama onu nasıl suçlayabilirim

Onu bunun için nasıl suçlayabilirdim? Gerçekten korkunç bir şey yaşamıştı ve bunun ardından harika bir baba olarak harika bir insan yetiştiriyordu.

Bir insanın yanında bu kadar heyecanlı olmak çok özgürleştirici bir duyguydu. Kalbimin çarpıntısı, beni geride bırakıp giden geçmiş hayatımın küçük şoklarıydı. Hoş bir duyguydu. *Heyecan vericiydi.*

Gecenin sona ermesi beni biraz üzdü, ama dostum, bu, yeni bir sayfa açmaya çalıştığım hayatımın muhteşem bir başlangıcıydı. Memnuniyetle, sürücü kapısı açılır açılmaz adresimi arabanın GPS'ine girdim.

Bir el peruğumu tuttu, beni geri çekti, sonra boğazıma saldırdı.

Ne oluyor lan?

Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama el boğazımdan çekilip ağzımı kapattı.

"Sessiz ol," diye Ben'e ait olmayan bir ses tısladı.

Kahretsin, arabamız çalınıyor muydu?

Ben arabadayken mi?

Sanki bir şey bekliyormuş gibi bana baktı. Beynim tekrar çalışmaya başlayınca, yavaşça başımı salladım.

"Güzel," dedi ve park yerinden hızla çıktı.

Şoktaydım. Üzerime çöken, doğaüstü denilebilecek sakinliği ancak bu şekilde açıklayabilirdim.

Ben birinci sınıf öğretmeniydim, aksiyon yıldızı ya da sert kahraman değildim, ama okulda silahlı saldırı gibi talihsiz ve korkunç bir olayda ne yapmam gerektiğini öğrenmiştim. Belki de bu yüzden paniğe kapılmamıştım ve nefesim bu kadar düzenliydi.

Tanrım, ne kadar şanssızdım? Yıllardır ilk randevumda kaçırılmıştım. Tek yapabileceğim, adamın kendini güvende hissettiğinde beni yol kenarına bırakmasını ummaktı. Ve ben de ona izin verecektim. Ben'in arabası benim hayatımdan daha değerli değildi. Ayrıca, akşam yemeği sırasında, para onun için sorun değilmiş gibi görünüyordu.

Elbette, sarsılmış olacaktı. Panik atak geçirdikten sonra, aynı gece hem arabası hem de randevusu çalınmış? Bir daha evden çıkmasa bile onu suçlamazdım.

Hayat bazı insanları gerçekten sevmiyordu.

Adam şeritler arasında gidip geliyordu, sinyal bile vermiyordu. Aceleci olduğunu anlıyordum — sonuçta suç işliyordu — ama bunu tamamen yanlış bir şekilde yapıyordu.

"Tanıdık olmayan bir araçta olduğunuz için, iki elinizi de direksiyona koymanız ikimiz için de daha iyi olur."

Kafasını benim yönüme çevirdi, kahverengi gözleri bana oldukça şüpheli bir bakışla bakıyordu.

"Lütfen gözlerinizi yola verin."

Yorum yapmadı, ama önüne baktı. Ondan çok doğrudan bir öfke yayılıyordu. Neredeyse titriyor gibi görünüyordu.

Bunun tesadüf olma ihtimali var mıydı? Ben tehlikeli bir şeye mi karışmıştı?

Hayır, buna inanmıyordum.

Keşke telefonum yanımda olsaydı, ama Ben'in almaya gittiği çantamdaydı. Kahretsin, ne kötü bir şanssızlık zinciri.

Çok uzun bir süre tamamen sessizce sürdük ve her dakika kendi başına bir çağ gibi geliyordu. Beş dakika geçti, sonra on, sonra on beş. Sadece şehirden değil, banliyölerden de tamamen çıkıyorduk.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Normalde durum gerektirmedikçe küfürlü konuşmazdım. Ve bu durum kesinlikle küfürlü konuşmayı gerektiriyordu. Bir şekilde, birdenbire türler arasında geçiş yapmıştım, tatlı bir tanışmadan yüksek riskli bir dramaya. Gerçekten de günlük hayatımdaki deneyimlere geri dönmek istiyordum, çok teşekkürler.

"Sakin davranıyorsun ama kalp atışlarının deli gibi attığını duyabiliyorum," dedi adam otobana girerken.

Beynim onun sözlerini kavrayamadan önce başımı salladım. Gerçek anlamda mı, mecazi anlamda mı konuşuyordu? Elbette mecazi anlamda, değil mi? Kalp atışlarımı fiziksel olarak duymasının imkanı yoktu.

Ancak adam soyut konuşma yapan birine benzemiyordu, bu yüzden ona kelimenin tam anlamıyla konuşuyormuş gibi cevap verdim.

"Hipertiroidizm, özellikle de tiroid fırtınası olarak adlandırılan bir rahatsızlıktan kurtulmaya çalışıyorum," dedim yavaşça ve dikkatlice. Konuşmam oldukça ölçülü geliyordu, ama dürüst olmak gerekirse, bunun çoğu nefes almakta zorlandığımdan kaynaklanıyordu. Vücuduma bir gram oksijen alabilmek için her nefes almama ve vermeye konsantre olmak zorundaydım.

Adam yüzünü buruşturdu. "Bu işe karıştığınız ve şimdi bu durumun ortasında kaldığınız için üzgünüm."

Karışmak mı?

Belki de içimdeki öğretmen konuşuyordu, ama bu çok keskin ve spesifik bir kelime seçimi gibi geldi. Bu kelime seçimi, bunun rastgele bir araba hırsızlığı değil, hedefli bir eylem olduğunu ima ediyordu.

Kendimden çok daha büyük bir şeye mi bulaşmışım? Umarım öyle değildir. Gerçekten, başımda yeterince sorun vardı. Elbette, büyük hırsızlık ve adam kaçırma küçük suçlar değildi, ama devasa bir mafya veya suç örgütüyle uğraşıyorsa bunu tercih ederdim.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatlice sordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki şakaklarım zonkluyordu ve nabzım başımı döndürüyordu. Sakinleşmem gerekiyordu, ama bunu yapmak her saniye daha da zorlaşıyordu.

Adam bana cevap vermedi ve otoyolda hızla ilerlemeye devam ettik. Zaman tuhaf bir şekilde akıyordu. Bazen restorandan yeni çıkmışız gibi hissediyordum ve kendimi tuhaf bir trans halinde buluyordum; bazen de saatlerdir yol alıyormuşuz gibi hissediyordum ve yorgunluktan bayılmak üzereydim. Bu iki uç nokta arasında gidip geliyordum ve bu beni hasta hissettiriyordu.

Kahretsin! Yediğim tüm o lezzetli yemekleri ve aldığım kalorileri kaybetmek istemiyordum. Ben'in arabasını çalmak ve randevumuzu mahvetmekle kalmayıp, bu adam aynı zamanda kilo verme hedeflerime doğru attığım adımları da sabote ediyordu. Elbette, sadece bir *öğün* yemekti, ama çok *zengin* ve kalori açısından çok yoğun bir öğündü.

Şansım yaver gidip beni yol kenarına bırakırsa, o hızla uzaklaşmadan önce artan yemeğimi almayı unutmamam gerekirdi.

Bu dürtü o kadar saçmaydı ki kendime gülümseyerek baktım, bu da adamın bana keskin bir bakış atmasına neden oldu. Omuz silktim. Bu stresli durumla nasıl başa çıkacağımı seçmek benim işimdi, onun değil.

Tabii ki, o stres, adamın eyalet parkına giden bir çıkıştan çıkmak için sinyal verdiğinde katlanarak arttı.

Oh, tam bir kırsal bölgedeydik.

Bunun kötü bir şey olduğunu bilmek için gerçek bir suç hayranı olmama gerek yoktu.

Kapıyı açıp kendimi çıkışa atmayı düşündüm, ama kırılgan yapım ve hastaneden yeni çıkmış olmam nedeniyle, bunu başaramayacağımı biliyordum. Bu, ormana giden bir yan yola girdiğimizde bunu yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Evet, kaybolma ya da vahşi bir hayvanın saldırısına uğrama riskini göze alacaktım, ama iyi niyetli olmayan rastgele bir adam tarafından kim bilir nereye götürülmektense bu daha iyiydi.

Beni ele verenin beden dilim miydi, yoksa adam da aynı sonuca mı varmıştı bilmiyordum, ama hızımızı düşürüp otoyol çıkışından tamamen çıktığımız anda, kapıdaki bir düğmeye basarak arabamın benim tarafını kilitledi. Kilitleri mi kapatmıştı?

Kalbim bayılmadan önce olabildiğince hızlı attığını sanıyordum, ama meğer benim bilmediğim yepyeni bir seviye varmış. O boğuk tıklamayı duyar duymaz beni tamamen yuttu.

Kapı kolunu tuttum, ama çektiğimde hiçbir şey olmadı.

Siktir.

Adama bir kez daha baktım ve bu sefer yüzümdeki ifadeyi biliyordum.

saf öfke doluydu. Çünkü çok sinirlenmiştim. Kendimi hastanelik olacak kadar yıpratmışım ve daha yeni kendime daha iyi davranacağıma söz vermişim. Ve şimdi bu ahmak, kim bilir ne sebeple hayatımı mahvediyordu. Çantam yanımda olsaydı, kafasına vururdum, ama hiçbir şeyim yoktu. Ona tokat atma isteği beni neredeyse ele geçirdi.

Belki de sakinleşmem gerekiyordu.

O adamı yumruklamak ne kadar tatmin edici olsa da, yapmadım. En azından benim üzüntümden dolayı biraz pişman görünüyordu. Araca ilk bindiğinde bana elini sürmüştü olsa da, o andan sonra bir daha yapmadı ve özür de diledi. Belki de bu olay aramızda dostane bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Arabaya ne olacağı umurumda *değildi*.

Belki de bu, evrenin bana çıkmamam gerektiğini gösteren bir işaretti.

"Üzgünüm." Tanrım, sanki sınıfımdaki çocuklardan biri, hafif bir yaramazlık yaparken yakalandığında söylediği gibi konuşuyordu.

Ama bu hafif yaramazlıktan öte bir şeydi. Aslında, bu tam bir kabustu ve beni stratosfere fırlamaktan alıkoyan tek şey, şimdi nefesime daha da fazla odaklanmam gerektiği idi.

Göğsüm sıkışıyordu ve avcılarının kullandığı patikadan biraz daha geniş olan karanlık, dar bir toprak yola girdiğimizde avuçlarım terlemişti. Tek ışık kaynağı arabanın farlarıydı.

Ormana gittikçe daha da derinlere girdik, ta ki sonunda kenara çekene kadar. Anahtarı kontağından çıkardı ve arabadan indi.

Onun arabanın ön tarafında öfkeyle dolaşmasını izledim ve o anda harekete geçtim. Artıklarımı unutmamak için içimden gelen tüm itirazlara rağmen, onları terk ettim ve koltukların üzerinden atladım, başım neredeyse sürücü tarafındaki cama çarpıyordu.

Ama umurumda değildi. Dizimi orta konsola çarptığımda hissettiğim acıyı görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden geldim. Tek önemli olan kapıyı açmaktı.

Arabadan düşerken bacaklarım, elbisem ve peruğum dağınık bir haldeydi. Ayağa kalkarak karanlığa doğru koştum. Dört adım atmıştım ki adam beni yakaladı ve omzuna attı.

"Bırak beni!" diye bağırdım, boğazımın bu kadar sıkışık olmasına rağmen bu kadar yüksek ses çıkarabildiğime biraz şaşırarak. "Bırak beni, lanet olsun."

Kaçıran kişinin tek bir düz heceyle konuşması komik miydi yoksa sinir bozucu muydu, bilemedim.

"Hayır."

Hepsi bu kadar.

Biraz daha tekmeledim ve çırpındım, ama çok yorgundum ve kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, bu yüzden pes ettim ve gevşek bir şekilde asılı kaldım.

"Bir daha kaçma," diye homurdandı adam ve beni bir kütüğün üzerine oturttu.

"*Yapamam*," diye hırıltıyla cevap verdim.

Onun yine yüzünü buruşturup neredeyse suçlu gibi bakmasını beklemiyordum. Burada tam olarak ne oluyordu?

Sormadan öğrenemezdim. Bu gerçek hayattı ve insanlar genellikle yaptıklarını açıklamak için kötü adam monologlarına girmezlerdi.

"Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum," diye yavaş ve derin nefesler alarak tereddüt ettim. *Sakin ol. Sakin ol. Sen nazik bir akarsusun. Okyanusta nazikçe sürüklenen bir buzul.* "Ama fikrini değiştirmek için henüz geç değil."

Belki umut doluydu, ama onun aşırı şiddet eğilimli bir adam olduğu izlenimini edinmedim. Bulunduğum durumdan duyduğum suçluluk ve o ilk boğazlama hareketinden sonra ellerini bana dokunmaktan kaçınması, aşırı duyarlı zihnimin yakaladığı ve bir araya getirdiği küçük ipuçlarıydı.

Ama yine de, bu sadece çaresizliğin beni etkilemesi de olabilirdi. Yakında öğrenecektim.

Bu korkunçtu.

Nefes al. Sekiz saniye nefes al. Yedi saniye nefesini tut. Sekiz saniye nefes ver.

Nefes egzersizinde Ben kadar iyiydim. Göğsüm, kalbimin gücüyle hem içe doğru patlayacak hem de ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Doktorum beni bu konuda uyarmıştı. Stres, adrenalin ve çok yorucu şeylerden kaçınmam gerektiğini söylemiş, sonra bana kas gevşetici ve beta bloker reçete etmişti. Onları randevuma getirmiştım ve şu anda gerçekten ihtiyacım vardı, ama lanet olası çantamdaydılar.

"Başka seçeneğim yok," diye homurdandı, önümde bir ileri bir geri yürüyerek.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve vücudumun vücudumun bunun için yeterli enerjiye sahip olmasına şaşırdım. Yine bayılacak mıyım? Öyle hissediyordum.

"Küçük kardeşimi öldüren piçi öldürmeliyim."

Bir saniye, pardon?

Adam çılginca, vahşi bir ses tonuyla konuşuyordu.

Sadece ses tonu da değildi. Duruşu değişmişti, başını bir o yana bir bu yana çevirip sanki bir şey dinliyormuş gibi yapıyordu. Tek duyabildiğim kulağımdaki kanın akışıydı.

"Bu bir onur meselesi," diye devam etti, ama neden ağzında bir şey varmış gibi geliyordu? Dilinin konuşmak için ekstra çaba sarf etmesine neden olan bir şey mi? "O ailenin en küçüğüydü ve şimdi mezarı yok. Ruhunu bir yuva bulamıyor. Benim... Benim..."

Artık bunun rastgele bir araba hırsızlığı olmadığı tamamen açıktı. Beni bir nedenden dolayı kaçırmışlardı ve bu neden sadece Ben olabilirdi. Yanlış kimlik tespiti olsa bile, bu adam beni kaçırmıştı çünkü Ben'in kardeşini öldüren adam olduğunu düşünüyordu.

Ben'in kasıtlı olarak birine şiddet uyguladığını hayal etmeye çalıştım, ama yapamadım. Ben'in geniş ellerinin uyluklarımı morartacak kadar sıkı kavradığını ya da boğazımı sert ama şefkatli bir hakimiyet göstergesi olarak nazikçe kavradığını düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ama bu düşünceleri kafamdan silmiştim. Bu saygılı bir davranıştı. Ben hala yasını tutuyordu. Oğlunun öğretmeninin ona hayranlık duyması doğru değildi.

O kadar çekici olsa bile.

Adama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hatta bir şey söylemeli miyim, onu bile bilmiyordum.

Sonunda endişelenmeme gerek olmadığı ortaya çıktı, çünkü *şiddetli* bir uluma havayı yırttı ve yankısı, kalbimin çarpıntısı ve kulaklarımda çınlayan kan sesiyle yarışacak kadar güçlüydü.

Sıçradım ve bunun benim sonum olacağına yemin ettim, ama kaçırın adam gözle görülür şekilde rahatlardı ve başını yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Sonunda," diye mırıldandı.

Ve sonra dev bir kurda dönüştü!

ON İKİ BEN

Bitmeyen İntikam Döngüsü

Her şey çok hızlı oldu. Bir an önce garson Giselle'in çantasını bana uzatıp cömert bahşiş için teşekkür ediyordu, bir an sonra arabam caddede hızla uzaklaşıyordu.

Ne oluyor lan?

Orada belki yarım saniye kadar durdum, gördüğüm manzara karşısında o kadar şok olmuştum ki ne yapacağımı bilemedim. Randevumda beklediğim onca şeyin arasında kaçırılma olayı *yoktu*.

Ama gerçeklik bir anda yüzüme çarptığında ve hareket edebildiğimde, garsonun polisi araması gerekip gerekmediğini soran bağırışlarını görmezden gelerek, tüm hızımla oradan uzaklaştım.

İnsan formumda inanılmaz derecede hızlı hareket edebilsem de, bu kurt bedenimle kıyaslanamazdı ve ilk içgüdüm, hayvani yarıma dönüşmektir. Ama kalabalık bir caddede bunu yapamazdım.

Dönüşebileceğim en yakın yere, yolun aşağısındaki bir sokağa koştum. Derim hızla yırtılırken ve kürk ve kas dalgaları boşluklardan dışarı fırlarken, vücudumdaki her bir hücre saldırıya uğramış gibi hissettim.

Dönüşüm, kitaplarda ve filmlerde sık sık tasvir edildiği gibi mutlaka acı verici bir süreç değildi, ama kolay da değildi. Bu süreç için bir yöntem geliştirmiştım, ama bu durumun hiçbir yanı benim olağan yöntemimin bir parçası değildi. Randevumun *kaçırılması* olağan bir şey değildi.

İnsan sevgilimin kaçırılması.

Uzuvlarım uzayıp eklemlerim tersine dönünce dört ayak üstüne düştüm. Çatırtı, kırılma ve etin dökülme sesleri sokağı doldurdu, ta ki sonunda tamamen kurt formuma bürünene kadar.

dönüşümüm tamamlandığında, arabamın gittiği yönden gelen hafif bir koku fark ettim. Aslında, bu kokuyu tanıdığımda sanki yıldırım çarpmış gibi oldum.

Çünkü o kokunun sahibi olan kişi ölmüş olmalıydı.

O... o hala hayatta olabilir miydi? Hayır.

Bu mümkün olamazdı.

Biz şekil değiştirenler olağanüstü bir iyileşme yeteneğine sahip olsak ve diğer birçok türün asla umut edemeyeceği şeylerden kurtulabilsek de, ben onun kalbini söküp pençeli elimle ezmiştım, yarı kurt yarı insan olarak, kanayan bedeninin üzerinde dururken. Bir kurt bundan iyileşemezdi.

Yine de, imkansız olmasına rağmen, onun kokusunu alıyordum. Hafif, neredeyse yok denecek kadar hafif bir kokuydu, ama hayatımın o kadar geride kaldığını düşündüğüm bir dönemi hatırlattı ki, onu kaybetmeyeceğimi, hayır, *kaybedemeyeceğimi* biliyordum.

Ve ben de onu kovaladım. Vücudumdan saf öfke akarken onu kovaladım. Kurtum *öfkeliydi*. Ben hayatıma devam etmeye çalışırken bir şekilde geri dönüp beni rahatsız eden bir hayaletin karmaşıklığını anlamıyordu, ama bir düşmanın geri döndüğünü ve koruması gereken birini tehdit ettiğini biliyordu.

Bir daha başarısız olmayacaktım. Benden zaten çok şey almışlardı. Natalie'den sonra kurduğum tek bağı yok etmelerine izin vermeyecektim.

Giselle olanları hak etmiyordu. Öfkemin arasında yoğun suçluluk duygusunu hissetmek zordu, çünkü içimdeki daha ilkel taraf ortak zihnimizin ön saflarında yer alıyordu, ama yine de oradaydı. Giselle'in yaşadığı onca şeyden sonra, başına gelebilecek en son şey buydu. Hâlâ iyileşme sürecindeydi ve ben onu tehlikeye attım. Ne kadar bencil olabilirdim?

Umarım iyidir. Graves hastalığının yüksek stresli durumlarda akut komplikasyonlara yol açıp açmayacağını bilmiyordum, ama bahse girecek olsam, açtığını söylerdim. Ve bu düşünce zihnimde bir dizi görüntü canlandırdı: bayılması, nefes almakta zorlanması, yerde soğuyup grileşmesi.

Kahretsin, *daha hızlı* koşmam gerekiyordu.

Kendimi daha da zorladım. Kaslarım ağrıyordu, bazıları kopmuştu ama çabucak iyileşti. Önümüzdeki birkaç gün bunun bedelini ödeyecektim ama Giselle güvende olduğu sürece bunların hiçbirisi önemli değildi. Dev kurtumun sokaklarda, bahçelerde ve hatta ana yollarda koştuğunu kimse görse bile umursamadım. Haberlerde ve belki de internette hayvanat bahçesinden kaçan ya da serbestçe dolaşan vahşi bir hayvanla ilgili birçok meme olacağına emindim, ama bu, insan Ben'in sabah endişeleneceği bir konuydu. şu anda önemli olan tek şey Giselle'e ulaşmaktı.

Otoyola varana kadar.

Üst geçitten koşarak geçmeli miyim diye düşündüm. Ama kurt içimdeki ses mümkün olan en kısa yolu seçmemizi haykırsa da, bazen kısa gibi görünen yol *daha fazla* zaman almıştı.

Omuzda koşabilirdim, ama bunun da bazı riskleri vardı: bir kamyonun çarpması, diğer araçlarla kaza yapma veya çok sayıda aracın egzoz dumanından boğulma. Zaten, zeminde yayılan benzin, dizel ve lastik kokusu, takip ettiğim kokuyu tutmayı oldukça zorlaştırıyordu. Bu koku, benimle birlikte büyümüş, duyularıma o kadar derinlemesine işlemiş ve bazen kabuslarıma bile giren bir koku olmasaydı, onu tamamen kaybederdim.

Büyük bir çaba sarf ederek içgüdülerimi bastırdım ve yana doğru atıldım, yoğun otoyolun kenarını çevreleyen dar ağaç şeridine daldım.

Düz bir yol değildi, ama en azından şehrin kenarından banliyölere ve oradan da daha ormanlık alanlara doğru ilerlerken daha fazla koruma sağladım. Sürümüzün atalarının topraklarından hâlâ uzaktaydık, ama ben bu bölgeyi iyi tanıyordum. Diğer şekil değiştirenlerin topraklarında fazla dolaşmamaya dikkat etsek de, bizim topraklarımızla şehir arasında kimsenin sahip olmadığı bir alan vardı. İnsanlara çok yakındı ve nüfusu çok yoğundu, bu yüzden hiçbirimiz burayı kendimize ait olarak kabul edemiyorduk.

Koku beni oraya geri götürecekti miydi? Başka bir zamanda bu düşünce beni duraksatabilirdi, ama hızımı kesemezdim. Koşarken, tam olarak nereye koştuğumu merak etmeden edemedim. Sonuçta, koku geçmişimden geliyorsa, neden bir zamanlar gurur duyduğum ve şiddetle koruduğum yere geri götürmesin ki? Mezarlıklarımız hariç her şeyi satmıştım, çünkü bir zamanlar değer verdiğim her şeyin yankıları ile orada yaşayamazdım.

Odaklan. Koş. Tek yapman gereken koşmak. Düşünme.

Doğru. Bir görevdeydim. Diğer her şey bekleyebilirdi, hatta düşüncelerimin merkezinde yer alan travma ve panik bile.

Ne zaman değiştiğini bilmiyordum, ama takip ettiğim feromon izi artık bir yankı hayaletinden ibaret değildi. Daha güçlüydü, saf nefretin keskin kokusuyla karışmıştı. Eğer gerçekten düşündüğüm kişi ise, bu mantıklıydı, değil mi?

Tüm bunlar, randevuya çıkmanın yanlış bir karar olduğunun bir işareti olmalıydı. Hayatıma devam etmemem gerektiğinin bir işareti. Ben bir alfa idim ve sürümüne ihanet ettiğim için cezam, hayatımı çocuklarıma hizmet ederek geçirmek, ama bunun dışında yalnız kalmaktı. Bir topluluğu *hak* etmiyordum. Ya da belki, bir şekilde, hala bir kabaya hapsolmuştum ve aslında hiç kaçamamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için sorun olmazdı, çünkü bu, Giselle'in iyi olduğu ve benim hayatımdaki korkunç karmaşaya karışmadığı anlamına gelirdi.

Umalım da öyle olsun.

Burnum yanıyor, kaslarım ağrıyor ve vücudum tüm hızını kullanarak, sonunda başka bir koku aldım.

Giselle.

Ama hepsi bu kadar değildi. Garip bir ses vardı. İlk başta ne olduğunu anlamadım. O kadar hızlı ve düzensizdi ki, sanki biri boş bir kutuda bir sürü ağır taşı sallıyormuş gibi geliyordu. Ama sonra bunun Giselle'in kalp atışı olduğunu fark ettim.

Bu iyiye işaret değildi.

Hayatımın çoğunda insanlarla pek dostane ilişkilerim olmamasına rağmen, onların kalp atışlarının nasıl olması gerektiğini genel olarak anlayacak kadar onlarla etkileşimde bulunmuştum. Dinlenirken nasıl olduklarını,

yoğun emek gerektiren bir işte çalıştıklarında nasıl olduklarını biliyordum — kendimi meşgul etmek için yaptığım işlerin çoğu da buydu — yalan söylediklerinde, birine ilgi duyduklarında, kafaları güzel olduğunda, hatta sarhoş olduklarında kalp atışlarının nasıl hızlandığını biliyordum. Ama daha önce hiç, gerçekten *hiç*, bu kadar hızlı ve şiddetli bir kalp atışı duymamıştım.

Giselle de çok zayıftı. Kalbinin göğüs kafesini parçalamaya çalıştığını hayal etmemek zordu. Tanrım, gerçekten her şeyi mahvetmişim, değil mi? Elbette, kimse böyle bir şeyi uzun süre atlatamazdı ve Giselle'in sağlığı da pek iyi değildi.

Sadece biraz daha dayanması gerekiyordu. Bir dakika daha, sonra hayatımın geri kalanını ona bunu telafi etmek için harcayacaktım.

Tabii ki beni bir daha görmek istemeyecekti.

Ona türümüzün varlığını ifşa etmek üzere olduğum aklımın ucundan bile geçmemişti. Artık iki kalp atışını duyabiliyordum ve beni ihanet eden beta'nın kokusu havayı doldurmuştu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, ağaçların arasından fırladım ve beni karşılayan, sürümü yok eden saldırıyı yöneten adam, Charles French'in kurt formundan başkası değildi.

Hırıldadım, ama bu kelime çıkardığım sesi tarif etmeye yetmedi. Vahşiydi. O kadar çok acı ve öfke doluydu ki fiziksel olarak canımı yakıyordu. Zaten intikamımı aldığımı sandığım bir intikamdı.

"*Sen!*" diye bağırdım, bizim türümüzün hayvan formunda iletişim kurduğu şekilde, şekil değiştirenlerin dilinde. Her zaman dil değildi, genellikle daha soyut fikirler ve görüntüden ibaretti, ama iki mil çapındaki herhangi bir kurtun bu haykırışı duyduğundan şüphem yoktu.

"*Benjamin Poynter!*" diye uludu diğer kurt, sanki biri kafama bir kova buzlu su dökmüş gibiydim.

Çünkü bu benim beta'mın sesi değildi.

Charles ve ben birlikte büyüdük, birlikte ergenliğe girdik. O benim alfa eğitimimde bana yardım etti, ben de onu eş olacağını düşündüğüm kızla tanıştırdım, ama kız başka bir eyalete başka bir erkekle kaçtı. O altı yaşındayken annesinin elinden tutarak topraklarımıza geldiğinden beri birlikte iyi ve kötü günler geçirdik. Annesi baştan aşağı morluklar içindeydi.

Baştan aşağı morluklar içindeydi. Bir günlük yolculuktan sonra bu hale gelmesi için neler yaşamış olması gerektiği, alfamızın bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu ve onlar da kollarımızı açarak sürümüşe kabul ettik.

Charles onu da, karımı da öldürmüştü. Cesedi, evimin dışında, parçalanmış bir kapının altında yatıyordu. Son ana kadar, kendi oğluna karşı bile olsa, sürümüşe olan sevgisini göstermeye çalışmıştı.

Bunu ona asla affedemezdim.

Yine de, karşımda duran kurt Charles değildi. "*Sen de kimsin?*"

Kurt bana çarptı ve dişlerini boynuma geçirmek istedi.

Kahretsin, konsantre olmam gerekiyordu! Ama beta'mı koklarken, beta'mı *görürken*, ama bir şekilde beta'mı *duyamıyorken* nasıl konsantre olabilirdim ki?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu!

Başımı yana doğru çevirip döndüm, bacaklarımdan biri kurdu yandan yakaladı. Onu geri itmek için yeterliydi, ama beni güvende tutmak için yeterli değildi, çünkü sonra sırtıma atladı ve çeneleriyle kafamı kapamaya çalıştı.

İlk içgüdümlü yuvarlanmaktı, ama yeterince uzun süredir bu işin içindeydim ve bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu biliyordum. Eğer bana dişlerini geçirmeyi başarır, yuvarlanmak ona tam kontrolü verecekti.

Hızla geri çekildim, sonra ayağa kalktım. Bu kesinlikle kurdu sarsmıştı ve avantajımı kullanmak için hızla döndüm.

Ama sonra bir zamanlar en iyi arkadaşım olarak gördüğüm adamın aynı altın rengi gözlerine bakıyordum. *Her şeyi* emanet ettiğim adam.

Binlerce düşünce ve duygu bir anda içime çöktü, bunların hiçbirini bir daha yaşamayacağımı sanıyordum. Bu ve Charles'ın cesedinin başında durduğumdan beri kavga etmemiş olmam beni bir kez daha sarsmıştı ve bir sonraki hatırladığım şey, kurtun beni yere devirmesiydi.

Birbirimizin üzerine yuvarlandık, kış üstü, ikimiz de hırlayarak, ısırarak ve çırpınarak. Kaybettiğimi biliyordum, ama eskisi gibi geri dönüp kendime gelemiyordum. Geçmişimin parıltıları gerçekliğin üzerine çökerek kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu.

Kazanmak zorundaydım. Kazanmak zorundaydım. Ama o karanlık, pençeli eller yine kandan uzanıyor, beni unutulmaya sürüklemek istiyordu.

"Ondan uzak dur!"

Kavgamızın başladığı kadar ani bir şekilde, üstümdeki ağırlık ve dış gıcırdatma sesi kayboldu. Orada yatarken, nefes nefese yıldızlara bakarak, *nerede* olduğumu anlamaya çalışıyordum.

"Dur dedim!"

Giselle.

Duyduğum sesin onun sesi olduğunu fark etmek, Charles'ın yapmadığından çok daha sert bir şekilde bana çarptı ve dehşet içinde ayağa fırladım. Elbette, o da birkaç metre ötedeki gri kurdun altındaydı, kurdun salyası ve kanı yüzüne damlıyordu.

Onu kurtarmam gerektiğini bilerek öne doğru atıldım, ama tam bir sıçrama yapamadan rakibim uludu ve onun üzerine çöktü.

Rüya mı görüyordum?

Beynim yeniden çalışmaya başladı ve onun devasa kurtun vücudu altında ezilmesinden korktuğum için ona koştum, ama sonra kıvranan canavardan buhar çıkmaya başladı ve tamamen insana dönüşmeden önce yana düştü.

Şaşkına dönmüştüm. Tamamen hayrete düşmüştüm. Adam hareketsiz kalana kadar neler olduğunu anlamadım, sonra gözünden çıkan gümüş bir bilezik gördüm.

Gümüş bir *tıbbi* bileklik.

"Ben..." Giselle ayağa kalkmadan önce titrek bir sesle fısıldadı. Bulunduğum yerden bile kalbinin çarpışını duyabiliyordum, ama yine de ona hayranlık duyuyordum. Nasıl ayakta durabildiğini ve nasıl dönüp bana tamamen sakin bir şekilde bakabildiğini hiç anlamıyordum.

"Tekrar hastaneye yatmak istemiyorum, bu yüzden beta blokerlerime ihtiyacım var."

Ne, ne?

Ona baktım, sonra da arabamı çalan, onu kaçıran ve benimle kavga eden, hâlâ kıvranan adama baktım. Bileziği tutup çıkarmaya çalışıyordu, ama her dokunduğunda elleri cızırdadı ve bileziği bırakmak zorunda kaldı.

Çok büyük acı çekiyor olmalıydı. Gerçekten dayanılmaz bir acı.

İyi.

"Beta blokerlerim çantamda, bu yüzden lütfen geri dönüş yapıp arabanı benim çantama geri sürmen gerekiyor," diye devam etti Giselle sakın bir şekilde.

İlk başta onun sözlerini anlamadım. Bakışlarım, Charles'ın kokusuna tıpatıp benzeyen adama kilitlenmişti. Ama adam pek aynı görünmüyordu. Karanlığa rağmen, saçlarının daha kızıl, vücudunun daha zayıf ve daha uzun olduğunu anlayabiliyordum. Peki ya kanı?

Kanı kokmuyordu.

Ama Charles değilse, kimdi o? Belli ki bana saldıracak kadar beni tanıyordu.

Kurtum uludu, neden rakibimizi öldürmediğimizi merak ediyordu. Neden sevdiklerimize yönelik tehdidi ortadan kaldırmadığımızı merak ediyordu. Ama onu yatıştırmak için bir adım attığımda, Giselle önüme geçti.

"Beni duyabiliyor musun bilmiyorum, ama beta blokerlerime ihtiyacım var. Gecikmek için zaman yok. Lütfen dönüş ve beni çantama geri götür."

Bana bir öğretmen gibi konuşuyordu, ama kurtum buna öfkelenildi. O bilmiyordu! Anlamıyordu! Düşmanı ortadan kaldırmalıydık. Bunu bir kez yapmıştık, ama belli ki işe yaramamıştı!

Zihnim kargaşa içindeydi, birbiriyle çakışan düşünceler aynı anda kavgaya ediyor ve bağırıyordu. İntikam almak istiyordum. Aldığımı sanmıştım, ama önümdeki adam başarısız olduğumu kanıtladı. *Yine*. İntikam bana teselli getirmeyecekti, ama kurtum bunun *gerekli olduğunu* haykırıyordu. Onsuz hayatta kalamazdık.

Sonra paranoya başladı. Bir şekilde, onu ilk seferinde yeterince iyi öldürmemiştim. Tekrar yapmam gerekiyordu. Ve daha iyi.

Ama o Charles değil, içimdeki daha insani taraf ısrarla söylüyordu. Yine de içimdeki kurt tarafı onun başka biri olabileceğini anlamıyordu.

Kaos. Tam bir kaos. Midemi bulandırdı. Çaresiz adamın boğazına dişlerimi geçirmek ve ondan geriye kanlı bir hamur kalana kadar parçalamak istedim. İstiyordum... İstiyordum...

"Ben, lütfen. Yardımına ihtiyacım var."

Bu sözler, içimdeki öfkenin şiddetli enfeksiyonunu yatıştıran bir merhem gibiydi ve aniden, onun hızla atan kalbini tekrar fark ettim ve kortizol kokusu o kadar güçlüydü ki, sızlanmaya ve inlemeye devam eden Charles'ın kanını ve acısını neredeyse bastırıyordu.

Bana *ihtiyacı vardı*.

Kanayan hayalete son bir kez baktım. Var olamayacak, var olmaması gereken adama son bir kez baktım. Ve o anda onu bıraktım.

Derin bir nefes alıp, kurtumu bir kenara itip yeniden dizginleri ele aldım. Kızgındı, ama ona görevimizin *korumak* olduğunu ve Giselle'in korumamıza ihtiyacı olduğunu söyledim.

Bu onu susturdu ve ben de dönüşebildim. Buna rağmen, dönüşüm her zamankinden çok daha acı verici ve zordu. Tabii, Charles'ı intikam için öldürdüğüm o geceden beri dönüşmediğimi düşünürsek, artık bir "*her zamanki*" var mıydı ki?

Bilmiyordum, ama bunu sonra düşünürdüm. Dev bir kurttan insana dönüşüp ayağa kalktığımda, Giselle'in yüzündeki ifadeyi kasten görmezden geldim.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun ela rengi gözleri benim mavi gözlerimle, karanlıkta bile iri iri açılmış göz bebekleriyle, orada korku görmedim.

"Gidelim," dedim basitçe.

ON ÜÇ GISELLE

Bir sürü arka plan hikayesi

Tüm dünya hem sallantılı hem de dengesizdi.

Ben'in arabasındaydık ve Ben bizi çantama götürüyordu. Düşüncelerimi tamamen nefes almaya ve çantamı almaya odaklamaya çalıştım.

Çünkü az önce olanları gerçekten, *gerçekten* düşünemiyordum. Beta blokerlerimi alıp sakinleşene kadar düşünemezdim. Vücudumda çok fazla adrenalin vardı, ama kendimi suçlayamazdım. Sonuçta, imkansızı yaşamıştım. Yetişkin bir adamın...

Hayır.

Bunu düşünmeyecektim. Henüz değil.

Sadece saymaya odaklan. Sekiz saniye nefes al, yedi saniye tut, sekiz saniye nefes ver.

Düşündüğümden daha kolaydı, çünkü benden bir adım ötedeki her şey, ayırt edilemeyen renklerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi.

Nasıl hala bilinçli olduğumu bilmiyordum. Sınıfta olduğumdan çok daha kötü hissediyordum ve kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı ve sert atıyordu. Yanıyormuşum gibi hissediyordum, ama aynı zamanda imkansız bir şekilde terliydim. Midem sallanıyor, kıvrılıyor ve benim iznim olmadan kendi Tae Bo rutinini yapıyordu.

Berbat durumdaydım ve kısa sürede ilacımı almazsam yine hastanelik olacaktım. Ancak aynı zamanda, kendimi o uçurumun kenarından yavaş yavaş uzaklaştığımı hissediyordum. Fark

neredeyse fark edilemezdi, ama oradaydı, kalbim belki bir parça kadar yavaşlamıştı.

Naif değildim. İlaçlarımı yutmak her şeyi sihirli bir şekilde özmeyecekti. İlaçların etkisini göstermesi için zamana ihtiyaç vardı, ama plasebo etkisinin tam güçle devreye girip kalbimin patlamak üzereymiş gibi hissetmemi engelleyeceğini umuyordum.

"Neredeyse vardık," dedi Ben, sesi randevumuzun aksiyon filmine dönüşmesinden önceki halinden daha kısık çıkıyordu. Kurt bedeninden dönüşmenin...

Dur, hayır, bunu düşünmeyecektim. "Belki on dakika daha, aşağı yukarı."

Komikti, kaçırın kişiyle arabada ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum, ama geri dönüş yolunda çok iyi zamanlamış gibiydik. Zaman algım tamamen bozulmuş olabilirdi, ama bunun Ben'in ciddi şekilde hız yaptığı için olduğundan emindim.

"Tamam," dedim. Konuşacak havada değildim, olsa bile ne diyebilirdim ki? Varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyaya dalmıştım ve kalp atışlarımı kontrol altına alana kadar bu konuya kafa yoracak ya da konuşacak halim yoktu.

Ayrıca, Ben'in de kafasında çok şey vardı. Yine, tamamen anlaşılabilir bir durumdu. Gece ikimizin de beklediği gibi geçmemiştir.

Böylece sessizce oturdu. Kalbim yavaş yavaş sakinleşmeye başlamasına rağmen, küçük bir yan sokağa çekene kadar yol gerçekten zorlu bir yolculuk gibi geliyordu.

"Bunu bu sokağa sakladım," dedi Ben, arabayı park ederken. Arabadan atladı ve iki bina arasındaki karanlığa doğru koştu.

Karanlıkta nasıl görebildiğini hiç anlamadım, ama o açıklıkta tanık olduğum her şeyi düşününce, bu muhtemelen başa çıkmam gereken en önemsiz gizemdi.

Ben etkileyici bir hızla hareket etti ve göz açıp kapayıncaya kadar kendini sürücü koltuğuna attı ve bana çantamı uzattı. Rahatlama hissi beni sardı, gerginliğim biraz azaldı ve antamda söz konusu şişeyi aradım.

Her duruma hazırlıklı olmaya çalışırdım, ama neyse ki çantam aşırı dolu ya da dağınık değildi. Beta blokerlerimi buldum, çocuk emniyet kilidini açtım ve iki hapi su içmeden yuttum.

"Etkileyici," dedi Ben. Hafiflik katmak istiyordu, ama benim hiç havamda değildim. Durumum iyi değildi ve onun da bunu fark ettiğinden emindim, zira bunu pek gizlemeye çalışmıyordum.

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Hayır," dedim düz bir sesle. "En azından şimdilik. İlacın etkisini göstermesi için biraz zaman tanıyalım."

Polisi aramalı mıyız diye düşündüm, ama bu onların yetki alanının çok dışındaydı. Onlara durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, oraya gidip gözü dumanlı bir adam bulduklarında ne yapacaklarını ise hiç bilmiyordum.

Tanrım, yeni bir tıbbi bilezik sipariş etmem gerekecekti. Kahretsin, o şeyler çok pahalıydı.

"Sence bu ne kadar sürer?"

Ben sesini sabit tutmaya çalışıyordu, ama yine de hafif bir titreme vardı, bu da onun dev bir hayvan olarak çıkardığı korkunç seslerle çelişki oluşturuyordu.

İlaçlarımı içip kendimi nispeten güvende hissettikten sonra, kurduğum tüm zihinsel duvarlar toz haline geldi. Ben'in ağaçların arasından atladığı anı net olarak görebiliyordum, devasa dişleri parıldarken, şimdiye kadar duyduğum en tehditkar, hayvani bir hırıltı çıkardı.

Kurtların büyük olduğunu biliyordum — yeterince çocukla çalıştığım için, muhtemelen Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan her hayvanla ilgili birçok resimli kitaba bakmıştım — ama Ben'in kurt hali inanılmaz derecede büyüktü. Dört ayak üzerindeyken, neredeyse benim boyum kadar uzundu ve arka ayakları üzerinde dikildiğinde, neden bu kadar çok efsanede tanrıların kurt şekline büründüğünü anladım.

Kürkünün rengi saçlarının rengine çok benziyordu, ama karnı ve göğsü beyazdı ve dişleri elim kadar uzundu. O ya da beni kaçıran adam isteseydi, beni kolayca ikiye bölebilirdi.

Bu imkansızdı! Gerçekten imkansızdı. Yine de bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Bir tür psikotik kriz mi geçirmiştım? Bu, mantıklı olan tek şeydi. Sonuçta, tam anlamıyla bir tıbbi krizin eşiğindeydim ve ilaçlarımı almış olsam da, kendi başıma sakinleşebileceğimin garantisi yoktu. Belki de kaçırılmamın yarattığı adrenalın patlaması beynimi tamamen yakmıştı ve diğer her şey bu tehlikeli gerçekle başa çıkmaya çalışıyordu.

"Giselle?"

Ha?

Oh.

Doğru, Ben bana bir soru sormuştu.

"Bunu tekrar eder misin?" diye sordum boş boş.

"Hastaneye gitmene gerek olmadığını kesin olarak anlaman ne kadar sürer sence?"

Bu iyi bir soruydu. Keşke ona net bir cevap verebilseydim.

"Bir saat, belki iki saat, durumum kötüleşmezse. Semptomlarım artarsa, hemen hastaneye gitmeliyiz."

"Mantıklı. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Eve. Bu çok cazipti. Orada ayakkabılarımı çıkarabilir, peruğumu çıkarabilir ve lavanta aromaterapili bir küvette rahatlayabilirdim.

Tanrım, peruğum! Kavgada ne kadar dağınık hale gelmişti? İnsan saçı peruğum değildi, ama pahalıydı ve diğer her şeyin üstüne bir de onun mahvolmasına gerek yoktu.

Öfkem arttı, bu da tam olarak istediğimizin tersiydi, ama beynimde bir şey tetiklenmiş olmalıydı, çünkü kafama yapıştırılmış bir grup sentetik elyaf yüzünden sağlığını tehlikeye atmak üzere olduğumu hemen fark ettim.

Biraz perspektif kazanmam gerekiyordu.

O küçük hafiflik, ya da belki de ironiydi, yükselen öfkeyi aniden durdurdu ve ben hafifçe güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu Ben ve endişesinin altında bir rahatlama duyduğuma yemin edebilirim.

"Sadece aptalca şeyler düşünüyorum." Sesimin olması gerektiği gibi çıkmasından dolayı mutluydum. Ama sonra zihnim tekrar onun

sorusuna geri döndü. Kendi alanımda rahat olmak istesem de, gerçekten doğru durumda değildim. "Aslında, babamın veya Simon'ın beni bu halde görmesini istemiyorum. Muhtemelen bir sürü soru soracaklar ve ben buna gerçekten hazır değilim."

Ben'in yutkunurken gırtlığındaki elma çekirdeğinin hareket ettiğini gördüm. "Bunu neden istemediğini anlayabiliyorum."

Evet, şaka yapmıyorum.

Ben'in bir canavar olduğunu avazım çıktığı kadar bağırarak ondan kaçmaya çalışmamamın kesinlikle delilik olduğunu biliyordum, ama onun yanından ayrılmak için hiç acelem yoktu. Kendime geldikçe, merakım ve şaşkınlığım daha da derinleşti. Tam olarak ne olmuştu? Ve o tam olarak neydi? O adam, Ben'in kardeşini öldürdüğü konusunda doğruyu mu söylüyordu?

Aklıma pek çok soru geldi, bunların hiçbirisi akli başında bir insanın soracağı türden sorular değildi. Yine de bilmem gerekiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bir yanımda Ben'in bana ulaşmak için sadece bir şehri, bir banliyöyi ve oldukça uzun bir otoyolu koşarak geçmekle kalmayıp, kavgayı bitirmekten vazgeçip bana yardım etmek için geri dönmesinden dolayı çok heyecanlanmıştı. Belki de tamamen kafayı yemiştin, ama beni kaçırıp Ben'e saldıran bu adamda, onun hayatını kurtarmak istememe neden olan bir şey vardı.

Artık kaçırılan kişinin ne olduğunu bildiğim için, her an beni öldürebileceğinin çok iyi farkındaydım. Özellikle de kaçtığımda. Beni paramparça edebilirdi, ama yapmadı. Bu da benim için bir anlam ifade ediyordu.

Evet, kurt adama karşı etkili olduğunu bildiğim tek silahla gözünü bıçaklamama rağmen, onun hayatını kurtarmaya çalışmıştım. Ve başarmıştım.

"Senin evine gidebilir miyiz?" diye sordum.

Bana, birdenbire vahşi bir hayvana dönüşen kişi benmişim gibi baktı.

"Emin misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet. Ayrıca, bana bir açıklama borçlusun. *Uzun* bir bir açıklama."

"Sanırım bu adil."

Gözleri hala fal taşı gibi açılmış halde, yola döndü ve kaldırımdan uzaklaştı. Evinin restorandan ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum, ama aynı okul bölgesinde yaşadıkları için benim evimden çok uzak olamazdı.

Yine sessizce oturduk — müzik yoktu, konuşma yoktu, sadece giderek yavaşlayan kalp atışlarım ve düzensiz nefeslerimiz vardı.

Eh, ilk randevumuz tam bir felaketti. Ve gecemiz daha bitmemişti bile.

Düşündüğüm gibi, evine varmamız uzun sürmedi, ama evinin ve arazisinin büyüklüğüne şaşırdım. Benim evime benzer bir ev hayal etmiştim: mütevazı bir ön bahçe, arka bahçe, iki kat ve üç veya dört yatak odası. Ama Ben, evlerin birbirinden uzak, büyük bahçeleri, havuzları ve en az üç katı ve açık terasları olan nispeten yeni bir mahallede yaşıyordu.

Onun mali durumu hakkındaki izlenimim gerçekten de doğrudu. Wall Street'teki kurtlar ve zengin olmakla ilgili bir şaka vardı, ama bunu yapabilecek zihinsel gücü kendimde bulamadım.

"İşte geldik," dedi ve garajın önünde durdu.

Olan biten her şeye rağmen, yine de önce o indi, sonra arabanın ön tarafına dolaşıp benim kapımı açtı. Bana elini uzattı ve ben bir anlığına ona baktım. Çok uzun zaman önce, o el benim boğazımı kolayca kesebilecek pençeleri olan devasa bir kurt pençesi gibiydi.

Onu kabul etmek için aptal olmam gerekirdi. Hayatta kalma becerisi olmayan, tam bir moron olmam gerekirdi. O bir avcıydı, ama bir bakıma beni kurtarmıştı. Onun yanında ne kadar süre güvende olacağımı garanti edebilirdim ki? Akıllıca olan şey, onun inine girmemek, en yakın binaya koşmak ve olabildiğince yüksek sesle yardım istemektir.

Elini tuttum.

Aslında, öyle sayılır. Aslında eğilip artıkları aldım ve ona uzattım.

"Gerçekten mi?" diye sordu, ve ben

söyleyemedim söyleyemedim söyleyemedim bana

benim benim davranışına sadece inanamıyor

muydu, etkilenmiş miydi, yoksa eğleniyor muydu?

"Bunlardan birinde kabuklu deniz ürünü var," dedim basitçe. "Biraz vakit geçireceksek buzdolabına koymalıyız."

Hâlâ bana deliymişim gibi bakıyordu, ki muhtemelen öyleydim, ama itiraz etmedi. Bunun yerine, çantayı diğer eline aldı, böylece serbest olan elini bana tekrar uzatabildi.

Her zamanki gibi centilmendi.

Aksini söyleyen tüm mantığa rağmen, onun sert avucunun benimkine değdiği anda kendimi daha iyi hissettim. O kadar *sıcaktı* ki. Bana karşı inanılmaz derecede nazik olmasına rağmen, elinin tutuşunda içsel bir güç vardı.

Çok erken bıraktı, ama tabii ki bunu dile getirmedim. Arnavut kaldırımli yolu geçip onun kapısına doğru yürürken sessiz kaldım. Ancak dışarıda durdum, kafam o yabancı adam arabaya atladığından beri hiç olmadığı kadar berraklaşmıştı.

"Sorularım var."

"Sormaman garip olurdu."

"Ama sorarken akli başında olmak istiyorum. Bu yüzden sabırlı olmalısın."

O, muhtemelen ondan duyduğum en kuru kahkahayı attı. "Güven bana, acelem yok."

Buna ne cevap vereceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden beni evine davet ederken hiçbir şey söylemedim.

İç mekan da dış mekan kadar güzeldi. Her yer çocukların izleriyle doluydu ama modern ve düzenliydi. Duvarlarda resimler, gururla asılmış çizimler, şüphesiz oyuncaklarla dolu büyük sandıklar, kanepede tonlarca battaniye ve yastık vardı.

"Biraz burada dinlenmek ister misin?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle, kanepeyi işaret ederek. "Junior ve Veronica muhtemelen uyuyordur. Natalie'ye eve sağ salım vardığımı, ama misafirim olduğunu mesaj atacağım."

"Eğer ona bunu söylersen, muhtemelen farklı bir şey olduğunu düşünecektir." Biriyle randevuya çıkıp onun evine gitmek genellikle çok daha eğlenceli bir şeyin ardından gelir. Ayrıca, bu tür eğlenceler kalp atış hızını düşürmekten çok yükseltir.

Ama bu *kesinlikle* olmayacaktı. Ben'i hala çok çekici bulsam da, aramızdaki *her şeyin* değiştiğini görmezden gelmek imkansızdı.

Ne karmaşa ama.

"Ah. Ben..." Başını salladı. "Ona eve geldiğimi söyleyeceğim ve aşağı inmemesini isteyeceğim. İstersen burada bekleyebilirsin..."

"Aslında, mutfağında oturabileceğim bir yer var mı?"

Başını salladı.

"Harika. Taze meyve veya bir kaşık bal varsa çok sevinirim."

"Bu, ne olursa olsun, yardımcı olur mu?"

Omuz silktim. "şeker oranı yüksek ama iyot oranı düşük. Umarım ilaçlarla birlikte mideme de iyi gelir."

"Anlıyorum. Öyleyse bu taraftan."

Oldukça geniş evinde yürüdük ve mutfak da diğer her şey gibi çıktı, parlak krom aletler ve çift ocaklı bir fırınla donatılmıştı.

"Buzdolabında çilek karışımı var. Balınla birlikte ister misin?" diye sordu, sesinde kendinden emin olmadığı belliydi.

"Aslında bu harika olur."

Meyveler ayrıca şeker oranı yüksek ve iyot oranı düşük olduğundan, adrenalin patlamasından sonra vücudumun dengeyi bulmasına yardımcı olacağını umuyordum. Kalbimin ne kadar hızlı attığını düşününce, kaç kalori daha yaktığımı düşünmek bile istemiyordum.

Gerçekten o Ensures'ları almam gerekiyordu.

Mutfaktaki kahvaltı barına oturdum, mütevazı topuklu ayakkabılarım hafifçe sallanıyordu. Hiç de kısa boylu değildim, ama tabureler her zaman beni öyle hissettirirdi. Sanırım gövdem fazla, bacaklarımı az buluyordum.

Ben, artıkları buzdolabına koydu, sonra bana çilek ve bal için bir tabak getirdi. Önümdeki bu adamın nasıl vahşi bir hayvana dönüştüğünü anlamaya çalışarak onu dikkatle izledim.

şimdi bunu anlayabildiğimi söylemek delilik miydi? Ben, sanki bir cam dükkânında hiçbir şeyi kırmamaya çalışıyormuş gibi, kendini tutuyormuş gibi hareket ediyordu. Omuzlarını, sanki aptal, önemsiz bir insan kılığına girmiş bir yırtıcı hayvanmış gibi tutuyordu.

Ya da belki de parçalanmış zihnim, anlamsız bir durumu anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Buyurun," dedi, tabağı önüme koyarak ve o yoğun mavi gözleriyle bana bakarak. Gözleri, şimdi

tamamen farklı bir şekilde bakıyordum.

Yoksa öyle miydi?

Bilmiyordum. Ama kafamın karışık olması için beni kim suçlayabilirdi ki?

"Teşekkürler," dedim ve tek söylediğim buydu. Hâlâ düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu, bu yüzden önce meyvelere, sonra bala odaklandım ve kaşığı yavaşça ve metodik bir şekilde yaladım.

Birkaç kez, üzerimde bir bakış hissettim, ama ne zaman başımı kaldırırsam, Ben başka bir şey yapıyordu ve benim yönüme bile bakmıyordu. Muhtemelen sadece paranoyak davranıyordum.

Ya da benim algılayabileceğimden daha hızlı hareket edebilen sihirli bir varlıktı.

Tabii ki her ikisi de doğrudu.

Ben'in hakkını vermek gerekirse, beni aceleye getirmede. Ben çığnerken orada oturup ona ve çevresine bakmama izin verdi. Ancak sonunda tabağım boşaldı, başım artık dönmüyordu ve sanki fırtınada kopan bir elektrik teline tutunmuş gibi değil de maraton koşmuş gibi hissediyordum.

"Demek bir kurt adam, ha?" diye sordum. Üst katta iki çocuk uyuduğunu düşünerek sessizce konuşmama rağmen, sessiz ortamda sesim rahatsız edici derecede yüksek geliyordu.

Yine o küçük bir kahkaha duyuldu. Her nasılsa, bu duruma rağmen, Ben'i gülümsetmeyi başardım. "Bize öyle diyebilirsiniz. Ama biz öyle demiyoruz."

"Öyle mi?" diye sordum. Biraz çekingen ya da savunmacı davranacağından endişelenmişim, ama öyle olmadı. Daha çok yorgun görünüyordu.

"Kendimize şekil değiştirenler diyoruz. Özellikle kurt şekil değiştirenler."

Orada oturup bunu sindirmeye çalıştım. Daha ilk soruyu sormuştuk ve kafamda bir düzine farklı dalga canlanmaya başlamış, beni benzersiz sorgulama yollarına götürüyordu.

"Bunu söyleme şeklin, *başka* başka türde şekil değiştirenler olduğu sonucuna varmamı sağlıyor."

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Doğru bir sonuca varıyorsun."

Hay aksi.

"Kaç tür *var*?"

"Kesin olarak söylemek zor. **S o n** uçta her şeyi bilmek imkansız. Ama gördüğüm kadarıyla, biz kurtlar, ayılar, atlar, foklar —sizler onlara selkies diyorsunuz. Uh, yılanlar, sizin naga olarak bildiğiniz, yetiler, pumalar, kaplanlar ve aslanlar. Aman Tanrım."

Eğer bir şey içiyor olsaydım, o anda tükürmüş olabilirdim. Ve bunun nedeni, *Oz Büyücüsü'ne* yapılan zamanlaması iyi referans değildi. "O kadar çok mu?"

"Yine, benim bildiğim kadarıyla. Ama Amerika'da çoğunlukla sadece kurtlar, ayılar, atlar ve Büyük Ayak var. Avrupa'da periler olduğunu duydum ama." Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Senin aslen öyle olduğunu sanıyordum."

"*Ben mi?* Peri mi?"

Yine o gülümseme belirdi. Daha yumuşak. Daha tatlı. Hala zar zor fark edilebilirdi, ama görebiliyordum. "Ayakkabı tam uyuyor gibiydi."

Yüzüm kızarıyordu. Randevumuz sırasında kaçırıldıktan sonra, onun mutfağında bir kurt adamla konuşuyordum ve yüzüm kızarıyordu.

Tanrım, ne garip bir geceydi.

"Yani sen bir kurt adamsın." Bence kurt adam terimi çok daha havalıydı. "Bu Benny'nin de öyle olduğu anlamına mı geliyor?"

"Teknik olarak evet, ama hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl işlediğini tam olarak açıklayamam, ama temel olarak biz kurtlar sadece ergenlik döneminde hayvan formuna bürünürüz. Ondan önce, temelde insanlarla aynıdırız. Gelişmiş duyularımız, gelişmiş gücümüz, iyileşme yeteneğimiz yoktur ve elbette kurt da olamayız."

"Bir dakika, tüm bunlara sahip misin?" Ne kadar şanslısın.

Gülümsemesinin biraz daha genişlediğine yemin edebilirim. "Evet. İnsan bedenimizdeyken bile, ciddi olmayan çoğu yarayı birkaç saat içinde iyileştirebiliriz. Bir insanı aylarca, hatta yıllarca yataklara düşürecek yaralar, yeterli yiyeceğimiz olduğu sürece birkaç hafta içinde iyileşebilir. İyileşmemiz için gereken kalori miktarı gerçekten çok fazla."

Şimdi iştahı kesinlikle mantıklı geliyordu. Yaralı olmasa da, istediği zaman rastgele bir kurda dönüşebilen birinin temel kalori ihtiyacının oldukça yüksek olduğunu tahmin ediyordum.

"Yani bir gün Benny de..."

"Evet, o da bir şekil değiştiren olacak. Ama henüz değil. Aslında, çocuklar ciddi şekilde yaralanırsa veya herhangi bir tür yara izi kalırsa, çoğu zaman büyük değişim bile bunları ortadan kaldıramaz. Bu izleri ömür boyu taşırlar."

Vay canına. Bu çok önemli bir sonuç gibi görünüyordu, ki bu insanlar için de aynı şey geçerli olduğu düşünülürse aptalca bir düşünceydi. Ama ben kendim korkunç yaralarla dolu iken, fiziksel olarak sağlıklı ve sağlam olan diğer insanların arasında yaşamayı hayal edemiyordum. Eğer bir şekil değiştiren olsaydım, aşırı koruyucu bir ebeveyn olurum. Basit bir düşüşün çocuğumu toplumun geri kalanından ayırabileceği düşüncesi oldukça korkutucuydu.

Ama sonra aklıma bir şey geldi.

"Bir dakika, Benny bana oturmamı söylediğinde...?"

"Evet, bunun için bir açıklamam yok. Seninle ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissettiğini söylüyor. Henüz bu yeteneğe sahip olmaması gerekiyor."

Birdenbire, son iki hafta içinde olan birçok şeyi yeniden bağlamlandırmaya başladım. Aslında, bunu unutun, beynim tüm okul yılının rastgele anılarını bir rolodex gibi karıştırıyordu, sanki bu kurt adamın geçmişiyle ilgili başka ilginç ayrıntılar bulacaktım gibi.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordum, beynim bir an durdu. Bu gerçeği fark ettiğimde, kendimi oldukça sakin hissettiğimi fark ettim. Biraz daha şüpheli olmam gerekmez miydi? Biraz daha korkmam gerekmez miydi? Kalbim hala acı verici bir şekilde çarpıyordu, ancak hızı önemli ölçüde yavaşlamıştı. Artık, tıbbi bir sorun yaşamış gibi değil de, birkaç kat merdiven çıkmış gibi hissediyordum.

"Açıkçası hiçbir fikrim yok. Muhtemelen komşu bölgedeki bazı yaşlılara sorabilirim, ama..." Sesi kesildi ve yüzünde acı çekmiş bir ifade belirdi.

"Ama?" diye nazikçe sordum. Onu taciz etmek istemiyordum, sınırları aşmak istemiyordum, ama öğrenecek, anlayacak çok şey vardı. Bu benim hakkım mıydı? Sanmıyordum. Sonuçta kaçırılmışım, patates çuvalı gibi oradan oraya atılmışım, hiç bilmemem gereken bir dünyaya maruz kalmışım ve üstüne üstlük tıbbi bileziğimi de kaybetmişim.

Tabii, tıbbi bileziğimi birinin gözüne sapladığım için kaybetmiştim.

Kahretsin, bunu gerçekten yapmıştım, değil mi? Bunun olduğunu elbette biliyordum, ama bunun tüm sonuçları ve anlamı şimdi kafama dank ediyordu.

İki devasa, neredeyse kuduz gibi birbirleriyle savaşan büyülü canavarla yapılan bir kavgada, ben sadece kavgaya karışmakla kalmamış, mücevherlerimi kullanarak Ben'e saldıran kurdu kör etmiştim. Gümüşün onun kalın göz dokusuna saplandığı anı asla unutmuyacağım. Onun çıkardığı sesleri de asla unutmuyacağım. İkimizin de yana doğru uçtuğumuzu ve o üzerime çöktüğünde sırtımdaki havanın boşaldığını, her yerden kan akarken vücudundan dumanlar yükseldiğini asla unutmuyacağım.

Önümüzdeki Salı günü terapi kesinlikle tuhaf geçecekti.

Bunları terapistime anlatabilir miydim ki?

Bunu sonra düşünürüm.

"Ama geçen bir yıl boyunca onlardan kaçınıyordum."

"Neden?"

"Eskiden bu bölgedeki çeşitli sürüler ve şekil değiştirenler arasında çok daha fazla gerginlik vardı, ama benim sürümün tamamı öldürüldükten sonra, tüm bunlar ortadan kalktı. Şimdi, onlarla etkileşime girdiğimde..." Yine yüzünü buruşturdu. "Sanki bana acıyorlarmış gibi. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama uğraştığım onca şeyle birlikte, çoğu zaman bu bana çok ağır geliyor. Her şeyi çok..." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı.

Zihnimde yapboz parçaları bir araya gelirken nefesimi tutuyordum.

Benny'nin annesini öldüren ev baskını. Kahretsin. Bu hikayenin çok daha fazlası vardı gibi görünüyordu.

"Karın," diye mırıldandım ve sonra ağzımı kapattım. Kahretsin, bu muhtemelen konuyu açmanın en nazik yolu değildi.

Ben birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Mutfak tezgahını kavradı ve sanki orada cevapları bulacakmış gibi başını tavana doğru eğdi.

Yine nefesimi tuttuğumu fark ettim ve bunu yaptığım için kendimi sessizce azarladım. Sakinleşmem

ve kalbimi sakinleştirmeliydim, daha da kötüleştirmemeliydim. Beta blokerleri almamın tüm amacını boşa çıkarmıştım.

"Bize biraz sorun çıkaran bir sürüyle diplomatik bir toplantıdaydım. Üyelerinden biri, kısır olduğu için sürüsü tarafından reddedildikten sonra bizim sürümüze gelin gelmişti. Kimse onunla evlenmek istemiyordu ve onun varlığı, kız kardeşinin uygun bir eş bulmasını engelliyordu.

"Bu yüzden sürüsünden ayrılmak için başvuruda bulundu. Onlar, onun kim bilir nereye gideceğini düşündükleri için bunu seve seve kabul ettiler, ama sonra benim sürümde sevgi dolu bir kocayla mutlu bir evliliği olduğunu öğrendiklerinde sinirlendiler. Muhtemelen doğurgan kız kardeşi de sürüyü terk etmeyi seçtiği içindi."

"Neden umursasınlar ki?" diye sordum, kafamda birçok soru belirdi. Tanrım, üremeye çok fazla odaklanıyorlar. Şekil değiştirenlerin sayısı o kadar da azalmamıştı herhalde!

"Çünkü onlar at şekil değiştirenlerdi ve onun kurtların arasında olmasının doğal olmadığını düşünüyorlardı. Unutma, onlar da onun etraflarında olmasını istemiyorlardı. Sadece onun yalnız kalmasını istiyorlardı. Muhtemelen, birkaç eşsiz dişilerinden birini kaybettikleri için de oldukça kızgındılar."

"Ve kız kardeş de senin sürünle yaşamaya mı geldi?"

"Sürü. Kurtların sürüsü vardır. Atların sürüsü vardır. Ayıların da kolonileri vardır. Ama temelde hepsi topluluk anlamına gelen farklı kelimelerdir. Hayır, o seyahat etmeye karar verdi. Sürüsünün toprakları dışındaki dünyayı deneyimlemek istedi. Böyle hayatta kaldı."

Oh... doğru. Bana anlatacağı her hikayenin trajik sonu aynıydı, değil mi? "Yani, sürünüze damat olan kadın öldürüldü mü?"

"Diğer herkesle birlikte. Bu, ikinci komutanımın kurduğu bir tuzaktı." Sonunda Ben bana döndü, ama keşke dönmeseydi diye düşündüm. Yüzündeki ifade, saf, katıksız, dayanılmaz bir ıstırap ifadesiydi.

Tanrım, şekil değiştirenler ve büyülü canavarların dünyasına fırlatılmış olmaktan o kadar etkilenmişim ki, meselenin korkunç ayrıntılarını unutmuştum.

Karşımdaki adam gerçekten *her şeyi* kaybetmişti.

Şey... neredeyse her şeyi.

Çocukları hayatta kalmıştı. Yukarıda, sağ salim uyuyorlardı. Tanrıya şükür. Çünkü onları da kaybetseydi...

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Shifter sürülerinde, belirli unvanlarla doğarız. Alfa, beta, omega. Benim gibi alfalarda, sürünün geri kalanı üzerinde etki yaratmak için iletişim kurduğumuz alt harmonikleri kullanan alfa sesi adlı bir yetenek vardır. Genellikle her iki formda da çok daha büyüktürüz ve belirli üreme avantajlarına sahibiz."

Ona bir kez, sonra iki kez göz kırptım. "Üreme..." *Biliyor musun? Belki şimdi uygun zaman değildir.* "Boş ver."

Derin bir nefes aldı, sonra devam etti. "Betalar daha küçüktür, ancak diğerlerinden çok daha güçlü sakinleştirici feromonlar yayma yeteneğine sahiptirler. Genellikle dengeli bir mizaca sahiptirler, daha mantıklı düşünürler ve cinsel dürtüleri azdır veya hiç yoktur.

"Omegalar ise en nadir olanlar olduğu için onlar hakkında en az şey biliyoruz, ancak daha da abartılı iyileştirme yeteneklerine, hız için tasarlanmış çok daha hafif vücutlara ve diğer duyarlı şekil değiştirenlerde, hatta türler arasında bile, çılgınlık benzeri fugue durumlarını tetikleyebilen feromonlar yayma yeteneğine sahiptirler."

"Tamam," dedim bir süre durduktan sonra.

"Hemen hemen tüm kurt şekil değiştiren sürülerinde, her alfanın bir betası vardır. Onları astları olarak değil, daha çok eşleri olarak düşünün. Alfa liderlik etmek, korumak ve savaşmakla görevliken, beta onları geliştirmek, onlara tavsiyelerde bulunmak ve doğalarına rağmen dengeli kalmalarına yardımcı olmakla görevlidir. Aynı madalyonun iki yüzü gibidirler.

"Beta'mın adı Charles'tı ve o çocukken sürümüze kabul edildiğinden beri arkadaştık. Ona her konuda güveniyordum. Onun bana ve tüm sürümüze karşı kin beslemeye başladığını bilmiyordum. Bizi kendinden aşağı görüyordu." Her sözünde acı ve öfke vardı. "O, çoğu alfa olarak adlandırılan ama çeşitli nedenlerle sürülerinin alfa'sı seçilmeyen, gezgin şekil değiştirenlerden oluşan bir çeteye katılmıştı. Bizi yok etmek, topraklarımızı ve sürümüzün hazinesini çalmak, sonra da bir sonraki hedeflerini bulana kadar lüks bir hayat sürmek için bir plan yaptılar.

"Charles'ın bizi ihanet etmesi için tek gereken buydu. Altın, şöhret ve oburluk vaadi. Ben yokken sürümüzün üzerine çullandılar ve Charles olduğu için kimse savunmaya geçmedi. Hepimiz onu tanıyor ve seviyorduk. Asla, milyonlarca yıl geçse bile, onun neredeyse yirmi alfa'yı başımıza salacağını düşünmezdik.

"Herkesi öldürdüler. *Herkesi*. Kadınları. Yaşlıları." Sesi çatladı ama bir şekilde devam etti ve ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Çocukları. Merhamet göstermediler. Oğlum ve Veronica'nın hayatta kalmasının tek nedeni, karım ve Veronica'nın annesinin Charles'ın annesiyle baş kulübemizde çay içiyor olmalarıydı. Orası temelde topluluk merkezimizdi ama aynı zamanda ailemin sürü liderleri olarak yaşadığı yeri."

Her şeyi kafamda çok net görebiliyordum, sanki yavaş çekim bir korku filmi gibi. *Çılgınlık*. Sevdikleri bir arkadaşlarını sıcak bir şekilde karşılayan insanlar, birdenbire ortaya çıkan canavarlar. *Kan*.

"Karımın el işi odasının altına güvenli bir oda yaptırmıştık. Sadece bizim bildiğimiz bir oda. Küçük bir odaydı ve içinde kurtboğan otu vardı."

"Kurtboğan mı?" diye fısıldadım, konuşmaya korkacak kadar korkmuştum. "Kurtadamlara zarar verdiği söylenen bitki gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Karım, kurutulmuş dallarla odayı tamamen kaplamak için iki yıl uğraştı. Yoğun koruma ve kaplamaya rağmen, kötü bir tepki gösterdi ve kimse fark etmesin diye birkaç gün saklanmak zorunda kaldı."

"Peki neden böyle bir şey istemişsiniz?"

"Daha önce de söylediğim gibi, çocuklarımız teknik olarak henüz kurt adam değiller, bu yüzden ilk dönüşümden önce bitkiye karşı duyarlı değiller. Bu, sürü saldırıya uğradığında çocukları kurtarmak için son çare olarak düşünülmüştü. *Aslında* onu kullanmamız gerekmiyordu.

"Ama yaptı. Charles'ın annesi kapıda zaman kazanırken, Ben ve Veronica'yı içeri soktu. Sanırım hepsi, onu durdurmaya ikna edemese bile, en azından annesini bağışlayacağını düşündüler. Ama bağışlamadı. Sadece karıma ulaşmak için kendi annesini öldürdü."

Ben titredi ve ağlayarak yere yığıldı. Sandalyemden kalkıp mutfak adasının etrafından dolaştım, ona yardım etmek için kollarımı uzattım

ona yardım etmek için uzattım, ama o elini kaldırdı.

Onu nasıl bulduğumu asla unutamayacağım. Ona çok *acımasız* davranıyordu. Şiddet uyguluyordu. Onun ve Matilda'nın ölümünü mantığın ötesinde uzatıyordu. Çok *acı çekiyorlardı*. Ağlamaları giderek şiddetleniyordu ve çocuklarının uyanıp bu halde olan babalarını görmek için aşağı koşacaklarından endişelendim.

Sormamalıydım. Bu hikayeyi öğrenmeye hakkım olduğunu düşünmüştüm, ama yoktu. Her şeyi mahvetmişim. Her şeyi mahvetmişim!

Ama aynı zamanda, bunu nasıl bilebilirdim ki? Şekil değiştirenleri bir kenara bırakın, Ben'in bana anlattığı hikaye, hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi. Korkunun vücut bulmuş haliydi. Pek çok insanın en kötü kabusları, tek bir gerçekten korkunç kaba dönüşmüştü.

Arabada panik atak geçirmesine şaşmamalı. Muhtemelen çok fazla güven sorunu vardı, ama en iyi arkadaşı karısını öldürmüştü.

Siktir... ne yapacaktım?

Gerçekten yapabileceğim bir şey yoktu, ama krizde olan birini görmezden gelmek tüm benliğime aykırıydı. Ve Ben'in krizde olmak için dünyadaki tüm nedenlere sahipti.

"Çok üzgünüm," dedim, olduğum yerde diz çökerek. Uzatılmış avucunun sınırını aşmayacak kadar uzakta, ama umarım rahatlatacak kadar yakın. "Devam etmek zorunda değilsin."

"Hayır..." dedi boğuk bir sesle, burnunun ucundan gözyaşları damlarken titriyordu... Neyle titriyordu? Öfkeyle mi? Acıyla mı? Hiddetle mi? İhanetle mi? Muhtemelen hepsiyle. "Bunu yüksek sesle söylemek hoş değil, ama... Bilmiyorum, neredeyse doğru geliyor?"

"Topraklanmak mı?" diye ekledim.

"Evet," diye daha kararlı bir şekilde cevap verdi. "*Topraklama*." Uzun ve düzenli bir nefes daha aldı ve benim sayma yöntemimi kullandığını fark ettim. "Seni kaçıran adam tam olarak Charles gibi kokuyordu. Hatta Charles'ın kurdu gibi görünüyordu. Bu yüzden bir an için, bir şekilde ölümden dönüp bana yakın olan başka birini öldürmeye geldiğini düşündüm."

Ben'in benim ona yakın biri olduğumu söylemesi egomu okşadı, ama daha önemli şeyler olduğu düşünülürse bu kesinlikle saçmalıktı.

"Küçük kardeşi hakkında bir şey söyledi."

Ben bana keskin bir bakış attı. "Anlamadım?"

"Küçük kardeşinin intikamını alması gerektiğini söyledi. Cesedinin yatacak bir mezarı olmadığıyla ilgili bir şey söyledi."

Ben birkaç kez yutkundu ve yüzünde uzun bir duygu seli geçmesini izledim. "Charles'ın kardeşi yoktu."

Omuz silktilim. "Oldukça ısrarcıydı. Cenaze töreni kültürünüzün önemli bir parçası mı?"

"Olabilir. Sürüden sürüye değişir. Ben... onu öldürdükten sonra, onu ve bize saldıran diğerlerini yaktım. Hiçbir şey kalmadığından emin oldum. Bu yüzden onun kokusunu tekrar almak çok, şey, çok..."

"Tetikleme mi?" diye önerdim. Pisliklerin *tetiklemeyi* öfkelenmek için alaycı bir argo haline getirmesinden nefret ediyordum. *Tetikleme*, TSSB veya travma yaşayan birçok insanın kendini ifade etmesi için yararlı bir terimdi. Ve TSSB'si olanların büyük bir kısmının gaziler ve CSA'dan kurtulan insanlar olduğunu düşünürsek, insanların onlara mümkün olduğunca çok araç sunmak isteyeceklerini düşünürsünüz.

"Evet. Öyle. Sanırım."

Ben, benim önümde açıkça cinayeti itiraf etmişti. Gözünü bile kırpmadı. Ve sadece bir adam değil, muhtemelen yirmi kadar adam. Kendi elleriyle onları katletti.

Bunu hayal etmeye çalıştım, ve oldukça yetenekli olduğunu düşündüğüm hayal gücümle bile, bunu zar zor hayal edebildim. Ve açıkçası, onu bunun için kınamadım. Buna şartlı ahlak diyebilirsiniz, ama onun o kadar şiddetli olduğunu gerçekten hayal edemesem de, sürüsünün yok edilmesini hayal *edebiliyordum*. Acısı o kadar belirgindi ki, bu sahneyi zihnimde canlandırabiliyordum.

O kadar masum hayat kaybedilmişti. Peki ne için? *Para için mi?*

Dürüst olmak gerekirse, eğer ben

Ben'in yerinde olsaydım, sanırım çıldırırdım. Tamamen kafayı yerdim, muhtemelen anlamsız şeyler söyler ve bir köşede sallanır, muhtemelen akılsız bir katil olurdu. Kahretsin, eğer bir şekil değiştiren olsaydım, bir hayvana dönüşür ve kalan insanlığımın kırıntılarını da bırakırdım.

Onlar bunu yapabilir miydi?

Sormam gereken başka bir soru daha vardı. Ama ben tam bir aptal değildim. Şimdi bunun sırası değildi. Ben bana tüm travmasını anlatmıştı ve ben, onun hikâyesini dinlemeye hak kazandığımı düşünerek bu konuşmaya girmiş olduğum için biraz utanmış hissediyordum. Evet, kaçırılmışım. Evet, bir kurt adamla savaşmışım, ama bu, az önce duyduğum şeyle karşılaştırıldığında *hiçbir* şeydi.

"Şu anda teselli mi istiyorsun?" diye yumuşak bir sesle sordum. "Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

Aslında yapmak istediğim şey, kollarımı onun omuzlarına dolamak ve ikimizin kalbi artık acımayana kadar onu sıkıca sarılmaktı. Göğsüm artık sadece aritmiden dolayı acımıyordu; Ben için de acıyordu. Onun yaşadıkları... Tanrım, bunu tarif edecek kelime yoktu. Bu, birçok kişiyi mahvederdi, ama o bunu atlatmış ve şimdi harika bir çocuğun harika bir babası olmuştu.

"Ben, şey..." Yine sözünü yarım bıraktı, ama onu suçlamadım. Gece boyunca adeta bir rollercoaster'da gibiydik, ve bu hafif bir ifadeydi. Milyonlarca yıl geçse bile, olanların tek bir tanesini bile tahmin edemezdim, ama biz kaosun bir kombinasyonunu yaşamıştık. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi? Sana az önce kurtadamların gerçek olduğunu söyledim."

"Şu anda biraz şokta olabilirim. Beta blokerler adrenalin ve noradrenalin etkilerini engelliyor, bu da kesinlikle beni etkiliyor. Yorgunum. Çok ağrım var. Ve kalbim hala yavaşlıyor."

"Belki yarın sabah farklı bir tepki veririm, ama şimdilik sindirmeye çalışıyorum."

Yine bana bakıyordu — bunu sık sık yapıyordu, ama ben bunun için endişelenmeyecektim. En azından artık ağlamıyordu, çünkü Tanrım, kalbinin bu şekilde kırıldığını izlemek işkence gibiydi. Ve kalbi kırılan ben bile değildim.

"Şu anda çocuklarımla yanında olmam gerektiğini düşünüyorum."

"Peki o zaman, ben bir Uber çağırayım, sen de evi kilitleyip çocuklarının yanına git. Belki bu gece onları biraz daha sıkı sarılabilirsin?"

"Tüm bunlara razı olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Bence 'tüm bunlara razı olmak' durumu özetlemek için çok basit bir ifade. Şu anda tiroid bezimin

adrenalin yüzünden çıldırmış durumda, ilaç tedavisi görüyorum, kaçırıldım ve hayatımda ilk kez birini ağır şekilde yaraladım. Bunları sindirmek çok zor.

"Doğrusu, bana güvenip hikayeni paylaştığın için sana çok minnettarım. Keşke bunu talep etmeseydim ve daha doğal bir şekilde gerçekleşseydi, ama yine de sana çok minnettarım.

"Uyku ilacımı alıp bir gece boyunca dinlendikten sonra sabah nasıl hissedeceğimi biliyor muyum? Hayır, bilmiyorum, ama sorun değil. Şu anda ikimiz de güvende olduğumuzu biliyoruz. Ben kaçırılmadım, senin araban var ve ailen de tam üstünde dinleniyor. Şu anda ikimizin de bununla yetinmesi bence sorun değil." Her şey çok yoğundu, bu yüzden tüm bu ağırlığı hafifletmek için en ufak bir neşe kırıntısı bile olsa onu yakalamaya çalıştım. "Ayrıca ben bir öğretmenim. Bizler bu tür şeyler için eğitiliriz."

"Hedefli intikam, katliam ve öç alma amaçlı araba hırsızlıkları mı?"

"Çoğunlukla çocuklara ayakkabı bağlamayı ve ebeveynleriyle nasıl başa çıkacaklarını öğretiyorum, ama bu da neredeyse aynı şey, değil mi?"

Yüzünde çok küçük bir gülümseme belirdi. Durumu tamamen tersine çevirmeyi beklemiyordum, ama ona bu korkunç durumdan biraz olsun uzaklaşmasını sağlayabildiğimi bilmek güzeldi.

Tanrım, kendimi tamamen kaptırmıştım. Ondan ve benim dünyama çarpan şiddet dolu dünyadan kaçmak yerine, onu yumuşak şeylerle sarmak, yatağına yatırmak ve sakinleşmesi için ona Sleepytime çayı vermek istedim. Ne doğru zaman ne de doğru yerdi ve ona bu tür bir rahatlık sunacak kadar yakın değildim.

"En azından tuvalet eğitimi değil."

"Beni yakaladın." Vücudum onun omuzlarına yaslanmak için can atsa da, yerden kalkıp koltuğuma geri döndüm ve çantamdan telefonumu çıkardım. "Şimdi taksi çağırıyorum, birkaç dakika sürer."

"Hayır, hayır, ben seni götürebilirim."

"Sence bu şu anda iyi bir fikir mi? İkimizin de geçirdiği geceyi düşünürsek?"

Tartışmak istiyor gibi göründü, sonra tekrar iç geçirdi. "Hayır, haklısın. Yaşadığın onca şeyden sonra seni tek başına eve göndermek yanlış geliyor. Senin gecen de pek kolay geçmedi."

"Bu, olabilecek en hafif tabir, ama ben iyiyim. Söz veriyorum."

Ve öyle olurdum. Belki beta blokerler olmasaydı başım belaya girerdi, ama onlar çok iyi işe yarıyorlardı. Denesem bile heyecanlanabileceğimi sanmıyordum. İlaçların etkisi geçince nasıl hissedeceğim konusunda biraz endişeliydim, ama bu endişe çok çabuk geçti — muhtemelen beta blokerler sayesinde.

"Emin misin?"

Uber siparişini tamamlarken "Eminim" dedim. Normalde, mümkün olduğunca para tasarrufu yapmayı sevdiğim için her zaman bekleme seçeneğini tercih ederdim, ancak bu sefer üç dakika uzaklıktaki hızlı seçeneği tercih ettim. Ben, benim on beş dakika daha beklememe itiraz etmeyecek kadar centilmen biriydi, ama çocuklarının yanında olması gerekiyordu. Kendi çocuğum olmasını hiç istemediğim ve hamile kalma imkânım da olmadığı halde, çocukların, özellikle Ben gibi iyi bir ebeveyn için ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. "Ama beni kapıya kadar geçirir misin?"

"Evet, yapabilirim."

Ben doğruldu, sonra buzdolabından artıkları aldı. Onları içeri getirmekte ısrar ettiğim için kendimi biraz aptal hissettim, ama telefonum neredeyse bir saat geçtiğini gösteriyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kalbimin çarpıntısı zamanın daha yavaş akmasına neden oluyor sanmıştım, ama yemin edebilirim ki kapıdan içeri gireli sadece on dakika olmuştu. İnanılmaz.

Çantayı ön kapıya taşıdı ve biz orada durup arabamın gelmesini bekledik. Biraz garipti ama pek rahatsız olmadım. Yine ilaçların etkisi altındaydım ama aynı zamanda her geçen saniye daha da yorgun düşüyordum. Eve gidip peruğumu çıkarmak, topuklu ayakkabılarımı çıkarmak ve giyinik halde yatağa yığılmak için yeterli enerjim vardı. Rahat olacak mıydı? Kesinlikle hayır. Ama kaşık ve bal stokum sınırlıydı. Sanki üniversitede uyguladığım

Çünkü mecazi anlamda tüm mutfak aletlerim bitmişti.

" zg n m," dedi sonunda, ve bu basit cümlenin ağırlığı o kadar yoğundu ki, neredeyse elle tutulur gibiydi. "Her şey için."

Ortamı neşelendirmek için kullandığım hafiflik kaybolmuştu, ama belki de bu sorun değildi. Elbette, bazen doğru olan şey birinin yükünü hafifletmekti, ama diğer zamanlarda doğru olan şey, sorunu çözmeye çalışmadan yükünü kabul etmekti. şu anda Ben ikinci kategoriye giriyordu.

"Teşekkürler," dedim ve arabam geldiğinde artan yemeğimi aldım. Arnavut kaldırımлі yolda birkaç adım attıktan sonra durup omzumun üzerinden ona baktım. "Umarım ikinci randevumuz bu kadar maceralı olmaz."

Ben'in şok olmuş ifadesi başka bir durumda komik gelirdi. Uber'ime koştum. O sözlerin ağızımdan çıkacağını beklemiyordum, üzerinde de pek düşünmemiştim, ama içimden gelen his doğruyd .

Hikayemizin henüz bitmesini istemiyordum.

ON DÖRT BEN

Yaralı Bir Ruhun Sınırları

Benny'nin yatağının yanında yerde yatıyordum, Veronica'nın yedek bebek monitörü göğsümün üzerindeydi. Natalie diğerini almıştı, ama misafir odasında derin uykundaydı ve onu uyandırmak gibi bir niyetim yoktu.

Aslında ne yapmak istediğimden de emin değildim.

Gerçek ile hayal arasında, uyanıklık ile uyku arasında bir yerdeydim, bedenim ve zihnim birbirinden tamamen ayırdı ama birbirine yakın olmak zorunda kalmıştı. Uyumak istiyordum. Uyumaktan korkuyordum. Oğlumu kucağıma alıp saçlarına gözyaşlarımı dökmek istiyordum. Kaçmak ve bir daha geriye bakmamak istiyordum.

Son kısım acının sesiydi. Korku. Çocuklarım yaşamamın tek nedeniydi ve onları *asla* terk etmezdim. Gerçekten, ölmeyi tercih ederdim.

Kalbim, kavga sırasında olduğu gibi hala hızla atıyordu. Giselle müdahale etmeden önce kaybettiğim kavga. Başka bir kurtun beni hırpaladığı gerçeği bile, ne kadar düştüğümün kanıtıydı.

Giselle...

Tek bir randevuya çıktığım ve toplamda üç kez konuştuğum bir kadın nasıl bu kadar aklıma meşgul edebilirdi? Her birkaç saniyede bir, onun söylediği bir şeyi tekrar tekrar düşünerek, her ayrıntısını anlamaya çalışıyordum. O muhteşem biriydi. Kaçırıldıktan, acımasız bir kurt kavgasında doğaüstü dünyaya maruz kaldıktan, tıbbi bir kriz yaşarken söz konusu kurt kavgasına karıştıktan, gecenin sonunda sakin bir şekilde Uber çağırıp eve gitmişti. Bir şekilde, sonunda *beni* teselli etmiş oldu.

Bu, gururumu ve ahlak anlayışımı incitti. Giselle gerçekten tehlikeli bir duruma düşürülmüştü ve ben bunu düzeltmek için çok az şey yapmıştım

. Eğer o sakin ve metanetli bir şekilde önüme çıkıp ilaçlarına ihtiyacı olduğunu açıklamamış olsaydı, o adamı onun gözleri önünde öldürürdüm. Kendimi kaybetmiş, kör ve hayal dünyasında yaşıyordum, bir ayağım gerçeklikten kopmuştu. Birkaç saat geçtikten sonra, bunun Charles olmadığını anladım. Charles olamazdı. Onun kalbini söküp, elimde ezmiş, sonra cesedini yakmıştım. Bundan geri dönüş yoktu. Yani, Giselle'in teorisinde olduğu gibi Charles'ın kardeşi ya da başka bir bağlantısı olsa bile, beni ve sevdiğim herkesi ihanet eden beta o değildi.

Giselle'in bunu yapmayı bilmiş olması bile çılgınca bir şeydi. Sonuçta, o sırada ben dev bir kurttum. Ben insan formuma dönüştüğümde, ıglık atarak kaçmak, hatta bana tokat atıp küfür etmek onun en doğal hakkıydı.

Ama bunların hiçbirini yapmamıştı.

Belki de sadece durumu ve kalbini sakinleştirmek ve ilacını almak zorunda olması yüzündendi. İnsanların hayatta kalma içgüdüleri gerçekten inanılmazdı. Ama hayır, bu bundan çok daha fazlasıydı.

Onu sevecektin, Millia.

İkiniz birbirinize çok yakışırıdınız.

Millia, sevgili karım, hak edenlere karşı şekerden daha tatlıydı, ama sevdiği insanlara kötü davrananlara karşı çivi kadar sertti. Ayrıca, doğru ve yanlış konusunda keskin bir algısı vardı ve bir sorun olduğunu düşündüğünde bunu söylemekten çekinmezdi.

Onun bu yönünü her zaman sevmişimdir.

Elimden gelen en iyi alfa olmaya kararlı olmama rağmen, bazen durumların karmaşıklığını yeterince anlamadığımdan ve buna göre doğru şekilde hareket edemediğimden endişelenirdim. İşte bu noktada Millia ve Charles devreye girerdi. Onlar benim mantığımın sesiydiler, bana her zaman durumları açıklardı. Her ikisi de bana tavsiyelerde bulunsa da, hiçbirisi benden doğrudan belirli bir şey yapmamı talep etmezdi. Bana doğru mühimmatı verirler ve bununla doğru şeyi yapacağıma güvenirlerdi.

Şimdi ise bu da yok olmuştu.

Seni özlüyorum, canım. Çok özlüyorum.

Her şeyi tüketiyordu. Kaçınılmazdı. Ara sıra işler almamın sebebi, kendimi yormak ve içimdeki sonsuz boşluğu unutmaktı. Bazen, daha iyileşmiş olmam gerektiğini düşünüyordum, ama yaşadıklarımın sonra iyileşmenin mümkün olup olmadığından emin değildim.

Hayatımın her anında acı çekmemek için ne kadar dilediysem de, acı çekmezsem unutacağımdan korkuyordum. Yaz güneşi vurduğunda karımın kızıl saçlarının nasıl parlak kırmızıya dönüştüğünü unutacaktım. Bana gülümsediğinde kalp şeklindeki yüzünün nasıl daha da yuvarlaklaştığını unutacaktım. Ben'i doğurduktan sonra kıvrımlı vücudunun nasıl daha da yumuşadığını unutacaktım.

Hepsini hatırlamak istiyordum.

Bu, sürekli mutsuz olmak anlamına gelse bile.

Ama belki de en tuhaf olan şey, onu Giselle ile paylaşmak istememdi. İkisini yan yana hayal ettim — Giselle'in zarif yüz hatları, karımın daha yuvarlak hatlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu, ama ikisi de açıklanamaz bir şekilde güzeldi. İkisi de inanılmaz derecede nazikti. İkisi de lanet olasıca *mükemmeldi*.

Ne *yapmalıyım*? Sanki karım cevap verecekmiş gibi sordum, ama ben

Onun son sözlerini çok uzun zaman önce duymuştum. O zamanlar bunu bilmiyordum, bilseydim kaderimizi değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapardım. *Sana ihtiyacım var Millia. İçimde bir boşluk var ve bu boşluk beni içten içe yiyip bitiriyor. Ve bu boşluğun beni yutmasına izin verirdim, gerçekten verirdim, ama oğlumuz için burada kalmam gerekiyor.*

Bunu atlatabileceğimi sanıyordum, ama bu gece bunun mümkün olmadığını kanıtladı.

Ve biliyorum, henüz çok erken, ama bir kadın var...

Ölmüş karıma olan çekiciliğimi gerçekten hayıflanıyor muydum? Düşük bir seviye vardı, sonra da benim yaptığım her ne haltsa o vardı. Ama sevgili Vermillia her zaman benim sırdaşım olmuştu. Charles'tan bile daha fazla. Ona her şeyi ve her şeyi emanet etmiştim, o halde onunla konuşmak dışında ne yapabilirdim ki?

O benim hiçbir şeyi unutmamı sağlamıyor — hiçbir şey seni unutmamı sağlayamaz — ama durumu çok daha iyi hale getiriyor. Onun yanındayken, geçmişimi asla kapanmayacak yaralar olarak değil, sevgiyle düşünebiliyorum. Seni hatırlamak ve mutluluk hissetmek istiyorum, şu anda içinde bulunduğum bu cehennemi değil.

Bu açgözlülük müydü? Hak ettiğimden çok daha fazlası mıydı? Belki. Ama iyi bir ebeveyn olmaya devam etmek istiyorsam, daha iyi başa çıkma mekanizmalarına ihtiyacım vardı.

Ya Junior da benim gibi bir alfa olsaydı? Bu kesin değildi —bildiğimiz kadarıyla, bu özellikler genetik bir çizgi izlemiyor gibiydi. —ama bu bir olasılıktı. Ve eğer o bir alfa ise, eninde sonunda kendi sürüsünü bulmak ya da büyütmek isteyecekti. Soruları olacaktı. Tavsiyeye ihtiyacı olacaktı. Ve kendimi bir alfa olarak başarısız bulsam da, yine de onun yanında olabilmem gerekiyordu.

Ve şu anki ruh halimde bu mümkün değildi. "Baba?"

Gözlerimi kırıp yatağa baktım. Oğlum yatağın kenarında asılı duruyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" "Sadece düşünüyordum. Seni uyandırdım mı?"

Yatağın kenarından sallandı, sonra yanıma diz çöktü. Bu bana Giselle'in mutfakta benzer bir pozisyon aldığını hatırlattı ve içimde yine o çelişkili duygular uyandı.

"Hayır. Sadece kötü bir rüya gördüm."

Her zamanki gibi, oğlumun ihtiyaçları hissettiğim tüm kargaşayı anında silip süpürdü ve kalbimdeki ve kafamdaki karmaşadan bir nefes almamı sağladı.

"Yine kabus mu gördün?" "Hayır, sadece kötü bir rüya."

Ben de oturup kollarımı ona açtım ve o da kucağıma tırmandı. Birkaç yıl sonra, babasıyla kucaklaşmak için çok havalı olacak, ama henüz o noktaya gelmediğimiz için çok minnettardım.

"Aradaki fark ne, küçük adam?"

"Kötü rüya, ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı hatırlayamadığımda, çalışmadığım bir sınav olduğunda ya da okumayı nasıl yapacağımı hatırlayamadığımda görürüm. Kabuslar ise" —kalbinin çarpışını hissettim ve bu bana Giselle'in göğüs kafesiyle verdiği mücadeleyi hatırlattı—"öyle değildir."

Ayrıntılara girmesine gerek yoktu. Orada olmasam da, oğlumun başının üstünde olup biten her şeyi duyduğunun çok iyi farkındaydım. Karımın el işi odasının altındaki oda en az altı çocuğu sıkıştırabilecek kadar genişti, ama

ona ve Veronica'ya sığacak kadar yer vardı. Her şeyin yok olduğunu bildiği sırada, ağlayan bir bebeğin ağzını eliyle kapatmak zorunda kalmıştı.

Millia, odayı test etmek, boğulma riski olmadığından emin olmak ve ardından sürü topluluğunun çevresindeki önemli noktalara birkaç tane daha inşa etmek istiyordu. Sanırım bu kadar ileri gitmemesi iyi oldu, çünkü gitseydi Charles bunu öğrenirdi ve muhtemelen oraya yanan odunlar ya da başka korkunç şeyler atardı.

Kafamı salladım. Bu adamı nasıl kardeş gibi sevebilmişim?
O gerçekten bir canavardı!

Ama o hepimizi kandırmıştı. Sürümüzün her bir üyesini. İnsanların bu kadar değişebilmesi delice bir şeydi. Başıma gelmeseydi, buna asla inanmazdım.

"Anlıyorum," dedim ve ona biraz daha sıkı sarıldım. "Yatağa geri dönüp sana bir hikaye okumamı ister misin?"

"Senin odanda uyuyabilir miyiz? Yalnız kalmak istemiyorum."

Bazıları oğlumun bunun için çok büyük olduğunu söylerdi, ama hepsi çenelerini kapatsınlar. Junior, bir çocuğun değil, hiç kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşamıştı. Yani, geceyi benim odamda geçirmek istiyorsa, geceyi benim odamda geçirecekti.

"Tabii ki, dostum. Neden okuyabileceğimiz bir kitap getirmiyorsun?"

"Tamam. Veronica'nın bebek monitörünü şarj etmeyi hatırladın mı?"

"Hatırladım, ama Natalie'nin de bir tane var."

"Doğru, onun burada olduğunu unutmuşum. Bugün biraz üzgün görünüyordu."

"Öyle mi?" diye sordum, sonra hangi ay olduğunu hatırladım. "Ah. Kız kardeşinin doğum günü gelecek hafta. Muhtemelen çok karmaşık duygular içindedir."

"Kız kardeşi. Morganthau teyze, değil mi?" "Evet, oydu."

Oğlum, iç çekmekle başka bir şey arasında bir ses çıkardı. "O çok iyiydi. Ziyaretine geldiğinde bana hep limonlu kek yapardı. Çocukları çok severdi, değil mi?"

"Evet, severdi."

Natalie'nin kız kardeşini pek tanıımıyordum, ama tamamen farklı bir tür olmasına rağmen onu sürümüze kabul etmeye kararlıydım. Kendi halkının onu çocuk sahibi olamadığı için reddettiğine inanamıyordum, sanki bir sürünün içindeki bir kadının tek görevi üremekmiş gibi. Tamamen delilik. İnsanlar birçok yönden baskın tür haline geldiğinden beri şekil değiştirenlerin sayısının azaldığını biliyordum, ama bu doğanın döngüsüydü. *Saçma sapan* nedenlerle kendi türümüzü sürgüne göndermek kimseye fayda sağlamayacaktı.

"Bu beni üzüyor, baba."

"Biliyorum, evlat.

Biliyorum."

"Bana Benny diyebilir misin? Herkes öyle diyor."

Hemen cevap vermedim, bu istek beni pek şaşırtmamıştı ama buna hazır da değildim. "Neden, evlat?"

"Junior'ın senin adını aldığım anlamına geldiğini biliyorum, ama Benny kulağa daha hoş geliyor. Daha çok, şey, ben..."

"Bana daha çok benziyor mu?"

"Evet. Baba. Daha çok sana benzemek istiyorum."

Güvensizliğim o kadar alevlendi ki, aslında ısı yaymadığım için şaşırdım, ama onu bastırdım. Evet, sorunlarım vardı, ama oğlum gece yarısı bunların üzerine yansıtılmasını hak etmiyordu.

"Teşekkürler, dostum. Ama her zaman kendine daha çok benzemek için çabalamalısın, çünkü sana söyleyeyim, sen inanılmazsın."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı ve utangaç çocuklar bazen yaptığı gibi başını göğsüne gömdü. Tanrım, bazen bana gerçekten annesini hatırlatıyordu. "Bir kitap seçeceğim. Dişlerini fırçalamak ister misin?"

"Dişler, *Ju-Benny*."

"Biliyorum, biliyorum. Ama 'teefs' demek daha eğlenceli." Haklıydı.

Saçlarını karıştırıp onu ayağa kaldırdım. O, dolu kitap rafına giderken ben banyoya yöneldim. Çocuklarıma iyi bir örnek olmak için yaptığım gece hijyen rutinimi yerine getirirken, aynaya bakma hatasına düştüm.

Bana bakan adam kimdi? Disney'in bir savaşçısını taklit etmek istemem ama orada gördüğüm şey, kendimi hayal ettiğimden çok farklıydı. Kafamda, hala yirmili yaşlarımda görünüyordu. Sonuçta ben bir şekil değiştirenydim, bu da insanlara göre çok daha yavaş yaşlandığım anlamına geliyordu. Ama aynadaki adam *yorgun* görünüyordu. Kırmızı gözlerinin altında torbalar vardı, saçları dağınıktı ve eski günlerindeki kaslı vücudundan oldukça uzaklaşmıştı.

"Ugh." Artık kendime bakmak zorunda kalmamak için aynaya su sıçrattım.

İşimi bitirdikten sonra odama gittim, Benny çoktan yatağıma yerleşmişti. Bir an için, karımın orada, elinde kitapla gülümseyerek durduğunu hayal ettim.

Geleceğimiz bizden çalınmıştı. Hiç pişmanlık duymadan, hiçbir uyarıda bulunmadan, ellerimizden koparılmıştı.

Sanırım yeni bir şansa layık olup olmadığını karar vermem gerekiyordu.

ON BEŞ GISELLE

Döngüyü Kırma

Düşünmem gereken çok şey vardı.

Beklendiği gibi, çoraplarımı bile çıkarmadan yatağıma yığıldım, o kadar yorgundum ki bir asır uyusam bile şaşımazdım, ama sadece altı saat baygın kaldım, sonra mesanem ısrarla beni uykumdan uyandırdı.

Yatmadan önce normal banyo rutinimi yapmamıştım ve gece boyunca uykuyu büyük ölçüde idrara çıkma ihtiyacımın olup olmadığına bağlı hale gelen yaşa gelmişim. Kendi kendime homurdanarak banyoya gittim, işimi gördüm, yüzümü yıkadım ve ardından üç bardak soğuk su içtim. Su, vücudum için bir iksir gibi, ambrosia gibi tadı vardı. Sanki biri beni bir buharlı silindirle ezmiş, rüzgarlı bir günde çamaşır ipine asmış, sonra da normal halime geri şişirmiş, ama kemiklerim yerine kül koymuş gibi hissettim.

Hafta sonuna başlamak için pek de iyi bir yol değildi.

Yine de, kalan güzel kıyafetlerimi de çıkardım ve masamın yanındaki sandalyeye attım. Kesinlikle olması gereken yere asılmadılar, ama en azından yere atmadım.

Sonra tekrar yatağına gittim.

Sonraki altı saat boyunca tamamen dünyadan kopmuştum. Başka bir durumda bu durum endişe verici olabilirdi ve bu kadar uzun süre kalori almadan kaldığım için kendime kızardım, ama uyandığımda kendimi yenilenmiş hissettim.

Hafta sonunun geri kalanı, en azından garipti. Bitkin bir zombiden zar zor işlev gören bir insana dönüştükten bir veya iki saat sonra, telefonumu kontrol ettim.

Ben'den bir mesaj aldım. Açıkçası, bana ulaşmasına şaşırdım. İkinci bir randevu hakkında söylediklerim oldukça cesurca ve küstahçaydı, ama ona henüz ilişkimizi bitirmeye hazır olmadığımı bilmesini istedim. Ne olduğunu bilmediğim bir şey beni ona çekiyordu.

Evet, temel bir çekim vardı, ama bunun ötesinde bir şeydi. Ailemi ve sınıfımı gerçekten seviyordum ve onlarla çok güzel bir bağım vardı, ama bazen kendimi çok yalnız hissediyordum. Sanki göğsümde kimsenin göremediği ve anlayamadığı açık bir uçurumla dolaşıyormuşum gibi. Ve nedense, Ben bunu görebiliyor gibiydi, belki de onda da aynısı vardı.

Ona iyi olduğumu söyleyen bir mesaj attım, sonra nasıl olduğunu sordum. Önceki gecenin bir rüya gibi geçtiğini konuştuk, sonra birbirimize iyi dileklerimizi ilettik.

Onu arayıp daha fazla bilgi ve zaman istemek için canım çekiyordu, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Gerçekte nasıl hissettiğimi anlamam gerekiyordu ve onun da iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Kardeşim veya babam, hafta sonunun geri kalanını odamda yemek yiyerek, uyuyarak veya sessizce kitap okuyarak geçirdiğimi fark ettilerse de, bunu dile getirmediler — çoğunlukla beni tanıdıkları için. Bana baskı yapmadıkları için minnettardım, çünkü baskı yapsalardı, gözyaşlarına boğulacağımı biliyordum.

Bu beni üzeceği için değil, ne kadar sevildiğimin bir başka kanıtı olduğu için. Belki bu ağlamak için tuhaf bir neden gibi gelebilir, ama aynı şansa sahip olmayan iki kişi tanıyordum ve bu da ailemi daha da sıkı sarılmak istememe neden oluyordu.

"Bugün işe dönmeye hazır olduğuna emin misin?" diye sordu kardeşim, ben babamın benim için hazırladığı yumurta benedict'i yavaşça ve özenle yerken.

Bu, en sevdiğim kahvaltı yemeklerinden biriydi ve yapımı özellikle karmaşık olmasa da, okul döneminde buna hiç vaktim olmadığından, genellikle sadece yaz aylarında yediğim bir lezzetdi.

"Eminim," dedim, umarım kendinden emin bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, burada bir gün daha kalmak zorunda kalırsam delirebilirim."

"Bizi sevmiyorsun, anlıyorum," dedi Simon, elini kalbinin üzerine koyarak alaycı bir şekilde. Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı, ama en büyük

kardeş olarak, en küçük kardeşimden daha fazla ortanca kardeşimle dalga geçmek benim sorumluluğumdu.

"Annemle babamın ilk denemelerinde mükemmelliği yakalamış olmaları ama bir daha aynı başarıyı elde edememeleri benim suçum değil," dedim, tabağımdaki lezzetli hollandaise sosuna bir parça İngiliz muffinini batırarak.

"Oh, öyle *mi* oldu?"

"Evet!"

Ancak, ikinizle ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

Ciddi olsaydım, bu inanılmaz derecede zehirli bir söz olurdu, ama biz kardeşler olarak şakalaşıyorduk ve bu şakalaşma oldukça rahatlatıcıydı. Ailem elinden geleni yapsa da, hastaneden çıktığımdan beri bana çok nazik davranıyorlardı. Hasta abla Giselle yerine, tekrar sadece abla Giselle olmak çok güzeldi.

"Neden babama sormuyoruz? Sonuçta o oradaydı."

"Beni bu işe karıştırma," dedi düz bir sesle, gazeteden başını kaldırmadan. Gazeteyi nereden *bulduğunu* bile bilmiyordum. Hala basılıyor muydu? Bir öğretmen olarak, belki de bu konuda biraz bilgimi tazelemeliyim.

Hah, sanki öğrencilerim araştırma dışında hayatlarında gazete okurlarmış gibi. Dijital çağın ve bağlantıyı bağlantıyı getirdiği getirdiği aynıaynı aynıerişilebilirlik erişilebilirlik bilgiye erişimin kolaylaşmasıyla birlikte, birçok insandan fiziksel medyanın keyfini de çalmıştı.

Elbette, gazeteleri bir zevk olarak nitelemek onlara biraz fazla değer vermek olabilir.

"Gördün mü?" dedim. "O senin duygularını incitmek istemiyor." "Tabii, o *benim* duygularımı düşünüyor."

Yemeğimin geri kalanında birbirimizle dalga geçmeye devam ettik ve kapımızın dışında, çeşitli hayvan şekillerine dönüşebilen insanlar da dahil olmak üzere bütün bir gerçekliğin var olduğunu unutmak kolaydı. Süper güçlere, süper duyulara ve süper iyileşme yeteneklerine sahip insanlar. Bu, öğrencilerimin çoğunun sevdiği çizgi roman filmlerinden çıkmış bir şey gibiydi, ama bu bir kurgu değildi. Bu gerçek hayattı.

Bu durum beni üzmedi, ama düşünmek biraz yorucuydu. Tüm dünyayı bu yeni bağlamda yeniden hayal etmek,

zihnimde düzinelerce farklı değişken hakkında soru üstüne soru ortaya çıkmasına neden oldu. Çok fazla soru vardı, ama soracak kimse yoktu. Verimli bir gün geçirmek için pek elverişli bir durum değildi.

Yine de, evde daha fazla kalırsam çıldıracağım konusunda ciddiymdim. Evimi ve ailemi seviyordum, ama okulda çok fazla zaman kaybediyordum. Kendime zaman ayırıp sınırlarımı kabul edeceğime söz vermiş olsam da, artık daha fazla dinlenmenin iyileşmekten çok zarar vereceği bir noktaya gelmiştim.

Yemeğimi bitirdikten sonra bulaşıkları bulaşık makinesine koyup dışarı çıktım.

Tabii ki doğrudan arabama gitmedim. Bunun yerine, elimde paket servis kutularından biriyle Grandma Mack's'e gittim. Ben, karar veremediğim takdirde birden fazla yemek sipariş etmemi söylediğinde biraz endişelenmiştim, ama bir kez kararımı verdikten sonra, bu tatlı yaşlı kadına güzel bir şey ısmarlamam gerektiğini biliyordum. En son ne zaman birinin onu dışarı çıkardığını bilmiyordum, hele ki böyle şık bir yere.

"Bana bak, canım!" Beni yaklaşırken gördüğünde, verandadaki salıncakta neredeyse sevinç çığlığı attı. Ben iyileşme sürecindeyken birkaç kez ziyaret etmişti, ama sabahları yaptığımız küçük buluşmalarımızı özlemiştim. "Çok sağlıklı görünüyorsun!"

Öyle miydin? Cuma günü kalbim neredeyse patlayacak gibi olmuştu ve tüm hafta sonu kafamda düşüncelerle doluydu, bu yüzden tam tersini düşünürdüm, ama neyse, bu iltifata itiraz etmeyecektim. Belki de tüm o dinlenme işe yaramıştı.

"Teşekkürler, Mack Nine. Birkaç kez bahsettiğimiz Americana bistrosundan sana biraz yemek getirdim. Buzdolabından yeni çıkardım, ısıtman gerekecek ama lezzetli olmalı."

"*Bistro mu?* Yapmadığını biliyorum! Tanrım, baban sonunda seni oraya götürdü mü? O evi sen yönetiyorsun, ona sana borçlu olduğunu söyleyip duruyordum. Sana iyi davranması lazım!"

Ah, ne tatlıydı. Ve ona neden söylediğimi bilmiyorum, ama birdenbire oldukça dürüstçe cevap veriyordum. "Hayır, babam değildi. Aslında bir randevum vardı."

"*Randevun mu vardı?*" Başka bir yaşlı bayan olsaydı, bana inanamıyormuş gibi geldiğini düşünebilirdim. Ama Mack büyükannemi yeterince tanıyordum, heyecanlandığını biliyordum. "Eh, zamanı da gelmişti! Ben

Bugünün genç erkeklerinin sorunu *nedir*, neden hala kimse seni kapmadı? Sen çok çekicisin, Bayan Giselle. Sen. Çok. Çekicisin!

Yaşlı kadın genellikle aksanı yoktu, ama özellikle heyecanlandığında veya sinirlendiğinde, güneybatı kökenleri ortaya çıkıyordu. Hangi eyalette büyüdüğünü hatırlayamıyordum, ama Silver Arch'ın ötesindeydi — batıya açılan kapı, sanırım öyle deniyordu.

"Eh, ben pek kapılmak istemiyorum," dedim ve ona kabı uzattım.

"Ama bu randevuda kapılmak istiyorsun, değil mi?" Bana kaşlarını oynattı ve ben gerçekten kızardım.

"*Mack büyükanne!*"

"Ne? İkimiz de yetişkiniz. Neden öyle davranmıyoruz?"

Haklı bir argümanı olabilir, ama ben bunu görmezden gelmeye karar verdim. "İyi bir randevuydu." Kesinlikle *öyle değildi*, ama nedenini açıklamak istemedim. "Bir tane daha olsa fena olmaz."

"O zaman git ve yap, kızım! Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler. Şimdi okula gideceğim." "Ne? İşe geri mi döndün?"

Hmm, belki de işe geri döndüğüm için şaşırmış görünen üçüncü kişi olması beni endişelendirmeliydi, ama ben bunu önemsemedim. "Evet. İşe dönmeye hazırım. Çocuklarımı özledim."

"Eminim onlar da seni özlemiştir. Hadi git bakalım, Missy! Yemekleri nasıl bulduğumu sana bildiririm."

"Teşekkürler, Mack Nine."

"Hayır, asıl ben teşekkür ederim!"

Ona küçük bir selam verdikten sonra arabama doğru yöneldim. Okula giden yol şükürler olsun ki sakindi ve iyi bir park yeri bulmak için yeterince erken vardım. Ancak sınıfıma yaklaştıkça düşüncelerim daha da dağınık hale geldi. O günkü dersin tamamını planlamıştım, öğrencilerimin şüphesiz soracağı tonlarca soru için bol bol ara vermiştim ve masamda biraz oturup tekrar kendi ortamıma alışmak istiyordum. Kariyerimin henüz başlarında olduğumu biliyordum, ama öğretmenlik yapma isteği duyuyordum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı, ama öğrencilerimin mutlu, parlayan yüzlerini uzun süre görmemek beni biraz kaybolmuş hissettirmişti.

Cuma gecesi öğrendiğim her şeyi düşününce, bu his her zamankinden daha abartılıydı.

"Merhaba," diye mırıldandım masama. Yedeğim o alanı kullanmak zorunda kaldığı için tam olarak bıraktığım gibi değildi, ama çoğunlukla aynıydı. Parmaklarımı ahşap yüzeyde gezdirdikten sonra, sonunda oldukça pahalıya mal olan sandalyeye oturdum. Okulun standart sandalyesi değildi, ama ayak dayama yeri, ekstra yastıklama ve bel desteği vardı. "Seni özledim."

En azından cevap vermedi. Kurtadamların, kurtatların, ayıadamların ve kim bilir başka neler olduğunu yeni öğrendiğimi düşünürsek, emin olamazdım.

Koltuğa çöktüm ve bir dakika gözlerimi kapattım. Geri döndüğüm ilk günümü başlatma zamanı gelmişti.

Ne kadar odaklanmaya çalışsam da, gün boyunca ara sıra dikkatim dağılıyordu. Neyse ki sınıfım bunu fark etmedi ve ben de bunun, değerlendirmelerden önce geri döndüğüm için mutlu oldukları için olduğunu düşünmekten hoşlandım.

Derslerde biraz yumuşak davrandım. Benim olmadan geçen bir haftanın ardından ve son günümdeki oldukça dramatik ayrılışımın ardından onlardan konsantre olmalarını istemek pek gerçekçi olmazdı, bu yüzden çok fazla konuşma, soru cevaplama, el işi ve çizim yaptık. Her zaman çok sevilen "thumbs-up-seven-up" oyununu da unutmamak lazım.

Öğle yemeğinde, Benny Jr. şeklinde paranormal bir olayla karşılaştım. Masama yaklaşıp kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi ve ben de babasının ona hiçbir şey söylemediğini hemen anladım. Bu da Benny'nin benim onun ne olduğunu bildiğimden haberi olmadığı anlamına geliyordu. Kafa karıştırıcıydı, ama üstesinden gelinemez bir durum değildi.

"Buyurun, Bayan Fischbacher," dedi ve bana olgun bir mango uzattı. "Çok aç kokuyorsunuz."

"Çok aç kokuyorum mu?" diye tekrarladım.

O coşkuyla başını salladı ve ben bu konuda yorum yapmamaya karar verdim. Onun, şey, *alternatif* mirasını bilmesem, onun

çocukça davranan bir çocuk olduğunu düşünürdüm. Bu yüzden, normal davranmaya karar verdim — her ne kadar, şekil değiştirenlerin varlığını aniden hatırladığımda normal davranmak zor olsa da.

"İyi misin?" diye sordu Benny, çünkü yaşına göre çok anlayışlıydı.

"Çok minnettarım," dedim, yorgun düşüncelerimden kendimi kurtararak. Benny'nin burnu son derece gelişmiş gibi görünse de, o sadece bir çocuktur. Babası, ergenliğe girene kadar hiçbir şekil değiştirme yeteneği kazanmayacağını söylemişti, ki umarım bu çok uzak bir zamandı. Bu yüzden, ona diğer öğrenciler gibi davranmam gerekiyordu. "Çok teşekkür ederim, Benny."

"Rica ederim! Şimdi öğle yemeğine gidiyorum!"

"Git sen."

Kapının yanında onu bekleyen arkadaşlarının yanına koşarak gitti. Onu bu kadar mutlu görmek içimdeki endişeyi gerçekten yatıştırdı. Üstelik artık lezzetli bir mangom da vardı.

İlk günümün ilk yarısını bitirmek için fena bir yol değil.

Günün geri kalanını tek parça halinde ve herhangi bir olay olmadan geçirdim. Normalde, son zil çaldıktan sonra, öğrenciler ödevlerini yapabilmeleri veya ders dışı etkinlikleri başlayana kadar kalabilecekleri bir yer olması için sınıfımda kalırdım, ama sınırlarımı biliyordum. Neyse ki okul da bu konuda işbirliği yaptı ve bir yedek öğretmen gönderdi. Diğer öğretmenlerden okullarının onları çeşitli şekillerde mağdur ettiğine dair korkunç hikayeler duymuştum, ama kendi ayrıcalığımyı kabul etmek zorundaydım. Elbette okul maaşlarımızı ve sosyal haklarımızı iyileştirebilirdi, ama bize iyi davranıyorlardı.

Gün boyu oturmuş olmama rağmen fiziksel olarak bu kadar yorgun olacağımı beklemiyordum, ama sıcak bir küvette dinlenip sonra da yatakta iyi bir kitap okuyarak gevşemeye hazırdım. Tabii ki, ertesi günün ders planını bitirdikten sonra.

Yarın da hafif bir gün olacak. El işleri daha az, yılın başından itibaren bölümleri gözden geçirme daha fazla olacak, böylece öğrenciler...

Yürüyüşümü durdurdum, düşüncelerim kelimenin ortasında kesildi.

Birisi arabamın yanında duruyordu.

Ve bu herhangi biri değil, beni kaçıran adamdı.

"Geri çekil," dedim, sesim boşlukta yankılandı. Son birkaç gün içinde, bunun benim kaç ya da savaş tonum olduğunu öğrenmiştim ve içgüdülerim...

kavga. Tahmin ettiğim gibi değildi. Elimi çantama soktum, orada bir biber jeli kutusu beni bekliyordu. Tabii ki biber *gazı* değildi, çünkü o yasadışıydı ve onu okul arazisine getirdiğim için kovulabilirdim, ama biber *jeli*, yasal bir kendini savunma aracıydı.

Yavaşça doğruldu ve bana döndü, bu sayede gözünde bir göz bandı olduğunu görebildim. Bu, işler zorlaştığında hayatta kalmak için kendimi yapabileceğimi düşünmediğim şeyler yapabileceğimi içgüdüsel olarak hatırlattı.

"Sana zarar vermek için burada değilim," dedi, ellerini kaldırarak. "O zaman neden buradasın?"

Küçük, rahat birinci sınıf öğretmenlik dünyamdan paranormal bir gerilim romanına itilmiş olmama rağmen, bu geçiş sürecinde oldukça iyi idare ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Günümün en heyecan verici anının, bir çocuğun dış perisinden aldığı çeyrek doları bana göstermesi olduğu günleri özleyorum.

"Yapmam gereken bazı şeyler olduğunu düşündüm."

Bana doğru bir adım attı, ben de hızla bir adım geri çekildim ve çantamdan jelimi çıkarıp ona doğru fırlattım.

"Üzerimde gümüş olmayabilir, ama bu sana zarar veremeyeceğim anlamına gelmez," dedim. "Bunun içinde kurtboğan otu var."

Saçmalıyordum ve belki de yalan söylediğimi kokusundan anlamıştı, ama bazen blöf yapmak yeterliydi — en azından doğa belgeselleri bana öyle göstermişti.

"Aslında, buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu." Yavaşça ve dikkatlice eldivenli elini cebine soktu ve bana uzatmadan önce, eşleşen bir zincire takılı tanıdık küçük gümüş bir plaketi çıkardı. "Bu senin. Önemli görüldüğü için geri vermek istedim."

Bileziğim! Yeni bir tane sipariş etmek için bir sonraki maaşımı bekliyordum. Normal tıbbi bilezikler zaten pahalıydı, ama metal alerjimi hafifletmek için gümüşten bir tane almam gerekiyordu ve bunlar çok pahalıydı.

"Bana atabilirsin." Bunun adamı rahatsız edeceğini düşündüm, ama o sadece güldü.

"Şüpheli birisin, değil mi?"

"Ben bir şey değilim," dedim. "Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır. Sanırım yapamam." Onu ayaklarımın önüne attı ve bir adım geri çekildi, bu da onun yüzünü incelememe olanak sağladı. Göz bandının altından birkaç santim uzağa yayılan kızgın, kırmızı damarlar dışında, büyük ölçüde aynı görünüyordu.

"Bilezik artık bende," dedim, ama onu almak için eğilmedim. O gidene kadar bekleyebilirdi. "Gidebilirsin."

"Gelme sebebim *sadece* bu değildi," dedi bir an dişlerini emdikten sonra. O sesi hiç sevmiyordum ve endişeyle ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Hafifçe söylemek gerekirse, sana bir özür borçluyum."

Bu bir tuzak mıydı? Eğer bir aksiyon filminde olsaydık, bu kesinlikle kötü adamın beni yakalamak için yaklaştığı ve yakışıklı kahraman Ben'e karşı intikamını tamamladığı an olurdu.

"Öyle mi?"

Kıkırdadı, sonra arabama yaslandı. "Sanırım şu anda sesindeki alaycı tavrı hak ediyorum. Aramız pek iyi ayrılmadık, değil mi?" Sesinde kuru bir neşe olsa da, çok fazla öfke ve acı da vardı.

"Bu konuda hemfikiriz."

"Tamam o zaman. Bu konuyu kapatalım. Sana gerçekten çok kızgındım ve sadece küçük kardeşimi öldüren alfa değil, seni de incitmek istedim. Zayıf bir insan olan senin beni alt edebilmen gururumu incitti, alınma ama."

"Bana yaptığın onca şeyden sonra, endişelendiğin şey *bu* mu? Beni kırmak mı?"

"Anladım." Başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, kafamda bu çok daha sorunsuz geçecekti. Büyük kurtuluş anımın çok daha sinematik olmasını umuyordum."

"Burada olan bu mu?" diye sordum, gözlerimi ondan ayırmadan eğilip bileziğimi aldım.

"Sanırım bu sana bağlı. Çünkü ben sadece söylemem gerekeni söyleyeceğim. Bunun nereye varacağına karar verecek olan sensin."

Yavaşça başımı salladım. Ona güvenmiyordum, ama onu dinleyebilirdim.

Ancak, belki de bende ve hayatta kalma içgüdülerimde bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çünkü

büyük bir kurdu gözünü kırpmadan yere indirip gözüne bıçak saplayabiliyordum, işyerimde saldırganla karşı karşıya kaldığımda sadece hafif bir adrenalin tepkisi vermiştim.

"Sahne sen varsın."

"Doğru. Eh, dediğim gibi, buraya en iyi niyetle gelmedim ve hala Poynter'a zarar vermek istiyorum. Bu, içimde derin bir yük gibi ve beni hasta ediyor."

Uh, bu bana pek bir kefarete gibi gelmedi?

"Ama sonra seni sınıf penceresinden o çocuklarla gördüm. Seninle görüşmekten çok mutlu olduklarını ve güldüklerini duydum. Bir süre ortalarda yokmuşsun gibi bir şey söylediler. Sanırım arabada bahsettiğin hastalık yüzünden miydi?"

Yine başımı salladım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ve onların heyecanlı küçük seslerini duyunca bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin peki?"

"Charlie'nin dönüştüğü canavarın aynısı olduğumu."

Demek o Charles'ın kardeşiymiş!

"On altı yaşındayken evden kaçtım, biliyor musun? Kendime, yeterince büyüüp küçük kardeşimi kurtaracak kadar güçlendiğimde geri döneceğimi söyleyip durdum, ama yeterince büyüdüğümde, o ve annem başka bir sürüye kaçmışlardı bile.

"Belki onu geride bırakmasaydım, yaptığı şeyi yapmazdı. Belki yeni sürüye katılmaya çalışsaydım... Ama benim için çok geç olduğunu hissediyordum. İki yıldır yoktum ve babamızın öfkesini tek başına üstlenmek zorunda kalmıştı. Yapmamalıydım..."

Kafasını salladı ve zihnim otomatik olarak hikayenin farklı parçalarını birleştirmeye başladı.

"Ailemin diğer üyeleri gibi olmak istemediğim için kaçtım, ama şimdi kaçmaya çalıştığım yoldan tam da o yola düştüm. Kumarbazlar. Dolandırıcılar. Karılarını dövenler. Biz iyi insanlar değildik. Sırf yapabildiğimiz için insanlara zarar veriyorduk. Benim görevim ortaya çıktığında ve hepimiz benim bir alfa olduğumu öğrendiğimizde, kaçmam gerektiğini anladım.

“Kardeşim bir beta idi, bu yüzden onun daha güvende olacağını düşündüm, sonra annem ve o başka bir sürüye kabul edildi, bu yüzden bundan emindim. Ama onu tuzağa düşürdüler ve onu bu aptal, çoğunlukla alfa sürüsüne çektiler ve o aslında...” sesi kırıldı ve ben tüm resmi net bir şekilde görebiliyordum. Yaralı insanların sık sık diğer insanları incitmesi inanılmaz derecede üzücüydü, ama Charles bunu açıkça sınırlarına kadar zorlamıştı. "Yaptığını duyduğumda inanamadım. Aslında, uzun bir süre inkar ettim. Onu öldüren bu sözde alfa'yı bulmaya çalışırken neredeyse deliye döndüm. Onun bir şekilde küçük kardeşime yanlış yaptığından *emindim*."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordum.

"Otel odama bir kadın geldi." yle mi? "Ve geldi derken, kapımı tekmeledi ve kurtboğan yağı sürülmüş bir beyzbol sopasıyla bana vurdu. Gümüş yarasından iyileşirken yaşamak isteyeceğin bir şey değil."

Tamam, şimdi kafam karıştı. Bu kim olabilirdi?

“Beni yere yatırdı ve beni öldüreceğini sandım, ama bana kız kardeşinden bahsetti ve tüm bu kanıtları gösterdi. Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Kardeşim, soyumuzun mirasını sürdüren bir katildi." Uzun, çok *uzun* bir süre başka yere baktı, ama ben ona ihtiyaı olan tüm zamanı verdim. Çünkü kalbim hızlanmaya başlamıştı — nceki geceki gibi değil — ama onun için acı çekecek kadar.

Zavallı adam. şiddet dolu bir evde büyüdüğünü ve zar zor kaabildiğini, geri dönüp ailesinin geri kalanını kurtaracağına yemin ettiğini, ancak onların bunu sensiz başardıklarıını öğrendiğini hayal edemiyorum. Rahatlama ile utanç, gurur ile başarısızlık hissinin bir arada olduğunu hayal edemiyorum. Ne kadar güçlü bir kombinasyon.

Ve sonra uzun süre tek başına yaşayarak, küçük kardeşinin iyi olduğu gerçeğiyle teselli bulmak, ama sonra onun öldüğünü öğrenmek. Sadece ölmekle kalmamış, *ldrlmş*.

Tanrım, ne fke. Aynı durumda ben de aynı saf, katıksız öfkeyi hissederdim. Öfkeyle kr olur, deliye dönerdim ve evet, belki de intikam almak için çaresizce masum bir kadını kaırırdım.

Bu onu tamamen affedeceğim anlamına gelmezdi, ama onu çok daha iyi anlıyordum.

Sonunda bana baktığında, gözyaşları yüzünden akıyordu. Normalde, kendi sümüğünde boğuluyormuş gibi ses çıkarmadan ağlayabilen birini takdir ederdim, ama ne yazık ki, çocuklarla yeterince uzun süre çalışmışım ve sessizce ağlamanın genellikle, ağlayabilecekleri güvenli bir yerleri olmayan, istismara uğramış bir geçmişin işareti olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim, hanımefendi, gerçekten. Kendimi kaptırdım. Keşke onun dayak atması beni bu *aptalca* intikam planımdan vazgeçirseydi diyebilseydim, ama her şeye o kadar kızgındım ki, dediğim gibi, buraya geldim." Yine gözyaşları aktı, ama gözlerini bir kez bile kırpmadı. "Tanrım, çocuklar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum demek istemiyorum. Aptalca davrandığımı ve kaçtığım her şeye tekrar düştüğümü fark ederdim diye düşünmek istiyorum, ama bilmiyorum."

Sonunda, içinden gerçek hıçkırıklar kopmaya başladı. Öğretmen olarak okuldan erken çıkacağım için mutluydum, ama bir ebeveynin öğrencisini almaya geç kalacağı için mutlu değildim, çünkü aksi takdirde bize oldukça fazla dikkat çekecekti. Ve durumu açıklayabileceğime emin olsam da, onun mahremiyetine saygı duymalıyım.

"Bilmiyorum."

Neden öne çıktığımı bilemiyordum - bu hala bir tuzak olabilirdi - ama elimi uzatıp omzuna koydum.

"Eğer, ama, ya da gibi şeyleri düşünmeyelim," dedim yumuşak bir sesle, ihtiyacım olan birini teselli eder gibi. "Önemli olan, burada özür dilemen. Her şeyi düzeltiyorsun. Ve bana bileziğimi geri verdin, onu yok edebilirdin. Onunla gözünü çıkardım." Bakışlarım kalın yara bandına ve kızgın, kırmızı damarlara kaydı. "Umarım kalıcı değildir?"

Ben, iyileşmenin çok daha hızlı olacağını ima etmişti ve yaralanmanın üzerinden neredeyse üç gün geçmişti.

"Hayır, muhtemelen değil. Gümüş bize zarar veriyor. Vücut, gümüşün dokunduğu her hücreyi çalıştırmak zorunda, çünkü tamamen ölü." Burnunu çekti, eldivenli elinin tersiyle burnunu sildi, sonra doğruldu. "Sen gerçekten hastasın, değil mi?"

Omuz silktim. "Evet. Ama çok daha kötü durumda olan birçok insan var. Kanseri falan değil ki."

"Öyle olsaydı kokusunu alırdım. Yani, *kokuyorsun* ama haklısın, o kadar da kötü değil."

Pardon? Kokuyordum mu?

Aman Tanrım, *Ben* koktuğumu *mu* düşündü?

Bu, bize odaklanmak için uygun bir an değildi, özellikle de bu konu yatmaya giderken aklıma gelecekti. Bu konuyu düşünmek o zamana kadar bekleyebilirdi.

"Üzgünüm, muhtemelen bunu en iyi şekilde ifade edemedim. Hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmadım. Ama artık her şey yoluna girdiğine göre..." Başını salladı ve sonunda arabamdan indi, birkaç adım attı ve bir anahtar takımı çıkardı. "Hayatımda ne yapacağıma karar vermem lazım. Sürüsü olmayan bir kurt için pek fazla seçenek yok. Poynter'a artık benim için endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilirsin. Kendi sorunlarımla uğraşmam gerek. Kardeşimin ona yaptıkları ve benim sana yaptıklarım yüzünden peşimden gelmek isterse, anlarım. Ben büyük bir adamım. Kendi eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşebilirim."

"Ona söyleyeceğim, ama senin peşine düşmeyecek. Bunu biliyorum."

"Biliyorsun, değil mi?" Sesi o kadar incinmiş, o kadar kırılmıştı ki, tekrar ona dönmek için etrafından dolaştım. Bazıları, tüm dünyamı altüst eden bir adamı teselli etmek istediğim için beni deli ilan ederdi, ama o da Charles, Ben ve bu olaya karışan herkesin içine çekildiği şiddet döngüsünün bir başka kurbanıydı.

"Evet, biliyorum. Her şeyi mahvettin, ama bu anlaşılabilir bir şey. Ve acıların normalde yapmayacağın şeyler yapmana neden olduğunu anlayan biri varsa, o da Ben'dir."

Fırtınalı gözlerini bana dikti. "Sen nesen, insanlara büyü yapan bir tür Qilin mi?"

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladım ve daha sonra araştırmak üzere aklımda bir kenara koydum. "Ama hayır, ben sadece bir insanım. Yemin ederim."

"Huh, iyi insanlardan biri olmalısın. Olman gerekenden daha nazıksın, bayan."

"Giselle. Öğrencilerimin bana Bayan Fischbacher dediğini duymuşsundur, ama sen bunun için çok yaşlısın."

"Sanırım öyleyim." Burnu havada olmayan elini uzattı. "Melton."

"Melton?" diye patladım.

Neyse ki adam güldü. "Evet, babam kötü bir pislik olmasının yanı sıra bana boktan bir isim de vermiş."

"Neden değiştirmiyorsun?"

"Ne?"

"Yani, ailenize hiçbir borcunuz yok, ve eğer isim size uymuyorsa, neden değiştirmiyorsunuz?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle bana uzun ve yavaşça göz kırptı ve sadece başını salladı. "Sen gerçekten farklı birisin. Poynter'ın seni almasına şaşmamalı."

"Beni *ele* geçirmemiş. İlk randevumuzu sen bozdun."

"*İlk randevunuz* mu?" Bunun önemsiz bir şey olduğunu biliyordum, ama onun dehşete kapılmış ifadesi oldukça komikti. "Dostum, mesafeyi aşarsan anlatacak hikayelerin var."

"Evet, kesinlikle var."

"Sen delisin."

"Bu noktada mı? Muhtemelen."

Hayatta, beni kaçıran adamla şakalaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Ve en çılgınca olan şey, onu gerçekten affetmiş olmamdı.

"Umarım seni bir daha görmem, Giselle. Sana mutluluklar dilerim."

"Ben de sana iyi dileklerimi sunuyorum, her kimsen."

Yine küçük bir kahkaha attı, sonra birkaç metre ötedeki motosikletine doğru yürüdü. *Tabii ki* bir motosikleti vardı. Son bir küçük selamla — ve tabii ki kasksız — motorunu çalıştırdı ve okul bölgesinde benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

O tamamen gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra arabama bindim. Düşünmem gereken *çok* şey vardı — bir günde, hatta bir haftada halledilemeyecek kadar çok.

Ama aynı zamanda Ben'e haber vermek istedim, bu yüzden telefonumu çıkarıp önemli bir arama yaptım.

ON ALTI BEN

Bakın Kimler Akşam Yemeğine Geliyor

Giselle akşam yemeğine geliyordu.

Giselle akşam yemeğine geliyordu!

Olan biten her şeyden sonra, ikinci bir randevu hakkında yaptığı yorumlara rağmen, ondan bir daha haber almayacağımı düşünüyordum.

Onun tüm tavırları kafamı karıştırmıştı. Sanki bir kriz içindeymiş gibi kokuyordu ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, söylediklerini anlamak zordu.

Yine de benimle mutfağımın zemininde oturmuş, arabada olduğu gibi yatıştırıcı bir şekilde konuşmuştu. Diğer insanlar benim önümde onunla etkileşime girmiş olmasaydı, o kadar mükemmeldi ki onu hayal gördüğümü düşünürdüm.

İnsanları yüceltmek sağlıklı bir şey değildi, ama ben öyle yapmıyordum. Aslında, bir insanın olan biten her şeye nasıl tepki vermesi gerektiği konusunda makul beklentilerim vardı, ama Giselle her seferinde bunları çiğniyordu. Orada, kendisinin iki katı büyüklüğünde bir kurt adamla baş başa kalan bir insan kadını vardı ve bana teselli sunmuştu.

Ayrılmadan önce beni yatıştırmak için ekstra dikkatli davranması mantıklıydı. Birçok kadın bu şekilde güvenli davranmak zorundaydı. Onun bu kadar nazik olmasının sebebinin bu olduğuna o kadar emindim ki, ertesi sabah ona bir mesaj attım, böylece kendi bölgesinde kendini daha güvende hissederek beni nazikçe reddetme fırsatı bulacağını düşündüm. Bunu yapmadığında şaşırılmış mıydım? Elbette, ama belki de ortadan kaybolmayı tercih etti diye düşündüm, bu yüzden bir daha mesajlaşırsak, bir sonraki mesajı onun atmasına karar verdim.

Bu yüzden, pazartesi günü beni ciddi bir ses tonuyla aramasını hiç beklemiyordum.

Yine, beklediğim şey gerçekleşmedi. Beni kaçıran adamın okuluna geldiğini söyledi.

"İşte istediğin fesleğen, baba."

Düşüncelerimden sıyrılıp, oğlumun mutfağın dışındaki pencere saksısından topladığı yeşil yaprakları aldım. Karımın eskiden diktiği geniş bahçeden oldukça farklı olsa da, onu hatırlatan harika bir hatıraydı. Ayrıca, onsuz pesto yapamazdım. Kullandığım malzemelerin yarısı marketten alınmış olsa da, taze malzemeler her zaman fark yaratırdı.

"Teşekkürler, Junior. Yani *Benny*." Hafifçe yüzümü buruşturdum. "Kusura bakma."

"Merak etme. Çabaladığını biliyorum."

"Öyle, dostum. Bunu fark ettiğin için teşekkürler."

Aniden, küçük kolları belime dolandı. "Sen her zaman çabalarsın, baba. Ve ben bunu her zaman görürüm."

Kahretsin.

Çocuklar gerçekten çok komik şeyler söylüyorlar, değil mi? Her şeyi yere bıraktım ve çocuğumu kucağıma aldım, onu kucaklayarak neredeyse ezip geçecektim.

"Ah, baba! Çok sıkı, çok sıkı!" Çocuklar ergenliğe girince kaybolan o özel şekilde güldü.

"Üzgünüm," dedim, onu yere indirip kafasını okşayarak. "Hey, ne yapıyorsun..."

"Haggies mi?"

Bu soru mutfağın girişinden geldi. Veronica, Natalie'nin yanında titrek bacaklarla duruyordu. Gelişiminde biraz gecikme vardı, bu yüzden birkaç ay önce yeni yürümeye başlamıştı, ancak doktoru, bebeklik döneminde yaşadığı travmadan sonra bunun çok da endişe verici olmadığını söylemişti.

Bunun onu fiziksel olarak etkileyeceğini fark etmemiştim. Benny neredeyse beş yaşındayken, o ise tüm bunlar yaşandığında sadece dokuz aylıktı, ama doktorun açıklamasına göre, bir kısmı

sevgi dolu bir annesi olduğunu biliyordu ve sonra birdenbire annesi yok oldu. Ben ona bir kurt sütanne bulmak için altı hafta uğraşırken, bir şekil değiştiren tarafından emzirilmekten insan mamasına geçti.

Natalie'ye sütanne bulmak için. Veronica'nın her ihtiyacının karşılandığından emin olmadan intikam arayışına çıktığım için hala utanıyordum ve hayatımın geri kalanını ona bunu telafi etmek için harcayacaktım. Çünkü o benim kızım olarak doğmamış olsa da, artık Benny kadar benim çocuğumdu.

"Huggies mi istiyorsun?" diye sordum ve kollarımı açtım. Onu açıkça düzeltmedim - kim bir bebeği düzeltir ki? - ama onun söylediği her şeyi, sanki bebek aksanıyla söylememiş gibi tekrar ettim. Konuşma terapisti böyle yapmamı söylemişti ve şimdiye kadar harika sonuçlar vermişti.

"Haggies!"

"Hadi gel al bakalım, kızım!" dedim ve küçük, tombul bacaklarıyla bana doğru koşan kızıma büyük, sıçrayan adımlarla koştum.

Onun iyi bir kiloda olduğunu görmek çok güzeldi. Çocuklarımız ergenliğe kadar esasen insan oldukları için, mama yeterli olur diye düşünmüştüm, ama *hayır*. Tekrar emzirmeye başladığında çok zayıftı ve kilo alması neredeyse yarım yıl sürdü. Daha fazla bilim ve laboratuvar desteğimiz olsaydı, birinin şekil değiştiren bebeklerle insan bebekler arasındaki tüm farkları araştırmasını çok isterdim, ama şekil değiştiren bir doktor bulmanın ne kadar zor olduğunu düşünürsek, bu konuda fazla umutlanmıyorum.

"İğrenç, baba. Kız poposu deme!"

"Neden olmasın?" diye sordum ve yavaşça dönerek Veronica'yı tam da sevdiği gibi yukarı aşağı zıplatmaya başladım.

"Çünkü *yaşlısın*."

"Ben otuz bir yaşındayım!"

"Evet, dediğim gibi, *yaşlısın*! Bu utanç verici."

"Ben utanç vericiyi tanımıyorum," dedi Natalie kapı eşiğinden ifadesiz bir yüzle. Onunla ilk tanıştığımda, kız kardeşinin ölümü ve diğer her şey için benden nefret ettiğini düşünmüştüm, ama onun sadece böyle biri olduğunu öğrendim.

Ve ayrıca Rus olduğunu.

"Utanç verici, başkaları tarafından kontrol edilen bir sevinç yaşamaktır. Bu bir zayıflıktır ve ben hayatımda böyle bir şeye izin vermem."

Benny muhtemelen bu düşüncenin sadece yarısını anlamıştı. "Uh. Tamam."

"Tamam, tamam, sizi küçük canavarlar," dedim, Veronica'nın tombul yanaklarını okşayarak. Bebeklerin yanakları ve ayakları neden öpülüp gıdıklanmak isterdi ki? "Mutfağı boşaltın da akşam yemeğini bitireyim. Unutmayın, misafirimiz geliyor."

"Evet! Bayan Fischbacher! Dünyanın en havalı öğretmeni!"

"O oldukça havalı bir kız," dedim, karmaşık duyguların dalgaları beni sarmışken. Hayat çoğu zaman böyleydi, değil mi? Başlangıçta çok basitti, ama her geçen yıl, daha fazla karmaşıklık katmanları ekleniyordu, ta ki gençliğimdeki halinden neredeyse tanınmaz hale gelene kadar. "Bu yüzden babam odaklanmak ve onun için çok özel bir akşam yemeği hazırlamak istiyor. Tamam mı?"

"Evet, evet, Natalie ve ben Victoria'yı alıp dışarıda frizbi oynayacağız, böylece sana rahatsızlık vermeyeceğiz."

Natalie'den duymuş olduğu bu deymi duyunca gülümsedim, ama Veronica'nın aksine, onun gramerini biraz daha doğrudan düzelttim. "Natalie ve ben."

"Hayır, akşam yemeğini pişirmek için içeride kalan sensin! Dışarıda olacak olan *benim!*"

"Yüzsüz velet," dedim gülümseyerek Veronica'yı yere indirdim. Çılgılık atarak Natalie'nin yanına sendeledi. "İyi eğlenceler." "Olur!"

"Onların yeterince yorulmasını sağlayacağım," dedi Natalie kararlı bir şekilde başını sallayarak. Hala onun ne zaman tamamen ciddi olduğunu, ne zaman sert tavrını abarttığını anlamakta zorlanıyordum. Sanırım o da böyle olmasını seviyordu.

"Teşekkürler, Natalie. Yaptığın her şey için."

"Evet, ben olmasam kaybolurdun."

"Kesinlikle öyle olurum."

Bunun üzerine, yemek pişirip düşüncelerimle baş başa kaldım. Tabii ki, düşüncelerim hemen Giselle'e döndü.

Saldırganın onun okulunda olduğunu öğrendiğimde, neredeyse telefonumu yere atıp hemen oraya gitmek için dönüşüm yapacaktım. Ama bunu yapmadığım için minnettardım, çünkü Giselle güvende olduğunu, saldırganın özür dilediğini ve artık onun için endişelenmemize gerek olmadığını söyledi.

Biraz şüpheliydim ve daha fazla bilgi almak istiyordum, ama o telefonda bu konuyu konuşmaktan rahatsızdı. Ben cevap vermek için ağzımı açmadan, cuma günü bize gelip çocukları yatırdıktan sonra bu konuyu ayrıntılı olarak konuşabilir miyiz diye sordu.

Bana ne oldu, yoksa sadece hayal mi gördüm, bilmiyorum, ama ona bizimle ailece akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sordum, sonra çocuklar Natalie'nin evinde kalabilirlerdi, böylece bana Charles olmayan adam hakkında öğrendiği her şeyi anlatabilirdi.

Böylece, el yapımı makarna ve biberiye-sarımsaklı ızgara tavuk için taze pesto yapmaya başladım.

En yetenekli aşçı değildim, ama gençken, kendi kendime yetebilmek için birkaç temel yemeği öğrenmek istemiştim. Millia hamileyken, bazı kadınlar gibi tuhaf kombinasyonlar istemedi, ev yapımı yemekler istedi, ama *iyi* ev yapımı yemekler. Bu yüzden, iyi yapabildiğim yemekleri düzenli olarak pişirirdim: parmesanlı tavuk, geyik eti güveç, çoban pastası, glaze somon, ananaslı pilavla doldurulmuş Cornish tavuğu, kavrulmuş sarımsaklı kuşkonmaz, bang-bang brokoli, bütün kavrulmuş karnabahar biftekleri ve diğer sebze tarifleri; ve doğanın şekil değiştiricisi olan patatesi kullanmanın bir düzine farklı yolu. Son olarak, makarna. Bu başlı başına bir listeydi, ama bunların yarısı, Nonna'nın bana farklı şekillerde yapmayı öğrettiği hamuru kesmek veya bükmekten ibaretti.

Bazen yemek pişirmek beni ona daha yakın hissettiriyordu. Sanki hayattaymış ve kanepede uzanmış, karnı o kadar büyük ki üzerinden bakamıyormuş gibi değil, ama yemek pişirirken onun bir parçası benimle birlikteydi. Belki de bu yüzden teklif etmiştim. Karımın, benim hoşlandığım kadını tanımasının tek yolu buydu.

Kahretsin, bunu gerçekten düşündüm mü?

Görünüşe göre öyle düşünmüştüm ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Ya da bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum.

Giselle ile randevuya çıkmayı kabul etmişim, bu kesin bir gerçektir. Ona çekici buluyordum, sadece ruhani bir güzelliği olduğu için değil, aynı zamanda nezaketi ve karakterinin gücü nedeniyle de. Şimdi, yaşanan tüm çılgın olaylardan sonra, ona her zamankinden daha fazla çekici buluyordum, onun benim ligimin çok dışında olduğunu her zamankinden daha fazla fark ediyordum, ama bu ona aşık olduğum anlamına mı geliyordu?

Bilmiyordum.

Bildim tek şey lezzetli bir akşam yemeği hazırlamaktı, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Arada sırada, düşüncelerim rastgele bir an ya da bir fikrin parçasına geri dönüyordu. Mesela, geçmişimden gelen rastgele bir hayaletin beni öldüreceğinden o kadar emindim ki, ama sonra zayıf bir şekil onun yanına çarptı ve beni kurtardı. Belki bu bir şekil değiştiren için çılgınca bir düşünceydi, ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki, bazı kısımları hala benim için belirsizdi. Ama asla unutmayacağım şey, Giselle'in o tıbbi bileziği adamın gözüne sokarken, bana dokunmamasını haykırırken gözlerindeki kararlılıktı.

Çoğu insan bundan dehşete düşerdi. Ve ben şiddet yanlısı bir insan olmadığımı düşünmekten hoşlansam da, kesinlikle dehşete düşmemiştim. Biraz şok olmuşum, evet. Hayret ve şaşkınlıkla doluydu, hatta belki biraz da tahrik olmuşum. Hastaneye gitmesi gerekecek kadar hasta olmasına rağmen, Giselle beni korumaya değer biriymişim gibi benim için savaşmıştı. Sanki ben değerliymişim ve sürümü hayal kırıklığına uğrattığım için cezayı hak etmiyormuşum gibi. *Ben* kendim için bile böyle hissetmiyordum, peki neden neredeyse bir yabancı olan biri böyle hissediyordu?

Belki de Giselle böyle biriydi. Kendi çocuğu olmayan çocuklar için kendini tiroid fırtınasına sokacak türden biriydi ve öğrencilerinden birinin babası olan başka bir kurt adamı korumak için bir kurt adamla mücadele edecekti.

O gerçekten inanılmaz biriydi.

Bu yüzden, onun sadece nezaketen yemeğe geldiğini kendime hatırlatmaya çalıştım. Beni aramasının tek nedeni, Charles olmayan adamla ilgili önemli bilgilere sahip olmasıydı ve her zamanki gibi, o gece olanları kapatmam gerektiğini anlayacak kadar nazik ve anlayışlıydı. Hepsi bu kadar. Bu bir randevu ya da ikinci bir şans değildi.

En azından ona kalori ve besin değeri yüksek, lezzetli ve doyurucu bir yemek hazırlayabilirdim.

Kilo alabilmek için yeterince yemek yemekte zorlandığını söylemişti, bunun nedeni çoğunlukla tiroid bezinin neden olduğu mide bulantısıydı. Makarnayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Birincisi, bol miktarda pişirmek kolaydı, böylece eve götürebileceği artıkları olacaktı, ikincisi ise pestoya kemik bazlı protein tozu ekleyebilirdim. Yıllar boyunca tattığım diğer şekerli ve vanilyalı karışımların aksine, bu tozun tadı neredeyse hiç yoktu, ancak yemeğe bol miktarda kolajen, protein ve diğer makro besinler ekliyordu.

Eğer onun için yemek pişirebileceğim tek fırsat bu olsaydı, bunu iyi bir şekilde değerlendirirdim.

Ama sadece Giselle'i düşünmedim. Oğlumu ve okul sonrası sanat programında ne kadar mutlu olduğunu düşündüm. Kabusları azalmıştı, benim de öyle.

Millia hakkında rastgele şeyler düşündüm. Gün batımından sonra göle yüzmeye giderdik, ikimiz de çıplak kalır, bir insan karşımıza çıkarsa kurt şekline dönüşüp kaçardık. O çiçek yetiştirmeyi ve kurutmayı severdi ve farklı sanatsal düzenlemelerle dolu albümleri vardı.

Ve onu ve Giselle'i birlikte, bir masada oturup çay içerek, geniş, duygusal gülümsemelerle Benny hakkında konuşurken hayal ettim.

İkiniz beni çok eğlenceli bir şekilde kızartırdınız.

Bitirdiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı ve Natalie'yi ve çocukları yıkamaya ve buraya taşındığımızdan beri ilk kez fazladan bir yer ayırarak masayı kurmaya çağırırken de aynı gülümseme yüzümdeydi.

Alt kattaki tuvalette kendimi toparladım, tam da zamanında. Dışarı çıktığım anda kapım çalındı ve telefonum çaldı.

O gelmişti.

Kapıya koşmadım ama çok hızlı yürüdüm. Ancak kapıya ulaşmadan hemen önce hızımı yavaşlattım, gömleğimi düzelttim ve onu karşılamaya hazırlandım.

"Merhaba!" Kapıyı açarken biraz fazla neşeli bir sesle selam verdim.

Randevusunda olduğu gibi şık giyinmemişti, ama yine de bir dergiden çıkmış gibi görünüyordu. Bugün saçları kahverengiydi, basit kıvrıcık bir bob kesim vardı ve hafif ceketinin altında yeterince sıcak görünüyor olan kırmızı balıkçı yaka ile sevimli, mantar desenli bir tulum giymişti.

Çok fazla makyaj yapmamıştı, sadece ela gözlerinde çok çarpıcı duran bir göz kalemi, yakut kırmızısı ruj ve doğal olduğuna emin olduğum bir allık vardı.

"Merhaba." O kadar tatlı gülümsedi ki, feromonlarımı koklayamadığına sevindim. "Beni tekrar evine davet ettiğin için teşekkür ederim."

Kenara çekildim ve salona doğru elimi uzattım. "Teşekkür etmeden önce içeri girip yemeği tatmalısın."

"Eminim çok lezzetli olacaktır."

O içeri girerken, bizi birbirimize çeken bir tür karşı konulmaz güç vardı. Bu an, koridorun sonunda mutlu bir çığlık duyulunca kesildi.

"Bayan Fischbacher!" diye bağırdı Benny, koridordan koşarak hafif yapılı kadına atladı. Giselle biraz geriye sendeledi ve ben onu arkadan kolumla tutmak zorunda kaldım.

Önemli bir şey değildi, sadece biraz fiziksel temas, ama o düzelmeden önce birkaç saniye boyunca sırtının ön kolumun kaslarına bastırđığını çok net bir şekilde hissettim.

"Vay canına, bugün çok heveslisin," diye gülerek Benny'nin kafasını okşadı. "Seni birkaç saat önce gördüm."

"Evet, ama o okuldaydı. şimdi benim evimdesin. Bu farklı!"

"Doğru, farklı," diye nazikçe onayladım. "Ama unutma, insanlara dokunmadan önce izin istememiz gerekir. Dostça bir dokunuş olsa bile."

Benny'nin parlak yüzü hafifçe sarsıldı ve onun keyfini kaçırmak *istemedim*, ama insanlarla nasıl iletişim kuracağı konusunda sorumluluk almayı öğrenmesi önemliydi. Değişkenlerin hızlanan gücü ve hızıyla, özellikle zayıf bir insanı kazara incitmek çok kolay olabilirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Benny. "Burada olman gerçekten çok güzel."

"Önemli değil, Benny. Beni evinde ağırlamaktan bu kadar heyecan duyduğun için mutluyum. Ama bundan sonra sarılmadan önce izin istemeyi unutma."

O başını salladı. Oğlumu yeterince iyi tanıyordum, utandığını anlayabiliyordum. Beynim onun için durumu yatıştırmanın bir yolunu arıyordu, ama Giselle çoktan harekete geçmişti.

"Dostum, burası inanılmaz kokuyor. Yemek odasına giderken bana evi gezdirmek ister misin?"

Benny anında neşelendi. "Tabii!"

Elini uzattı ve Giselle tereddüt etmeden elini tuttu. Oğlumun öğretmenini sevdiğini biliyordum — onun hayatını kurtarmak için kokusuna yeterince duyarlıydı — ama ondan *bu kadar* hoşlandığını bilmiyordum.

Ama yine de, o sadece *onun* ilk ziyaretçisiydi, yani ev dışında onunla bir ilişkisi vardı. Gelen diğer herkes ya Natalie yüzünden oradaydı ya da bölgedeki diğer sürülerden gelen yaşlılardan biriydi. Benny arkadaşlarını eve getirmezdi, onun yerine onların evlerine giderdi. Bütün arkadaşları insan olduğu ve bizim evimiz bir şekil değiştiren ailesi olduğu için bu daha güvenliydi. Tabii ki ben en iyi davranışlarımı sergilemeyeceğimden değil. Aslında, bunun daha çok sosyal olmak zorunda kalmamak için uydurduğum bir bahane olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de bu konuda çalışmam gerekiyordu.

"Eviniz çok güzel," diye Giselle'in dediğini duydum. "Oh, merhaba."

"Merhaba," dedi Natalie. "Sen Benny'nin öğretmeni."

"Evet," dedi Giselle gergin bir şekilde ve ben hemen yanına koştum. Bana bir sürü soru soran bir bakış attı ve beynim, çocuklarımın hiçbir şeyden haberi olmadan bu sorulara nasıl cevap vereceğimi düşünmek için acele etti. Veronica için endişelenmeme gerek yoktu. Sorun Benny'di. Bazen oğlum kendi iyiliği için fazla zekiydi.

"Natalie'ye geçen Cuma günü bebek bakıcılığı yaparken yaşadığımız maceraları anlattım," dedim, rahat bir gülümseme takınmaya çalışarak.

"Ah, iyi bilmek," dedi Giselle ve yüzündeki rahatlamayı takdir ettim. Gizemli davranmayı sevmemesini beğendim. Bu, ona güvenmeyi kolaylaştırdı.

"Sizler çıktığınız randevudan bahsediyorsunuz, değil mi?" Benny koltuğuna giderken araya girdi. "Kötü geçtiğini sanıyordum."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Neden öyle düşündün?" "Çünkü sonra odamda ağlıyordun."
Lanet olsun.

Yalan söylemiyordu, bu yüzden ona kızamazdım, ama kulaklarım utançtan yanıyordu.

"Randevumuz çok güzeldi," dedi Giselle, her zamanki gibi tatlı bir sesle. "Bu yüzden tekrar buradayım. Çok eğlendim, gelip hepinizle vakit geçirmek istedim."

"Oh, hepimizle vakit geçirmek mi istiyorsun?" dedi Benny, annesi gibi kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki, neden olmasın?"

"Çocukları benim evime götürmeye geldim, böylece ikiniz... baş başa kalabilirsiniz."

Natalie her konuştuğunda Giselle'in sinirlerinin gerildiğini fark ettim. Onu suçlayamazdım. Natalie, istemese bile çok yoğun biriydi.

"Önce akşam yemeği yiyelim, sonra belki bir masa oyunu oynayalım ve nasıl hissettiğimize bakalım. Ne dersiniz?"

"Yaşasın!" diye bağırdı Benny. Bu, kibarlık sınırlarını aşan bir ses tonuydu, ama ben görmezden geldim. Onun bu kadar heyecanlı olduğunu görmek kalbimi çok mutlu etti. Giselle'i sevdiğini biliyordum, ama okul dışında onunla vakit geçirmekten bu kadar heyecanlanacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Aeee!" Veronica da coşkuyla onayladı.

İki çocuğum da bu kadar heyecanlıyken ben de onlara engel olmak istemedim, bu yüzden kollarımı havaya kaldırdım. "Evet, harika!"

Neyse ki, bu sefer oğlum bana utanç verici olduğumu söyleme ihtiyacı hissetmedi.

Giselle ellerini başının üzerinde salladı. "Makarna partisi!"

Aptalca ve saçma bir şeydi, ama çok eğlenceliydi. Ve masadaki tüm gözlerin, partiye katılmayan tek kişi olan Natalie'ye çevrilmesi çok doğaldı. Her zamanki nötr ifadesini takınmıştı, yani sanki birini deşmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu, ama ben onun normal ifadesinin bu olduğunu çoktan öğrenmiştim. Yeni ayakkabı almayı düşünürken de, potansiyel bir cinayeti düşünürken de aynı ifadeyi takınırdı.

Onun katılmasını beklemiyordum, ama sonra birdenbire hiç ifade değiştirmeden dab yaptı.

Bazen çok komik olabiliyordu.

Giselle ve ben gülmeye başladık, bu da Veronica'nın bizimle birlikte çığlık atmasına neden oldu, ama Benny şaşkın görünüyordu.

"Ha? Anlamadım."

"Eski bir meme," dedi Giselle, onun karşısına oturarak bana masanın başını bıraktı. "Senin zamanından önceydi."

"Ampulün icat edildiği zaman gibi mi?"

"Dikkat et," dedim. "Bir gün sen de bu kadar yaşlanacaksın." "Evet, ama milyonlarca yıl sonra."

Natalie boğazını temizledi. "Bu bir akşam yemeği, yani yemek olması gerekiyor, değil mi?"

Bu bana söylenmişti. "Isıtıcıdan her şeyi alacağım.

Jun... *Benny*, herkese içeceklerini getirir misin?" "Ben yapabilirim!"

Yiyecekleri almaya giderken gülümsüyordum. Akşam yemeği hoş bir başlangıç yapmıştı. Umarım böyle devam ederdi.

Kısa süre sonra hepimiz masaya oturduk, buharlı yemekler servis tabaklarına kondu ve herkes tercih ettiği içeceği aldı. Giselle sadece su içti, ama çantasından bir Ensure çıkardı ve bardağının yanına koydu. Benny üç yaşındayken, Millia grip geçirdikten sonra iyileşirken ona bunlardan vermişti.

Giselle, kendisi için daha iyisini yapacağına dair sözünü tutuyor gibiydi. Bu beni olması gerekenden çok daha mutlu etti. Ama neyse. Hayat yeterince zordu, bu yüzden bulabildiğim her küçük mutluluğu kabul ediyordum. Ve Giselle'in iyi olacağına dair gerçek zamanlı kanıt görmek kesinlikle bir mutluluktu.

"Peki, çıkacak filmlerden heyecanlandığın var mı?" diye sordu Giselle, dikkatini Benny'ye vererek. Oğlumu sohbeta bu kadar doğal bir şekilde dahil etmesi ve onun söylediklerine gerçekten ilgi göstermesi hoşuma gitti. Oğluma saygısızlık eden veya onu aşağı gören biriyle asla çıkamayacağımı düşünüyordum.

Giselle ile çıkıyor olduğumuzdan değil. O sadece bana önemli bir haber vermek için evime gelmişti. Kendimi fazla kaptırmamalıyım.

Ama yine de... Bir tür randevu gibi hissettim. Aslında, Natalie orada olmasaydı, bunu başka türlü tanımlamanın bir yolu olmazdı.

"Sorduğuna sevindim," dedi Benny, beni gülmemek için ağzımı elimle kapatmaya zorlayan sahte bir ciddiyetle. Çocuk espri anlayışına sahipti ve bunu kesinlikle benden almamıştı.

Onun heyecanla beklediği film hakkında konuşmasını yarım kulakla dinlerken, gençlik yıllarında çok komik olduğu diğer anıları hatırlayarak nostaljiye kapıldım. Onun gibi bir oğlum olduğu için çok şanslıydım. Yaşadığı onca şeyden sonra biraz yaramazlık yapmaya hakkı vardı, ama o harika, sevgi dolu bir çocuktü.

Bir gün, ona ve Veronica'ya layık bir baba olmayı umuyordum.

Ama onların tek vasisi olduğumdan beri ilk kez, sonunda bu hedefe doğru ilerlediğimi hissettim.

Hala öğrenecek çok şeyim var mıydı? Evet, tabii ki. Hala çok fazla hata yapıyordum, kaybettiğim çok şeyi telafi etmeye çalışıyordum. Ama telafi ediyordum.

Ve bu büyük ölçüde Giselle sayesindeydi.

Benny'ye sadece sanat dersini önermekle kalmamış, aynı zamanda ona güvenilir bir destek kaynağı olmuştu. Oğlum, okul yılının başından itibaren gerçekten olgunlaşmıştı. Hatta Junior olarak çağrılmayı bırakmasını bile istedi. Bazı babalar bu duruma üzülmüdü, ama ben oğlumun kendi kimliğini bulmasından gurur duyuyordum. Bu kadar kısa sürede çok şey başarmıştı ve iki yıl, üç yıl, hatta liseye kadar neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Oğlum inanılmazdı.

Onun bundan daha azını hissetmemesini umuyordum.

"Peki ya sen?" diye sordu Giselle. Bana ya da Natalie'ye sorduğunu sandım, ama hayır, onun dikkati Veronica'daydı.

"Gabbah!" Veronica kendinden emin bir şekilde kendinden emin bir şekilde , gerçek bir bebek gibi.

"Ah, anlıyorum," dedi Giselle, sanki bu tamamen mantıklıymış gibi. "Söylesene, Rachel Hanım'ın hayranı mısın?"

Kızımın yüzü aydınlandı ve ben de ona taklit etmek için gülümsedim.

gülümsediğimi fark ettim.

"Merhaba! Ben Rachel!"

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bence o arıların dizleri gibi. Arıların altı dizi olduğunu biliyor muydun?"

Veronica cevap olarak çılgılık attı, ben de bunu evet olarak kabul ettim, o gerçekten tüm İtalyan bal arılarının anatomisi konusunda uzmandı.

İkisi, YouTube programının akademik derinliği hakkında derinlemesine bir sohbet etmeye başladılar, Natalie ve Benny de ara sıra sohbete katıldılar. Oğlumun, kız kardeşinin bir süre sohbeti domine etmesine kıskançlık duymaması çok hoşuma gitti, özellikle de kız kardeşinin iletişimlerinin yüzde doksanı anlaşılmas seslerden ibaret olduğu için.

Tanrım, sanki gerçek bir aileymişiz gibiydik. Norman Rockwell'in resimlerinde olduğu gibi, yemek odasında oturmuş birlikte yemek yiyen gerçek bir Amerikan ailesi gibiydik. Bunun bir daha asla olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama yine de kendimi fazla kaptıramazdım.

Beynim bana bunu kaç kez hatırlatsa da, birkaç saniye sonra hep unutuyordum. Kendimi bu hayale kaptırmak o kadar yanlış mıydı? Sadece bir süreliğine? Mutluydum. Çocuklarım mutluydu. Natalie de Giselle gibi eğleniyor gibiydi. Belki, sadece bu seferlik, bu mutluluğa kendimi kaptırabilirdim.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım. Travmamızı zihnimin arka planına itip şakaları ve sohbeti keyifle dinledim. Veronica, sevimli küçük dilinde yüksek sandalyesinden indirilmesini isteyince ve Giselle'in kucağına oturunca kalbim gururla doldu.

Natalie, Veronica'nın insanlara karşı oldukça seçici olduğunu söyleyerek öğretmeni övdüğünde, öğretmenin sevimli kızarmasını izledim, Giselle ise çocuklarla iyi anlaştığını alçakgönüllülükle söyledi. Oğlumun okuma alışkanlıklarını övündüm ve Benny, Kretase döneminde dinozorların fırırları ile armaları arasındaki farkı anlatarak yirmi dakika boyunca konuştu.

Akşam yemeğinin bitmesini istemiyordum. Sanki gerçekliğin dışında, herhangi birimiz hareket ettiğimiz anda patlayacak bir balonun içindeymişiz gibi, neredeyse büyülü bir andı. Ama iki küçük çocuğun yemeklerini bitirdikten sonra masada oturmalarını bekleyebileceğimiz süre sınırlıydı. Çok geçmeden çocuklar ellerini yıkarken, Natalie de onların gecelik çantalarını aldı.

Giselle'in bir saatten fazla kalacağını beklemiyordum, ama onun getireceği haberlerden sonra kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım olabileceğini hissediyordum. Ve zaten travma yaşamış çocuklarımın daha da travma yaşamasına neden olmamak için endişelenmek zorunda kalmazsam, kendimi toparlamam çok daha hızlı olurdu. Ayrıca onların bir şey duyması riskini de almak istemiyordum. İkisi de o gecenin ayrıntılarını bilmiyordu. Bu, ikimiz için de gerekli olduğunu düşündüğüm bir konuşma değildi.

"Pazartesi okulda görüşürüz," dedi Giselle, sanki onların hayatının doğal bir parçasıymış gibi onları kapıya kadar geçirdi. Ve itiraf etmeliyim ki, o, benim farkında olmadığım, eksik olan bir yapboz parçası gibi uyum sağlamış görünüyordu.

"Onu sevdim," dedi Natalie yanımda, çocukların çantalarını arabasına taşımam için bana uzatırken. "O iyi biri."

Tek heceli kelimelerden oluşan basit bir cümle, ama aslında her şeyi özetliyordu, değil mi?

"Ben de onu seviyorum, sanırım."

"Ne demek 'sanırım'? Bu senin bildiğin bir şey."

Çocuklar ve Giselle kapıdan tamamen çıkana kadar ona baktım. "Bu karmaşık bir durum."

"Nesi karmaşık? O özel biri. Çocukların onu seviyor. Sen de onu seviyorsun."

Natalie'nin açık sözlülüğünü takdir etsem de, zaman zaman onun incelikten yoksun tavırları beni rahatsız ediyordu. "Lütfen, şu anda bana karşı titiz davranma. Hayatımın aşkını çoktan buldum. Mutlu sonumu buldum. Ve yanlış kişiye güvendiğim için, hepsini kaybettim. Hala karımı seviyorum. O artık yok olsa bile. Ve bunun asla değişeceğini sanmıyorum."

"Değişmesi gerektiğini kim söylüyor?"

Ona hızla göz kırptım. Söyleyeceğini tahmin ettiğim birçok şey vardı, ama bu onlardan biri değildi. "Anlamadım?"

"Dedim ki, kim diyor ki değişmeli? Giselle mi söyledi? Eğer öyleyse, siktir et onu. Ama bahse girerim ki öyle bir şey söylememiştir." Ona bakmaya devam edince, Natalie sinirlenerek homurdandı. "Kimse karını sevmekten vazgeçmeni beklemiyor. O her zaman kalbinde bir yer tutacak."

"Ama bu, kalbinde Giselle gibi biri için boş yer kalmayacağı anlamına gelmez. Belki hazır değilsin ve belki o boş yerler için doğru kişi o değil, ama o yerler orada. Yalnız bir hayata mahkum olduğunu iddia etmek, karının isteyeceği bir şey değil. Onu tanımadım, ama kardeşim onun ne kadar nazik ve sevgi dolu olduğunu sık sık yazardı. Gözlerimin içine bakıp, senin sonsuza kadar yalnız kalmaktan mutlu olacağını söyleyebilir misin?"

"Ben..."

Bu, Natalie'den beklediğim bir soru değildi ve birdenbire kendimi hiç düşünmediğim bir soruyla karşı karşıya buldum.

Her zaman, yaşadığım her türlü acıyı hak ettiğime inanmıştım çünkü bir alfa ve bir koca olarak, bana güvenen herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Hayatımın yarısından fazlasını eğitim olarak kazandığım, inanılmaz derecede önemli sorumluluklarım vardı, ama bunları yerine getirebilecek kadar iyi değildim.

Ama karım da aynı fikirde olur muydu?

Millia'nın yumuşak gülümsemesini, nazik gözlerini düşündüm. O, ihtiyacı olan herkese yardım etmek için her fırsatı değerlendirir, herkes için yiyecek yetiştirir, alıcıları hakkında çok şey bildiği için onlara özel küçük losyonlar ve mumlar yapardı.

Benim böyle yaşamamdan mutlu olur muydu?

Kahretsin, ne zor bir soru.

Koridorda dururken bunu tam olarak anlayamazdım, özellikle de çocuklarım Natalie'yi beklerken ve Giselle gelip Charles'ın ona söylediği her şeyi anlatmak üzereyken.

"İyi geceler, Natalie."

O, sert kadından nadiren görülen bir dokunuşla kolumu sıktı. "Sen de iyi geceler geçirebilirsin. Ya da geçiremezsin. Önemli olan *senin* karar vermen. Başka kimse değil. Hayaletler değil, kafadaki acımasız sesler değil. Sen, sadece sen."

Bu kadar seçici konuşan biri için, kelimeleri gerçekten çok iyi kullanıyordu. Cevap olarak kolunu sıktım, bizim kendi versiyonumuzdaki bir kucaklaşma, ve sonra dışarı çıktı.

Onu takip ederek verandama çıktım. Benny, Giselle ile tokalaştı ve Veronica, Natalie onu nazikçe çekip araba koltuğuna oturtana kadar boynuna sarıldı.

Karımın cenazesinden sonra, insanlar Natalie ve benim bir araya gelmemizi bekliyorlardı. Sonuçta, çocuklar dışında, teknik olarak birbirimizin tek ailesiydik. Ama Natalie'yi derinden sevmeme ve çocuklarım için yaptığı her şey için ona sonsuza kadar minnettar olmama rağmen, aramızda en ufak bir romantizm bile yoktu. Aramızda hiçbir kimya yoktu. O benim sürü arkadaşımdı. At şekline dönüşebilen bir kurt olması, katliamdan önce teknik olarak benim sürümüze hiç katılmamış olması önemli değildi. Önemli olan, artık bir aile olmamızdı.

Onun söylediklerini düşünmeye henüz hazır değildim, ama gelecekte bunu yapacağım birçok uykusuz gece olacaktı.

"Çok güzeldi."

Natalie araba yolundan çıkarken Giselle'in sesi beni geri gerçekliğe döndürdü.

"Beğendiğine sevindim," dedim, kaçınılmaz olanı geciktirmek için. O adamın ona ne söylediğini merakla öğrenmek için can atıyordum, ama aynı zamanda tüm bunları hatırlamak da istemiyordum. İkimizin de aynı türden normal insanlar olduğumuzu ve bunun *normal* bir gecede normal bir akşam yemeği olduğunu varsaymak hoştu.

Normal.

Eskiden bu terimi alay ederdim. Normal olmaktansa ölmeyi tercih ederim derdim. O zamanlar, sıkıcı demek istemiştım. Ama şimdi? Şimdi normal bir hayatın sıradanlığı için her şeyi verirdim.

"Eğer isterseniz, size biraz paket yapabilirim, çok fazla yemek kaldı."

"Kibarlık gereği hayır demem gerektiğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar lezzetliydi ki, reddedersem babam beni tekmeliyor olurdu. Siz ve çocuklar bitiremeyeceğinizi düşündüğünüz her şeyi bana yükleyebilirsiniz."

Küçük bir şeydi, ama kurtum, bir sağlayıcı olmak ve bunun tadını çıkarmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Alfalar bu konuda komikti. Kendilerini maço kurtlar gibi gösterip, yaşamak için savaşmak zorunda olan maço kurtlar gibi davranmayı seven pek çok kişi tanıyordum, ama aslında, işin özüne bakıldığında, liderlik içgüdülerimiz tamamen korumak, sağlamak ve beslemekle ilgiliydi.

ama gerçekte, işin özüne bakıldığında, liderlik içgüdülerimiz tamamen korumak, beslemek ve yetiştirmekle ilgiliydi. Öyle bir yapımız vardı ki, sürümüze, sorumluluğumuzdaki kişilere yönelik her türlü tehdide anında ve kararlı bir şekilde karşılık verirdik.

Bazen kararlı eylemler gerçekten ölümüne bir savaştı. Ama bazen sıcak bir yemek, güvenli bir ev veya tıbbi bakım sağlamak kadar basit bir şeydi. Alfa olmak, sürünün her üyesinin daha iyiye gitmesi için alınması gereken binlerce küçük karar ve eylemden ibaretti.

İşte bu yüzden olanlar beni bu kadar derinden etkilemişti.

Olanları önlemek için yapabileceğim yüzlerce şey vardı. Onların koruyucusu olarak yapmam gereken şeyler. Tiffany, Charles'ın nişan yüzüğünü parmağında takarak kaçtıktan sonra Charles'ın öfkesinin çok daha kötüleştiğini fark etmeliydim. Sürüyle birlikte değil, tek başına koşuya çıktığını fark etmeliydim. Natalie'nin sürüsünden gelen mektupta onun kokusunun çok fazla yer aldığını fark etmeliydim.

Ve ben ve diğer iki savaşçıdan oluşan ekibim o yere vardığımızda, on alfa ve onların sadık beta'ları tarafından kuşatıldığımızda, arkadaşlarımla birlikte ölmeliydim. Bir alfa için doğru olan buydu. Savaştan tek başına kurtulmak utanç vericiydi. Bu yüzden, biri arkamdan korkaklık hakkında fısıldadığında hiç itiraz etmedim.

Ölmüş olmam gerekirdi. Josiah ilk düşen oldu, üçümüz birbirimizin arkasını kollamaya çalışıyorduk, ama sayıca o kadar azdık ki yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Ama pes etmedik. Sadece ben ve güvenilir dostum ve savaşçı arkadaşım Jon, sırt sırta savaşıyorduk. Dışlarımızı gıcırdatıyor, pençelerimizi sallıyorduk. Kötü bir şekilde yeniliyorduk, ama birbirimizin arkasını kolluyorduk.

Jon, tepenin zirvesinde insan formunda bir şekil değiştiren görmüştü. Elleri ve kolları zırhla korunan bu yaratık, kurtboğan otuna batırılmış gümüş bir okla bana ateş etmek üzereydi.

O oku yakalamaya çalıştı, ama gelişmiş reflekslerine rağmen bu oldukça zor bir işti, özellikle de savaşın ortasında. Hesabını yanlış yaptı ve ok benim kalbimi delip geçmek yerine onun çenesini deldi.

Hayatımda ilk kez gerçek, saf, katıksız alfa öfkmesini tattım. Sanki insanlığım yok olmuş, yerine efsanelerdeki kurtadamlara çok benzeyen lanetli bir yaratık kalmıştı. İnsanların yüzyıllardır dehşetle fısıldadıkları şey haline gelmiştim. Merhamet yok, duygu yok. Sadece şiddet ve öldürme arzusu.

Kendime geldiğimde, kanlar içindeydim ve bir iç organ yığını üzerinde duruyordum. Bu, Charles'ı bulduğumda ona yapacağım şeyin hafif bir öncüsüydü. Bir inilti duydum ve gümüş zehirlenmesi nedeniyle insan bedenine geri dönmek zorunda kalan Jon'a koştum. Cıvataı çıkardım ve onun çıkardığı gırgır sesi korkunçtu, ama artık çok geçti. Yara beynine çok yakındı ve ne kadar süredir bir canavar olduğumu bilmiyordum. Nefes almayı bırakana kadar onu kucakladım, sonra eve koştum.

Ancak cehennemin evime çoktan ulaştığını gördüm. "Ben, gördüğün beş şeyi bana söyleyebilir misin?"

Ha?

Gözlerimi kırıştırdım ve oturma odamdaki kanepede, bir bebek gibi kalın battaniyelere sarılmış halde oturduğumu fark ettim. Giselle yanımdaki minder üzerinde diz çökmüştü. Komikti, o kısa bir kadın değildi, ama ben otururken o diz çökmüş olduğu için gözlerimiz nihayet aynı hizadaydı.

Beğendim.

"Ne?" diye sordum, sesim kurbağa dönüşmüş bir kurt gibi çıkmıştı.

"Şu anda bu odada gördüğün beş şeyi bana söyleyebilir misin?" dedi o nazik, yumuşak sesiyle.

Oh. Panik atak mı geçiriyordum? Daha önce hiç bayılmamıştım. Ne kadar zaman kaybetmişim?

"Televizyonu görüyorum. Veronica'nın araba sürmeyi sevdiği küçük kasaba halısını görüyorum. Bir şekilde hayatta tutmayı başardığım örümcek bitkisini görüyorum. Benny'nin uzaktan kumandayı yine kanepelerinin üzerinde bıraktığını görüyorum, Natalie bundan nefret ediyor. Görüyorum..."

Onu gördüm.

Güzel, nefes kesici, *harika* Giselle'i gördüm.

Hiçbir fikri yoktu, değil mi? Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, bana bakarken bir melek gibi görüldüğünün hiç farkında değildi. Ruhani ve ürkütücü, benim ölümlü gözlerimin göremeyeceği kadar göksel bir şey.

Yine de ona bakmaya devam ettim, her ayrıntısını ezberledim. Gözlerinin ortası, mücevher yeşili merkezini çevreleyen erimiş altın gibi parlıyordu. Gözlerinin iç kısmına siyah yerine mor göz kalemi sürmüştü. Yüksek elmacık kemikleri, keskin çene hattı, koyu kırmızı dudakları, kalın kaşları birbirine bağlıydı. Kaşlarını peruğuna uydurmak için göz farı kullanmıştı. Ne akıllıca.

O bir sanat eseriymi ve benim göreceğimi bilerek onu yaratmıştı. Bunu *benim* için yapmadığını biliyordum, ama yine de egom gururlanmıştı. Benim gibi, kanla kaplı birine nasıl bakabildiğini hiç anlamıyordum.

Ama bu sadece güzelliğinden ibaret değildi. Onunla ilgili *her* şeydi. Kelimeleri kullanma şekli, onları ustaca bir o yana bir bu yana çevirme şekli. Onun içinden yayılan, sanki kendi sihirli gücü gibi, etrafındaki dünyayı daha iyiye doğru değiştiren ve yumuşatan nezaketi. Zekası. Zarafet. Yaratıcılığı.

Benny ile konuşma şekli ve Veronica'ya gülümseme şekliydi.

Bana, belki, sadece *belki*, çocuklarım için hayatta kalmaya çalışarak yaşadığım yarı ölü varoluşumdan başka bir şey olabileceğini hissettirmesi idi.

"Ben?" diye mırıldandı, elleri yüzümün iki yanına geldi.

Onu strese soktuğum için kendimden nefret ediyordum, ama *lanet olsun*, dokunuşu cildimde saf bir coşku yaratıyordu.

Avuç içleri inanılmaz derecede serindi ve ipek gibi *yumuşaktı*, ama bir şekilde *daha da fazlasıydı*. Keşke onun kadar güzel konuşabilseydim, çünkü o zaman belki de bu hissi az da olsa ifade edebilirdim. Beni neredeyse acı verecek kadar şok eden, ama aynı zamanda inanılmaz derecede canlı hissettiren bir elektrik vardı. O anda, zihnim nadiren izin verdiği gibi.

"Veronica'nın film izlerken tutmayı sevdiği Peppa Pig peluşunu görüyorum," dedim beceriksizce.

Çünkü Giselle'e ne kadar çekici bulsam da, bana ne kadar *hisler* uyandırır da, bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Kısmen, sadece dört kez görüştüğüm birinden bu kadar etkilenmenin imkansız olduğunu düşündüğüm için, ama kısmen de, Natalie'nin dediği gibi, hazır olmadığım için.

Umarım bir gün öyle olurum.

"Harika. Şimdi, duyabildiğin dört şeyi bana söyleyebilir misin?"

Bu sürece aşınaydım ve o sorduğunda duyduğum şeyleri sıraladım. Panik atak geçirdiğimin farkında bile olmadığım için, normalde yaşadığım semptomların hepsini yaşamadım. Egzersizi bitirdiğimizde, bir tüy bile beni devirebilecek kadar zayıftım.

Neden ağzım bu kadar kurumuştur?

Giselle çok hafif bir kahkaha attı ve elimi okşadı, çünkü dudaklarımı çok yüksek sesle şapırdatmış olmalıyım. Onun en ufak bir dokunuşunun bile tüm vücudumu nasıl sarstığını gerçekten bilmiyordu.

"Şu anda kan şekerin düşüyor olmalı, ve sanırım bir şekil değiştiren için durum daha da kötüdür. Sana getirebileceğim tatlı bir şey var mı? Ya da elma suyu?"

Şimdi o bahsettiğine göre...

"Dondurucuda Moose Tracks dondurma var." Kahretsin, geri sayım sırasında sesim bu kadar bozulmuş muydu? Sanki birkaç saat boyunca metal konseri izleyip bağırışım gibi boğazım tamamen kurumuştur.

Biraz kalori aldığımda birkaç dakika içinde iyileşecekti.

"Moose Tracks mı? Zevk sahibi bir adamsın, anlıyorum."

Nasıl başardığımı bilmiyorum ama ona göz kırptım. "Bilmiyor musun?"

Bilmiyor musun? Ne zamandan beri ben *bu kadar* nazik oldum? Adrenalin yüzünden olmalı.

"Tamam, sen burada otur, hemen dönerim. Onu hazırlamak için gerekli malzemelerin var mı

"

"Malzemeler mi?" Biraz şüpheyile tekrarlardım. "Malzemeler içinde zaten var."

"Dünya acımasız ve hayat kısa. Bir adamın dondurulmuş tatlısını nasıl yediğine göre onu yargılamam."

Titrek bir gülümsemeyle yetindim, ama bu yeterli görünüyordu. Giselle mutfağa koştu ve onun mutfakta bir şeyler aradığını duyana kadar, onun yerine *benim* ona bir şeyler ikram etmem gerektiğini fark etmemiştim.

Kötü bir ev sahibiydim.

Oraya gidip özür dileyip, erkekçe davranarak ona dondurma koymak istedim, ama ayağa kalkmak için hareket ettiğim anda mutfaktan seslendi.

"Sakin buraya gelip kontrolü ele geçirmeye kalkışma!"

Bu çok tuhaftı. "Peki, hanımefendi!"

Yerimde kaldım. Ve bu çok hoştu. Her zamanki gibi kalp çarpıntısı, terleme ve hatta korku hissetmemiştim, ama bayılmışım. Kanepeye nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum.

Durumum kötüleşiyor muydu?

Yoksa, kendimi yeterince güvende hissetmediğim için bunca zamandır engellediğim şeyleri nihayet sindirmeye mi başlamışım?

Yeter artık Dr. Phil, diye kendimi azarladım. Duygularımla oldukça iyi iletişim halinde olduğumu düşünmek hoşuma gitse de, bu bir talk-show sahtekarı gibi konuşmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"İşte geldik," dedi Giselle geri dönerken, her iki elinde birer kase dondurma ve koltuk altında bir Ensures vardı.

"Bu da yeni stratejinin bir parçası mı?" diye sordum, onu işaret ederek.

"Evet. Günde üç tane yemem gerekiyor. Bu ikincisi."

Duvardaki saate baktım — duyduğuma göre giderek nadir görülen bir dekorasyon parçasıymış. "Saat yedi."

Normalde bu kadar geç sayılmazdı, ama Giselle bir öğretmendi. Ben öğretmen değildim, ama öğretmenlerin genellikle çok erken yatmak zorunda olduklarını biliyordum. Ya da kronik olarak uykudan mahrum kalıyorlardı.

Uykusuzken yirmi çocuğu idare etmeye çalışmayı hayal bile edemezdim. Değişkenler için durum farklıydı, çünkü iyileşme uykusuzluğu büyük ölçüde hafifletiyordu.

Ancak, bununla *birlikte*, uyumayı gerçekten çok seviyordum ve kırk dakikalık uykumu tam olarak alabildiğimde *çok* daha rahat hissediyordum. Ve bunun en son gerçekleştiği zaman... yaklaşık bir buçuk yıl önceydi.

Ne garip bir tesadüf.

Ama aslında hiç de komik değildi.

"Al bakalım," dedi Giselle, yatıştırıcı sesiyle neşeyle bana daha dolu kaseyi uzattı. Onunkinden yaklaşık iki kat daha fazla kaşık vardı. "Bir şekil değiştireni yiyebileceğimi düşünecek kadar kibirli değilim."

"Peki."

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordu ve aniden kokusu biraz daha tuzlu hale geldi. Bu tür şeyler kişiden kişiye biraz farklılık gösterir, ama burnumun algıladığını tahmin etmek gerekirse, bu endişe, hatta biraz da gerginlikti.

"Tabii ki oturabilirsin," dedim, sakın görünmeye çalışarak. Ne kadar kayıtsız olduğumu bilemiyordum, ama bu yeterliydi galiba, çünkü o tüyler ürpertici his kayboldu ve kokusu mutluluk ve hatta biraz heyecanla doldu.

"Dondurma için teşekkürler," dedi neşeyle yanıma otururken. Tam olarak sarılmak sayılmazdı, ama kesinlikle yan yana oturuyorduk. Ne, yine ergen miydim, yanımda güzel bir kadın olduğu için adrenalinim mi yükseliyordu?

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," dedim. "Bunu öneren ve benim için alan sensin."

Omuz silktili. "Kardeşim panik atak geçirdikten sonra her zaman şekerli ve doyurucu bir şeyler yemek isterdi, bu yüzden senin kurt gibi metabolizmanla durumun daha da kötü olabilir diye düşündüm."

"Kurt gibi metabolizma," diye gülerek tekrarladım. "Öyle de denebilir."

"Şekil değiştirme özelliğın nedeniyle daha yüksek kalori ihtiyacın var demek yerine, bunu söylemek daha kolay olur diye düşündüm."

"Bilemiyorum, HCDTYSN kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Şimdi gülme ve gözlerini devirme sırası ondaydı. "*Her neyse*, miden bu durumdan düzeldiğinde, yaptığın makarnadan bir tabak daha ısıtabiliriz diye düşündüm."

Nasıl bu kadar düşünceli olabilirdi? Birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyorduk, ama o şimdiden beni bu kadar anlayışla kolluyordu. Aslında

şımartılmayı ve bakılmayı hak eden kişi o değil miydi? Hayatının büyük bir kısmını çevresindeki insanlara yardım etmeye adanmış gibiydi. Ben de o insanlardan biri olmak istemiyordum. Onun da arkanıza yaslanıp şımartılmanın, sorumluluktan uzak, gerçek anlamda dinlenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istedim.

Muhtemelen oldukça hayalperest bir istekti, ama neyse. Beni ben yapan geçmiş, karıma hala duyduğum aşk ve Giselle'in bana gösterdiği yeni olasılıklar dünyasının cazibesi arasında sıkışıp kalmıştım. Sorun şu ki, hangi yolun doğru yol olduğunu bilmiyordum.

Millia'yı asla kaybetmek istemedim. Bütün gece tavuk çevirme makinesi gibi dönüp durduktan sonra saçlarının ne kadar dağınık olduğunu ya da ne zaman pişirme yapsa bir şekilde yanağına un lekesi bulaştırmayı başardığını asla unutmak istemedim. Bahçesinde, lezzetli bir yemeğe ya da konserveye dönüştüreceği yiyecekleri toplarken her zaman çok parlak görünürdü.

Uzun süre, bunun hayatımın geri kalanında bekar kalacağım ve aşk hikayemin çoktan sona erdiği anlamına geldiğini düşündüm. Bir daha şans hak *etmediğimi* düşündüm. Ama şimdi, bu durum değişmeye başlamıştı.

Benny yaşlanıyordu ve Natalie'ye sahip olmama rağmen, ona zarar veren birçok sorunum vardı. Ve hayatımın geri kalanında bu yaralarla yaşamaya razı olsam da, oğluma hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktım. O, hiçbir çocuğun yaşamaması gereken, şüphesiz hayatı boyunca komplikasyonlara yol açacak bir şeyi atlatmıştı. Bu yüzden, daha fazla terapi görmem ve kendimi iyileştirmem ona yardımcı olacaksa, bunu yapacaktım.

"Yemek yerken bir şey izlemek ister misin?" diye sordu Giselle, gülümseyerek.

Hayatımın tüm karmaşıklıklarını ve sorumluluklarını unutmak için ne kadar istekli olsam da, olanları dinlemeye hazırdım.

"Aslında, saldırganımız hakkında konuşmak istiyorum. Seni tehdit etti mi?

Bir tür ültimatom verdi mi?"

Gözleri büyüdü ve zorlukla yutkundu, ama çabucak toparlandı. "Uh, önce dondurmanı bitirmek istemediğinden emin misin

bitirmek istemediğinden emin misin?"

Moose Tracks ve kötülük pek sık rastlanan bir kombinasyon değildi, ama daha fazla bekleyemezdim. Aklım bana gerçekten korkunç bir şeyin olmuş olması gerektiğini söylüyordu, ama Giselle'in davranışları bana tam tersini söylüyordu ve beynim çılgına dönmeye başlamıştı.

"Hayır, sorun değil. Sen anlat, ben de bunu kutlama için mi yoksa duygularımı bastırmak için mi yiyeceğime karar veririm."

"Eh, bu da bir strateji." Giselle kıpır kıpır hareket ederek bacaklarını çaprazladı. Onun gerginliği *beni* daha da gerginleştiriyordu. Tüm durum çok karışık görünüyordu.

"Adamın adı Melton ve Charles'ın ağabeyi." "Ama..."

"Bırak da bitireyim," dedi nazikçe. İçimdeki kurt huzursuzca dolanıyor olsa da, onunla aynı anda konuşursam onu dinleyemezdim. "On altı yaşında, şiddet uygulayan ailesinden kaçmak için evden kaçtığını söyledi. Daha önce bundan bahsetmemiştin, ama sanırım bunu doğrulayabilirsin, değil mi?"

Eski anılar geri gelince kaşlarımı çattım. Charles sürüye geldiğinde zayıftı, giysileri yıpranmıştı ve kolları yanık izlerine benzeyen küçük, dairesel yara izleriyle kaplıydı. O zamanlar bunların ne olduğunu bilmiyordum, ama yaşlandıkça beta'nın yaşadıklarının ne kadar inanılmaz olduğunu anladım.

Biri bardak düşürdüğünde hep irkilir, birinin nefesinde alkol kokusu aldığında saklanırdı. Aslında başka bir hayattı, ama yine de... tüm bunları nasıl unutabilirdim?

"Bize açıkça söylenmemişti, ama evet, o, annesi ve kuzenlerinden biri buraya geldiklerinde, onun ev hayatının pek iyi olmadığını anlamıştım."

"Kuzenleri mi? Melton bundan bahsetmemişti!"

"Muhtemelen bilmiyordu. Charles'tan oldukça büyüktü, on dört yaşlarında falandı ve üniversite için yurtdışında eğitim programına katıldığında İrlandalı bir kurt adamla aşık oldu. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada."

"Onunla iletişim halinde değil misin?" Giselle şok olmuş gibiydi ama nedenini gerçekten anlayamadım.

"Kuzeninini yaptıklarını ona anlattıktan sonra, benimle bir daha hiç konuşmadı."

"Ah." Onun kokusunda daha fazla utanç hissettim, ama o hemen konuyu değiştirdi. "Şey, Melton geri dönüp kardeşini kurtaracağına söz vermişti. Ama sonunda bunu yapabildiğinde, Charles çoktan senin sürüne katılmıştı. Ona ne kadar iyi bakıldığını gördü, daha iyisini yapamayacağını ve terk ettiği ailesiyle yeniden bir araya gelmeyi hak etmediğini düşündü, bu yüzden ayrıldı."

Son cümlesini söylerken bana o kadar anlamlı bir şekilde baktı ki, acaba düşüncelerimi okuyor mu diye merak etmeden edemedim. Ya da beni o kadar iyi tanıyor mu diye. Çünkü o sözler, birkaç dakika önce benim hissettiğim duyguyu yansıtıyordu.

Ya da belki de o sadece bu kadar esrarengiz biriydi.

"Böylece ayrıldı ve kardeşi ile annesinin güvende olduğunu düşünerek hayatını sürdürdü. Ama sonunda olanların haberi ona ulaştı ve bu da onu senden intikam almaya yöneltti. Tüm bunların zaman çizelgesini tam olarak bilmiyorum, bir süre üzerinde düşündü mü yoksa seni bulmakta zorlandı mı, ama evet, tüm bunların nedeni temelde budur."

"Muhtemelen bizi bulmakta zorlandı, çünkü ben sürümüzün topraklarını sattım ve şimdi insan topraklarında yaşıyorum."

"İnsan bölgesi mi?" diye şüpheyile tekrarladı ve ben başımı salladım. "Nedense, bunun bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Sanırım mantıklı." Başını yana eğdi. "Neden insan bölgesinde yaşıyorsun?"

Bu tam olarak kolay bir cevap değildi, ama aynı zamanda da öyleydi. "Sanırım kaçmak için. Değişkenlerden, geçmişten. Tam olarak söyleyemem. Sadece ihtiyacım vardı..." Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, kelimeler aklıma gelmedi. Sanki konuşma alışkanlığımı kaybetmişim gibiydi.

"Boşluğa mı?" diye fısıldadı.

Ben bile tam olarak ne düşündüğümü bilmezken, o nasıl biliyordu?

"Evet. Boşluk." Derin bir nefes aldım, ama bu yetmediğinde, bir kaşık dolusu dondurma yedim.

Dilimin ve damağımın üzerinde hissettiğim keskin soğukluk, şeker kristallerinin sivri uçları, dondurmanın kremsiliği

ve fıstık ezmesinin tuzluluğu, kendime gelmeme yardımcı oldu.

Giselle tüm bunları düşünmüş müydü yoksa sadece en yüksek şeker ve kaloriye sahip şeyi mi seçmişti? Giselle zaten o kadar anlayışlı olduğunu kanıtlamıştı ki, bu kadar sinsi bir şekilde düşünceli davranması tamamen olasıydı.

Tanrım, o ay ve daha fazlasını hak ediyordu. Üstüne birkaç yıldız da ekleyin.

"Bana kavga mı teklif etti? Kardeşinin intikamını almak için son bir şans mı?" Giselle ruhuma merhem olsa da, içimi acı bir his kapladı. Charles'ı sevmiştim ve tüm bunlar benim birçok yaramı daha da derinleştiriyordu. Ölmüş olmasına rağmen nasıl bana zarar vermeye devam edebiliyordu?

"Hayır. Öyle bir şey yok. Özür diledi ve bir daha onun için endişelenmene gerek olmadığını söyledi."

Ne?

"Sadece yolunu biraz kaybetmişti."

Biraz kaybolmuş...

Kendimi anlayışlı bir insan olarak görmezdim, ama hayat onunla benim aramdaki paralellikleri neon kalemlerle çiziyor, sonra da o çizgilerle kafama vuruyordu.

Melton gözünü kaybedebilirdi ya da kalıcı hasar görebilirdi, olanlara o kadar takılmıştı ki, bunun dışında hiçbir şey göremiyordu ve bu yüzden *ölebilirdi*. Bunun onun her şeyi, *varlık nedeni* olmasına izin vermişti.

Tencere, çaydanlık, diye düşündüm kendi kendime.

Düşünmem gereken çok şey vardı. Örneğin, Benny'nin doktoruna gidip, bir şekil değiştiren terapist tanıyıp tanımadığını sormak gibi. Muhtemelen bir insan terapisti gidebilirdim, ama kendimi bu kadar gizlemek zorunda kalırsam, bu pek verimli olmazdı. En azından, intikamımı aldıktan hemen sonra gittiğim birkaç seans sırasında yaşadığım deneyim böyleydi.

"Anlıyorum."

Buna ne cevap vereceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden dondurmayı yemeye odaklandım. Bir ısırık, sonra bir ısırık daha. Anı yaşa ve selin beni ele geçirmesine izin verme.

Sessizlik çöktü ve ortamın garipleşmeye başladığını hissettim, ama konuşmaya cesaret edemedim.

Giselle'in benden daha az yediği için dondurmasını önce bitireceğini düşünmüştüm, ama bunun gerginlikten mi, hikayeyi anlatmak zorunda kalmasından mı, yoksa sadece yavaş yiyen biri olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum, ama o hala dondurmasını yemeye devam ederken ben kâsemdeki dondurmayı bitirmiştım.

Ne yapacağımı bilemeden bekledim, ama o hemen fark etti. Kaşığıyla son bir kez yaladı, bu hareket beynimin bir kısmını uygunsuz bir şekilde büyüledi, sonra kasesini sehpayaya koydu.

"Peki, sanırım artık gitmeliyim. Kişisel zamanınızdan çalmak istemedim, ama eminim neden bunu yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşündüğümü anlayabiliyorsunuzdur."

"Evet, tabii ki," dedim aptal gibi, ona tamamen katılıyordum. Akıllı telefonlar, internet ve isteğe bağlı müzik gibi insan teknolojisine alışmış olsam da, onun yüzünü görmeden, kokusunu almadan, o anda benimle birlikte olmadan böyle önemli bir konuşma yapmak inanılmaz derecede rahatsız edici ve doğal olmayan bir şey olurdu.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Ellerini bacaklarına vurdu ve kalkmaya başladı. "Yeterince zamanını aldım. Kasemi mutfığa götürüp, çıkmadan önce makarnanı ısıtacağım."

Zihnim bilinçli bir karar vermedi, ama aniden elim onun bileğini kavradı. Sıkı bir kavrama değildi, aslında el sıkışmaktan çok daha nazikti. Tutmaktan çok, hafif bir dokunuş gibiydi. Yine de Giselle olduğu yerde donakaldı.

"Kal," diye boğuk bir sesle söyledim ve bunun bir alfanın çıkardığı ses olup olmadığını merak ettim. "Lütfen?"

Yüzünde çok fazla duygu gördüm, kokusunda çok fazla karışım hissettim, ama konuşmaya cesaret edemedim. Ondan daha fazla zaman talep etme hakkım yoktu, ama yine de bunu yapıyordum. Çünkü nedense, onun gitme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Kafam zaten çok karışıkken, ondan kalmasını istemeye kesinlikle hakkım yoktu. Bir yol seçmem gerekiyordu. Sonsuza kadar bu belirsizlik içinde kalamazdım. Ama keskin, çarpıcı özelliklerle dolu yüzündeki o büyük, ela gözlerine baktığımda, kendimi tutamadım.

Bu adımı atmaya hazır değildim, ama nedense onun yanında bunu düşünmek daha az korkutucu geliyordu.

Muhtemelen hayır diyecekti. Ve buna hakkı da vardı. Onun hayatına tehlike getirmiştım. Hastaneden taburcu olduktan kısa bir süre sonra neredeyse tıbbi bir kriz geçirmesinin sebebi bendim. Aslında, en akıllıca şey kapıdan çıkıp bir daha geri dönmemesi olurdu.

"Tamam," dedi ve oturup kasesini tekrar eline aldı. "Bir şey izlemek ister misin?"

ON YEDİ GISELLE

Hızlı Yaşam

Biri bana Cuma gecemin nasıl geçeceğini sorsaydı, normal ders planlarıma geri döneceğimi ve benim yerime bakan yedek öğretmen için bir tavsiye mektubu yazacağımı söyledim. Değerlendirmeler ve tatil öncesinde bu kadar kısa sürede, hele ki beş tam gün boyunca gelmek kolay değildi, ama onlar gerçekten harika bir iş çıkardılar.

Elbette, öğrenci olduğum zamana göre biraz daha kolaydı, çünkü haftalık ödevlerim çevrimiçi olarak hazırlanmıştı ve bunları sistemden kendim kontrol edip evde dinlendiğim hafta boyunca not verebiliyordum. Bunlar olmasaydı deliye dönerdim. Ama yine de, tüm bu avantajlara rağmen, yedek öğretmenin işi kolay değildi. Belki onlara bir çiçek sepeti almalıyım? Müdür, ben yokken bana yedek öğretmen hakkında bilgi vermek için bir e-posta göndermişti, ama elimdeki tek bilgi onların adıydı. Max Smith. Cinsiyet, tercihler veya hatta alerjiler hakkında hiçbir bilgi yoktu.

Çocuklara sorabilir miyim? Ya da okul hemşiresine? Durun! Mademoiselle Delgato bilir. O her şeyi bilirdi.

Belki de şekil değiştirenler hariç.

...yoksa?

Kıkırdadım ve başımı salladım. Ben ve Ben'in izlediğimiz programa konsantre olmam gerekiyordu. Neyse ki, her bölümde kuralları değişen bir komedi oyun programıydı, bu yüzden gülmem uygunsuz değildi.

Zihnimin bu kadar kolay dağılabilmesine şaşırdım, çünkü durumun farkındaydım.

Ben'i aradığım da, ya tarafsız bir yerde buluşmak isteyeceğini ya da çocukları uyurken bana gelmemi isteyeceğini düşünmüştüm. Ama hayır, beni akşam yemeğine davet etti. *Ailesiyle birlikte.*

Onun çocuklarıyla vakit geçirmekten hak ettiğimden daha fazla keyif aldığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Normalde, bütün gün çocuklarla vakit geçirdikten sonra rahatlamaya ihtiyacım olurdu, ama Veronica çok sevimliydi ve Benny? O her zaman bir mücevher gibiydi ve kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtarmıştı, ama kendi evindeyken onda çok özgür bir yan vardı. Okulda kişiliğini gizlediğini fark etmemiştim, ama sır saklamak zorunda olmadığı doğal ortamında onu görmek, öğrenciler hakkında hala bilmediğim çok şey olduğunu gösterdi.

Altı yaşındaki bir çocuğun bana bu kadar önemli bir şeyi öğretmiş olması ne kadar ilginç.

"Az önce konuştuğumuz tabağı getireceğim. Dondurmanı biraz sertleşmesi için buzdolabına geri koymamı ister misin?" Ben, yirmi dakika önceki halinden çok farklı olan, yüzünde şımarık bir gülümsemeyle bana bakarak dedi.

Panik atak ve randevumuzdaki birkaç başka aksilikten sonra, Melton hakkında konuşmanın başka bir panik atak tetikleyebileceğini biliyordum. Ama onun böyle kilitleneceğini beklemiyordum. Bir an oradaydı, bir an sonra yok olmuştu.

Neyse ki yürüyebiliyordu. Kolunu koluma takıp onu kanepeye götürdüm. Oturduktan sonra bulabildiğim tüm yumuşak şeyleri üzerine örttüm.

Aşırı ısınmasından biraz endişelenmiştim, ama hala battaniyelere sarılmış olduğu için, ona rahat bir yuva yaptığımı biliyordum.

Güzel. Böylesine nazik ve çekici bir adamın neden kendinden nefret ettiğini anlamakta zorlanıyordum. Onun benim asla anlayamayacağım kadar yıkıcı bir şey yaşadığını biliyordum, ama bunun onun suçu olmadığını biliyordu... değil mi?

Hepsi Charles'ın hatasıydı. Zavallı, korkunç, yaralı, sinsi Charles. Kalbimin küçük bir parçası ona acıyordu, çünkü istismara uğramış çocukların çoğu zaman bu döngüyü sürdürdüğünü biliyordum, ama çoğunlukla

yanlış yolu seçtiği için ondan nefret ediyordum. Bir seçeneği vardı. Yanlış olanı seçmişti.

Ve bunun için hayatını kaybetmişti.

Bu yeterli gelmiyordu. Ben şiddet yanlısı bir insan değildim ve onun sonu Ben'in elinde nazik bir olay olmamıştı, ama yine de çok fazla acı vardı, sanki Charles kolayca kurtulmuş gibi geliyordu.

"Giselle?"

Tanrım, Ben gibi konuşmanın ortasında dalıp gidiyordum. Sanırım ben de biraz kafamdaydım.

"Hayır, hayır, sorun değil," dedim, biraz utangaç bir şekilde. "Dondurmanın sert olmadığı, ama aynı zamanda sıvı da olmadığı bu kıvamı seviyorum. Sadece biraz yumuşak."

Kardeşlerim hala bu konuda benimle dalga geçiyorlardı. Nox kadar dokuya duyarlı olmasam da, ağzıma koyduğum şeylerle ilgili bazı tuhafılıklarım vardı ve dondurma da onlardan biriydi.

Bir diğeri ise, fıstık ezmesi ve bal sandvilerini bal kristalleşmeye başlayanaya kadar dondurucuya koymaktı. Tabii ki sadece *kremalı* fıstık ezmesi.

Ben vahşi biri değildim.

"Biliyor musun, Natalie de aynı şekilde."

Küçük bir kıskançlık duygusu içimi kapladı ve ben onu çok, çok, çok derine ittim. Natalie, Ben'in destek sisteminin bir parçasıydı ve benim böyle hissetmem için hiçbir neden yoktu. Aptalca ve romantik anlar yaşayabilirdim, ama bazı konularda mecazi olarak ayağımı yere sağlam basmam gerekiyordu ve bu da onlardan biriydi.

"Başka bir şey ister misin?"

Kafamı salladım ve beni tiksindiren tatlardan biri olmayan Ensure'umu büyük bir yudum alarak aptalca bir şey söylemekten kendimi alıkoydum. Melton olayından sonra eve döndüğümde, Simon beni vanilya, ilek veya çikolata tadı olmayan birkaç kutu farklı tatlarla şaşırttı.

O gerçekten çok tatlı biriydi.

"Hemen dönerim."

"Tamam," diye cevap verdim, yutkunarak. Tanrım, Ben Poynter'da beni üniversitedeki genç bir kız gibi hissettiren şey neydi?

, hayallerle ve enerjiyle dolu, dizleri daha az ağrıyan bir genç kız gibi hissettiriyordu?

O sözünü yerine getirirken ben de dinledim, hala Ben ile televizyon izleyip dondurma yediğime şaşıırıyordum. Dışarıdan bakan biri, bizim bir çift olduğumuzu ve evde keyifli bir akşam geçirdiğimizi düşünürdü.

Ama biz öyle değildik.

Onu engelleyen birçok şey olduğunu anlayabiliyordum. Kendi Hallmark filmimde olmak ne kadar hoşuma gitse de, Ben sadece derinden yaralanmış bir adam değildi, o bir *kurttu*.

Ama o çok yakışıklıydı. O nazik gözleri, inanılmaz kalın kirpikleri, keskin çenesi, geniş omuzları ve kaslı göğsü. Oğlu hakkında konuştuğunda gözleri parlıyordu ve Benny ile gurur duyduğunda her zaman yüzü ışı ışı oluyordu.

Evet, belki ona aşık olmuştum. Bu çok mu yanlıştı? Bir şey olmasını beklemiyordum. Sadece hoş bir duyguydu. Uzun zamandır unutmuş olduğum normalliğe dönüş gibi.

"Tatlıyı yıkamak istersen diye sana bir şişe su getirdim," dedi Ben, beni biraz ürküttü. Adamım, bu kadar iri olmasına rağmen, gerçekten sessizce hareket edebiliyordu. "Oh, pardon. Seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil," dedim, gergin bir şekilde gülerek. Kahretsin, neden onun yanında normal, kendinden emin halimle olamıyordum? Ah, tabii, çünkü o yaraları dışında pek çok yönden mükemmeldi, ama ben... ben öyle *değildim*.

O en iyisini hak ediyordu. Eğitimli, nazik, formda, kıvrımlı vücutlu ve uzun, dalgalı saçlı bir kadın. Onunla birlikte ormana koşup, çocukları hayvan şekline dönüştüklerinde ona yardım edebilecek bir kadın.

Ben olmayan biri.

"Hey, ne oldu?" Ben otururken sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Neden soruyorsun?"

Burnunun kenarına dokundu. "Biraz müdahaleci olduysam özür dilerim, ama bazen kokunda farklı anlamlara gelen keskinlikler hissedebiliyorum ya da kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum. Bunu kasıtlı yapmıyorum, ama bu şekil değıştirenlerin iletişim kurma şekli."

Ah.

Tabii ki.

Bir kez daha, kendimi şiddetle kızarıırken buldum. Muhtemelen bunu kendim anlamalıydım, ama *kokumdan* duygularımı takip edebileceği düşüncesi beni biraz utangaç hissettirdi.

Ve işte bu yüzden, onu ayaklarından kaldıracak sevimli bir kadın şekil değiştiren hak ediyordu. Kafası pek çalışmayan, yarı engelli bir ilkokul öğretmeni değil.

"İyi misin?" diye sordu.

Tanrım, keşke her zaman bu kadar rahat olabilsem.

"Evet, sadece söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. Parfümüm çok fazla değil, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra sözünü yuttu ve başını salladı.

"Hayır, sorun yok. Giydiğin her şey... sorun yok."

Ah, her kadının duymak istediği şey. *İyi*. Tabii, bu benim... bir... olarak duyulmam gereken türden bir şeydi.

Neyim ben?

Arkadaş mıyız? En azından öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu, ama aslında bu, birbirimizin yanında olduğumuz dördüncü seferdi ve bu gece Melton'ın hikayesini anlatmakla geçmişti. Ondan önceki sefer, Melton beni kaçırmış ve Ben'in arabasını çalmıştı. Bir bağ kurmak için pek normal koşullar sayılmazdı.

Ama bir bağ hissediyordum. Bunu hayal ediyor olamazdım, değil mi?

?

"Tamam, sevindim," dedim.

Gururumun biraz incindiğini hissedebiliyor muydu?

Of, kafam çok karışmıştı. Eğleniyorduk, neden bunu mahvedeyim ki? Kaygı, korku ve dehşet yüzünden çok fazla güzel anı kaybettim. Artık bunu yapmamaya kararlıyım.

Çünkü Ben ve onun güzel ailesini tanıyarak öğrendiğim bir şey varsa, o da annemi kaybetmek hiç de kolay olmamasına rağmen, her zaman çok *daha* kötü durumlar olabileceğiydi. Elbette bu bir acı çekme yarışması değildi, ama kesinlikle bakış açımı değiştirmeme yardımcı oldu.

"Bir sonraki bölüme geçmek ister misin?" diye sordum.

"Tabii, beğeniyorsan?"

Hevesle başımı salladım. "Tabii ki! Bu yayın hizmetinden hiç haberim olmadığına inanamıyorum. Gerçekten çok sağlıklı görünüyor."

"Öyle. Biliyorsun, uygulamaları ve günlük ücretli çalışanlarına yaptıkları ödemeler o kadar adil ki, SAG-AFTRA yazarlar grevi sırasında devam etmelerine izin verdi, ama dayanışma içinde olmayı tercih ettiler."

Sessizce ılık çaldım. "Kesinlikle abone olacağım." Ve bunu içtenlikle söylüyordum. Bir eğitimci olarak, hakları için greve giden herkese derin bir hayranlık duyuyordum. Biz öğretmenler, son on yılda pek çok grev yaptık. Ve ekonominin gidişatına bakılırsa, muhtemelen daha fazlası da olacak.

"Bunları seninle paylaşabildiğim için mutluyum. Bazı programları, sınavları notlandırırken falan harika bir arka plan müziği olacak."

Tanrım, gerçekten çok düşünceliydi.

"Haklısın."

Bir süreliğine konu kapandı ve ben dondurmamı bitirip diziye dalabildim, ama dikkatim dağıldığında biraz üşüdüğümü fark ettim.

Gece geç saatlerde sık sık üşürdüm, ama evde olmadığım için kalın kazaklarımı giyemezdim. Ve tüm battaniyeleri Ben'in üzerine örterdim.

"İyi misin?" diye sordu Ben, bölümü duraklatarak. Ya ben sandığımdan çok daha belirgin davranıyordum ya da o özellikle dikkatliydi. Belki de ikisi de?

"İyiyim," diye yalan söyledim, ki Ben az önce kalp atışlarımdaki ve kokumdaki değişiklikleri okuyabildiğini söylediği için bu aptalca bir yalandı.

Kaşları biraz çatıldı. "Yalan söylediğini bilmiyormuş gibi davranmamı ister misin?"

Ah, tahminim doğru çıkmış gibi görünüyordu. Ben'in bana bu kadar güvendiği fikri hoşuma gitti, bu yüzden gerçeği söylemem gerekiyordu. Ayrıca, neden üşüdüğümü saklıyordum ki? Bu kişisel bir eksiklik değildi.

Bazen kendimi katlayıp çok küçük hale getirirdim. Bunun nedeni çevremdeki insanların beni küçümsemesi değil, muhtaç görünmekten korkmamdı. Zaten çok fazla yardıma ve ekstra bakıma ihtiyacım vardı, insanların benim buna layık olmadığımı düşünmelerini istemiyordum.

Ugh.

Kronik hastalığı olan veya engelli birçok insanın ne demek istediğimi tam olarak anlayacağını biliyordum. Destek sistemlerimiz ne kadar sevgi dolu ve harika olursa olsun, bazen kendimi bir *yük* gibi hissetmemek zor oluyordu.

Sanırım bu yüzden kafamdaki o kötü ses, iyi olduğumu söylememde ısrar ediyordu. Her şeyin yolunda olduğunu. Ben'in benim gibi bir yükü kaldırarak kadar çok işi vardı.

Ama o ses aptalcaydı, bu yüzden onu görmezden geldim. "Aslında biraz üşüyorum."

Ben'in gözleri çok sevimli bir şekilde biraz büyüdü. "Kahretsin! Doğru, şekil değiştirenler genellikle çok sıcak olurlar, bu yüzden çocuklar burada olmadığı için güneş battıktan sonra ısıtıcıyı açmayı unuttum. Bekle, hemen açayım."

"Senin..." Kendimi durdurdum, sonra başımı salladım. "Teşekkürler, çok nazıksın."

"Sorun değil. Modern çağın harikaları, bunun için kalkmama bile gerek yok." Hafifçe hareket etti ve cebinden telefonunu çıkardı, biraz kaydırıldı. "Gerçekten her şey için bir uygulama var."

Bir saniye sonra, klima çalışmaya başladı ve içimi rahatlık kapladı. Gerçekten bir şey hissetmem için belki on dakika kadar geçmesi gerektiğini biliyordum, ama bunu bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"İşte oldu," dedi Ben, telefonunu boş kasemin ve neredeyse boş Ensure'unun yanındaki sehpa koyarak. "Ama bu arada..." Kolunu kaldırarak battaniyeyi bir davet gibi açtı. "İstersen paylaşabiliriz."

Ona baktım. Battaniyeye baktım. Çok basit bir hareketti, ama inanılmaz derecede önemli görünüyordu.

Hiç rahat değildim ve elbette gelişmiş duyuları olan şekil değiştiren bunu anında fark etti. Kolunu indirdi. "Üzgünüm. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Hayır!" dedim hemen, sesim çok yüksek çıkmıştı ve kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. "Hayır, rahatsız değilim. Sadece biraz şaşırdım. Emin *misin*?"

Gerçekten aynı battaniyenin altında yan yana oturmayı kabul etmekten mi bahsediyorduk? Öyle görünüyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu

Yanlış bir şey yoktu. Birinin kişisel alanına girmeden önce emin olmak her zaman iyidir.

"Öyle olmasaydı teklif etmezdim."

Ona inandım. Ben'e panik atakları veya panik benzeri durumlarda birçok kez yardım etmiş olsam da, bu onu çocuk muamelesi yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Eğer sorun olmadığını söylüyorsa, sorun yoktu. "O zaman ekstra sıcaklık benim için sorun olmaz," dedim ve Ben'in bana o kadar tatlı gülümsemesi, o anda ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime karar vermemi sağladı.

ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime karar verdim. *Asla.*

"Tamam o zaman," dedi ve battaniyeyi tekrar açtı. "Hadi

içe

ri Ben de öyle yaptım.

gir. İleri doğru sürünerek Ben'in yanına yerleştim ve bacaklarımı yana
" doğru kıvırdım

bacaklarımı yana doğru kıvırdım. Üzerime battaniyeyi atmasını bekliyordum, ama onun yerine kolunun hafif baskısını hissettim. Tam olarak havada asılı değildi, ama kolunun tüm ağırlığı da değildi. Sanki bana bir şey olup olmadığını kontrol etmek için, sözsüz bir istek gibiydi.

Bir an için, tekrar bir genç oldum, kalbim, hoşlandığım çocukla aramızda olacak küçük bir fiziksel temas düşüncesiyle kelebekler doluydu. Tereddütle, Ben'e sessizce isteğimi ilettim, yavaşça, *inanılmaz derecede* yavaşça, başımı omzuna yaslamak için yanına eğildim.

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor mu?

Nefes almama ve onun akıllı televizyonunda oynayan diziye odaklanmaya çalıştım, kalp atışlarımı yavaşlatmak için elimden geleni yaptım. Bunun nedeni sadece Ben'in kalp atışlarımı duyabileceği için değil, bu kadar güzel bir şey yüzünden kendimi hasta etmemem gerektiği içindi.

Çünkü bu *çok güzeldi.*

Ben'in omuzu, tişörtünün yumuşak kumaşı ve kaslarıyla kaplıydı, şakaklarım için dinlenmek için harika bir yerdi. Ve tanrım! Ondan yayılan ısı, hoş olmanın ötesindeydi. Çok güçlü değildi, ama kemiklerime kadar işliyordu. Sanki elimde sıcak çikolata tutuyor ve uykuya daldığımda kazara yanma tehlikesi olmadan ateşin yanında dinleniyormuşum gibiydi. Parmak uçlarım bile sıcaktı, bu soğuk mevsimlerde hiç olmazdı.

"İyi misin?" Ben, sesini o kadar alçaltmıştı ki, zar zor anlayabileceğim kadar çıkıyordu. Ama sesinin gürültüsü, temas ettiğimiz yerden titreşerek, vücudumda bir dalga gibi yayıldı ve onun beni ne kadar etkilediğini kanıtlamaya kararlıydı.

Ve bu etki çok büyüktü.

"Sanırım bir şey kokluyor ya da duyuyorsun," dedim olabildiğince sakın bir sesle, ama kulağıma biraz nefes nefese gelmişti.

"Evet. Kalp atışların oldukça hızlandı ve, şey..." "Ve?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey."

Bunun önemsiz bir şey olmadığını, daha çok kokuyla ilgili bir şey olduğunu hissettim. Artık onun benim endişeli, gergin ya da başka bir şey olduğumda kokuyu alabildiğini bildiğim için, heyecanlandığımda da kokuyu alabileceğinden emindim. Külotum sırılsıklam değildi, ama aynı zamanda nötr bir durumda da değildim.

O yüzden, bundan sonra Ben'e karşı her zaman dürüst olmaya karar verdiğim için, bu işe de tüm kalbimle atılabileceğimi düşündüm. "Uzun zamandır akrabam olmayan birine fiziksel olarak bu kadar yakın olmamıştım."

Ben'in kelimelerini seçmeye çalıştığını öğrendiğim klasik duraklamalardan biri oldu.

"Ben de."

"Sorun yok mu?" diye mırıldandım. Bazen, ilk randevumuz gibi, bir şeye iyi ve mutlu bir şekilde başlar, sonra endişesi devreye girerdi. Ve evet, bunu çok iyi anlıyordum.

"Evet. Sorun yok."

"Sevindim."

"Ben de."

Belki ikimiz de ne yaptığımızı ya da birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyorduk, ama o an için her şey yolundaydı.

Ve bazen bu yeterliydi.

Bölüm bitti ve biz sessizce bir başkasına başladık. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu heyecanın geçeceğini düşünmüştüm, ama aksine, onun varlığını her zamankinden daha fazla hissediyordum. Sanki birdenbire duyularım keskinleşmiş, kalp atışlarını duyabiliyor, burnum tamamen onun kokusuyla dolmuş gibiydi.

Kolonya sürmüştü, ama kokusu çok güçlü değildi. Aslında, kokunun çoğu onun doğal misk kokusu gibiydi, çok erkeksi bir koku, ama vücut kokusu değildi. Doğal haldeki vücutları gerçekten severdim, ama kesinlikle koltuk altı fetişim yoktu.

Kink'i keşfetmek için pek fazla fırsatım olmamıştı. Annemin ölümü ve kendi hastalığımın başlamasıyla, cinsel uyanışım ancak üniversitede gerçekleşmişti ve o zamandan beri sadece bir ciddi ilişkim olmuştu ve iki erkekle geçici olarak çıkmıştım. Öğretmenlik kariyerimi kurarken, işlerin akışına girerken ve aynı zamanda kilo almaya çalışırken romantizm için pek fazla zamanım yoktu.

Pazar gününden itibaren sekiz farklı şekilde bağlanmak ya da bir pastanın üzerine oturmak istediğimi mi düşünüyordum? Hayır. Ama Ben'in büyük elinin boğazımda olması fikri çekiciydi ve onun benden çok daha *büyük* olması beni gerçekten iyi bir şekilde terletiyordu. Onun ağırlığı üzerimdeyken nasıl hissederdim? Beni, altımızda çöken yumuşak bir yatağa bastırırken?

Eh, şimdi külotum sırlıslıkla olmuştu.

Bölüm sona erene ve bir sonraki bölüme geçmek isteyip istemediğimizi soran bir mesajla kalana kadar, o lezzetli belirsizlik içinde kaldım. Her şeyin hoş bir şekilde aşırı uyarılması nedeniyle o kadar sersemlemiştim ki, düşüncelerim şurup ve bal ile doluydu, hareket etmek için çok fazla hoş bir şekilde yapışkandı. Birkaç dakika sonra, durgun bir ekrana baktığımızı fark ettim ve tembelce gözlerimi kırptım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, başımı kaldırıp Ben'in yüzüne baktım.

Beni okunması imkansız bir ifadeyle bakıyordu. İfadesiz ya da duygusuz değildi, ama o kadar *çok* duygu vardı ki, bir duyguyu diğerinden ayırt etmek imkansızdı. Duygular yüzünde birbirini kovalıyordu, bazen bakışlarında, kaşlarında ya da dudaklarının köşesinde çarpışıyordu. Bu, kendimi içine düşmeme izin verdiğim tatlı rahatlık kozasından beni uyandıracak kadar vahşi bir duygu gösterisiydi.

"Sanırım ben bir aptalım." Ne?

Onun cümlesinin anılığı beni biraz şaşırttı ve üzerime çöken rahatlamamanın kalan izlerini gözlerimi kırpıştırarak silmeye çalıştım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Ne?

Yanlış duymuş olmalıyım. Elbette, aramızda bir kimya olduğu inkar edilemezdi, ama onun daha ileri gitmesini engelleyen bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Bunun nedeninin benim insan ve hasta olmam, onun ise kendi sorunları olan bir şekil değiştiren olması olduğunu düşünmüştüm, ama ya hiç de öyle değilse? Her şey hakkında yanılmış mıydım?

En büyük soru, onun beni öpmesini istiyor muydum?

Kimi kandırıyordum ki? Bu kesin bir evetti. Üstelik ünlem işaretli bir evetti. Birkaç yıldır kimseyle öpüşmemiş olsam da, bu fikir karşısında tüm vücudum çok net ve coşkulu bir "evet, evet, evet, Tanrım, evet" diye haykırdı.

Beynimin cevap verecek kadar iyi çalıştığını bilmiyordum, ama bir şekilde, ağızımdan tutarlı kelimeler çıktı. "Beni öpmek istemen seni neden aptal yapar?"

"Çünkü... bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

Daha gençken ve şimdiki halimden çok daha az empatikken, neden beni öpmesi gerektiğini ve hemen öpmesi gerektiğini açıklayan yirmi dört slaytlık bir PowerPoint sunumu hazırlardım. Ama bedenim onunla birleşmek istese de, zorlama - titizlikle hazırlanmış bir sunum yoluyla olsa bile - gerçek bir rıza olmadığını biliyordum.

Başımı omzundan çekip ona döndüm ve elini tuttum.

"Buna senin adına cevap veremem. Beni öpmek istemen sorun değil, ama bunu yapman gerekmez. Ama eğer bunu yapmak istiyorsan, nasıl tepki verirsen ver, benimle güvende olduğunu bilmeni isterim, ayrıca ben de seni öpmek istiyorum."

"Ya hoşuna gitmezse?" "O

zaman dururuz."

"Ya hoşuma gitmezse?" "O

zaman dururuz."

"Ya öpüşmede berbat olursam?"

Hafif bir kahkaha kaçtı. "Sanmıyorum, ama öyle olursa, ikimiz de muhtemelen durmak isteyeceğiz."

Ben hala kıpırdamıyordum ve ben onun düşüncelere dalmış olduğunu hissettim. Onu aceleye getirmek ya da kararını etkilemek gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden uzanıp uzaktan kumandayı aldım.

"Neden bir bölüm daha izlemiyoruz, ve eğer sen..."

Bir an önce ona yarı eğilmiş, uzaktan kumandayı almak için bir elimle elini tutuyordum, bir sonraki an ise, onun serbest eli çenemi kavradı ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırabilmek için başımı yukarı kaldırdı.

Oh.

Oh...

Gözlerim kapandı. Bu, beklemediğim her şey ve daha fazlasıydı. Cildimle doğrudan temas ettiğinde ısısı daha da yoğunlaşıyordu ve dudakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Öpücük tatlıydı, ama nazik değildi. Sanki sadece benim verebileceğim bir şeye çaresizce ihtiyaç duyuyormuş gibi, bir tür yalvarma vardı.

Ve Tanrım, ona ne olursa olsun vermek istiyordum.

Elini bıraktım ve kollarımı omuzlarına doladım, kendimi diz çökmüş pozisyona çektim. Biraz daha yaklaşırsam, üzerine oturabilirdim ve geniş uyluklarını kendi kişisel tahtım gibi kullanma isteği, bunu yapmam için kesinlikle güçlü bir neden oluşturunuyordu.

Ama yapmadım. Her şeyin bir rüya gibi yok olacağından korktuğumdan değil; daha çok, yaptığımız şeye o kadar kapılmıştım ki, bir sonraki adıma geçmeye hazır olduğumdan emin değildim — bir sonraki adım gerçekten *çok* çekici olsa bile.

Ama sonra Ben'in büyük elleri kalçalarımı kavradı, parmakları hafifçe batırdı. Göğsündeki gürültüye bakılırsa, kemikli olmalarını umursamıyor gibiydi ve ben bu hisle ağzına nefesimi verdim.

Bu kesinlikle *doğru* bir hareketti, çünkü dişleri alt dudağıma yapıştı ve hafifçe çekti, sonra öpücüğü tamamen ele geçirip, sanki kendini kaptırıp nezaketini unutmuş gibi, çürük bırakacak kadar tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Sanki kendini tutmayı unutmuş gibiydi.

Kalbim hızla atıyor, kanım damarlarımdaki lav gibi kaynıyordu, ama bu, Melton beni kaçırdığında yaşadığım çarpıntıdan milyon kat daha hoş bir duyguydu. O zaman hayatımın sona erdiği endişesiyle karışık bir dehşet ve mide bulantısı hissetmiştim, ama şimdi her şey sevinç ve kutlama doluydu. Vücudumuz birbirine neşeyle tepki veriyordu, hatta cesaretle söyleyebilirim ki, beklentiyle bile.

Tanrım, onun içine girmek istedim. Çok erken ve çok fazlaydı, ama umurumda değildi. Çölde açlıktan ölen bir kadına nihayet serinletici bir içecek sunulmuş gibiydi. Su zehirlenmesi gerçek bir tehdit haline gelene kadar içmek, içmek ve içmek istedim. Ona ve sunduğu her şeye *boğulmak* istedim.

"Ben..." Öpüşürken boğuk bir sesle söyledim ve ona daha sıkı sarıldım.

Bir şekilde batırmış olmalıyım, çünkü o kadar çabuk çekildi ki, aklım yetişene kadar bir anlığına havayla öpüşüyordum. "Ben?"

Gözlerimi açtım, ilk başta görüşüm biraz bulanıktı. O kadar kendimi kaptırmıştım ki, onun ani geri çekilmesi sanki kafama bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye dikkatlice sordum.

"Kalbin," dedi ve Tanrım, sesi tamamen yıkılmış gibiydi. Başka bir durumda, onun gibi bir erkeği bu kadar etkileyebildiğim için kendimle gurur duyardım, ama panik atakları göz önüne alındığında, birdenbire onu kullandığım korkusu beni sardı. "Çok hızlı atıyor."

"Ha?" Pek de anlamlı bir cevap değildi, ama beynim hâlâ çalışmaya başlamamıştı. Onu kızdıracak bir şey yapmadığımı fark edince içim rahatladı; sadece benim için endişeleniyordu. "Oh, evet. Oldukça hızlı gidiyor. Bunu şefe bir iltifat olarak kabul et."

Şefe iltifat mı? Daha da yapmacık olamazdım herhalde. Ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Onun bu düşünceli davranışını ödüllendirmek için mutlu bir şekilde ona doğru eğildim ve bir öpücük daha vermek istedim. Ama o kalçalarım hafif bir baskı uygulayarak beni kendinden uzak tuttu.

"Sence de biraz ara vermemiz gerekmez mi? Sağlığın için?" diye sordu Ben.

Sinir bozukluğu içimi kapladı, heyecanımın kenarlarını kemiriyordu.

"Ben, birinin kalp atış hızının, çekici ve nazik bir adamla öpüşürken hızlanması gayet doğaldır. Ben yetişkin bir kadınlım ve bana göz kulak olmanı takdir etsem de, sağlığını kontrol etmene gerek yok. Kendi kararlarımı kendim verebilirim." "Biliyorum ve buna saygı duyuyorum, ama o kadar uzun süredir hastaneden çıkmadın ve geçen hafta, beta blokerlerini zamanında almamış olsaydık seni acil servise götürmek zorunda kalacaktım."

Tanrım, Ben'i gerçekten sevmiştim, ama dayanamadığım bir şey varsa, o da insanların bana acımaları gerektiğini düşündükleri ya da çok hasta olduğum için yetkin olamayacağımı düşündükleri için küçümseyici davranmalarıydı. Hatalar yaptığımı ve Nox'un bana ağızla akıl vermesi gerektiğini anlıyordum, ama biriyle öpüşmemin güvenli olup olmadığını başkalarının denetlemesine ihtiyacım yoktu.

"İnan bana, hastalığım nedeniyle yapabileceğim ve yapamayacağım her şeyin çok iyi farkındayım. Seni seviyorum Ben, ama iyileşmek için yeterli zamanım olup olmadığını senin belirlemesine ihtiyacım yok. Herhangi bir nedenle, yani *herhangi* bir nedenle durmak istersen, senin için bir neden olduğu sürece sorun değil. Benim için bir neden uydurmaya kalkışma."

Ben, beni neredeyse biraz suçlu hissettirecek kadar uzun ve kesik kesik bir nefes verdi — *neredeyse* kelimesi burada anahtar kelime. Uzun yıllar süren kronik hastalığımda öğrendiğim bir şey varsa, o da insanlarla sınırlar koyduğum için asla suçlu hissetmemem gerektiği idi.

Dikkatlice kalçalarımı bıraktı ve yemin edebilirim ki, ayağa kalkıp şimdiye kadar yaptığımız her şeyin bir hata olduğunu itiraf edecekti, ama bunun yerine, iki elimi de avuçlarına aldı, kemikli parmaklarım onun nasırlı avuçlarında kayboldu.

"Haklısın, özür dilerim. Zaman ihtiyacın olup olmadığını karar vermek bana düşmez." Onun o muhteşem mavi gözleri o kadar açık, o kadar savunmasızdı ki, tüm öfkem bir anda eridi. "Gerçek şu ki, daha fazla zamana ihtiyacım var. Senden hoşlanıyorum ve kalbimde henüz nasıl çözebileceğimi bilmediğim duygular var. Hala karımı seviyorum

ve yeniden aşkı bulma olasılığını düşünmeye daha yeni başladım."

Eğer daha önce kalbimin hızlı attığını düşünüyorsa, şimdi birdenbire çok daha hızlı attığını biliyordum.

Ben bana karşı hisler besliyordu.

Ben bana karşı hisler besliyordu!

Erkek kızıdan hoşlanır, kız erkekten hoşlanır, çıkmaya başlarlar ve sonsuza kadar mutlu yaşarlar gibi basit ve temiz bir şey miydi? Hayır. Onun bir sürü yükü vardı. Ve ne kadar çılgınca olsa da, onun kendisi için neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda biraz kafası karışık olmasına aldırmadım. Elbette, bazı insanlar ölü birine her zaman ikinci planda kalmaktan korkarlardı, ama ben onun karısının her zaman kalbinin bir parçasını işgal edeceğini, sonsuza kadar sevgi ve hayranlıkla kutsanacağını anlıyordum. Onu ondan almak istemedim, onun onu asla unutmasını da istemedim.

Ama... eğer gelecekte daha fazlası için, flört ve hatta aşk da dahil olmak üzere iyileşme için bir şans olduğunu düşünüyorsa, o zaman onun için o kişi olmak istedim.

"O zaman... denemeli miyiz?" diye sordum yumuşak bir sesle, kollarımı omuzlarından çekip ellerimi pazılarına kaydırdım. Daha önce onun etkileyici kollarını okşamak için duyduğum arzuyu bastırmıştım, ama bu öyle bir şey değildi.

"Denemek mi?"

Başımı salladım. "Samimiyet, romantizm ve tüm bunlar için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Ve bence tüm bu konularda kendi iç sesini dinlemelisin. Ama ilk randevumuzda çok eğlendik ve seni bilmem ama ben bu akşam seninle akşam yemeğini gerçekten çok sevdim.

"Öyleyse, tekrar biriyle çıkıp çıkamayacağını anlamaya çalışıyorsan, neden benimle denemiyorsun? Rahat bir şekilde başlarız, ara sıra dışarı çıkarız, belki ara sıra sinemaya gideriz, burada ailenle akşam yemeği yeriz. Belki her gün falan mesajlaşırız."

Kaşları çatıldı, bu pek iyiye işaret değildi. "Ne, sanki benim hayatımı düzene sokmam için kurbanlık koyun musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Ne? Hayır! Öyle bir şey yok!" Söylediklerine o kadar şaşırdım ki, bir dakika kendimi toplamam gerekti. "Bak, sen istemiyorsan, ben de istemiyorum. Ama demek istediğim, bazı şeyler var..."

Onlara adım atmadan bilemezsin ve bu çok korkutucu. O yüzden, *benimle birlikte* adım atmanı öneriyorum. Birlikte. Eğer işe yararsa, o zaman ne olacaksa olsun. Eğer işe yaramazsa, yine de senin arkadaşın olacağım." Kollarını hafifçe sıktım. "Tabii, arkadaş olmak istiyorsan."

O, boğazını temizledi ve bakışları beni delip geçiyormuş gibi hissettim. "Ve sen bundan mutlu olur musun? Bir deney olmak?"

Kollarını bıraktım ve çömelerek oturdum. "Ben, beni kurban gibi gösteren kelime seçimlerini hiç hoş bulmuyorum. Bu, sana ikinci ve son kez hatırlatıyorum, çocuk muamelesi görmek istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok."

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Duruma gelince, bunu en iyi şekilde şöyle açıklayabilirim: Aramızda bir şey olduğunu düşünüyorum, ama bunun mümkün olup olmadığından emin değilim, ve sen de aramızda bir şey olduğunu düşünüyorsun, ama bunun mümkün olup olmadığından emin değilsin. Bu yüzden, bunu seninle keşfedip kesin olarak öğrenmek beni rahatlatır.

"Ve bunu güzelleştirmeyeceğim. Birimizin incinme ihtimali var, büyük olasılıkla ben, ama bence bu riski almaya değer. Hiç denememek ve hayatımın geri kalanını merak içinde geçirmektense, güzel bir şey için çabalamayı ve başarısız olmayı tercih ederim."

Özellikle de Ben gibi başka bir erkekle, ya da kurtla, asla tanışamayacağımı neredeyse kesin olarak bildiğim için.

"Ben bir şekil değiştiren olmama rağmen çıkmak ister misin?" diye sordu, bakışları çok yoğun ve göz kırpmadan.

Ben'in benzetme yapmadan benim demek istediğini anlamayacağı hissine kapıldım. "Kronik bir hastalığım olmasına rağmen benimle çıkmak ister miydin?"

Derin bir nefes aldı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Şu anda bir karar vermek zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Tanrım, keşke öpüşmeye devam edebilseydik. Yeterince uzun sürmemişti ve alt tarafım bu ani kesintiye kesinlikle şikayet ediyordu. Ama öpüşme seansı bitmişti, bu kesindi, bu yüzden kendime sakinleşmemi söyledim. "Sadece bunu düşünmeni istiyorum."

Sanki bir asır, sonra bir çağ geçti, sonra güneş yerçekimsel çöküş yaşadı ve yoğun bir nötron yıldızı haline geldi, sonra Ben tekrar konuştu.

"Ben... denemek isterim."

Oh? Bu beklediğimden çok daha hızlıydı. "Emin misin? Birkaç gün düşünmek ya da uyumak istersen sorun değil."

Beynimin açgözlü bir kısmı, ona vazgeçme şansı verdiğim için bana bağıırıyordu, ama nasıl vazgeçebilirdim ki? Onun evet demesini, onu tekrar öpmeyi, parkta yürürken elini tutmayı ne kadar istesem de, bunu ancak o da içtenlikle isterse yapabilirdim.

"Eminim. Her şeyin yolunda gideceğini söylemiyorum ve gerçekten flört etmek ya da aşık olmak gibi bir şeye muktedir olup olmadığımı bilmiyorum..." Boğazını temizledi. "Denemeye değer olduğunu düşünüyorum. O olaydan beri donmuş durumdaydım ve benim için her şeyin bu kadar olacağını düşünüyordum. Ama..." Ellerimi tuttu. "Ama senin yanında olmak, belki, sadece belki, benim için daha fazlası olabileceğini umut etmemi sağladı."

"Tamam o zaman," diye fısıldadım, mutlu gözyaşlarımı silerek. Bana bu kadar güvenmesi çok güzeldi. Bunu hak etmiyordum, ama ona güvenilir biri olduğumu kanıtlayacaktım. Romantizm olsun ya da olmasın. "Deneyelim."

"Bana karşı sabırlı olman gerekecek," diye mırıldandı, ellerimi hafifçe sıkarak. "Liseden beri kimseyle çıkmadım."

"Merak etme," diye onu teselli ettim, ellerini sıkarak. "Acelemin yok."

Kobalt mavisi gözlerinde yansıyan sayısız duyguyu kelimelerle ifade edemedim, ama yine de anladım. İkimizin de sorunları vardı, ama artık bu sorunlarla yalnız değildik. Ne olduğunu tam olarak tanımlamak kolay olmasa da, beni anlayan birine bakıyordum.

İkimiz de farklı şekillerde kırılmıştık ve onun benim için bu kırık parçaları onaracağını düşünecek kadar naif değildim, ama onun desteğiyle bunun çok daha kolay olacağını görebiliyordum. Birlikte öğrendiğimiz derslerle.

İyileşmem hem zihinsel hem de fiziksel olarak benim sorumluluğumdu, ama bir toplulukla birlikte olması çok daha kolaydı.

Ben'in de ihtiyacı olan şey buydu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ve biraz dönerek kanepede daha normal bir şekilde oturdu. Hala oldukça zor nefes alıyordu, ama endişe edilecek kadar değil, bu da bana panik atak geçirme ihtimalinin düşük olduğunu gösteriyordu. Gidebilir, ona rahatlama ve düşünmesi için zaman verebilirdim, ama içimden bir ses, bana ihtiyacı olduğunda haber vereceğini söylüyordu.

"Film izlemek ister misin? Belki 80'lerden güzel, klişe bir komedi filmi?" diye önerdim.

Ben bana sıcak bir gülümseme gönderdi, battaniyeyi aldı ve ilk kez beni kozaya oturmaya davet ettiğinde yaptığı gibi bana uzattı.

"Harika olur."

ON SEKİZ GISELLE

Resmileştirelim

Hayatım, hiç düşünmediğim kadar iyi gidiyordu.

Değerlendirme dönemi gelip geçmişti ve sınıfım olağanüstü bir başarı göstermişti. Bu beni şaşırtmadı. Önceden, onlara verdiğim her şeyi mükemmel bir şekilde yapıyorlarmış. Değerlendirmeler standart testler veya karşılaştırmalı testler olmasa da, bu sadece onlara ne kadar iyi öğrettiğimi değerlendirmekle kalmayacak, aynı zamanda yıl sonunda başarıya ulaşmaları için onları nasıl hazırlamam gerektiğini de bana gösterecekti. Bazıları, işleri bu kadar ciddiye aldığım için deli olduğumu düşünebilirdi, ama benim için bu ciddi bir konuydu.

Kariyerimin henüz başındaydım, ancak başladığımdan beri test protokolümü gerçekten geliştirmiş olduğumu hissediyordum. Önümde uzun bir yol vardı, ama aynı zamanda çok da yol kat etmiştim. Bu yüzden, öğrencilere sonuçlarının çıktısını verirken doğal olarak deli gibi gurur duyuyordum. Ebeveynlerine de bir kopyası e-posta ile gönderilecekti, ama çocukların kendileriyle gurur duymalarını ve onlar için sipariş ettiğim özel pizzanın tadını çıkarmalarını istedim.

Herkes değerlendirmede A almadı. Bunu beklemek gerçekçi değildi. Ama herkes oldukça iyi performans gösterdi ve kimse başarısız olmadı, bu da kesinlikle bir zaferdi.

Ben ile de her şey yolunda gidiyordu. İki kez daha akşam yemeğine çıkmıştık ve kaçırılma ya da araba hırsızlığı gibi olaylar yaşanmamıştı. Onun evinde akşam yemeği yemiştik ve gelecek hafta çocukları ve Natalie ile sinemaya gitmeye karar vermiştik. Onun oğlunun öğretmeni olmasaydım, çocuklarıyla henüz tanıştırmayacağımı hissediyordum, çünkü onları aşırı derecede koruyordu, ki bu anlaşılabilir bir durumdu. Ayrıca, beni evime bıraktığında kapımda tekrar öpüşmüştük ve bu, ilk seferki kadar heyecan vericiydi.

Şey, *neredeyse* aynı derecede heyecan vericiydi. Ayakta dururken tam olarak kucağına oturamazdım, bu yüzden o sürtünme eksikti. Öte yandan, biraz daha cesur olsaydım, beni kucağına almasını isteyebilirdim. Ama bacaklarımı beline dolamayı düşünmek biraz fazla geliyordu. Hassas yapımdan ya da bunun gibi aptalca bir şeyden dolayı değil, yavaş ilerlediğimiz için.

Ve bu benim için sorun değildi. El ele tutuşmak, ara sıra birlikte yemek yemek, mesajlaşmak ve öpüşmek, hiç ummadığım kadar fazlasıydı. Ve Ben'e söz verdiğim gibi, gerçekten acelem yoktu. Hiçbir an garanti değildi ve ben hiçbirini hafife almazdım.

Bahar, kış rüzgarlarının ve soğuk günlerin kenarında fısıldanan bir öneriden, tam anlamıyla bir yaşam kutlamasına dönüşmüştü. Vücudum daha az ağrıyordu ve dünya yeşil zümrüt rengiyle kızarıırken kalın kazaklarımı rafa kaldırmıştım. Sıcak, yumuşak güneş ışınlarını ve yeni açmaya başlayan çiçekleri vaat eden bir chartreuse öpücüğüydü. Yakında, barbeküler, çay partileri ve insanların sevdiği diğer tüm saçma ve harika kutlamaların zamanı gelecekti.

Ama görünüşe göre, bunu sevenler sadece insanlar değildi.

Altı haftalık gündelik randevulardan sonra, Ben bir öğleden sonra, ben hala sınıfta çocukların sanat projelerini değerlendirirken beni aradı. Gerçek, fiziksel ödevler *çok* daha fazla çaba gerektiriyordu ve çok daha fazla yer kaplıyordu, ama benim için buna değdi. Dijital çağı takdir ediyordum, ama çocukların el-göz koordinasyonları, ince motor becerileri, uzamsal muhakeme yetenekleri ve diğer birçok şey üzerinde çalışmaya ihtiyaçları vardı. Bunu yapmanın en iyi yolu, onların yazmalarını, çizim yapmalarını, makas kullanmalarını ve zihinlerinin yaratıcı kısımlarını kullanmalarını sağlamaktı. Çocukların telefonlar ve sosyal medya ile sürekli maruz kaldıkları dopamin salgısının, onların doğal meraklarını ve bağımsız düşünme yeteneklerini ciddi şekilde zarar verdiğini gösteren araştırmalar okumuştum. Toplumun tüm yapısıyla savaşıyordum, ama belki, sadece belki, onlara olumsuz etkilenmemeleri için bir temel sağlayabilirdim.

En azından umut edebilirim.

"Seni iş yerinde aramam sorun olur mu?" diye sordu Ben. Düşünceli tavırlarıyla beni her zaman hayran bırakırdı.

"Evet, şu anda odamda öğrenci yok. Yakında eve gideceğim."

"Her zamankinden biraz daha erken ayaklarını uzatabileceğine sevindim."

"En azından öyle umuyorum," dedim gülerek. "Ama ne oldu neler oluyor?"

"Ah, unutmadan sana ulaşmak istedim. İstemiyorsan sorun değil ama ben, şey, acaba sen, şey..."

Normalde, Ben kelimelerini bulmak için biraz zamana ihtiyaç duyduğunda sabırlı davranırdım, ama bu sefer beni endişelendirmeye başlamıştı.

"Her şey yolunda mı?" Tanrım, benimle telefonda ilişkisini bitirecek miydi? Her şeyin yolunda olduğundan emindim. Geceleri mutlu ve memnun bir şekilde uykuya dalıyordum, ama ya ben deli gibi hayal görüyorsam?

"Evet! Üzgünüm, her şey yolunda. Sadece... Veronica, şehrin güney tarafındaki Asya pazarında satılan bu buzlu şekerlere takıntılı hale geldi, Natalie onu oraya götürmüş, ben de oraya uğrayıp biraz aldım ve orada Bayan Hayashi ile karşılaştım."

"Bir dakika, o bana tattırdığı kavunlu olanlar mı?" "Evet."

"Vay be, çok güzeller. Takıntılı olmasına şaşırmadım. Ben de almalıyım belki."

"Hindistan cevizli olanları denemelisin."

Gülümsemesiyle gözlerinin kırıştığını neredeyse duyabiliyordum. "Neden öyle?"

"Çünkü hindistan cevizi en sevdiğin tatlı lezzetlerinden biri ve bu çikolatalar tam da öyle. Bu bölgede tattığım birçok çikolatadan çok daha doğal tadı var."

Bu doğru muydu? Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyordum ve aslında kendim de böyle bir sonuca vardığımı sanmıyordum. "En sevdiğim mi?" diye gülerek sordum.

"Tabii ki. İlk randevumuzda hindistancevizi panna cotta, ikinci randevumuzda hindistancevizi kremalı lush yedin. Son buluşmamızda Natalie'nin yaptığı blondielerden üçüncü bir parça istedin, oysa genelde o kadar çok yiyemezsin."

Bir dakika... "Ama blondies hindistan cevizi içermez." Ben hevesli bir aşıı değildim, ama bunların sadece kurabiye ve brownie karışımı olduğundan emindim.

"O, bitter çikolata ve hindistancevizi tarifi kullanmıştı." Ben, benim şaka yapmadığımı anladı ve sesi daha da sevgi dolu hale geldi. "Annen çok hastalanmadan önce ailenle yaptığınız yaz tatillerini hatırlattığı için makaronları ne kadar sevdiğini anlatmıştın. Annem yolculuk için her zaman makaron alırdı. Ben pirinç pudinginin dokusuna dayanamıyorum ama sen onu seviyorsun ve en sevdiğin markaların hepsi, inek sütü veya soya sütü yerine hindistancevizi sütü ile yapıldığını belirtiyor.

"Seni belki on beş farklı Ensures ile gördüm ve bunların çoğu hindistancevizi-muz aromalıydı, ama sana muz ister misin diye sorduğumda genellikle reddedip en sevdiğin şey olmadığını söylüyorsun. Ayrıca, Hint yemekleri arasında en sevdiğin tavuk yemeği, oldukça yoğun hindistancevizi aromalı tavuk korma."

Vay canına.

O, sanki hiç hatırlaması zor bir şey değilmiş gibi, çok kolay bir şekilde anlattı. Şaşkınlıktan baykuş gibi gözlerimi kırıştırdım. Tabii ki, hindistancevizi *sevdiğimi* hep biliyordum, ama onu en sevdiğim şey olarak görmemiştim.

Huh.

Hayatımda sadece birkaç aydır olan biri beni nasıl bu kadar iyi tanıyabilirdi? Ben...

Görlmek, sevilme demektir.

Bu, annemin birkaç kez söylediği bir şeydi ve o anda, daha doğru olamazdı.

"O zaman onları denemem gerekecek galiba." Dilimden milyonlarca şey dökülmek istiyordu, ama doğru zaman gibi gelmiyordu. Ben'e karşı her zaman dürüst olacağıma söz vermiştim, ama vglerimin bazen onu gururlandırmaktan çok rahatsız ettiğini fark etmiştim. Kafasındaki o acımasız sese biraz fazla karşı çıkarsam, bu onun içinde bir iç savaşa neden oluyor ve sonraki birkaç saat boyunca enerjisini ve keyfini oldukça fazla tüketiyordu. Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydım. Bazen, onun içsel işkencecisiyle bir gerilla savaşına girmişim gibi hissediyordum.

Ama sorun değildi. Gerektiğinde onun için savaşmaya hazırdım, ama bunun gerçekten gerekli *olduğundan* emin olmak istedim, biraz daha dikkatli davranarak kolayca önleyebileceğim bir engel olmadığından emin olmak istedim.

"Neyse, beni o buzlu şekerler için mi aradın? Yoksa başka bir şey mi vardı?" Dedim, eğer çok rahatsız oluyorsa ona bir çıkış yolu bırakmak için.

"Doğru. Evet. Üzgünüm, dikkatim dağıldı."

"Sorun değil. Çünkü sen de benim dikkatimi sürekli dağıtırsın." Bu sözde kesinlikle bir göz kırpma vardı ve Ben'in küçük kıkırdamasına bakılırsa, o da bunun tamamen farkındaydı.

"Beni nesneleştiriyor musunuz, hanımefendi?"

"Kesinlikle. Her zaman," dedim, önümdeki not verme tablosuna olan tüm dikkatimi kaybederek. Muhtemelen en iyisi buydu. Her ödevi kafamda bilinçli olarak ayırmaya çalışsam da, arka arkaya ara vermeden not verdiğimde bunların birbirine karışması kaçınılmazdı.

Ayrıca, erkek arkadaşımın flört etmek eğlenceliydi. Vay canına.

Bu biraz ağır bir terimdi. Kesinlikle, şüphesiz, yüzde yüz rahat bir ilişki yaşıyorduk, ama sadece o kadardı. *Rahat*. Ben'in hayatında bir ilişki kuracak durumda olup olmadığını görmek için hala deneme aşamasındaydık, bu yüzden kasıtlı olarak hiçbir şeye isim koymadık. Bu düzenlemenin bazı insanlar için kesinlikle işe yaramayacağını bilsem de, ben bundan memnundum. Çünkü ilişkimiz hiç başlamadan sönse bile, en azından denediğimizi bilerek kendimi teselli edebilirdim.

Ama bunun işe yaraması için Ben'i aceleye getirmemek gerekiyordu ve onu zihnimde erkek arkadaşım olarak görmek, gerçekten kötü bir alışkanlığa kapılmak için harika bir yol gibi görünüyordu.

"Peki beni nesneleştirirken tam olarak ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı Ben, sesi çok daha düşük, daha gürültülü bir tona düşerek kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Sesimi biraz daha yumuşak, biraz daha alçak hale getirdim ve her heceye tatlı bir şurup katarak, dilimle kelimeleri okşadım, tıpkı casus filmlerinde kadınların, dar siyah kedigiller giyerken onları bağlamaya karşı çok özel bir takıntısı olan erkekler tarafından yazılmış femme fatales gibi.

"Şey, bu duruma bağlı."

"Şey, bu duruma
bağlı." "Neye bağlı?"

Onu odada benimle birlikte görebiliyordum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, büyük, güçlü ellerinden biri kolumu okşuyor ya da nazikçe yanıma yaslanıyordu. Sık sık karşılaştığı endişe ve kaygıya rağmen, Ben'in bana dokunma şekli beni en iyi şekilde çılgına çeviriyordu. O anı tam anlamıyla yaşıyor gibi hissettiriyordu. Çok arzulandığımı. Çok kabul gördüğümü.

"Tekrar aradığın nedenden dikkatin dağılmayacağına bağlı," dedim biraz şeytani bir şekilde.

Ben dilini şaklattı ve ben, aramızda oluşan sıcak ortama mecazi bir kova soğuk su dökmüş olduğum için neredeyse biraz üzüldüm. Ama profesyonel bir ortamdaydım, bu yüzden bunun yeri değildi.

Ayrıca, Ben'e her zaman bir çıkış yolu sunmayı severdim. Onun neyi kaldırabileceğine veya kaldıramayacağına asla karar veremezdim, bu yüzden ihtiyaç duyduğunda zarif bir çıkış yolu olmasını isterdim.

"Tamam. Odaklan. Seni aramamın sebebi, Bayan Hayashi'nin, Çin Mahallesi'nin biraz batısında, şehrin derinliklerinde yaşayan çok küçük bir kitsune göçmen topluluğunun reisi olması. O ve çeşitli türlerden birkaç küçük sürü, güzel havayı kutlamak ve diğer şekil değiştirenlerle yeniden bağlantı kurmak için Morellos'un sürü topraklarında bir jamboree düzenliyorlar. Beni ve benimkileri davet etti, bu yüzden... bu yüzden gelmek ister misin diye sormak istedim."

"Bir jamboree mi?" diye tekrarladım, daha çok düşünmek için kendime zaman kazanmak amacıyla.

Gerçek bir şekil değiştirme etkinliğine davet ediliyor muydum? Bu çok önemli bir şey gibi görünüyordu. Aynı anda hem sevinçten zıplamak hem de ağlamak istememe neden olan, gerçek bir güven işareti. Bu, ilişkimiz ve genel olarak onun hisleri için kesinlikle harika bir işaretti. O, sosyal bir insan olmaktan çok uzaktı, bu yüzden büyük bir topluluk etkinliğine gitmeye istekli olması? Bu bir gelişme olmalıydı. Bu bir iyileşme olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok heyecan vericiydi. Ben'in kimsenin yaşamaması gereken travmalardan kaynaklanan derin yaraları olmasından nefret ediyordum, ama

Onun ilerleme kaydettiğini gösteren küçük ipuçlarını yakalayabilmeyi çok seviyordum. O yaraların bir gün tamamen kaybolacağını düşünecek kadar aptal değildim. İşler öyle yürümüyordu. Ama eninde sonunda, onu dibe çeken derin uçurumlar yerine, sadece dikkat etmesi gereken izler haline gelmelerini umuyordum.

"Bu bir tür olay. Hayatımda sadece bir kez katıldım, yeni bir alfa olduğumda diğer sürülere kendimi tanıtmak için bir tür tanışma etkinliği gibiydi, ama bir daha gitmek için hiç vaktim olmadı. Hep çok meşgulüm, bilirsin."

"İnan bana, nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

"Aynen, anlayacağını biliyordum. Ama evet, farklı kültürlerden bir sürü yemek var. Dans var. Büyük bir şenlik ateşi var. Çok eğlenceli olabilir, ama biraz yorucu da."

"Çocuklarla birlikte gelmem çok fazla yük olmaz mı?"

"Natalie de geliyor ve o sosyal ortamlarda çok çabuk yorulur, bu yüzden seni davet etmekten bahsettiğimde, gün batımından bir saat kadar sonra çocuklar iyice yorulduklarında onları eve götürebileceğini söyledi. Böylece sen ve ben istediğimiz zaman eve dönebiliriz. İster daha önce, ister daha sonra, ya da ne zaman istersen."

"Ve benim bir insan olduğum gerçeğini sorun etmezler mi?"

Belki yanıliyordum, ama Ben, onun dünyasına maruz kaldığımda bunu oldukça önemli bir mesele gibi göstermişti. Tabii, belki de bu, olayın gerçekleşmesinden çok, maruz kalma şekliyle ilgiliydi. Benim kaçırılmam ve tıbbi bileziğimle birini korkunç bir şekilde sakatlamam yerine, sakın bir açıklama ve güzel bir kase dondurma tercih edeceğini emindim.

"Oh, evet. Ve orada tek başına olmayacaksın. Her zaman bir avuç kadar insan olur."

"Tabii, çok isterim!"

"Emin misin? Düşünmek istemiyor musun?"

"Hayır, gerek yok. Gerçekten gelmek istiyorum. Eğlenceli olacak gibi görünüyor!"

"Tamam o zaman. Detayları sana mesaj atayım, sen işine dön."

Anlaştık!"

Gülümsemeden edemedim ve bu sefer masamın altında ayaklarımla tekmeledim. "Randevu gibi görünüyor!"

"Bu kadar buz yeterli mi?" diye sordu Nox, Simon'ın bodrumdan yukarı taşıdığı büyük boy soğutucuya son torbayı boşaltırken. Kardeşlerimin de ne kadar heyecanlı davrandıklarına bakılırsa, onlar da jamboreeye geliyorlar sanırsınız. Onlara bundan bahsettiğimden beri, heyecanla dolup taşıyorlardı ve nasıl hazırlanacaklarını planlamaya başlamışlardı. Nox, cuma gecesi vardiyasını başkasına devredip, geceyi bizimle geçirip, benim getirmem için ısrar ettikleri soğutucuyu hazırlamama yardım edebilmek için bile birini bulmuştu.

"Ensures'ını oraya koydun, değil mi?" diye sordu babam, mutfaktaki küçük kahvaltı masasında otururken, gazete okuyarak kayıtsızmış gibi davranıyordu ama ben onun hiç de öyle olmadığını biliyordum.

"Sence bu ne?" Nox alaycı bir şekilde sordu. "Acemi saati mi? Tabii ki o kötü çocukları koydum." Bana dişlerini göstererek sırıttılar. "Teknik olarak sadece üçe ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama ben dokuz tane koydum. Bir ihtimal geceyi bir yerde geçirmek zorunda kalırsan diye fazladan üç tane, ve sonra sırf öyle olsun diye üç tane daha."

Gülümsedim ve başımı salladım, çayımı yudumlarken. Sabahlar hala biraz serin ve nemliydi ve Ben sabah dokuz civarında beni almaya gelecekti, güneşin dünyayı ısıtıp her şeyi kaplayan çiyleri buharlaştırmaya kesinlikle vakti olmayacaktı.

Enerji seviyem konusunda biraz endişeliydim. Bu kadar uzun bir etkinliğe katılmak fiziksel olarak çok yorucu olacaktı, ama Ben yolculuğun 90 dakikadan biraz fazla süreceğini söylediği için arabada uyumak için bolca vaktim olacaktı. Bu da beni *oldukça* mutlu etti. Yolcu prensesi olma fırsatım pek sık olmuyordu, ama birkaç kez yaşadığım bu deneyim, uzun yol yolculuklarının, araba kullanmadığınızda doğal olarak rahatlatıcı bir yanı olduğunu bana göstermişti.

"Sebze tabağı için yer ayırdın, değil mi?" Simon duştan çıkıp merdivenlerden inerken sordu. "Hepsi Sedgewick topluluk bahçesinden taze taze."

Bunu çok iyi biliyordum, çünkü mutfağa ilk geldiğimde Simon çeşitli renklerde havuçları yıkıyor, soyuyor ve kesiyordu.

"Hala nasıl bu kadar çok bedava yiyecek aldığını anlamıyorum," diye düşündüm. Yarım saatlik mesafede en az üç büyük topluluk bahçesi olduğu için çok minnettardım, ama yiyeceklerin ekstra yardıma ihtiyacı olan insanlar için olduğunu düşünüyordum. Tam olarak zengin sayılmazdık, ama her ay faturalarımızı ödeyebiliyor, yiyecek alabiliyor ve acil durumlar için yüz dolar kadar para biriktirebiliyorduk — mesela sınıfta bayıldıktan sonra hastaneye kaldırıldığım gibi.

Tanrım, hala olanlara inanamıyordum. Çok utanç verici bir durumdu, ama bunu asla değiştirmek istemezdim çünkü Ben'le bu sayede tanışmıştım. Ayrıca, Benny o olaydan sonra sınıfta bir nevi rock yıldızı haline gelmişti ve gerçekten kabuğundan çıkmıştı. Önceden utangaç değildi, ama sosyal bir insan da değildi. Ben'in bana okul sonrası sanat terapisi programı hakkında anlattıklarına göre, Benny orada da geliyordu.

"Bunların hepsi soğuk havalarda yetişen bitkiler, bu yüzden sert donlar geçtikten sonra yataklarına bir tür plastik örtüyle ekmeye başladılar."

Bu çok ilginçti. Annemin diktiği çok yıllık bitkileri ve otları bakarken bahçecilik hakkında biraz bilgi sahibi olmuşum, ama soğuk hava bitkileri ile sıcak hava bitkileri arasındaki farkı hiç düşünmemiştim. Ancak, demek istediğim bu değildi.

Ona "öğretmen bakışı" dediği bakışı attım ve o sadece güldü.

"Bu büyük bir komplo değil," dedi. "Markette bahçeyi düzenleyen bayanlardan birine rastladım ve yardım elemanları yetersiz olduğu için çantalarını markete taşımaya yardım ettim. Anlaşılan, etrafta bir tür mide virüsü dolaşıyor?"

Başımı salladım. Bunu duymuştum. Bazı öğretmenler öğle yemeği, teneffüs veya okul sonrası gözetim için yedek öğretmenlik yapmak zorundaydı.

"Evet, çok kötü bir durum."

"İğrenç. Ama evet, tek yaptığım ona çantalarını taşımak ve biraz sohbet etmektir, ve ben oradayken konu açıldı. Bir çeşit parti tabağı almaktan bahsettim ve o da bana içindeki tüm sebzeleri anlattı.

çok tatsızdı ve bana daha taze bir şeyler ayarlayacaktı." Yine güldü ve ben de onunla birlikte gülümsedim. "Dün akşam gittiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama sepeti kaleydoskop havuçları, brokoli, turp ve karnabaharla doluydu. Yalan söylemeyeceğim, bunlardan birkaçını atıştırdım ve bir daha marketten aldıklarımı asla sevemeyebilirim."

"Bu, ev yapımı ürünleri yemenin riski," dedi Nox bilgece. "Çocukluğumuzdan beri, o taşra kasabasındaki çilek toplama çiftliğine gittiğimizden beri marketten alınan çilekleri midem kaldırmıyor."

"Biz yapmalıyız yap bunu tekrar dedi dedi dedi, gazetesini gazetesini bırakıp ayağa kalkarak soğutucunun etrafındaki diğer iki Fischbacher'a katıldı. Neden bu kadar ilgilendiklerini anlamasam da, bu çok sevimliydi. Keşke dünyadaki herkes benim sahip olduğum destek sistemine sahip olabilseydi. Bu, birçok insan için pek çok şeyi çok daha iyi hale getirirdi. "Neden gitmeyi bıraktık?" Kimse bir şey söylemedi, ama bunun nedenini hepimiz biliyorduk. Annem çok hasta olmaya başladığında gitmeyi bıraktık ve o öldükten sonra, onsuz gitmek yanlış geliyordu. Yasımızı büyük ölçüde atlattığımızda, *ben* en hasta olduğum dönemimdeydim ve

Aile olarak korktuğumuz teşhis.

İlk kez iyileştiğimde ve işleri nasıl idare edeceğimi gerçekten anlamaya başladığımda, aniden dördümüzün üçü, bunun getirdiği her şeyle yüzleşen yetişkinler haline gelmiştik ve Nox üniversiteye hazırlanıyordu. Bunun çok kolay olduğunu biliyordum, ama hepimizin her şeyin yoğunluğuna kapılmış olmamız biraz üzücüydü. Yakında iyi bir iş-yaşam dengesi bulduğumuzu söylemek isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birlikte bir şey yapmıştık? Noel'de mi?

Bu çok uzun bir süreydi. Her şeyin maliyeti artarken bu kolay olmayacaktı, ama özellikle yaz geldiğinde birbirimize biraz daha zaman ayıracağımıza kararlıyım.

Hafif bir üzüntüye rağmen, ailem soğutucuya sebze tabağı, çeşitli soslar, Ensures'um yetmezse diye elektrolit içecekleri ve kuru üzüm içermeyen patates salatası koyunca, havam hemen düzeldi.

üzümler. Tam olarak lüks bir yemek değildi ve Ben hiçbir şey getirmeme gerek olmadığını söylese de, eli boş gitmek istemedim.

Normalde, son iki günümü bir ziyafet hazırlamak için geçirir, çok geç saatlere kadar uyanık kalır ve kendimi yorardım, ama Ben bana bunu yapmamam için söz verirdi. Ve o söylemeseydi bile, kendimi çok zorlamamaya çalışıyordum, bu yüzden daha akıllıca davranacağımı düşünmek hoşuma gitti.

Ben gibi, ben de gelişme sürecindeydim, ama önemli olan *ilerleme* kaydetmiş olmamdı.

"Şimdi eğlenmene bak, tamam mı?" Nox, güneş kremi seyahat çantama koyup koymadığımı üç kez kontrol ederken böyle dedi. Gideceğimiz yer ağaçlarla kaplıydı ve henüz ilkbaharın başındaydık, ama yine de soluk tenli biri olarak tedbirli davranmanın zararı olmazdı. Ciltleri güneşten bronzlaşmış Ben, Benny ve Natalia'nın aksine, ben karanlıkta neredeyse biyoluminesan gibiydim. En azından Veronica da benim gibi solgundu, ama o henüz bir bebektir, bu durumun ne kadar süreceği belli değildi.

"Yapacağım" dedim ve bundan kesinlikle emindim. Hayat oldukça öngörülemez olabilirdi. Sonuçta, hayatımın en çılgın yılını geçirmiştik ve bu, her şeyi göz önünde bulundurursak, bir şey ifade ediyordu. Ama gergin olmama rağmen, iyi vakit geçireceğime emindim. Oturup enerjimi toplamam gerekirse diye bir kitap bile getirmiştik.

Eski Giselle, ne kadar zayıf hissetsem de, ne kadar aç veya yorgun olsam da, kendini zorlayarak dayanmaya çalışırdı, ama dediğim gibi, *ilerleme kaydettim*.

"Duygusal davrandığım için özür dilerim," dedi Nox, kolunu omzuma dolayarak. "Ama seni mutlu görmek gerçekten çok güzel."

En küçük kardeşimize biraz şüpheli bir bakış attım. "Normalde öyle değil miyim?" Kendime karşı biraz sert olabileceğimi biliyordum, ama genel olarak iyimser bir mizacım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Eh, beni yanlış anlama. Neşeli olabilirsin ve çevrendeki insanlara karşı kesinlikle nazıksın, ama bunun her zaman *mutlu olduğun* anlamına geldiğini sanmıyorum. Özellikle de kendin hakkında konuştuğun şekilde. Ama şimdi?" Bana kocaman gülümsediler ve, aman Tanrım, gözlerim mi doluyordu?

Bunun için günün çok erken saatleriydi. "Şimdi kesinlikle görüyorum. *Mutlu.*

Her yerinden belli."

"Teşekkürler, Nox," diye mırıldandım, kendimi toparlamaya çalışarak. Her zaman duygularımla nispeten temas halindeydim, ama kardeşimin sözleri kalbime bir ok gibi saplandı. Sevgi dolu bir ok, tabii ki. "Bu benim için çok anlamlı."

"Tabii ki," dediler göz kırparak, normal, küstah tavırlarına geri dönerek. "Sonuçta söyledim."

Onlara şakacı bir şekilde ittim ve onlar gülerek mutfağa geri döndüler, şüphesiz Ben'i beklemek için soğutucuyu ön verandaya taşımak için.

Ben her zamanki gibi dakik olduğu için uzun süre beklemek zorunda kalmadık. Ailem onunla genel sohbetlere başladı, ama çocuklar arabada beklediği için fazla oyalanamadık.

Ancak bu, Benny'nin kemerini çözüp, verandamıza giden yolu adeta koşarak geçip herkese heyecanla kendini tanıttığını engellemedi.

"Merhaba! Ben Benny! Bayan Fischbacher benim öğretmenim!" Sanki benim bir süper kahraman olduğumu duyuruyormuş gibi çok heyecanlıydı. Yüzüm kızardı. Bir çocuğun benim varlığımdan bu kadar içten heyecan duyması egomu çok okşadı.

"Bir dakika, Benny mi?" dedi babam çenesini ovuşturarak. "Bu isim tanıdık geliyor. Sen, kızım senin sınıfında düştüğünde ona yardım eden cesur genç adam olamazsın, değil mi?"

Benny'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Ben'in omuzları düzeldi ve yüzünde gurur parladı. Tanrım, bu adam oğlunu gerçekten seviyordu.

"Ah, önemli bir şey değildi," dedi Benny, ayakkabısını yere sürterek. "Herkesin yapması gerekeni yaptım."

"Belki herkesin olması gerekirdi, ama bu onların *olacağı anlamına* gelmez." Babamın yüzündeki gülümseme o kadar içtendi ki, kendimi yine duygulanmış buldum. Tanrım, ailem gerçekten gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyordu, değil mi? "Babanızın sakıncası yoksa, sana vermek istediğim bir şey var."

Benny babasına baktı, babası da ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Bunu hak ettin."

"Gerek yok," dedi Benny. Heyecanını gizlemeye çalışması çok sevimliydi. Sonuçta, hangi çocuk hediyeleri sevmez ki? "Ama sen istiyorsan, seve seve veririm."

"Çok istiyorum. Lütfen burada bekle." Ben bana meraklı bir bakış attı.

"Bu soğutucuyu alıp arabaya koyalım mı?" diye sordu Nox.

Ben'in tek koluyla onu başının üstüne kaldıracabileceğini biliyordum, ama bu insanlara karışmak için pek uygun olmazdı, bu yüzden kardeşlerime teşekkür etti ve anahtarlığındaki bir düğmeye basarak bagajı açtı.

Dostum, günümüz araçlarının getirdiği türlü türlü yeni özellikleri unutmak çok kolaydı. Belki bir gün böyle bir araba almak için para biriktirirdim, ama gerçekte, eski arabam bozulduğunda muhtemelen yine ikinci el bir araba alırdım.

"Al bakalım," dedi babam ve benim tanımadığım birkaç DVD ile geri döndü. "Kızım senin dinazorları sevdiğini söyledi, bu da kısa bir süre önce televizyonda yayınlanan bir mini dizi. Tam olarak tarih öncesi dönemleri anlatmıyor, daha çok paleontoloji ile ilgili her şeyi nasıl anladığımızı ve incelediğimizi belgeliyor."

Vay canına, bu çok güzel bir hediyeydi. Ne zaman gidip bunları almaya vakit bulmuştu? Ve *nereden* almıştı?

"*Harika!*" Benny, DVD'leri neredeyse saygıyla alırken neredeyse sevinç çılgılığı attı. "Baba, bunları arabada izleyebilir miyiz?"

"Yolda bir bölüm izleyebiliriz," dedi Ben. "Ama Natalie'nin arabasında televizyon yok, unutma, geri kalanını evde izlememiz gerekecek. Ve aralıklarla izleyeceğiz, tamam mı? Bir kerede hepsini izlemeyeceğiz."

"Tamam! Teşekkürler, Bay Fischbacher. Çok naziksiniz." "Bunu hak ettin, evlat. Umarım beğenirsin."

"Eminim!"

Benny çoktan arabaya doğru koşmaya başlamıştı, kardeşlerime verandaya doğru yürürken el sallıyordu. Arabaya bindiğimde ilk bölümün çoktan başlamış olacağından şüphem yoktu, ama bu hiç umurumda değildi. Açıkçası, ben de konuya biraz ilgi duymuştum.

"Yola çıkalım mı?" dedi Ben.

"Kesinlikle," diye onayladım.

Benim tarafımdan herkese sarılmalar, Ben'e el sıkışmalar oldu, sonra yola çıktık.

Mini dizinin ilk bölümü ne kadar büyüleyici olsa da, on beş dakika sonra bayıldım ve Ben omzumu nazikçe sallayana kadar tamamen kendimden geçtim.

"Hmm?" diye sordum, her zamanki gibi eloquent.

"Geldik," dedi yumuşak bir sesle, bana doğru yöneltilmiş ısıtma deliklerinin sesinden dolayı neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. Bazen Ben, benim işitme duyumun gelişmiş olmadığını unutuyor gibiydi. "Soğutucuyu çıkardım ve sandalyelerimizi gölgeye kurdum. Tur atmak ister misin, yoksa biraz daha burada sıcakta oturmak ister misin?"

"Soğuk mu?" diye sordum, emniyet kemerimi çözerek ve zihnimin biraz daha berraklaşmaya başladığını hissederek.

"Bunu en iyi ben değerlendiremem."

Doğru.

"Orayı görmek isterim," dedim, sonra ağzımın çok kuruduğunu fark ettim. "Ama önce bir şişe su içeyim."

"İyi fikir. İlk durağımız portatif tuvaletler olacak, böylece nereye gideceğini bileceksin."

"Ha, beni çok iyi tanıyorsun." Henüz tuvalete koşmak zorunda kalmamam beni biraz şaşırttı. Belki atıştırmalıklar, belki bol miktarda içecekler yüzündendi, ama yol yolculuğunda olmak mesanemin dikkatini çekmesine neden oluyordu.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

Ben'in sözlerinde bir ağırlık vardı, ama ben bunu yorumlama gereği duymadım. Bunun yerine, yanağına bir öpücük kondurdum ve bana uzattığı elini tuttum. Arabadan inmek için onun yardımına ihtiyacım var mıydı? Hayır. Ama bu beni bir prenses gibi hissettirdi, bu yüzden hiç aldırmadım.

Hatta, hoşuma gittiğini söyleyebilirim.

Geniş kamp alanını dolaştık. Ağaçlar başımızın üzerinde yükseliyordu, nispeten seyrek dallarında ilkbaharın ilk yaprakları vardı, ancak bazı açık alanlarda her şey hazırды. Bir barbekü alanı, bir oyun alanı ve uzakta dört adet portatif tuvalet gördüm.

"Bu kamp alanının tam karşı tarafında gerçek bir bina var," dedi Ben, ana alana geri dönerken. "Ama inan bana, çaresiz kalmadıkça oraya gitmek istemezsin. Ve *gerçekten* çaresiz kalmadıkça."

"Neden? Hayaletli falan mı? Başka bir sürünün bölgesinin sınırında mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Kamp alanı personeli ayda sadece bir kez temizlik yapıyor, bu yüzden örümcek ağları, böcekler ve aklınıza gelebilecek her şeyle dolu."

"Anlaşıldı."

Banyo konuşmaları bir yana, yürüyüş çok güzeldi ve Benny'nin bile müdahalesi olmadan kesintisiz geçti. Tabii, Veronica da ara sıra lafa karıştı. Ben beni, ağlayan bir söğüt ağacının altına yerleştirilmiş sandalyelerimize götürdü. Ağacın dallarının bir kısmı, fantastik bir giriş oluşturmak için kalın bir pergola üzerine ustaca asılmıştı. Saat on birden biraz geçmişti, bu yüzden etrafta çok fazla insan yoktu, ama burası hayalet kasaba da değildi. Ben'in bana anlattığına göre, öğleden sonra burası çok kalabalık olacaktı.

Bir anda bu kadar çok şekil değiştirenle bir arada olacağımı hayal bile edemezdim – hem de hepsi farklı türlerden – ama yakında öğreneceğimi düşündüğüm için çok da endişelenmedim. Ayrıca, bu kadar çok insanın olması, Ben ve benim için birlikte katılacağımız bu önemli olay hakkında fazla kafa yormamı engelleyeceğini umuyordum. Ben, Ben'in ait olduğu garip ve büyülü dünyaya tanıtılacak bir insan olmakla kalmayıp, bu tanıtım bizim flört ettiğimiz sırada yapılıyordu.

Vay canına.

İlk başta kimse bize yaklaşmadı. Herkes kendi küçük alanlarını hazırlıyor ya da eski bir teneke çadırın altına kurulan uzun piknik masalarına yardım ediyordu. Izgaradan gelen kömür ya da karbon kokusu almadığım için, çoğunlukla mezeler ve atıştırmalıklar olduğunu tahmin ettim.

Deviled eggs ve spam musubi olmasını umuyordum. İkinci yemeği üniversitedeki bir kültür festivalinde bir kez yemiştim ve o zamandan beri bağımlısı olmuştum, ama nasıl yapıldığını veya nereden satın alınacağını bilmiyordum. Anlaşılan, Hawaii'ye özgü bir şeydi? Kim bilebilirdi ki?

Sonunda, iki genç insanın arasında, küçük, Asyalı bir kadın sendeleyerek geldi.

"Gelmişsin," dedi, gülümsemese de sesi çok memnun gibiydi. "Seni görmek güzel, Poynter."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Hayashi."

Kadın, teşekkür etmeme gerek yokmuş gibi elini salladı. "Peki, yanındaki arkadaşın kim?"

"Giselle," dedim çabucak, ayağa kalkıp elimi uzattım. Kadın, gözleri benimkilere kilitlenmeden önce, kırılgan olup olmadığına karar veriyormuş gibi kemikli parmaklarıma baktı.

"İnsan mı?"

Uh-oh. Ben sorun olmadığını söylemişti, ama onun ses tonu öyle olmadığını gösteriyordu. Sanırım ona güvenmek zorundaydım. "Neredeyse. Ben öğretmenim."

Bu onu gerçekten gülümsetti ve gözlerinin kenarları o kadar çok kırıştı ki, kaz ayağı değil de kaz akordeonu gibi oldular.

"Senden hoşlandım," dedi ve elimi tuttu. "Poynter, onu benden çalabilir miyim?"

Tanıştırmam gereken kişiler var."

Beni çalmak mı? Bu kesinlikle ilginç bir kelime seçimi.

"Ona sor," dedi Ben, ama sesi eğleniyor gibiydi. "O herkesten daha iyi bilir."

"Anlıyorum." Kadın hafif bulanık ama keskin gözleriyle bana baktı. "Yaşlı bir kadına eşlik edip yeni insanlarla tanışmak ister misin?"

"Çok isterim. Ben zaten beni gezdirdi, ama eminim seninki daha iyi olacaktır." Ona göz kırptım ve o da elini kalbinin üzerine koyarak dramatik bir hareket yaptı.

"Hey, neden burada başıboş hayvanları yakalayan benim?"

Ama Bayan Hayashi sanki o konuşmamış gibi devam etti. Yaşlıların, konuşmak istedikleri konuyu tam olarak belirleme ve konu dışı konuşmalara veya mantıksızlıklara tahammül etmeme alışkanlığı vardı.

"Öyle olacak. Gel, gel."

Ve ben de öyle yaptım. Ben'in bana gösterdiği şeylerin tekrarını bekliyordum, ama hiç de öyle olmadı. Önce beni, çantasının kurduğu küçük alana götürdü.

küçük alana götürdü. Orada, plajdaymış gibi süslü şezlonglar, taşınabilir ızgara ve birkaç şemsiye vardı. Güneşin gölgeliklerin arasından geçemediği düşünülürse biraz abartılıydı, ama birçok doğu kültürü güneşten korunmayı çok ciddiye alırdı.

Orada sadece altı kişi kadar vardı ve ben hemen hepsiyle tanıştırıldım. Çoğu sadece dostça bir merhaba dedi, ama ikisi bana nereli olduğumu ve şekil değiştirenlerin dünyasına nasıl girdiğimi sordu. Konuşma uzamadan, Bayan Hayashi beni başka bir alana götürdü.

Sosyal enerjim tamamen dolu olduğu için mutluydum, çünkü bu uzun bir gün olacaktı.

Ama güzel bir gün olacaktı!

ON DOKUZ BEN

Bir Köy Gerekiyor

Charles ve çetesini katlettiğimden beri bir anda bu kadar çok şekil değiştirenle çevrili olmamıştım, bu yüzden bu durum beni kesinlikle etkiliyordu. Panik atak geçirecek kadar değil, ama birdenbire kendimi ve vücudumu çok fazla fark etmeye başladım, bu da nefes almam dahil her şeyi aşırı derecede fark etmeme neden oldu.

Giselle'i geri çalmak için canım çekiyordu, çünkü onun varlığı her zaman ruhuma merhem oluyordu, ama bu bencilce olurdu. Ayrıca, kendimi uçurumun kenarında ya da yutulmak üzereymiş gibi hissetmiyordum. Sadece biraz... rahatsızdım.

Ve terapistimin dediği gibi, rahatsız olmak çoğu zaman zararlı değildi. Tek yapmam gereken nefes almak ve anı yaşamaktı.

"Hey, baba, bizimle frizbi oynamak ister misin?" Benny sessizce yanıma gelerek sordu. Beni korkutacak kadar sessiz değildi, ama yakındı.

"Biz kim?" diye sordum, sanki hayır diyeceğim bir durum varmış gibi.

"Çoğunlukla biz çocuklar, ama kurt formunda birkaç yetişkin de var." Bana umut dolu bir bakış attı. "Kurt olmak ister *misin*?"

Hah, oğlum sandığı kadar kurnaz değildi. Bildiği kadarıyla, intikam görevimden döndüğümünden beri dönüşmemiştim. Ona Melton'dan ve Giselle'i dönüşenlerin dünyasına maruz bırakan kavgadan bahsedebilirdim, ama bahsetmedim. Oğlum iyileşiyordu, hatta geliyordu ve ben onun dünyasına yeniden öcüler getirerek bunu bozmak istemedim. Özellikle de Melton artık bir sorun olmayacaktı.

Sözde.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," dedi Benny hemen, ve ben yine sessiz kaldığımı fark ettim. Sosyal becerilerimin ne kadar gerilediğinin farkında değildim - zaten başlangıçta da o kadar iyi değillerdi. Sürümün lideri olduğum sürece diplomatik durumları oldukça yetkin bir şekilde idare ediyordum, ama günlük, ayrıntılı konularda Millia'nın liderliğini takip ediyordum. O gittikten sonra...

İki çocuğum ve Natalie dışında neredeyse tamamen izole olduğum on sekiz ay, beni kesinlikle çok etkilemişti.

"Hayır, istiyorum," dedim ayağa kalkarken. "Giselle'e mesaj atayım da, ben yokken geri dönerse endişelenmesin."

"Nerede o? Tuvalete mi gitti?" "Hayır, Bayan

Hayashi ile sohbet ediyor." "O kim?"

"Onu hatırlarsın. Şehirde yaşayan şekil değiştirenlerin liderlerinden biri. Bir kitsune."

"Kit... kit... bekle, tilki kadın mı?"

"*Kitsune*," diye nazikçe düzelttim. "Doğru terimleri kullanmak önemlidir."

"Neden?" diye sordu Benny. Bazı ebeveynler bunu bana meydan okuma olarak görebilir, ama ben onun gerçekten meraklı olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca, çocuklarımla anlayabileceği bir şekilde bir kuralı açıklayamıyorsam, o kural muhtemelen koymaya değer bir kural değildi.

"Tarih boyunca, şekil değiştirenler her zaman kendileri olamadılar, bu güvenli değildi. Şimdi bile, çoğu zaman insan gibi davranmak zorundayız. Bu yüzden, birlikteyken, birbirimizin kimliklerini olduğu gibi kabul ederek birbirimize saygı gösteririz. Bu yüzden kitsune'ye kitsune deriz. Selkies'e selkies deriz ve diğer sürüye ait olmayan şekil değiştirenler hala beni alfa olarak kabul ederler."

"Yani bu bir saygı meselesi mi?"

"Evet, saygı meselesi."

"Sanırım anladım. Benim Junior yerine Benny olarak çağrılmak istemem gibi bir şey. Junior yanlış değil, ama doğru da değil."

Çocukken bu kadar akıllı mıydım? Öyle hissetmiyordum. Herkes gelecek neslin sosyal açıdan beceriksiz olduğundan şikayet ederken, ben

oğlumun yüksek bir EQ'su
olduğundan oldukça emindim.

"Evet, aynen öyle."

"Harika. Peki... frizbi mi?"

Mesajı gönderip telefonumu cebime koyarken güldüm. Yüksek EQ'su olsun ya da olmasın, Benny hala frizbi oynayan bir çocuktuk. "Yolu göster."

Beni götürdüğü açıklık, kamp alanının ortasında bir yerdeydi, ki bu mantıklıydı, çünkü herkes çocuklarını yakınında tutmayı severdi, duyuları gelişmiş olsun ya da olmasın. Her ne kadar, şekil değiştirenlerle çevriliyken birinin etkinliğimizi basıp bir çocuğu kaçırmaması çok olası olmasa da, imkansız da değildi, bu yüzden en azından bazı önlemler almak en iyisiydi.

"İşte geldik," dedi Benny, ellerini beline koyarak sahneyi onaylayarak. Bir düzine kadar çocuk, iki kurt, bir ayı ve iki küçük tilki etrafta koşuşturuyordu.

Kaşlarımı çattım. Bildiğim kadarıyla, *kitsune'ler* kurt dönüşenlerle neredeyse aynı boydaydı, birçok kuyrukları vardı ve genellikle gündüzleri bile hafifçe parıldıyorlardı. Ama sonra geç de olsa, boylarını ve kuyruklarını yaşlandıkça kazandıklarını ve çocukların beş yaşında bile dönüşebildiklerini hatırladım.

Demek ki tam anlamıyla bebek şekil değiştirenlere bakıyordum. Biyolojileri ve şekil değiştirme süreçlerinin kurt şekil değiştirenlerden bu kadar farklı olması ne kadar ilginçti. Bildiğim kadarıyla, at ve ayı şekil değiştirenler de ergenliğe kadar hayvan formlarına kavuşmuyorlardı, yani belki de bu durum çevreden etkileniyordu.

Kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum. Ama sorun değildi, çünkü aklımı meşgul edecek başka önemli şeyler vardı. Mesela oğlumla frizbi oynamak gibi.

"Değişmeye hazır mısınız?" Benny, hala biraz temkinli bir ses tonuyla sordu. Kurt formumda tekrar rahat hissetmemi sağlamaya çalışmasını çok sevmeme rağmen, bu konuda çok dikkatli davranmak zorunda hissetmesinden nefret ediyordum.

"Hazırım," dedim, havalı ve mutlu bir baba gibi konuşmaya çalışarak. "Umarım sen de atmaya hazırsındır."

"Ben *doğuştan* hazırım."

"Komik, ben senin Benny olarak doğduğunu sanıyordum." "Boo, utanç verici!"

"Bu kelimeyi sürekli kullanıyorsun, ama bence senin düşündüğün anlamı taşımıyor," diye karşılık verdim, sonra ona bu alıntının çıktığı filmi hiç göstermiş miyim diye merak ettim. Göstermediysem, bunu yapmam gerekiyordu. Belki Giselle'in babasının ona verdiği mini dizinin bölümleri arasında.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi oğlum ve ben onun ne yapacağını gayet iyi tahmin edebiliyordum. "O zaman hızlı düşünsen iyi olur!" Sonra frizbiyi fırlattı. Boyuna ve yaşına göre oldukça uzağa attı, eklemeliyim. Ama ben çoktan öne doğru düşmeye başlamıştım.

Hızlı bir dönüş değildi, çünkü hızlı dönüşler genellikle acı verir, özellikle de benim gibi paslanmış biri için, ama yine de oldukça hızlıydı. Eklemelerim gıcırdadı ve kemiklerim çatırdadı, vücudumu serinleten bir battaniye gibi kürkümün katmanları ısıyı uzaklaştırmak için tasarlanmıştı. Yüzüstü düşmeden dört ayak üstüne yere inmeyi başardım ve uçan diskin peşinden koştum.

Onu yakalamak ve yere çarpmadan dişlerimle kapmak zor olmadı, ama büyük köpek dişlerimin onu tamamen delmemesi için dikkatli olmam gerekiyordu. Ama yere indiğimde ve oğluma döndüğümde, onun heyecanlı tezahüratı, dönüşümün getirdiği rahatsızlığı fazlasıyla telafi etti.

"Evet! İyi yakaladın baba!"

Ona doğru koşmaya hazırdım, böylece insan bir baba ve oğlunun oynayabileceği yakalamaca oyunundan çok farklı bir oyun oynayabilecektik, ama o sırada yanımda bir ısılık duydum. Kafamı çevirip baktığımda, Benny'den belki birkaç yaş büyük bir genç adamın koşarak geldiğini gördüm.

"Al, ben senin için atabilirim," dedi. "Annem mola vermek zorunda kaldı!"

Onun işaret ettiği parmağını takip ettim ve açıklığın kenarında yatan daha küçük, gri bir kurt gördüm, iki küçük çocuk onun etrafında daireler çizerek koşuyorlardı. Evet, bu mantıklıydı. Üç küçük çocuğum olsaydı, ben de yorgun düşerdim.

Cevap olarak frizbiyi onun ayaklarının dibine attım ve o, kurtun tükürüğüne bile aldırmadan mutlu bir şekilde aldı. Bir çığlık atarak, onu oğlumun bulunduğu yöne doğru fırlattı.

Ben de doğal olarak onun peşinden koştum.

Yavaş yavaş, daha fazla çocuk bize katılmaya başladı. Egzersizin ani artışı nedeniyle ciğerlerim yanarken, kurtum bundan çok *hoşlanıyordu*.

Onun doğal içgüdülerine bir nevi arka planda kalmış olsam da, bir topluluğa sahip olmayı ne kadar özlediğini ve diğer dönüşenlerle çevrili olmayı ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum. Diğer kurt yavruları. Onları yetiştirmek, korumak onun alfa olarak göreviydi. Bu yüzden, bizim sürümüz ve kendisine bağlılık yemini ettiği tüm ruhlar gibi olmasa da, yine de hoş bir dinlenmeydi.

Zaman su gibi akıp gitti ve Natalie, Veronica'yı kucağında tutarak açıklığın kenarında belirene kadar kendimi ne kadar zorladığımı fark etmedim.

"Babasını istiyor," diye seslendi. "Bu disk oyununu ben devralabilirim."

"Adı frizbi!" Benny, ben ona doğru koşarken nefes nefeseydi. İnsan şekline geri dönmek için nefesimi düzenlemem gerektiği için biraz utanmışım.

"Evet, öyle dedim."

"Hayır, demedin!"

"Dabbah!" Veronica, ben yaklaşırken çığlık attı ve bu beni hemen durdurdu. Beni kurt olarak mı tanıdı? *Nasıl?* Beni kurt formumda görebileceği tek zaman, öz anne babası hayattayken, yani dokuz aydan daha küçükken olabilirdi. Bu kesinlikle mümkün değildi!

Olması gerekenden biraz daha hızlı insan formuma döndüm ve doğrulurken Veronica'ya uzandım. Veronica da bana uzandı, benim bir anda hayvandan insana dönüştüğümü fark etmemiş gibi.

O biliyordu. Bir şekilde biliyordu.

"Dabbah!"

"Merhaba," dedim ve onu Natalie'den aldım. İleri doğru yürüdü ve dönüşüm geçirdi. At formunun benimkinden çok daha uzun olduğunu düşünürsek, benimkinden oldukça farklı bir süreçti. Gözlerimi tekrar Veronica'ya çevirdim.

Bazen ona bir baba olarak başarısız olduğumu hissetmekle kalmıyor, ona bir baba olamadığımı da hissediyordum. Ama şimdi bana bakışları, pembe yanakları ve yeşil lekeli dudakları...

şüphesiz bir buzlu şekerden kaynaklanıyordu — onun için ne kadar önemli olduğumu daha iyi anladım.

"Giselle'in nasıl olduğunu görmek ister misin?" diye sordum, Giselle'i bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için biraz suçluluk duyarak. Aslında, teknik olarak *tamamen* yalnız değildi.

"Ah! Bababa guu!"

"Bababa guu," diye onaylayarak sandalyelerimizin olduğu yere geri döndüm. Giselle orada değildi, ama endişemi bastırdım. Onun kokusunu takip edebilirdim. Dışarıda olduğu için çok güçlü bir koku değildi, ama şampuan ve parfümünün karışımı oldukça benzersizdi.

"Hadi Veronica, ava çıkıyoruz."

Veronica ellerini çırpı. Çok *yapışkan* ellerini. Ben de arabaya uğrayıp ıslak mendil aldım.

Kızım uygun düzeyde yapışkan hale geldiğinde, Giselle'i aramaya çıktık.

Onun nereye gittiğini tam olarak bilmiyordum, ama neyse ki, küçük bir kamp ateşi etrafındaki sandalyelerden oluşan bir çemberin içinde onu bulmam sadece birkaç dakika sürdü. Onu gördüğümde gülümsedim, içimde bir memnuniyet dalgası yükseldi. Bu ortamda çok doğal görünüyordu.

Bugün peruk takmayarak beni şaşırtmıştı, bunun yerine yumuşak, narin saçlarını dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplamıştı. Saçını neden bu kadar sık örttüğünü anlıyordum. Bu bir estetik meselesiydi, aynı zamanda bir rahatlık meselesiydi, tıpkı parlak bir rujun bazı kadınları cesaretlendirmesi veya yeni bir sakal yağının bazı erkekleri parlak ve yeni hissettirmesi gibi. Bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiği bir şeyden ziyade, eğlenmek için yaptığı bir şey olmasını tercih ediyordum, bu yüzden tüm ihtişamıyla dışarıda olması harika bir işaretti.

Tanrım, gerçekten muhteşemdi. Karşısında oturan kadına doğru eğilmiş, uzun, zarif boynu hafifçe eğilmiş, piyanist parmakları çenesini desteklerken gülümsüyordu. Profilden bile, gözlerinin, özellikle zeki olduğunu hissettiğinde olduğu gibi, yaramazca parıldadığını biliyordum.

Orada durup onu içime çekiordum. Hala benimle çıkmaktan mutlu olduğuna inanamıyordum. Ben çok yavaş ilerliyordum, ama o hiç

. Anlaşmamızın başında, her gün bana erkek gibi davranmamı ve bakire bir genç gibi davranmayı bırakmamı söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırlıyordum. Ama o bunu hiç yapmadı. Bir hafta haftalara, haftalar bir aydan fazla zamana dönuştükçe, bundan giderek daha az korkmaya başladım.

Ve içimdeki korku azaldıkça, başka şeylerin filizlenmesi için yer açıldı.

O kadına karşı durmadan bir çekim hissediyordum — her zaman öyle olmuştu, ama şimdi bu çekime göre *hareket* etme isteğı giderek güçleniyordu. Onu yeterince öpmemiştım ve onu kucağıma çekip, parmaklarımı uzun eteğıne geçirip kalçalarını kavrayarak bana sürtünmesini teşvik etmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Elimi onun ince, ipeksi saçlarına dolayıp, o mükemmel ağzını bir nefesle açacak şekilde doğruca çekmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

Çoğunlukla, onu zevkin zirvesine ulaştırırsam yüzünün nasıl görüneceğini merak ediyordum. Çığlık atar mıydı? Elini ağzıyla kapatır mıydı? Dudaklarını ısırır mıydı? Yoksa sessiz kalır, dudakları sessiz bir coşkuyla aralanır mıydı?

Kimse bana bakmadı, ki bu, kokumun ne kadar açıkça tahrik edici olduğu düşünülürse mantıklı değildi, ama durumu hızlıca koklayarak önümdeki grubun tamamının aslında insan olduğunu anladım.

Huh. Bunu beklemiyordum.

Kafamı sallayarak, libidomu hızla kontrol altına aldım. Ve tam zamanında, çünkü Veronica Giselle'i gördü ve mutlu bir çığlık attı, tombul kolları sanki öğretmenimin huzurunda kıyılmış ciğermişim gibi uzandı.

Dürüst olmak gerekirse, kızımı suçlayamazdım. Benimle onun arasında seçim yapmam gerekirse, ben de her seferinde Giselle'i seçerdim.

"Merhaba güzel bayan," dedi Giselle, ayağı kalkarken. Belki de kendi güçlü kokumdan dolayı biraz kafam karışmıştı, ama o biraz... heyecanlı mı kokuyordu? Heyecanlı derken, tahrik olmuş demek istedim.

Ama hayır, bunu hayal ediyor olmalıyım. Bu yüzden, Veronica'yı randevuma teslim ederken vücudumu ve feromonlarımı sakinleştirmeye odaklandım. Ve Tanrım, Giselle'i kızımı kucağında görmek çok *doğru* geliyordu.

Bu bir işaret mi, Millia? Bana kutsamanı mı vermeye çalışıyorsun?
Bunu nereden bilebilirdim ki?

Ben vermedim. İçimden bir ses, ölmüş birinden izin almam gerektiğini fısıldadı ve bunu yaptığım gerçeği, hala hazır olmadığımı gösteriyordu.

Ama hazır olmak istiyordum. Tanrım, ne kadar da istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Giselle, meraklı gözleriyle bana bakarak.

"Evet, iyiyim," dedim, kafamda takılıp kalmamaya karar vererek.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Giselle şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bekle, henüz zamanı gelmedi mi?"

"Neredeyse," dedim ve ona elimi uzattım. Giselle elimi tuttu ve haftalarca çıkmış olsak da, dokunuşu hala elektrik gibiydi. "İşlerin bitmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Sana bir Ensure alıp sıraya girmeden önce içirebiliriz."

Bana attığı gülümseme, beşinci seviye bir kasırgayı bile yok edebilirdi. "Evet, isterim."

"Ben de isterim."

YİRMİ GISELLE

İnanç Sıçraması

Tanrım, çok doydum.

Çok, çok, *çok* doymuştum.

"Baba, biraz uyumak istiyorum," dedi Benny, başını eğerek. Veronica çoktan uykuya dalmıştı, başını Ben'in geniş göğsüne yaslamıştı. Onun ne kadar sıcak olduğunu çok iyi biliyordum, bu yüzden güneş batmaya başladığında hava soğuduğundan, Veronica'nın şimdi inanılmaz derecede rahat olması gerekiyordu.

Beklendiği gibi, yemekler son derece lezzetliydi. Kiş, bir tür ipeksi tofu yemeği, musubi (maalesef spam çeşidi değildi), sosisli sandviç, bratwurst, çizburger, şnitzel ve Ben'in tabağından, denememi istediği küçük atıştırmalıklar yedim. Vermicelli pirinç eriştesini ve samosaları, özellikle de vejetaryen olanları *çok* sevdiğimi öğrendim. En iyi şekilde karnımı doyurmuş ve mutluluğumu içime sindiriyordum.

"Geç oluyor dostum. Natalie ile eve gidip dönüş yolunda arabada uyumak ister misin?"

"Evet, eve gidelim," dedi Natalie, kendisi için getirdiği kaseyi bırakıp ayağa kalkarak. Amaranth, acı yeşillikler, pazı ve tanımadığım diğer yapraklı sebzelerden yapıldığını söylediği bir tür haşlanmış sebze yemeği yiyordu. Sıcak yaprakları yemeye bu kadar heyecanlanan birini hiç görmemiştim.

Evet, at şekil değiştirenler yaprakları severdi. Kim bilebilirdi ki?

"Zaten dalmaya hazır mısın?" Ben gülerek Veronica'nın sırtını hafifçe okşadı. O kadar rahat görünüyordu ki, onu rahatsız eden her şeyden tamamen kurtulmuş gibiydi. Kısa bir an için, işler böyle devam ederse gelecekte nasıl olabileceğine dair bir fikir edindim

Ben büyüyen çocuklarının babası, Natalie ise sevgi dolu ama biraz içe dönük teyzeleri olacaktı.

Orada benim için de yer var mıydı? Umarım vardır. Tanrım, umarım vardır.

Haftanın beş günü yirmi çocukla etkileşimde bulunduğum için kendi çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim, ama her sabah Benny ve Veronica'nın yanında uyanmak, onların büyümesini ve hayatın farklı aşamalarından geçmesini görmek, aslında oldukça hoş bir fikirdi.

"Sevdiğim insanları selamladım, sevmediğim insanlardan uzak durdum. Ve istediğim tüm yiyecekleri yedim." Ben ve ben ona bir bakış attık. "İstediğim yiyeceklerin çoğunu. Sicilim bu kadar temizken gitmem en iyisi."

"İşte benim Natalie'm," dedi Ben gülerek, başını sallayarak ve içimde ufak bir kıskançlık belirdi.

Kızım. Şimdi sırası değil.

Ben ve Natalie'nin benim asla sahip olamayacağım çok özel bir bağı vardı ve dürüst olmak gerekirse, ben de sahip olmak istemiyordum. Bu, sevdikleri herkesi kaybetmelerinden doğan, hiç de romantik olmayan bir bağdı. Bu, her zaman empati duyacağım, her zaman ikisini de destekleyeceğim bir acıydı, ama asla kendim yaşamak istemedim.

"Ben kimsenin değilim," dedi Natalie kararlı bir şekilde.

Ben özür dileyerek sandım, ama sonra Veronica uykulu başını kaldırdı ve tombul kollarından biriyle belirsiz bir hareket yaptı.

"Nawewe..."

"Düzeltilme. Ben Veronica'nınım."

Bu gerçek olamayacak kadar sevimliydi, ama kendi evimde ailemle birlikteyken hissettiğim aynı gözyaşları dolu mutluluk içimde yükseldi.

"Haklısın," dedi Ben gülerek, sonra Benny de kalkıp Natalie'nin yanına gitti ve Natalie, kız kardeşini babasının kollarından kurtarmaya çalıştı.

"Ama ben senin kısmi velayetine sahibim, değil mi?" diye sordu birinci sınıf öğrencisi, bu kadar küstah olmasına rağmen sesinde bir belirsizlik vardı.

Benim başıma gelseydi, hemen erir ve onu kucaklardım. Ama Natalie, Natalie'ydi; o ve çocuklar kendi aşk dillerine sahiptiler.

"Kısmi velayet hakkında bilgi sahibi olmak için henüz çok küçüksün," dedi ve saçlarını okşadı. "Yine Boşanma Mahkemesi'ni mi izliyordun?"

"Sadece sen televizyonda yayınlanırken uykuya daldığında."

"Bu, kız kardeşinin ruhundaki canavarı yatıştıran birkaç öğleden sonra programından biri olduğu için elimden bir şey gelmez."

"Evet, evet, kendine öyle söylemeye devam et."

"Küstah çocuk." Yanağını hafifçe çimdikledi, sonra Veronica'yı kucağına aldı.

Ben tüm olan biteni izledim, tam olarak bir yabancı değildim ama içerdekilerden de değildim. Kenarda kilitli kalmıştım, yaklaşmak için izin bekliyordum ve tek düşünebildiğim bu sahnenin çok *güzel* olduğuydu.

Aile. Birisi hepsini yok etmeye çalışsa da, onlar bir aile olarak bir araya gelmişlerdi. Ve mücadeleleri, uyanıklığın umut dolu ışınlarına rağmen onları bırakmayan kabusları olsa da, bir şekilde kendi mutluluklarını yaratmanın bir yolunu bulmuşlardı. Kendi sürülerini.

Ben de dahil olmak istedim.

Aniden, Ben'in bir ilişkiye hazır olmadığına karar vermesine razı olabileceğimden o kadar da emin olamadım. Ona bir ilişkiyi zorlamaya ya da onu sıkıştırmaya çalışmayacaktım, ama aynı zamanda kafamda güzel bir resim oluşuyordu ve bundan vazgeçebileceğimi sanmıyordum.

Babam ve Benny'nin ortak ilgi alanları hakkında uzun belgeseller izlerken, ben yerde oturup Veronica'ya kitap okuduğumu görebiliyordum. Nox ve Benny'nin birlikte video oyunları oynadıklarını görebiliyordum.

Simon ve Ben'in birlikte balık tutmaya gittiğini görebiliyordum, ancak Ben böyle bir şeye ilgi duyduğunu hiç söylememişti. Natalie ve benim birlikte alışveriş yaptığımızı, Ben'in çocuklara baktığını bile görebiliyordum.

Hepsi gözlerimin önünde güzel bir geçit töreni gibi geçiyordu ve neredeyse nefesimi kesecekti.

Herkesin toparlanıp ayrılmakla meşgul olmasına inanılmaz derecede minnettardım, çünkü bu bana kendimi toparlama şansı verdi. Ama

iyileşebileceğim kadar iyileşebilirdim. Aşık olduğumdan oldukça emindim. Bu benim için çekiciliğin, sıradanlığın ötesine geçmişti.

Peki *Ben* ne hissediyordu?

Çünkü ne kadar aynı fikirde olmamızı istesem de, o karısını, ruh eşini kaybetmişti. Bunu tam olarak anlayabilmemin imkanı yoktu. Hayatımda tek bir ciddi ilişkim olmuştu ve o da nispeten iyi şartlarda sona ermişti.

Eğer hazır değildiyse, hazır değildi ve onu buna zorlamamın imkanı yoktu.

Onun beni istemesi için çaresizce istesem bile.

Kahretsin, kendimi gerçekten zor bir duruma sokmuştum, değil mi?

Peki, kendimi duygusal çöküntüden kurtarmak için yaklaşık on dakikam daha vardı, aksi takdirde Ben çocukları yükleyip vedalaştıktan sonra geri döndüğünde bunu kesinlikle fark edecekti.

Bir şekil değiştirenle çıkmak konusunda biraz öğrenme süreci vardı, ama kendilerini "müttefikler" olarak adlandıran gruba teşekkürler daha önce takıldığım grup sayesinde çok şey öğrendim.

Bayan Hayashi bana etrafı biraz gezdirmek istemişti, ama asıl amacı beni, şekil değiştiren partnerleri hayvan formlarında çocuklarla oynarken, oturup birkaç bira içen küçük bir insan grubunun yanına bırakmaktı.

Bir an için, belki de kasıtlı olarak ayrıldığımızı düşündüm, ama hayır, durum öyle görünmüyordu. Bu, şekil değiştirenler işlerini yaparken, dinlenip sosyalleşen insanların doğal bir gruplaşmasıydı.

Ve dürüst olmak gerekirse, o gruptan *çok* şey öğrendim. Hem günlük hayatta hem de cinsel açıdan güvenlikle ilgili ipuçları. Ben ve Ben'in henüz o aşamada olmadığımızı onlara söylemeye cesaret edemedim — ki bu onların ilgileneneceği bir konu da değildi.

Ayrıca, insan toplumunda onları korumak için yapabileceğim küçük şeyler de öğrendim — çok fazla değil, çünkü Ben ve ailesi bu konuda zaten oldukça iyiydi — ama ergenlik çağı geldiğinde işler riskli hale gelebileceğinden, Benny'nin gittiği okulda çalışmam büyük bir avantajdı.

"Ne düşünüyorsun?" Ben'in sessizce hareket etmesine artık daha fazla alışmıştım, ama yine de ara sıra beni korkutuyordu. "Vay, özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

"Sorun yok," dedim, insan ortaklarımın bana anlattığı şekilde sinirlerimi yatıştırılmaya çalışarak. Daha fazla pratik yaptıkça zamanla daha iyi olacağımı umuyordum. "Peki, karnımızı doyurduğumuza ve gençlerin çoğu yatmaya gittiğine göre, bu şenlikte sırada ne var?"

"Gerçekten her şey olabilir. Dünya bizim istiridye kabuğumuz." "Oh, yani bir banka soyabilir miyiz?"

"Tamam, belki de hiçbir şey," dedi, hafifçe gülerek. Tam bir kahkaha değildi, ama ben bunu kabul ederdim. "Biraz yürüyüşe çıkabiliriz, güneşin batışını ve ateşböceklerinin ortaya çıkışını izlemek için güzel bir yer bulabiliriz. İnsanlar ana çardaktan dağıldığı için, gruplar arasında dolaşıp sohbet edebiliriz. Ya da burada oturup sohbet edebiliriz. Ya da..." Sesi kesildi ve bu benim ilgimi çekti. Belki de geçmiş hayatımda bir kedi dönüşümcüydim, çünkü çok meraklıydım.

"Yoksa ne olur?" diye sordum, oldukça meraklanmışım. "Ya da bizimle dans edebilirsin."

"Dans mı?" diye sordum, böyle çok kültürlü bir etkinlik için ne tür bir müzik listesi hazırladıklarını merak ederek. "Müzik falan da olacak mı?"

"Hayır, tam olarak öyle değil," dedi, kendinden emin değilmiş gibi. Çıktığımız süre boyunca, Ben'in kendine güveninin giderek artmasını görmek güzeldi, ama bu, sanki eski gerginliği yeniden ortaya çıkmış gibiydi.

"O zaman ne gibi?"

"Ah, açıklaması biraz zor." "Çünkü tuhaf mı? Ya da şiddet içeren mi?"

"Hayır, öyle değil. Doğrudan çevirisi yok. Almanca kelimelerin çoğu gibi."

"Schadenfreude gibi mi?"

"Ne demek istediğimi anlayacağını biliyordum. Schadenfreude."

"Elinden geleni yapabilir misin? Bana genel bir fikir verebilir misin?"

"Hmm. En iyi şekilde tarif edebileceğim şey, bunun bir tür... doğanın kutlaması olduğu. Katılmak isteyen herkes, genellikle ağaçların arasında toplanır ve gevşek bir daire oluşturur. Bazı bölümler tek bir şekil değiştiren tarafından yönetilir. Onlar ortamı ve havayı belirler ve vücutlarının söylediği şekilde hareket ederler.

Bazen oyun gibi dövüşürler, bazen sadece daireler çizerek koşarlar, bazen de oturup yıldızlara ulurlar. O bölüm bitene kadar bir süre o lideri takip ederiz, sonra sıra başkasına geçer."

Tam olarak hayal edemedim, ama zihnimde bunun nasıl bir şey olabileceğine dair belirsiz bir tahmin oluşturdum.

"Ve benim orada, bir insan olarak bulunmam sorun olmaz mı?"

Neden insanların benim orada olmamı istememelerinden bu kadar endişelendiğimi bilmiyordum, çünkü neredeyse iki saat boyunca farklı türlerden şekil değiştirenlerle ilişki içinde olan bir grup insanla vakit geçirmiştım, ama güvensizlik hala oradaydı ve bana, istedikleri zaman hayvan şekline girebilen tüm bu güçlü, büyülü canavarlar tarafından hoş karşılanmayacağımı fısıldıyordu.

"Tabii ki. Orada henüz hayvan şekline bürünemeyen gençler ve diğer insanlar da var. Neden seni istemeyelim ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim.

"Sorun değil." Elimi tutup nazikçe sıktı. Bir kez. İki kez. Üç kez. "İstersen sadece izleyebilirsin, ama bunu yapmak zorunda da değilsin."

"En son ne zaman katıldın?" "Ah, yıllar önce.

Önceden, bilirsin."

Oh evet, biliyordum. Bu olay, onun hayatının gidişatını kalıcı olarak değiştirmişti. Keşke bu olay hiç yaşanmasaydı, ama yaşanmasaydı Ben ve ben birlikte olmazdık.

Tamamen birlikte olduğumuzdan değil, ama bir nevi birlikteydik.

Bu kadar çelişkili iki görüşe sahip olmak garipti, ama gerçek buydu. Katliamın hiç yaşanmamış olmasını ve onların çok farklı hayatlar sürmüş olmasını çaresizce dilerdim, ama aynı zamanda onları *bana* getiren yol için de inanılmaz derecede minnettardım. Küçük, hasta, önemsiz *ben*.

"Seninle dans etmek isterim," diye cevap verdim ve o da boğazımın ne kadar gergin olduğunu belirtmeyecek kadar nazikti.

"O zaman dans edelim."

Onun beni sandalyemden kaldırmasına izin vererek, onunla birlikte pavilyona doğru yürüdüm ve sonra onu geçtim. Toplantının nerede yapıldığını duyabileceğini veya kokusunu alabileceğini düşünerek, beni yönlendirmesine hiç şüphe duymadan güvendim.

Midem nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim. Yirmi dakika önce, karnım patlayacak kadar doluydu. Umarım mide bulantısı yaşamazdım. Ayrıca Ben, bunun tam olarak bir çorap dansı, kare dansı veya başka bir yoğun dans olmadığını söylemişti. Ve katılmak zorunda değildim. Bu benim seçimimdi.

Bir grup insanın toplandığı, iyi aydınlatılmış bir alana doğru yürüdük. Boyu uzun birkaç kişi daha fazla asma lamba takıyordu, ama diğerleri rahatça birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ben'in sözlerine inanmış olsam da, Lavar ve Seong Yung gibi iki insanı hemen tanımak yine de hoştu. Onlar oradaysa, bizim türden başka insanlar da etrafta dolaşıyor olmalıydı. Gerçekten de bir karışımdı.

"Ben, sana tanıtmak istediğim birkaç kişi var," dedim ve mutlu bir şekilde kolunu onların yönüne doğru çekerek.

"Oh? Bu benim işim değil mi?" diye alay etti. "İnan ya da inanma, arkadaşlar edindim."

Yakışıklı yüzünde beliren gülümseme o kadar samimi ve içtendi ki kalbim bir an durdu. Neyse ki, her ihtimale karşı beta blokerlerimi yanımda getirmiştım, böylece bana istediğı kadar aritmi yaşatabilirdi.

Onu tanıttım ve her zamanki gibi çok çekiciydi. Tanıtım biter bitmez, yaşlı bir adam toplantının ortasına adım attı ve yerini değiştirdi.

Tanrım!

Hiç kimsenin yavaşça, kademeli olarak dönüşmesini görmemiştım, ama bu, beden korkusu ve sanatın tuhaf bir karışımı gibiydi. Kürkü, pürüzsüz, dalgalı dalgalar halinde derisinden dışarı çıkarken, eti bir kas tabakası halinde genişledi. Yüzü uzamaya başladı, yüz hatları uzun süredir çalışılmış bir koreografi izliyordu.

Bu çok güzeldi. Çok korkutucuydu. Çok çabuk bitti. Birkaç saniye sonra, devasa, heybetli bir kahverengi ayı, burnu ve kulakları gri olan, tam boyunda ortada duruyordu.

"Vay canına..." diye nefes aldım ve Ben tekrar elimi sıktı. Keşfettiğimiz bu iletişim biçimini sevdim.

"Şimdi beni kışkandırma," diye alay etti.

Ona göz kırptım. "Kıskanç olduğunu mu söylüyorsun?" "Belki. Benim için gerçekten önemli biri olduğunda."

Ayaklarımdan kafa derime kadar kızardığımı biliyordum, ama bu hoş bir telaştı. "Benim senin için önemli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Önemlisin ve bunu daha önce söylemediysem, özür dilerim."

Kahretsin. Ben'in çok konuşkan biri olmadığını biliyordum, ama bazen bir keskin nişancı gibi, tüm saçmalıkları kesip atarak beni tam kalbimden vuruyordu. Ve çılgınca olan şey, onun bunu içten söylediğini tamamen anlayabiliyordum.

Tanrım, gerçekten aşık olmuştum.

Bu düşünce beni neredeyse yere serdi ve kalp atışlarımla hızlandığından emindim, ama evren yine beni korudu çünkü ayı bir kükreme attı. Kötü niyetli değildi, ama çok güçlüydü ve beni iliklerime kadar sarsmıştı.

Birkaç şekil değiştiren öne çıktı, hayvan şekillerine girip onlar da bağırmaya başladı. Bazı ergenler de katıldı, ancak hayvan şekline girmediler.

İlk ayı bir adım attı, sonra bir adım daha attı, ön bacaklarını havaya kaldırdı ve sonra dört bacağını da yere vurdu. Diğerleri de farklı şekillerinde ellerinden geldikince onun örneğini takip ettiler, sonra dev ayı bir sonraki hareket aşamasına geçti.

Bu gerçekten bir danstı. İlkel ve kaba, belki de güçle dolu, ama yine de bir danstı. Bu, içimdeki doğuştan gelen bir parçaya hitap ediyordu, tıpkı eski *Homo sapiens*'leri ateşin etrafında ritmik hareketler yapmaya, diğerleri şarkı söyleyip ellerini çırpmaya motive eden parçaya.

Tamamen büyülenmiş bir şekilde, her şeyin nasıl geliştiğini izledim ve sonunda gökyüzüne doğru uzun bir çığlık atarak sona erdi. Benim yaşlarımda başka bir kadın öne çıktı ve yerini değiştirdi.

O kutlamasını yaparken zamanın önemi yoktu, sonra bir başkası da kendi kutlamasını yaptı. Ama dördüncü turda, öne çıkan bir insandı. Daha önce tanıştığım Cherry.

"Bana burada bu kadar nazik davrandığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi, yanakları lambanın sarı ışığında bile canlı bir pembe renkteydi. "On yedi yaşındayken, tornado uyarısı sırasında Rick'in garaj yolunun sonunda sıırıslıkla bir halde ortaya çıkıp onu ölümüne korkuttuğum anı asla unutmayacağım."

Çemberin çeşitli yerlerinden gelen kahkahalar, birçok kişinin bu hikayeyi bildiğini gösteriyordu.

Kadın bir tarafa, sonra diğer tarafa adım attığında, üst vücudunu yere yakın bir şekilde eğdiğinde ve sonra bir yılan gibi tekrar dik bir şekilde sallandığında gözlerim ona kilitlendi.

Ben koordineli bir insan değildim, ama bu bile içimde yükselen ilham dalgasını söndüremezdi. Hâlâ birleşik ellerimizi sıkarak, parlak gözlerle Ben'e baktım.

"Katılmak ister misin?" diye sordum, nefes nefese kalmıştım. O kadını izlemek, "Macarena" veya "Cotton Eye Joe"dan daha çok ilgimi çekmişti. *Nedenini* tam olarak açıklayamazdım, öylece *öyleydi*.

"Emin misin?" diye sordu Ben. Belki de sadece benim algımdı, ama ses tonunda şaşkınlığın yanı sıra bir heyecan da hissettim.

Kesinlikle başımı salladım. "Evet, eminim." "O zaman katılalım."

Ellerimiz hala birbirine kenetlenmiş halde, aceleyle çemberin içine girdik. Cherry'nin gözleri benimkilerle buluştu ve yüzünün aydınlanması kalbimi kabarttı. Ait olmama konusundaki tüm endişelerime rağmen, bu kadar çabuk kabul gördüğüm bir yer daha önce hiç olmamıştı.

Bir şekilde, sadece bir öğleden sonra, bir topluluk buldum ve Ben de kendisinden çalınan topluluğu yeniden keşfetti. Benim için, yeni arkadaşlar ve dostlukların, Ben ve benim başımıza ne gelirse gelsin, her zaman hoş karşılanacağım bir destek ağı oluşturduğu bir gelecek görebiliyordum. Onun için ise, diğer şekil değiştirenlerle yeniden kurulan bağlantılar, bağlar hayal edebiliyordum. Bu, tekrar bir sürüye sahip olmakla aynı şey olmayacaktı, ama ona çok yakın bir şey olacaktı.

Ve belki bu, onun başka bir sürüye katılmasını veya kendi sürüsünü yeniden kurmasını sağlayabilirdi.

Evet, bir şekilde, Cherry'nin liderliğini takip ederken tüm bunları gördüm. Yere bastık, kollarımızı salladık, bir yöne, sonra diğer yöne döndük. Basit, kolay bir koreografi, ama vücudumu bu şekilde hareket ettirmek çok *iyi* geldi. Vücudumuzu bu şekilde hareket ettirmek. Kurt. Kitsune. Ayı. Henüz hayvan şekline bürünmemiş gençler. Hepimiz bu ivmeyi birlikte paylaştık.

Çünkü işin özüne bakıldığında, hepimiz ağaçların arasında nazikçe esen, hareket ederken cildimizi ve kürkümüzü okşayan esinti ile birbirimize bağlıydık. Ayaklarımızla yere vururken veya üzerinde yürürken, nemli toprak ve ilkbaharın kokusunu yayarak çimlerin üzerinde. Üzerimizdeki oniks gökyüzündeki yıldızlar örtüsü ile. Nefesimizle. Damarlarımızda akan kanımızla.

Biz kendimizdik, çokluydık, ama aynı zamanda *bir* bütüneydik.

Ben'e baktım. O da benim gibi gülümsüyor ve gülüyordu, hepimiz hareket ederken dişleri parlıyordu. O da bunu hissediyor muydu? Umarım hissediyordur, çünkü içimdeki duygular ve hislerin karışımı gerçekten harikaydı.

Nefesimin kısaldığını ve göğsümün sıkışmaya başladığını hissetsem bile zamanın bir anlamı yoktu. Dayanıklılığım oldukça kötüydü ama umursamıyordum. Kendimi sınırlarımın ötesine zorlamıyordum çünkü kısa bir süreliğine sınırlarım yokmuş gibi hissediyordum.

Ama tüm güzel şeyler bir gün sona erer, büyülü anlar bile. Cherry selam verdi ve hepimiz dairenin kenarına geri çekildik.

Birkaç dans daha yapıldı ve ben katılmadım, çimlere oturup büyük bir dikkatle izledim. Dürüst olmak gerekirse, bütün gece devam etse de benim için sorun olmazdı, öğretmenin uyku programı ne olursa olsun. Ancak uykusu gelen tek kişi ben değildim. Çember dağıldığında, etrafta birçok esneme gördüm.

Bu çok birleştiriciydi. Ne tür bir yaratığa dönüşebilirlerse dönüşsünler, herkes bir noktada uykulu oluyordu.

"Teşekkürler," dedim, hepimiz dağılmaya başlarken, kalbim göğsümde dolup taşıyordu.

"Ne için?"

"Beni davet ettiğin için." "Yani, beğendin mi?"

"Ben, bayıldım."

Yine elimi tuttu, ama bu sefer onu dudaklarına götürdü ve bir prens gibi öptü. Kolumdan hoş bir ateş geçti ve kalbim yine birkaç kez atlamaya başladı.

"Sevindim. Ne olursa olsun, ben de geldiğimize çok memnunum. Bu geceyi burada bitirmeye hazır mısınız? Senin için oldukça geç oldu."

Kesinlikle öyleydi. Bu eğlencenin sonsuza kadar sürmesini isterdim, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Evet, sanırım hazırım."

Uzaklaşmadan küçük bir grup bizi durdurdu. Onları tanımadım, ama Ben durdu ve içlerinden biri onun adını çağırdığında el salladı.

"Alfa Benjamin!" grubun en yaşlısı, komedi filmindeki evlenen Yunan büyükbaba gibi gür ve yüksek sesle haykırdı. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu! Buradaki varlığını özledik."

"Ben... meşguldüm," diye mırıldandı Ben. Evet, bunu ifade etmenin en diplomatik yolu bu gibi görünüyordu.

"Ne dedin?"

"Meşguldüm."

"Alfa Benjamin, ben yüz otuz yaşın üzerindeyim! Bu uyuz kurt için sesini yükseltmen gerekecek!"

"Meşguldüm!" Bağırmasa da, Ben'in normal ses tonundan çok daha yüksek ve abartılı bir ses tonuydu. Yaşlı adamın etrafındaki genç şekil değiştirenler bunu fark etmiş olsalar da, yüzlerinden belli etmediler, bu da bana bunun oldukça yaygın bir şey olduğunu gösterdi. "Anlıyoruz, anlıyoruz! Yürüdüğün yol

Kolay." Bakışları bana kaydı ve en azından Bayan Hayashi ile yaşıt olduğu izlenimini edindim. Ben'in bahsettiği yaşlılardan biri miydi?

"Peki arkadaşınız kim?"

"Bu Giselle."

"Anlamadım?"

"Giselle!"

"Ah, harika! Giselle, ne güzel bir isim." Elim sıkı, kalın nasırları avucuma sürtündü. Değişkenlerin nasırları olabileceğine şaşırdım. İyileşme yeteneklerinin bunu halledeceğini düşünürdüm. "Sen genç Ben'in arkadaşı mısınız?"

Onaylamak için ağzımı açtım, ama Ben önce konuştu.

"Aslında, biz çıkıyoruz."

Bölgede açıkça önemli bir sosyal figür olan birine bunu açıkça söylemesine biraz şaşırdım ve gurur duydum.

"Ne dedin sen, evlat?"

"Giselle benim kız arkadaşım."

Bir dakika, *ne*? Az önce kız arkadaş mı dedi? Resmi partneri gibi mi? Sıradan biriyle çıkmak gibi *değil mi*? Onu erkek arkadaşım olarak adlandırmamakla ilgili içimdeki tüm kargaşa, benim fazla düşünmemden mi kaynaklanıyordu?

"Anlamadım? Sesini yükseltmen gerekiyor, unuttun mu?" "Bu benim *eşim*!"

"Eş mi? Tebrikler evlat, neden söylemedin?" "Özür dilerim.

Bu yeni bir şey!"

Eş.

Eş, eş, eş!

Shifter dünyasına pek aşina olmasam da, bunun kültürel açıdan önemli bir terim olduğunu biliyordum.

Ve o da beni tanımlamak için bu terimi kullanmıştı.

Kalbim hızlanıyordu ve feromonlarımın çıldırmış olması gerektiğini biliyordum, çünkü birkaç genç şekil değiştirenlerin başları bana doğru dönmüştü. Neyse. Kendi işlerine bakabilirlerdi, çünkü az önce bana *kız arkadaş* ve *eş* denmişti!

Oradan uzaklaşmak istiyordum, kısmen Ben'e söylediklerinin ciddi olup olmadığını sormak için, kısmen de onu öpüp DNA'sında ruj izi bırakmak için.

"Yeni mi? Ah, gençlik yıllarımı hatırlıyorum. Sevgili Cecelia ve ben yüz on beş yılımızda! Çoğu zaman kimin önce gitme izni olduğu konusunda tartışırız." Yaşlı adam içten bir kahkaha attı. "Sizi yolunuza bırakalım. İlk jamboree özel bir şeydir!"

"Öyle," diye onayladım. Bu konuda oldukça aptalca konuşuyordum, ama umursamıyordum. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Sizinle tanışmak çok güzeldi, canım."

Grup yola çıktı ve biz de arabaya doğru yürümeye devam ettik. Mutluluktan neredeyse titriyordum, sinirlerim son derece gergindi. Yapmak ve söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama

ve Şimdi fısıldasam bile herkesin beni duyabileceğini biliyordum. Ben'e söylemek istediğim çok Şey vardı, ama bunu özel olarak söylemek istiyordum. Ya da en azından mümkün olduğunca özel olarak.

Bir Şekilde, sandalyelerimizin olduğu yere, soğutucu da dahil olmak üzere, varana kadar beklemeyi başardım.

"İyi misin?" Ben alçak sesle mırıldandı.

"Harikayım," dedim, kollarımı boynuna dolayarak parmak ularımda yükselerek. Ben hemen karşılık verdi, güçlü kollarını belime dolayarak beni hafifçe kaldırdı, böylece konuşurken dudaklarımı kulağına değdirebildim. "Gerçekten, *gerçekten* geceyi *erkek arkadaŐımla* geçirmek istiyorum." Bu kelimelerin aramızda ağır bir sessizlik yaratmasına izin verdim. "Eğer hazırsan."

Ben'in yutkunduğunda boğazının hareketini hissedebiliyordum, sonra yavaşça, Şefkatle beni yere indirdi. Bu hareket bir reddetme, yumuşak bir hayır gibi geldi, bu yüzden yaklaşan kalp kırıklığına kendimi hazırladım. Çok acıtacaktı, bunu biliyordum, ama yine de sormuş olduğum için kendimle gurur duyuyordum.

"O zaman arabayı ben hazırlayayım," dedi Ben, sesi neredeyse kısılmıŐtı. Şaşkınlıkla ona baktığımda, birçok Şey gördüm, ama reddedilme hissi bunlardan biri değildi. "Sen rahatına bak, biz de mümkün olduğunca çabuk yola çıkalım."

"Peki, efendim!" dedim ve küçük bir selam verdim. Ben'in gözlerinin parladığını ve göğsünün grlediğini fark ettiysem de, bunu kendime sakladım.

Geri dönüş yolculuğu, ben tüm yol boyunca uyanık olmama rağmen oldukça hızlı geçti ve bunun Ben'in biraz gazı kklemesinden kaynaklandığını düşündüm. Umurumda değildi. Onun evine dönmeyi çok istiyordum.

Kanım damarlarımdan Mach hızında akıyor gibiydi, parmaklarım, yüzüm ve ayak parmaklarım hafifçe ısınmıŐtı, ama bu tamamen hoş bir ısıydı. Teknik olarak, geceyi birlikte geçirmek aramızda bir Şey olacağını garanti etmiyordu, ama Ben'in gözlerindeki bir Şey bana aynı fikirde olduğumuzu söylüyordu.

Eğer mantıklı düşünebilseydim, belki de erkek arkadaş/kız arkadaş meselesini ve ilişkimizin tam olarak ne durumda olduğunu konuşmanın akıllıca olacağını fark ederdim, ama onu haftalarca özledikten sonra, sonunda aynı noktada olduğumuz ve aynı şeyleri istediğimiz düşüncesi beni çok heyecanlandırmıştı.

Tabii yine de, olayları fazla düşünmüyorsam. Ya da yanlış yorumlamıyorsam. Ama öyle olduğunu düşünmüyordum. Ve yanılıyorsam, Ben'in ihtiyacı olduğu kadar sabırlı olup bekleyecektim, ama haklı olduğumdan gerçekten, *gerçekten* emindim.

Ve bu his, o garajına park ettiğinde daha da kesinleşti. Göz açıp kapayınca kadar arabadan inip kapıma gelmişti. Acele etse bile yine de bir beyefendi gibi davranıyordu.

Onun bu yönünü çok seviyordum.

Yine o kelime çıktı. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bir sonraki adıma geçiyor olsak da, bu aşk itirafları yapma zamanının geldiği anlamına gelmiyordu.

Ben her zamanki gibi elini uzatarak kapımı açtı ve ben de elini tuttum. Beni göğsüne çekti ve bir anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Sonunda! Onun dokunuşuyla neredeyse kemiklerim eriyip yok olurken, içimden sevinç çığlığı attım. Tanrım, sadece birkaç kez öpüşmüştük, ama her seferinde ilk seferki kadar heyecan vericiydi. Onun ne kadar güçlü olduğunu, tüm ağırlığımı ona yaslayabilmeyi seviyordum. Isıtıcı yastık gibi, ama ondan milyon kat daha iyi olan sıcaklığını seviyordum.

Beni tutuşu! Sarılması! Sanki bir anda yok olacağımdan korkuyormuş gibi, beni sürüklenip gitmemem için sıkıca tutuyordu.

O biraz uzaklaştığında, ben nefes nefeseydim, gözlerim yarı kapalıydı. Rujumun bulaşmaz olduğu ilan edilmesine rağmen, Ben'in üzerinde hala midemi bulandıran hafif bir mercan rengi izi vardı.

"İşte," diye mırıldandım ve kolumu onun ağzına doğru kaldırdım. "Silelim."

Birkaç kez kumaşla sildikten sonra, o tamamen temizlendi, ama tüm bu süre boyunca bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, sanki fiziksel bir güç gibiydi. Bu his yüzünden kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve bu beni çok etkiledi.

ben

. Ben inlemiş olmalıyım, çünkü birdenbire ağzı yine ama beni kaldırmak yerine, sırtım duvara çarpana kadar geriye doğru yürüdük.

Acı verici değildi. Aslında, Ben sırtımı desteklemek için elini arkama koyduğu için neredeyse hiç hissetmedim. Beni bu kadar çılgınca öpüp aynı zamanda bu kadar düşünceli olabilmesini anlamıyordum, ama Tanrım, bu beni inanılmaz derecede değerli hissettirdi.

Hatta *değerli*.

Ağzlarımız birbirine değiyordu, dili içeri girmek için yalvarıyordu, göğüslerimiz artan bir ritimle birbirine doğru yükselip alçalıyordu. Yıllardır içki içmemiş olmama rağmen, biraz sarhoş hissediyordum, tüm duyularım Ben tarafından tüketilmişti.

Bu, istediğim her şey ve daha fazlasıydı ve külotumun her saniye daha da ıslandığını hissedebiliyordum. Ben'in bunu koklayabildiğinden hiç şüphem yoktu. Beni daha sıkı kavradı ve alt dudağımı dişlerinin arasına alırken gerçek bir hırıltı sesi çıkardı.

Ne kadar acı verse de, tüm arzularıma aykırı olsa da, öpücüğü kesmek zorundaydım.

"İyi misin?" diye sordu Ben ve sesinin ne kadar yıkılmış olduğunu sevdim. Onun gibi birini bu kadar derinden etkileyebildiğim düşüncesi egomu çok okşadı. Ama egomu bir kenara bırakmak zorundaydım. Şu anda önemli olan ben değildim.

"*Harikayım*," mırıldandım. Tanrım, sesim de mahvolmuş gibiydi, ki bu mantıklıydı çünkü kendimi mahvolmuş *hissediyordum*. "Ama emin olmak istiyorum. Bununla bir sorunun yok mu?"

Ben dudaklarını yaladı, sonra başını salladı. Gözlerim dilinin her hareketini takip etti, başka neler yapabileceğini düşündüm. "Evet. Gayet iyiyim."

"Bunu söylemeni umuyordum." Düşüncelerimi düzgün tutmak çok zordu, ama bunu yapmak zorundaydım. Ben için. Ne kadar tahrik olsam da, onun güvenliği her şeyden önce geliyordu. Ne olursa olsun. "Ama biliyorsun ki, istediğin zaman fikrini değiştirebilirsin. Hiçbir soru sorulmayacak."

"Biliyorum," dedi, alnını alnıma dayayarak. "Hâlâ çok korkuyorum, ama bunu istiyorum. Seni jamboreede gördüğümde, sanki bu dünyaya aitmişsin gibi geldi."

Kalbim her an durmak üzereydi, ama ne güzel bir sondu! "Senin dünyana dahil olmak istiyorum," diye fısıldadım, sanki daha yüksek sesle konuşsam aramızdaki o an bozulacakmış gibi. "Daha fazla jamboreeye gitmek istiyorum. Uzun bir gecenin ardından sabahları bize kahvaltı hazırlamak istiyorum. Benny'nin büyümesini izlemek ve Veronica'nın daha fazla kelime öğrenmesini duymak istiyorum. Hepsini istiyorum."

İntim olmanın eşiğindeyken söylemesi zor bir şeydi, ama sözlerim ağzımdan çıkıp gidiyordu. Haftalarca kendimi tutmuş ve sözlerimi ölçüp biçmiştim, bu yüzden özlediğim şeyi itiraf etmek büyük bir rahatlama oldu.

Bu çok fazla bir istek olsa da, en azından Ben'e karşı dürüst davranıyordum.

"Ben de bunu istiyorum."

Sonra Ben beni tek koluyla kaldırdı ve ben de daha önce hayal ettiğim gibi bacaklarımı ona doladım. Serbest eliyle arkama uzanıp garaj kapısını açıp merdivenlere doğru ilerlerken, onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlayarak hayran kaldım.

Onun dudaklarına yapışarak görüşünü engellemek istemedim, bu yüzden keskin çenesinin yanından boynuna doğru öperek indim ve yukarı doğru çıkarken küçük ısırıklar ve emmeler ekledim.

Belirli bir noktaya geldiğimde, Ben'in dizleri neredeyse büküldü ve ikimiz de sarsıldık.

"*Yapma!*" dedi keskin bir sesle, ama bu daha çok öfkeden çok şoktan kaynaklanıyor gibiydi. Donakaldım, yanlış bir şey yapmışımdan, onun sınırlarını aşmışımdan korktum. Ancak Ben'in boğuk kahkahası beni rahatlattı, özellikle de vücudumda yankılanış şekliyle. "Üzgünüm, sadece hassas bir nokta."

"Senin için mi, yoksa şekil değiştirenler için mi?" diye sormayı başardım ve hala mantıklı bir şekilde konuşabildiğime biraz şaşırdım. Kafam arzu ve şehvetle doluydu ve vücudumun geri kalanı daha fazlasını bekleyerek kaynıyordu.

"Dönüşenler için. Buna çiftleşme bezi denir. Bir birleşmeyi mühürlemek istediğimizde onu ısırırız. Alyans gibi, ama daha fazlası."

"Bana eşin dedin."

"Öyle dedim." Gerçeklik o anı biraz bozmuş gibiydi ve havayı bozduğum için kendime kızdım. Bazen biraz fazla öğretmen gibi davranıyordum. "Neden öyle dediğimi bilmiyorum, ama o anda doğru gelmişti."

"Sorun değil," diye sakinleştirdim. "Yüzük ya da benzeri bir şey beklemiyorum. Sadece senin de bunu isteyebileceğini bilmek güzel. Çok uzun zaman önce, bir ilişki yaşayabileceğinden bile emin değildin."

"Hala tam olarak emin değilim, Giselle. Sana karşı dürüst olmalıyım. Bazen gözlerimi kapattığımda, hala karımı terk edip hak etmediğim bir mutluluk peşinde olduğumu hissediyorum. Ama son birkaç haftadır seninle birlikte olmak ve benim bağlantımı kaybettiğim hayata bu kadar uyum sağladığını görmek... bana belki de korku içinde yaşamayı bırakıp çocuklarımin bana gösterdiği nezaketi kendime de göstermem gerektiğini gösterdi. Natalie'nin bana gösterdiği nezaketi."

Dudaklarımı önce bir yanağına, sonra diğer yanağına, sonra burnunun ucuna, sonra çenesine bastırdım. "Sen *dünyayı* hak ediyorsun, Ben. Ben sadece senin bunu fark etmeni bekliyordum."

"Beni nasıl böyle görebildiğini hâlâ anlamıyorum, ama sana gerçekten güvenmem gerektiğini öğrendim. Ve bu, sana güvenen benim."

"Teşekkür ederim." Bir parçam dramatik bir konuşma yapmak istiyordu, ama başka sözlere gerek yoktu. Ben de aynı şekilde hissediyor gibiydi, çünkü yatak odasına doğru yoluna devam etti ve beni büyük, yumuşak yatağına yatırdı.

Hafifçe çöktüm, ama Ben önümde diz çöktüğünde dengemi sağlayabildim. Böylece neredeyse yüz yüze geldik.

Beni tekrar öptü, daha sertçe. Daha talepkar bir şekilde. Her zaman çok nazikti, onun daha dominant tarafının kontrolü ele alması özel bir heyecan vericiydi. Bu, uzun zamandır kendine izin vermediği alfa erkeklikti ve ben bunu seviyordum. Beni küçük ya da zayıf hissettirdiği için değil, *güçlü* hissettirdiği için.

"Tanrım, seni o kadar çok istedim ki," diye neredeyse cildime fısıldadı, sözlerinde hissettiğim çaresizlik beni daha da ıslattı. "Seni

seni hissetmek, tadını almak, tüm sorumluluklarını unutup sadece *hissetmenin* nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

Güçlü, geniş elleri ayak bileklerime indi. Dokunuşu tüy kadar hafifti, ama yine de bacaklarımda yıldırım gibi bir şey hissettirdi.

Durdu, gözlerimden izin bekledi ve ben tüm gücümle başımı salladım. Hevesimden utanmıyordum. Onu tüm kalbimle istiyordum. Ben bana iyi bakacaktı. O ellerin beni mahvetmesini istesem bile, onun ellerinde güvendeydim. Sıkıca tutmasını. Belki morartmasını bile.

Ben'in elleri yavaşça, işkence gibi yukarı doğru kaymaya devam etti, beni bir kez daha öptü, inlememi yuttu. Ellerim onun her yerindeydi, omuzlarını kavradım, kalın saçlarını okşadım, ulaşabildiğim yerlerde sırtını tırnaklarımla taradım. Her şey, kendime nadiren izin verdiğim bir şekilde, ilkel ve sınırsızdı.

Daha yükseğe, *daha yükseğe*, ta ki bir eli hayat çizgisi gibi uyluğumu kavrayana ve diğeri tam merkezimin üzerine yerleşene kadar. O parmakların içime girip beni enfes bir şekilde doldurmasını çaresizce istiyordum. Ama Ben aceleci biri değildi, köpek dişlerinin dudaklarıma daha sert baskı yapmaya başladığını hissetsem bile.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu, sesi sözcüklerden çok içgüdüsel oldu ve ben ona rızamı nefesimle ilettim, sanki beni bu dünyada tutan son şey oymuş gibi ona sarıldım. Kim bilir, belki de öyleydi.

Ama aynı zamanda, iri ve pürüzlü parmakları iç çamaşırlarımın ipeksi kumaşına hafifçe dokunduğunda, beni stratosfere fırlatıyordu. Bu günün böyle biteceğini milyon yıl düşünmemiş olsam da, kendime güvenimi artırmak için uyumlu bir iç çamaşırı takımı giymiştim.

Şimdiki Giselle, geçmişteki Giselle'e büyük bir teşekkür borçluydu, bu kesindi. Kendime bir ödül vermem gerekecekti. Ama daha sonra, çünkü şu anda Ben bana bir ödül vermek üzere gibiydi.

Siktir.

O, iç çamaşırlarımı kasıtlı olarak, nazikçe yana kaydırıp parmaklarını üzerimde gezdirirken, zaman acı verici bir şekilde yavaşça geçiyordu.

"Benim için çoktan ıslandın," diye mırıldandı ve bu sefer sıra onun yüzümün yanından boynuma doğru öpüşmeye gelmişti. Onu neredeyse düşürecek olan bölgeyi kasıtlı olarak kaçındığını fark ettim ve bunu başka bir gün için aklımın bir köşesine yazdım.

Başka bir gün mü? Kendimi fazla kaptırmıştım. Tek endişelenmem gereken şey, şu *anda* beni nasıl etkilediği idi. Beni en iyi şekilde zevke boğuyordu.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum. Ama artık ben seninim. Çok sabırlıydın, değil mi?"

Onun parmakları hareketlerine devam ederken, bana fazla bir şey vermeden kayganlığımı yayarken, ben de onaylayarak inledim.

Klitorisim doğrudan temas için can atıyordu, o lezzetli büyük parmak uçlarını etrafında dolaştırıp bana biraz rahatlama versin diye. Kalçalarım kendiliğinden kalktı ve Ben güldü.

"Ne istediğini söyle."

"Seni!"

O, hücrelerimi küçük bir elektrik akımı gibi titreten bir kahkaha attı ve her duyumu daha da yoğunlaştırdı.

"Hadi ama Giselle, daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Bana ne istediğini söyle."

"İstiyorum... İstiyorum..." Sonunda, cevap verebilecek kadar beynimi toparlamayı başardım. "Parmaklarını içimde istiyorum."

"Aferin kızım," dedi ve lanet olsun, bu sözler içimde kalan azıcık aklıma da ateş yaktı. "İstedğin her şeyi hak ediyorsun."

Ve sonra parmaklarından biri klitorisimin etrafında daireler çizdi. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor, ta ki sonunda o sıkı sarılmış sinir demetinin üzerine gelene kadar, ve ben neredeyse yataktan fırlayacaktım. Sadece bir dokunuş, ve ben çoktan onun tarafından tüketilmiştim.

Geriye doğru düşüp tamamen gevşemek mi, yoksa Ben'e sarılmak mı gerektiğini bilemedim, bu yüzden iki dürtü arasında kalakaldım. İçgüdülerim hangi yöne gideceğini bilmiyordu, sadece o tek parmağın her geçişinde, gerçekten harika bir şeye doğru hızla ilerlemeye başladığımı biliyordum.

Ve sonra, *sonunda*, parmakları içime girdi.

Oh!

Oh, *lanet olsun!*

Sadece bir parmaktı, ama yine de çok fazla geliyordu, dokunduğunda kasılan yerlerime sürtünyordu. Dildo meraklısı olmaktan çok vibratör meraklısıydım, bu yüzden en son ne zaman tam olarak doyduğumu bile hatırlayamıyordum.

Zaten hafif bir gerginlik hissediyorsam, ona dayanabilecek miydim?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir parmak iki parmak oldu, içimde kıvrılarak beni yıldızları görmeme neden olan bir şeye dokundu ve başparmağı öne çıkarak klitorisimdeki pozisyonu devraldı.

Bu, çelişkilerle dolu bir girdaptı. O çok nazikti, çok tatlıydı, ama bana fısıldadığı müstehcen sözler zihnimi neredeyse şiddetle sarsıyordu. Bana yaptığı her şeye kapılmıştım ve o yoğun dalganın bana doğru hızla geldiğini hissediyordum.

Ama bu imkansızdı! Çeşitli oyuncaklarım olsa bile, orgazma ulaşmam on beş ila otuz dakika sürüyordu ve kendimi çok iyi tanıyordum.

Ben'in diğer eli vücudumda yukarı kayarak göğüslerimi avuçladı. Üçüncü parmağını da ekleyip *tekrar* kıvrırırken dişlerini omzuma geçirdi.

Dünya bir anda karardı, sonra aniden beyaz sıcaklıkta, kör edici bir zevk içimi kapladı. Sanki vücudumun her molekülü kendi kişisel coşkusunu yaşıyormuş gibi, bir anda hiçbir şey ve her şey vardı.

"Ben, Ben, *Ben!*" Nefes nefeseydim, vücudum her kasım gerginleşirken onun etrafına kıvrıldı.

Çok yoğundu. Acı vermesi gerekirdi, ama bunun yerine özgürleştiriciydi. Nefes alamıyordum, konuşamıyordum, sadece sel beni serbest bırakana kadar dayanabiliyordum.

Ve sel bittiğinde, yatağa yığıldım, Ben'in parmakları hala içimdeyken göğsüme bir öpücük kondurdu. Konuşmadan önce sakinleşmemi ve gerçeğe dönmemi bekledi. O kadar yoğun bir zevk dalgasıydı ki

ve her şeyi bastırıyordu. Sadece Ben vardı. Sadece ben. Ve sadece bizim paylaştıklarımız.

"Bence bu durum için biraz fazla şık giyinmişiz," diye mırıldandı ve ben de ona yürekten katıldım.

Onu daha fazla görmek istediğimden sabırsızlıkla gömleğini çektim. Parmaklarım hala kalın, kollarım da orgazmdan dolayı ağır hissediyordu. Her nefes alışımnda vücudumda küçük artçı sarsıntılar hissediyordum.

"Sabırsızsın, değil mi?" "Senin için mi? Her zaman."

O anın büyüüne tamamen kapılmıştım, ama yüzündeki belirsizlik belirtisini kaçırmadım.

"İyi misin?" diye sordum, yanağını okşayarak. "Durmak ister misin?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Ve gerçekten anlıyordum. Yaptığımız şey muhteşemdi. Heyecan vericiydi. Ama aynı zamanda, onun uzun zamandır kendine inkar ettiği bir şeye doğru atılmış büyük bir adımdı. "Gel, neden uzanıp biraz benim yönlendirmeme izin vermiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ama dediğimi yaptı. Dizlerimin üzerine oturdum ve gözlerimi onun üst kısmında gezdirerek çıplak göğsünü hayranlıkla seyrettim. Kasları belirgindi, ama gösteriş için değil, pratik olduklarını gösteren yeterli miktarda yağ ve suyla kaplıydı. Parmaklarımı kasları üzerinde gezdirerek, aşağı doğru inerken her bir çizgiyi, her bir çukuru izledim.

Daha aşağı.

Daha da aşağıya.

Kemerine ulaştığımda, gözlerimiz buluştu. Kahretsin, onun ifadesi beni tekrar istemeye itti. Bu konularda "olağan" bir şey yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu, ama gençken tamamen tatmin olmak için iki veya üç kez yapardım ve genellikle partnerimin bunun için yeterli dayanıklılığı olmazdı.

Ben'in dayanıklılıktan yoksun olduğunu sanmıyordum.

Kemerini nazıkçe açmaya çalıştım, ama pek başarılı olamadım. Ancak bunun nedenini, onun ereksiyonunu hissedebilmeme, fermuarını zorlayan o sert çizgiye bağladım.

O konuda kesinlikle eksikliği yoktu. Boyutlara önem veren biri olmasam da, çok cezbedilmiştim. Acıtacak mıydı? Tek seferde alabilecek miydim?

Kafamda düzinelerce fantezi canlandı, ama o anı bozacak hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını istemediğim için onları uzak tutmaya çalıştım. Sanki asırlardır beklediğim o an.

Sırada fermuarı vardı ve ben bir kez daha durakladım, gözlerine bakarak kontrol ettim. "Yeşil mi?" diye mırıldandım.

Cevap olarak, eğilip fermuarını açtı ve şeytani bir şekilde kaşlarından birini kaldırdı. "Yeşil."

Kimse bizim iletişimde iyi olmadığımızı söyleyemezdi.

Dikkatimi ellerimin bulunduğu yere geri çevirdim. Benimle onun hevesli uzunluğu arasında tek engel iç çamaşırıydı.

Ve kadın iç çamaşırlarının aksine, erkek külotları tamamen çıkarılması gerekmiyordu. Elimi içine kaydurdım ve onu dışarı çıkarırken elimle onun uzunluğunu kavradım.

Vay *canına*. Onun yetenekli olduğu konusunda haklıydım, ama önceden bilmem bile beni hazırlamaya yetmedi. Komik derecede büyük değildi, ama daha önce sahip olduğum her şeyden daha kalındı ve muhtemelen daha da uzundu. Damarları, bana ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu fiziksel olarak ilan edercesine boyu boyunca belirgindi.

Elimi hafifçe sıktım ve Ben'in tüm vücudunu saran titreme beni fazlasıyla tatmin etti. Her hareketini izleyerek, ucunda biriken nemi topladım ve sonra şaftını okşadım.

"*Siktir*, Giselle," diye inledi, kalçaları benim tutuşuma doğru itildi. "Elin çok yumuşak."

Bu iltifattan yüzüm kızardı. Losyon kullanmaya oldukça özen gösteriyordum, ama yine de bu kadar basit bir şeyin Ben'i bu kadar mutlu ettiğini bilmek hoşuma gitmişti.

Ama eğer elimi beğendiyse, bir sonraki hamlemden sonra aklını kaçıracaktı.

Normalde ön sevişmeyi biraz uzatmaya çalışırdım, ama bir kez orgazm olduktan sonra bile devam etmek, dilimin arkasında onun tadını alana kadar dolup taşmak için can atıyordum.

Onu bırakıp eteğimin altına uzandım, ıslak iç çamaşırımı parmaklarımla tutup bacaklarımdan aşağı kaydırđım. Geri kalan giysilerimi de çabucak çıkardım, ta ki onun önünde çıplak kalana kadar.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı Ben ve normalde özgüvenim eksik olmasına rağmen, kendimi gerçekten güzel *hissettim*. Hayata geçmiş bir heykel gibi, hak ettiğim şekilde hayranlıkla bakılıyordu.

Bu duyguyu, endişe ya da kafamdaki o kötü ses bozmadan önce değerlendirmek istedim, bu yüzden yatağa geri tırmandım ve Ben'in üzerine oturdum.

Onu *hemen* içimde hissetmek istesem de, acele etmek de istemiyordum. Ne kadar çelişkili arzular. Onun penisini karnına bastırıp yavaşça kaydırarak, ne kadar ıslak olduğumu hissetmesini sağlayarak uzlaştım.

"Siktir! *Giselle!*" Elleri kalçalarıma gitti, parmak uçları kazındı, acı ve heyecan arasında bir yerde on yıldızlık bir his uyandırdı. Bayıldım. Bayıldım.

"Evet?" Nefes nefese, uyluklarımla ve dizlerimin şimdiden ağrımaya başladığını kasten görmezden gelerek söyledim. Gün boyunca oldukça fiziksel bir gün geçirmiştım ve tam olarak atletik sayılmazdım, ama biraz kas yorgunluğu beni durduramazdı.

Başka bir orgazmın hafif fısıltılarını hissedebiliyorken olmazdı. Henüz kesin bir şey yoktu, daha çok olasılığın yumuşak bir iç çekişi gibiydi.

"İçine girmem lazım."

Birkaç kez daha kaydırđım. İleri geri, ileri geri, hem onun penisini hem de mutlu izini benim uyarılmamla kayganlaştırdım. Ben'in kollarındaki ve göğsündeki kasların, sanki beni *almaktan* kendini alıkoymak için zorlanıyormuş gibi sıçradığını büyülenerek izledim.

Bu fikir beynimi 4 Temmuz gibi aydınlattı. Yatak odasında tamamen pasif olduğumdan her zaman emindim, ama Ben'in kontrolü ele alıp bana neyin ne olduğunu göstermesi bu düşüncemi doğruladı.

Yeterince alay ettik.

Dizlerimin üzerinde biraz geriye doğru yürüyerek, onu bir kez daha kavradım, yapışkan ve kayganlığın bu özel kombinasyonundan memnun kaldım. Dikkatlice

konumlandırıdım, kalın penis başı tam girişime dayanıyordu.

Tanrım, o kadar *kocaman* ki.

"Giselle," diye hırıltılı bir sesle konuştu, mavi gözleri o kadar koyu ki, gök mavisi yerine neredeyse zifti andırıyordu. "Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Yavaşça üzerine çöktüm. "Ben de sana ihtiyacım var."

Kahretsin, gerçekten de çok acı verici bir an oldu ve ben farkına bile varmadan dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Ben'in elleri anında kalçalarımdan belime kaydı ve ağırlığımanın bir kısmını destekledi.

"İşte böyle, güzelim. Nefes al, tamam mı? Nefes al ve rahatla. Aceleye gerek yok. Dünyada tüm zaman bizim, değil mi?"

Bu ani eloquence'ını nereden bulduğunu bilmiyordum, ama paniğimi yatıştırdı ve heyecanımı bıraktı. Heyecan ve rahatlık, dudaklarından çıkan her kelimeyle daha da güçlendi.

Yavaşça, acı verici bir şekilde, onu tamamen içime aldım. Garip bir şekilde *inanılmazdı*, tüm hislerim vücudumun tek bir noktasında yoğunlaşmıştı. Ben tamamen içime girdiğinde, elleri yanlarımdan yukarı kayarak neredeyse hiç olmayan göğüslerimi avuçladı. Her zaman minik göğüslü kadınlar grubunun bir parçası olduğum için kendimi bilinçli hissetmişim ve B beden bile olsa çok daha kadınsı ve feminen görüneceğimi düşünmüştüm. Ama Ben'in bana bakışları, her bir özelliğinden alev alev yanan şehvet, beni tanrıça gibi hissettirdi.

"Lütfen," diye inledim, başparmağı meme uçlarımı okşarken. Daha hoş küçük şoklar, vücudum ona alışırken zaten hissettiğim şeyi daha da artırıyordu.

Belki de çok erkendi, ama şimdiden *daha fazlasını* istiyordum. Daha fazla yanma hissi, daha fazla kalbimin göğsümde çarpması, Ben'in tüm vücudumu okşaması ve meme uçlarımı okşaması.

Daha fazla! Daha fazla! Daha fazla!

Bu yüzden, istediğimi aldım.

Kalan gücümü kullanarak, birkaç santim yukarı kaydıldıktan sonra tekrar aşağı indim. Ben ve ben, vücutlarımız birleştiği gibi, inlemelerle birbirimize karıştık.

Onun uzunluğunun en ucuna kadar kendimi çekecek kadar atletik değildim, ama belki yarısına kadar, sonra da neredeyse yarısına kadar başardım. Ne kadar iyi hissettirse de, bacaklarım gerginlikten titriyordu.

Hayır, hayır, hadi ama. Vücudum, şimdi beni yüzüstü bırakma!

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Ben'in bana olan tutuşu değişti ve birdenbire onun altında sırt üstü yatıyordum.

"Seni yakaladım," diye homurdandı ve bir kez daha beni öpmek için eğildi. Ve bunu yaparken, içimde onun nabzını hissettim. Daha fazla tahrik olmanın mümkün olduğunu sanmıyordum, ama oldum, vücudumun her bir hücresi onu istiyordu. "Sadece uzan ve kontrolü bana bırak, bebeğim."

Beynim eriyordu ve kulaklarımdan akmadığına şaşırdım. Ama bir şekilde, *bir şekilde* cevap vermeyi başardım.

"Evet, efendim."

YİRMİ BİR BEN

Harika Bir Cennet

Cennetteydim.

Bunun tek açıklaması buydu. Uzun süre cehennemde yaşadıktan sonra, sonunda özgür kaldım. Zevk içimi kapladı ve hem ben hem de içimdeki kurt çılgına döndü. Deli gibi hissettim. Kurtulmuş hissettim. Çok fazla şey hissettim.

Ve bunların hepsi Giselle sayesindeydi.

Altımda nefes nefese yatarken ona baktım, saç çizgisine kadar tamamen kızarmıştı. Saçları yastığıma yayılmıştı ve karanlık çarşaflarımın üzerinde uzanmış bir şaheser gibi görüldüğüne yemin ederdim.

Morluklar soluk tenini kaplamıştı, günlük hayatının küçük izleri. Göğüs uçları benim için boncuk gibi dikleşmiş ve koyu pembe, neredeyse mercan rengindeydi, dikkatimi çekmek için yalvarıyorlardı. Keskin hatları ve yumuşak teniyle, insan tarafım onu okşamak isterken, kurt tarafım ise kemiklerini göremeyeceğim kadar avlamak istiyordu.

Giselle'in kendini hasta gibi gördüğünü biliyordum. Arzu edilen bir kadın olmaktan çok bir hasta gibi, ama benim için? Benim için o *mükemmeldi*. Güzellik ve güç, onun her bir parçasında yazılıydı, benim için parlak altın gibiydi.

Onu tekrar öpmek zorundaydım. Yapmak *zorundaydım*.

Tüm gücümle onu öptüm, o sarhoş edici küçük inlemeleri içime çekerek. Ve temas ettiğimde kendimi kaybetmeyeceğime güvenebildiğimde, kalçalarımı hafifçe salladım.

"Ben!"

Tanırım. Adımı bir kutsama gibi söylemesini çok sevdim. Böyle inanılmaz bir kadının bana öyle bakması için ne yapmış olabileceğimi bilmiyordum

bana böyle bakmasını sağlayacak ne yapmış olabileceğimi bilmiyordum, ama bunun için inanılmaz derecede minnettardım.

Bu anın, bu birleşmenin, benimle ilgili tüm sorunları çözebileceğini düşünecek kadar aptal değildim, ama tüm bunlar yarına kadar bekleyebilirdi. Şu anda, sadece şu *an* ve Giselle ile paylaştığımız şeyler vardı.

"Daha fazla," diye kendi kişisel ilahisi gibi mırıldandı. Ve ben kimdim ki böyle bir koroyu reddedebilirdim? Küçük, çekingen vuruşlarımı daha sert vuruşlara çevirdim. Yoğun değildi, tam olarak tatmin edici de değildi, ama yine de lezzetliydi.

O kadar ateşliydi ki, benim için o kadar *kaygandı* ki, her bir nöronumu kızartıyordu.

Bu, isteyebileceğim en mükemmel işkenceydi.

Daha ilkel tarafım buna takıntılıydı, tüm gücümle ona girip, güzel amcığının beni sonuna kadar almasını, sınırlarına kadar gerilmesini izlemek istiyordum. Kalçalarımın hareketiyle onun sallanmasını görmek istiyordum. Ama ne kadar hayvan olsam da, her şeyden önce bir koruyucuydum ve vücudunun tüm bunlara hazır olduğundan emin olmalıydım. Bu bir saat sürse de, yıllar sürse de.

Yıllar.

O ana tamamen odaklanmış olmama rağmen, zihnim bir anlığına uzak bir geleceğe sıçradı ve yıllar boyunca farklı samimi sahneleri hayal ettim, ikimizin de vücutlarının yaşlandığını, onunki benimkinden daha hızlı yaşlandığını. Saçlarının grileştiğini hayal ettim. Gözlerinin kenarlarında zar zor görünen kırışıklıkların ve gülme çizgilerinin zamanla daha da derinleştiğini hayal ettim.

Ve bu çok güzeldi.

İlk kez kendimi bir iki haftadan daha ileriye, bizim geleceğimize bakmaya izin verdim ve bu, mümkün olmadığını düşündüğüm bir vaat edilmiş toprak gibiydi. Zevk ve her türlü deneyimle dolu bir gelecek. Kayıplar. Zaferler. Kahkahalar. Anlaşmazlıklar. İyi yemekler. O kadar da iyi olmayan yemekler. Hepsi. Bir saniyenin mikrokozmosunda yaşanmış bütün bir hayat.

Ve bu onu daha da çok istememe neden oldu.

"Daha fazla," diye inledi Giselle, öpücüklerden şişmiş dudaklarıyla. "Daha fazlasını kaldırabilirim."

Onun yapamayacağına dair bir endişe vardı, benim çok büyük, çok güçlü olduğuma dair. Bir canavarın bir güzelliği yutması gibi. Ama ilk gece bana kendi sınırlarını bildiğini söylediğini hatırladım. O bana güvenebiliyorsa, ben de ona güvenebilirdim.

Yine kalçalarını kavradım, bronz tenim ile onun neredeyse saydam sayılabilecek solgun teninin yan yana duruşunu sevdim. Parmaklarımın altında inanılmaz derecede kırılğan görünüyordu, ama onun hiç de öyle olmadığını biliyordum. O bir savaşçıydı. Bir öğretmendi. Bir *liderdi*.

Mate! Mate! Mate! Mate! İçimdeki kurt da aynı fikirdeydi. Henüz o noktaya gelmemiştim ama, sıradan bir ilişkiden öteye geçtiğimizi inkar etmek aptalca olurdu. Kararımı vermiştim ve artık korku ve suçluluk duygularımın geleceğimi engellemesine izin vermeyecektim.

Evet, bu beni derinden korkutuyordu, ama bazı şeyler korkmaya değirdi. Giselle gibi. Giselle her zaman ve sonsuza kadar buna değirdi.

Ben de öyleydim.

Uzun süre yaşamayı hak etmediğimi düşündükten sonra, o bana hak ettiğimi fark ettirdi. Karımı ve kaybettiğim tüm hayatları sevebileceğimi ve saygı duyabileceğimi, ama yine de mutluluğu yaşayabileceğimi. İmkansız gibi görünse de, birlikte bu inanç sığramasını yapıyorduk.

Ama birbirimize bağlı olduğumuz, bir vücut gibi hareket ettiğimiz, bir nefes gibi nefes aldığımız sürece, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

"Ben," dedi boğuk bir sesle, parmakları çıplak göğsümü okşarken, sanki omurgamdan bir yıldırım geçmişti. Ama beni içten dışa yakmak yerine, çok daha zevkli bir şekilde ateşledi ve penisimin zonkladığını hissettim.

"Yaklaştım," diye hırıltılı bir sesle söyledim, kelimeler dişlerimin arasından zar zor çıkıyordu. Ne kadar uzadıklarını fark etmemiştim, üst ve alt köpek dişlerimin keskin uçları dudaklarımı kesmeye başlamıştı. Aşağıya baktığımda pençelerimin de uzadığını gördüm, onun alabaster rengi, ipeksi tenine karşı daha da koyu görünüyorlardı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye cevapladı Giselle ve *lanet olsun*, sesi çok ahlaksız geliyordu. Ona bunu yapanın ben olduğum düşüncesi vücudumu tekrar tepki vermeye zorladı ve boşalmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Henüz hazır değilim."

"Sorun değil." Eğildim ve bir kez, iki kez öptüm. Nefesimiz hızlandı, öpücüklerim dağınık oldu ama umursamadım. "Endişelenme. Rahatla, her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Seni mutlu edeceğim."

Bu sözler abartılı mıydı, yoksa özellikle zarif bir üslup mu? Hayır, ama söz sözdü. Bu yüzden, nefes nefese kalana kadar onu öptüm, sonra elim aramıza kaydı ve parmaklarım onun kaygan, şişmiş klitorisini buldu. Onu ilk kez orgazma ulaştırdığımda çok şey öğrenmiştim ve öğrendiklerimi uyguladım, o hassas sinir demetini artan bir basınçla daireler çizerek okşadım, nefesinin her kesilmesini dinledim, ta ki sonunda parmaklarıma yaptığı gibi benim penisimi de sıkıca kavradığını hissedene kadar.

"Ben!" diye neredeyse çığlık attı, tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. O mutluluk verici iğneler her şeyi daha da yoğunlaştırdı. Onun orgazmını içimde hissetmek ihtiyacım olan izindi ve sonunda kendimi bırakmama izin verdim.

"Giselle!" diye bağırdım, onu yataktan çekip kucakladım, onu ezmek için dikkatli bir şekilde olabildiğince sıkı sarıldım. Kalçalarım onun içine girerken titriyordu, zihnim bu heyecandan dolayı boşalmıştı. Hiçbir düşünce yoktu, sadece mükemmelliğin deneyimi vardı.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyordum, birbirimize sarılıp kalp atışlarımız yavaş yavaş düzeliyordu. Sonunda Giselle titremeye başladı, ben de onu yatağa indirdim ve yanına yığıldım.

Bu sefer dudaklarına bastırdığım öpücük çok hassastı ve söylemek istediğim çok şey vardı, ama aramızdaki huzurlu sessizliği bozmak yanlış gelmişti.

Onun yerine, Giselle'i göğsüme çekip üzerimize yorganımı örttüm. Uzun bir süre öylece uzandık, ikimizi de uyku sardığında yumuşakça öpüştük.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Giselle, göz kapakları kapanırken.

"Teşekkür ederim," dedim ve ona bir kez daha öptüm. Tamam, belki iki öpücük.

Sabahleyin yüzleşmemiz gereken çok şey vardı, ama şu anda, birlikte yarattığımız bu sığınakta geçirebileceğim her saniyeyi geçirmek istiyordum.

Yarın bekleyebilirdi.

YİRMİ İKİ GISELLE

İnsanlar incitilir, insanlar incitir

Ben mesajlarımı görmezden geliyordu.

Tam olarak görmezden gelmiyordu ama her zamanki kadar yanıt vermiyordu. Eskiden günde birkaç kez mesaj atardı ama son zamanlarda sabah, öğle yemeğinden sonra ve gece olmak üzere günde bir kez mesaj atmaya başlamıştı. Elbette bazılarına bu hala çok fazla gelebilir ama aslında öyle değildi, özellikle de bu mesajlar tek kelimelik mesajlar olduğu için.

Ve bu beni çok kötü hissettiriyordu.

Ben'in bir gecelik ilişki yaşayıp sonra terk eden türden biri olduğunu hiç düşünmemiştim, ama onu pembe gözlüklerle görmüş olmalıyım, çünkü kesinlikle bir gecelik ilişki yaşadığımı hissediyordum.

Yine de... buna inanmak benim için çok zordu.

Onu çok fazla, çok hızlı zorlamış mıydım? Onun hazır olduğunu, benim kadar istediğini kontrol etmek için çok titiz davrandığımı düşünmüştüm. Hatta, güvenli kelimeler veya bunun gibi şeyler hakkında gerçekten konuşmadığımız için, açıkça "yeşil" diye sormuştum. Her şekilde aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için gerçekten çaba sarf etmiştim.

Yani, güçlü bir kurt şekline sahip, inanılmaz bir güce ve iyileştirme yeteneğine sahip, yüz yıldan fazla yaşayabilen bir şekil değiştiren, bu kadar kırılgan ve hasta biriyle birlikte olmak istemezdi. Bir gecelik için iyiydim, ama belli ki o, benim çok engelli, çok *acınası* olduğumu çabucak fark etmişti. Onun gibi birinin bana asla gerçekten ilgi duymayacağını biliyordum.

Sakin ol. Hemen sonuca varmamayı sen de bilirsin.

Bana mesaj atmadığında bunu yapmamak zordu. Konuşmak için bir zaman belirlemem gerekiyordu, ama her seferinde o bir bahane uyduruyordu.

bahane uyduruyordu.

Sanki kendime kanıtlamak istercesine, mesaj zincirimize baktım ve yanıldığımı ve her şeyin yoluna gireceğini gösteren bir ipucu bulmaya çalıştım.

Giselle: Hey, bu hafta sonu sinemaya gidebilir miyiz sence? Benny bir casus filmi hakkında çok konuşuyordu. XOXO Ben:

Bu hafta sonu olmaz.

Giselle: Anladım! Ne zaman boş vaktin olur da buluşabiliriz?

Ben: Programıma bakmam lazım.

Bu sabaha kadar bana cevap vermedi, her zamanki gibi mesajını gönderene kadar bana cevap vermedi.

Ben: Günaydın. Güvende kalın, bol bol su için ve gerekirse gerekirse bir çocuğa tekme atmayı unutmayın.

Bu beni her zaman güldürürdü, ama bugün dişlerimi fırçalayıp diş ipi kullanırken sadece metne bakakaldım. Kafamda mükemmel bir cevap oluşturmaya çalıştım, ama endişeden zihnim boşalmıştı, bu yüzden basit bir cevap verdim.

Giselle: Sana da günaydın! Bugün ne yapıyorsun?

Cevap vermedi.

Ve birlikte yattığımızdan beri tam bir hafta boyunca böyle devam etti.

Tanrım, aptal mıydım? Her şey sanki beni sadece seks için kullanıyormuş gibi görünüyordu, ama bu hiç mantıklı değildi.

Öncelikle, soğuk davranışları hemen başlamamıştı. Birlikte uyanmış, birlikte duş almış, birlikte kahvaltı yapmış ve hatta Natalie çocukları bırakana kadar bir film izlemiştik.

Ve sonra beni aceleyle eve göndermedi. Hayır, çocuklar acıkmıştı, bu yüzden hep birlikte yemeğe çıktık. Beni eve götürmeden önce harika vakit geçirdik. Ailem bana çok anlamlı

bakışlar attılar ama ben bunları kasten görmezden geldim. Sonuçta, utanacak bir şeyim yoksa utanç yürüyüşü de olamazdı.

Ertesi gün bile her şey yolundaydı. Her zamanki gibi sabah mesajını attı, haftalık ders planımın ne olduğunu sordu, jamboree öncesinde aldığı bir işi anlattı ama sakinleşmek için dikkatinin dağılmasını istemediği için iptal etmeyi düşündüğünü söyledi.

Bu beni gururlandırmıştı.

Günün geri kalanında da çok tatlıydı ve yatmadan önce on dakika kadar telefonda konuştuk.

Ama ertesi gün, ayın sonu yaklaşp okul yılının sonuna çok daha fazla yaklaşmışken, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Şu anki gibi değildi, ama mesajlarıma cevap vermesi daha uzun sürüyordu ve yatmadan önce konuşmak için çok yorgundu.

Ertesi gün, donma başladı.

"Bunu daha fazla karıştırırsan, bardağa delik açacaksın."

Bu dostça sesle kendime geldim. Gerçekten de en az bir dakikadır karıştırıyordum, kaşığım bardağın kenarına çarpıyordu. Bu çok sinir bozucu olmalıydı.

Francine Delgato sinirli görünmüyordu. Hayır, aslında kadın hoş bir şekilde endişeli görünüyordu. Tanrım, o kadar kolay okunabilir miydim?

Tabii, o Mademoiselle Delgato'ydu ve her şeyi bilme eğilimindeydi. En azından, bazen öyle hissediyordum.

"İyi misin canım? Çok erken geldin, normalde sabahları öğretmenler odasına gelmezsin."

Onun sözlerinin anlamını kavrayamadan açıklamak için ağzımı açtım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ben komik bir şey söylememiş olmama rağmen, o hafifçe güldü ve iki masadan birine onunla birlikte oturmamı işaret etti.

"Benim kadar uzun süredir burada çalışırsan, bazı şeyleri fark edersin. Odamdaki birkaç pencere otoparka bakıyor, bu yüzden tüm iş arkadaşların aynı günlük programı takip ediyorsa, onların programlarına aşina olursun."

"Oh."

"Ve sanırım bunun bir kısmı da peri büyüü." Güldük, ama sonra onun sözleri beni etkiledi.

Bir dakika, şaka yapıyordu, değil mi?

"Oh, bana öyle bakma canım. Burada yalnızız ve perilerin varlığını öğrenmenin şekil değiştirenlerden daha şok edici olduğunu söyleyemezsin."

Rüya mı görüyordum? Rüya görüyor olmalıydım. "P-peri mi?" diye kekeledim.

"Kesinlikle. Bu kasabada atlıkarıncada öğretmenlik yapmamın üçüncü yılı, inanabiliyor musun? Her emekli olmak istediğimde, benim gibi bir başkasının buraya gelip yolcu olarak çalışması gerektiğini fark ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, onlar bu işte berbat olurlar."

"Bunların hepsi kelimeler..." diye mırıldandım ve kahvemi büyük bir yudumla içtim. "Üç ne? Ve yolcu?"

Eğer gerçekten rüya görüyorsam, buna uysam da olur, değil mi?

"Ah, haklısın, sana bu terimleri kullandığım için özür dilerim. Yaklaşık otuz yıldır burada başka bir paranormal arkadaşım olmadı. Tabii ki sen paranormal değilsin. Daha çok... paranormalın yakınında birisin." Nazik gözleri bana baktı. "Sen tamamen insansın, ama türünün olağanüstü bir üyesisin, umarım bunu biliyorsundur."

"Ben..." Beynim durumu kavramaya çalışırken ona göz kırptım. Aşık olduğum adam beni terk ettiği için tam bir çöküntü yaşıyordum ve şimdi de fakültemizin en yaşlı üyesi bana bir peri olduğunu söylüyordu. "Bir dakika, Ben'in ilk başta beni peri sanmasının sebebi sen misin? Senin kokun ya da auran bana mı bulaştı?"

"Seni bir peri sandı mı?" Yine içten bir sevinçle güldü. "Şimdi sen söyleyince fark ettim, gerçekten de klişeleşmiş özelliklere sahipsın ve sanırım evet, benim bölgemde benim yakınımda bulunmak sana biraz da olsa yansımış olabilir." Ellerini çırpı ve ben ona şaşkın bir gülümseme attım. "Oh, sen de bizden biri olsaydın ne güzel olurdu, çünkü harika bir yolcu olurdun, ama değilsin. Buradaki herkesi oldukça ayrıntılı bir şekilde araştırıp inceliyorum ve sen her yönüyle tamamen ve hoş bir şekilde insansın."

Kafasını salladı. "Peri! Gerçekten! Kendim söyleyeyim, bu bir buçuk övgü sayılır."

"Yine yolcu dedin."

Bu, içimdeki kargaşadan garip bir şekilde dikkatimi dağıttı, ama yine de dikkatimi dağıttı ve ben mekanik olarak kahvemi içmeye devam ettim.

"Evet, sanırım öyle dedim." Bitki çayından bir yudum aldı. "Benim türümden pek fazla kalmadı ve genellikle diğer büyülü varlıklardan bile saklanıyoruz. Ama saklanmanın zorluğu, birbirimizi bulmanın zor olmasıdır - komik, değil mi?

"Bu yüzden, bir yolcu olarak benim görevim, benim bölgemden geçen ve topluluklarımızdan birini arayan perilere yardım etmektir. Onlar çok azdır ve dünyanın dört bir yanındaki gizli yerlerde ustaca saklanırlar.

"Ayrıca, çok nadiren, peri kanı taşıyan bir çocuk güç kazanır ve benim görevim onlara danışmanlık yapmak, dünyada nasıl hayatta kalacaklarını öğretmek ve isterlerse topluluklarımıza ulaşmalarını sağlamaktır. Bu yüzden senin bizim türümüzden olmadığını güvenle söyleyebilirim. Eğer öyle olsaydın, bunu anlayabilirdim. Bu benim işim."

"Anlıyorum..."

Gerçekten burnumun dibinde koca bir dünya vardı, değil mi? Okulumda kaç tane daha şekil değiştiren ya da sihirli yaratık vardı? Beden eğitimi öğretmeni gerçekten Frankenstein'ın canavarı mıydı? Yemekhane görevlisi gizlice bir manananggal mıydı? Su çeşmelerinden biri Kutsal Kase'den mi yapılmıştı?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü canım, buraya yeni geldiğin için seni bir süredir izliyorum ve bugün sana yalnız olmadığını hatırlatmam gerektiğini hissettim. Her köşede ürpertici ve tüyler ürpertici şeyler ve güzel şeyler var. Bu hem heyecan verici hem de kabus gibi olabilir."

Oh. O, benim ayrılık gibi sıradan bir şeyden ziyade, şekil değiştirenlerin varlığıyla mücadele ettiğimi düşünmüş.

Tanrım, Ben ve ben gerçekten ayrılıyor muyduk? Daha yeni başlamıştık! O büyük bir adım atmıştı ve her şey mükemmel görünüyordu...

"Teşekkür ederim," dedim ve onun varlığı ilgimi çekse de, bu benim moralimi düzeltmedi. "Bununla ilgili bir ara daha konuşmak isterim, ama..."

"Evet, biliyorum, dersine gitmen ve gününe zihinsel olarak hazırlanman gerekiyor. Git ve bunu yap, canım! Ve unutma..."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Peri meselesi bir sır. Şekil değiştiren arkadaşlarından bile."

"Anladım."

Zaten ne kadar süre daha "arkadaş" kalacağımızı kim bilebilirdi ki?

Sınıfımda, sandalyeme çöküp, hem son gelişmeleri hem de Ben'in yarattığı kargaşayı sindirmeye çalıştım. Kulağa çılgınca gelse de, zihnim peri meselesini "daha sonra endişelenecekler" kategorisine ayırdı ve bunun yerine Ben'e odaklandı. Çünkü elbette.

Keşke Benny'ye sorabilseydim, ama hayatta bir çocuğu kişisel sorunlarıma karıştıramazdım. Bu yüzden, dilimi tutmaya ve her şey yolundaymış gibi davranmaya karar verdim.

En azından denedim, ta ki ben teneffüste gözetmenlik yaparken o başka bir çocuğu itene kadar.

"Benny! Ellerini çek!" diye bağırdım ve diğer çocuğun yanına koştum. Neyse ki Mickey biraz şaşkın olsa da iyiydi.

"Her neyse," dedi Benny, gözlerini devirip koşarak uzaklaştı. Bu gerçekten garipti.

Sınıfta da pek iyi değildi. Asla elini kaldırmazdı ve yaklaşan sanat projesi için kuralları gözden geçirirken kasıtlı olarak çizgi roman okurdu, ama ben ona alan tanımaya çalıştım. Belli ki babasının benden nefret etmesine neden olan şey ona da sirayet etmişti.

Tanrım, gerçekten batırmıştım, değil mi? Onların kültüründe o kadar rahatsız edici bir şey yapmış olmalıyım ki, hiçbiri benimle ilgilenmek istemiyordu, ama bunun ne olabileceğini bir türlü anlayamıyordum. Evet, jamboreede çiftleşme ve çocuklar hakkında çok şey duymuştum, Ben'e asla veremeyeceğim çocuklar, ama bu olamazdı, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, Benny'nin bunu umursaması çok tuhaftı.

Hayır, başka bir şey olmalıydı.

Bu düşünce gün boyu, gece boyunca ve ertesi sabah Ben bana yine aynı üstünkörü günaydın mesajını gönderdiğinde beni rahatsız etti. Simon ve babam bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başlamışlardı, ama ben iyiymiş gibi davranamazdım, bu yüzden onlarla konuşmak yerine aceleyle evden çıktım.

Okula vardığımda, Mademoiselle Delgato'yu düşünerek kendimi oyalamaya çalıştım, ama bu düşünceler kafamda tutunamadı. Bu arada, bu durum özellikle acınası bir hal almıştı. Yine bir ergen miydim? Mesajlarıma cevap bile vermeyen birine aşık mı olmuştum?

Lise yıllarında telefonum ya da bir ilişkim yoktu, ama yine de.

Ama bilgisayarımın başına oturup Ben ve Benny'ye tavsiye ettiğim okul sonrası sanat programından gelen bir e-postayı gördüğümde, kendimle ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti. O kadar hızlı tıkladım ki, faremin duman çıkarmamasına şaşırdım ve tabii ki, e-posta Benny ile ilgiliydi.

Çok endişe verici bir durum değildi, sadece programa başladığından beri ilk kez gelmemişti ve babası her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için yaptığı kısa aramaya cevap vermemişti. Ne yazık ki, bir veli gece yarısı vefat etmesi veya korkunç bir kaza geçirmesi ve baktığı çocukların yardım istemek için kendilerini kapatması tamamen duyulmamış bir durum değildi.

Hızlıca bir e-posta yazarak, terapiste Benny'nin her gün temiz kıyafetlerle okula geldiğini ve iyi beslendiğini söyledim. Önceki günkü davranışını yazmadım ama gönder tuşuna basarken, Benny ile bire bir konuşmam gerektiğini biliyordum.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Okul bitene kadar beklemek istedim, ama Mickey'nin Benny'ye otobüste yanına oturmak isteyip istemediğini sorduğumu duyduğumda, Ben'in genellikle onu okuldan aldığını fark ettim ve daha çabuk harekete geçmem gerektiğini anladım.

Zihnimin karanlık bir köşesi, Ben'in benden o kadar tiksindiğini, oğlunu okuldan almaya gitmeye bile tahammül edemediğini fısıldıyordu, ama zihnimin geri kalanı bunu hemen düzeltti. Ben'in benden binlerce güneşin tutkusuyla nefret edebileceğinden emindim, ama bunun oğluna olan sevgisini asla etkilemeyeceğinden de emindim.

"Pekala, sınıf, teneffüs için sıraya girme zamanı," dedim zamanı geldiğinde, stratejik olarak kendimi Benny'nin masasına yakın bir yere konumlandırımdım. Herkes ayağa kalkarken, nazikçe elimi omzuna koydum. Bana baktı, kaşlarını çattı, ama ben ona öğretmen bakışımı attım. Neyse ki, anladı ve olay çıkarmadı.

"Hey, Benny, geliyor musun?" Jessica kapıdan sordu, sırt çantasından çıkardığı atlama ipi elindeydi.

"Sonradan yetişirim," dedi soğukkanlılıkla, elini sallayarak onu uğurladı ve yine bazen ne kadar olgun bir ruha sahip olabileceğine hayret ettim. Şüphesiz, travmasının bir yan etkisiydi bu. Bir de, benim bile fark etmeden önce hasta olduğumu fark etmesine neden olan aynı aşırı dikkatliliği.

"Tamamdır!"

O koşarak uzaklaştı ve kısa süre sonra sınıfta ikimiz kaldık.

"Benny, neden seni sınıfta kalmanı istediğimi biliyor musun?"

Kollarını kavuşturdu ve tanıdığım ve sevdiğim çocuktan çok farklı görünüyordu. "Sanırım başım belada."

İlk kez değil, öğretmenlik içgüdülerim yine doğru çıkmıştı ve midem düğümlendi, umutsuzca bunun babasının beni terk etmesinden kaynaklanmadığını umuyordum.

"Hayır, başın belada değil Benny. Aslında, senin için endişeleniyorum." Hiçbir şey söylemedi, sanki onu kişisel olarak saldırmış gibi kötü niyetle yere bakıyordu. Bu olmazdı. Benny'yi iyi tanıyordum ve düşünceli, dalgın, hatta endişeli olabilirdi, ama düpedüz *kızgın* olması ona hiç yakışmazdı. "Okul sonrası sanat programı sana gelmediğini ve seni özlediklerini söyledi, babana aradıklarında da cevap vermediğini söylediler. Bu ikinize hiç yakışmıyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Ama başım belada değil, değil mi? Her ne kadar huysuz davransam da?"

Masasının önüne çöktüm ve sesime tüm sıcaklığımı ve anlayışımı katarak konuştum. "Hayır, tabii ki yok, Benny. Bazen duygular karmaşık ve kafa karıştırıcı olabilir ve istemediğimiz şekilde davranabiliriz. Kötü bir gün geçiriyorsan sorun değil, baban da öyle. Güvende olduğun sürece sorun yok.

"Ama yardım edebileceğim bir şey varsa, ben buradayım. Uzun zamandır sadece siz varsınız, biliyorum, ama artık böyle olmak zorunda değil."

Benny'nin kaşları çatıldı, ama öfkesi azalıyor gibiydi ve daha çok derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Onu rahat bıraktım ve öğrendiğim Asya çömelleme pozisyonunda, topuklarımın üzerinde çömelmiş olarak kaldım.

, belimi bükmekten veya diz çökmekten çok daha rahat olduğunu öğrenmiştim.

Sabırlı ve telaşsız kalmak zordu, çünkü Benny'nin bana neden herkesin benden nefret ettiğini söyleyeceğini düşünerek kalbim deli gibi çarpıyordu. Çocukları seviyordum, gerçekten seviyordum, ama bazen söylediklerinin ne kadar incitici olabileceğinin farkında değillerdi.

"Yine o zaman geldi," dedi sonunda, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ama ben biraz şaşkın hissettim.

"Bununla ne demek istediğini sorabilir miyim?" Kendi egomu bastırmaya çalışıyordum, ama bu benimle ilgili bir şey gibi gelmiyordu. Ancak, şu anda önemli olanın ben olmadığımı kendime sertçe hatırlattım ve bu düşünceleri daha sonra ele almak üzere bir sandığa kilitledim.

Bunun yerine, yaklaşan ve annesini özlemesine neden olabilecek herhangi bir tatil olup olmadığını düşünmeye çalıştım, ama aslında sadece yaz tatili ve 4 Temmuz vardı.

"İki yıl."

"Anlamadım?" Bu biraz diş çekmek gibiydi, ama Benny benimle o kadar açık sözlü ve samimi olmuştu ki, onun çekingenliği her şeyi çözmek istememe neden oldu.

"Bu... Bu, iki yıl olacak... iki yıl..." Sesi kırıldı ve bana tekrar baktığında gözleri kızarmış ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

O zaman anladım.

Katliamın yıldönümünden bahsediyordu. Dokuz aylık bebeğini sessiz tutmaya çalışırken, yeraltında saklanıp annesinin işkence görmesini ve öldürülmesini dinlediği günden bahsediyordu. Ben'in sürüsünün yaşadığı topraklara döndüğünde, sevdiği ve ilişkisi olduğu herkesin acımasızca katledildiğini gördüğü günden bahsediyordu.

Olamaz!

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Neredeyse bir hafta boyunca bir ilişkiyi yas tutmuş ve Ben'in travmasını düşünmeye bile zahmet etmemiştim. İncancım neredeydi? Güvenim? Bana karşı çok nazikti, ama bir sorun çıktığı anda, güvensizliğimin beni zehirlemesine izin verdim. Yapmalıydım... yapmalıydım...

Ama "keşke"ler ve "yapmalıydım"lar bir işe yaramaz. Seçimlerimi yaptım ve artık ileriye bakmam gerekiyordu.

Daha da önemlisi, Ben, Benny ve Veronica'nın yardımına ihtiyacı vardı.

"Keşke buraya gelseydin," dedi Benny, sesi titriyordu. "Evde durum... üzücü. Bundan nefret ediyorum. Babam daha da fazla kabus görüyor ve sürekli ağlıyor. Odasından sesini duyabiliyorum. Odasından pek çıkmıyor, çıktığında da hep kızgın. Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum ve seni özledim!"

Kendini bana attı, kollarını boynuma doladı ve şaşırtıcı bir güçle bana sarıldı. Bayan Hayashi'nin, Benny'nin hayvan şekline bürünmeden şekil değiştirme yeteneklerinin ilk belirtilerini gösterdiğine dair bana verdiği uyarı aklıma geldi. Görünüşe göre, bu, korkunç travmanın ardından vücudunun onu korumaya çalışmasının bir yoluydu ve tamamen duyulmamış bir şey değildi.

"Çok üzgünüm, Benny. Bilmiyordum. Ama sana ve babana yardım etmemi istersen, seve seve yaparım."

Ağlamaya başladığını duymadan önce hissettim ve onu daha sıkı kucakladım. "Evet, lütfen, Bayan Fischbacher. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum, ama ne olursa olsun, bir şeyler yapacaktım. *bir şeyler yapacaktım.*

YİRMİ ÜÇ BEN

En Dip

Karnım gurulduyordu, saçlarım yağlıydı ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Ama yine de kalkamıyordum.

Gözlerimi kırpmadan tavana bakıyordum, ama hiçbir şey görmüyordum, zihnimin derinliklerinde kaybolmuştum.

Kalkmam gerekiyordu. Kendime ve çocuklarıma yemek yedirmem gerekiyordu. Ama yapamıyordum.

Sonunda kalkacaktım. Çocuklarımin aç kalmasına izin veremezdim, ama beni harekete geçirecek tek şey buydu. Tabii, bir de altıma işemek.

Tanrım, ben gerçekten acınası bir durumdaydım. Sonunda işler benim için yolunda gitmeye başlamıştı, ama ben her şeyi parmaklarımin arasından kayıp gitmesine izin veriyordum. Her zamanki gibi Giselle'e günde üç kez mesaj atmayı başardım, ama yapabildiğim tek şey buydu. O bana ulaşmaya çalışıyordu ve ben onun yanında olmak için can atıyordum, ama aynı zamanda ona bu kadar *acınası bir durumda olduğumu* gösteremezdim.

Mutluluğu hak etmiyordum.

Buna hazır olduğumu, kaybettiğim insanları onurlandırmanın ve kendim ve çocuklarımin için hayatıma devam etmenin bir yolunu bulduğumu düşünmüştüm. Ne kadar aptalım.

Her şeyin basit bir takvim değişikliğiyle başladığını düşünmek. Bir ay, sanki sonsuza kadar böyle devam edecekmiş gibi bir diğerine geçiyordu. Ve birdenbire, her şey yeniden üzerime çöktü.

Her şey gece korkularıyla başladı. Bir gecede üç kez, sonra tekrar uyumaya çalıştığımda arka arkaya iki kez ve gün ortasında, bilinçaltımin yarattığı korkudan yorgun düşmüş bir halde Veronica'nın yanına uzandığımda bir kez daha.

Ama oradan itibaren ilerlemiş, her geçen gün daha da kötüleşmişti. Geçmişe zincirlenmişim ve bu zincirler gittikçe kısalıyor, beni daha yeni kaçmaya başladığım o iltihaplı kana geri çekiyordu.

Her şeyi mahvediyordum. Bu, hayatımın döngüsü gibi görünüyordu. Gerçekten hiçbir şeyi hak etmiyordum. Gerçekten istediğim şeyi korumak için çok zayıftım.

Ağlamak istedim, çünkü en azından ağlamak, duygularımın içimi kemirip bitirmesinden, bir tür duygu ifade etmek olurdu, ama vücudum buna izin vermedi. Kendi kendimin en büyük düşmanıydım, kendime en basit katarsisi bile izin veremiyordum. Kendi yarattığım cehennemde sıkışıp kalmıştım ve...

Pastırma kokusu mu aldım?

Benny'nin kendi başına yemek pişirmeye çalıştığı düşüncesi beni yataktan fırlatıp attı. Başım dönerek neredeyse tökezleyecektim ve bir günden fazladır hiçbir şey yemediğimi, hatta içmediğimi geç de olsa hatırladım, bu da yüksek metabolizmaya sahip bir şekil değiştiren için oldukça zararlıydı.

Ayaklarımın üstüne basarak merdivenlerden aşağı koştum. Kendimi hiç umursamıyor ve sık sık varoluşun lanetinden kaçabilmeyi diliyor olsam da, çocuğumun o kadar çaresiz ki gözetimsiz yemek pişiriyor olması düşüncesi, ihtiyacım olan önceliği sağladı. O kadar yağ sıçraması yangına neden olabilirdi.

Mutfığa vardığımda, adımlarım durdu. Benny yemek pişirmiyordu. Ocağın önünde, üzerine önlüğümü giymiş yumuşak bir kazak elbise giymiş, tanıdık bir incecik silüet duruyordu.

"Giselle?" Boğazım, sanki son birkaç gündür durmadan bağırışım gibi kurumuştı ve sesim zar zor çıkıyordu.

"Merhaba!" dedi ve maşa ile pastırma parçalarını soğutma rafına koydu. O zaman fark ettim ki, pastırmaları tavada kızartmak yerine fırından çıkardığı bir fırın tepsisinden almıştı. Huh. Bu şekilde yapılabileceğini bilmiyordum. "Yemek hazır olana kadar seni uyandırmayı düşünmüyordum, yani biraz zaman var. Bu arada duş almak ister misin? Sen duş alırken ben de yemeği hazırlarım."

Bir başka gece kabusunun gerçekten korkunç bir şeye dönüşmesini bekledim, ama onun hoş bakışları üzerimde kaldı, sanki her şey normalmiş gibi ve ben onun önünde duran iğrenç, yağlı, işe yaramaz bir alfa kabuğu değilmişim gibi.

"Natalie nerede?" diye sordum sonunda.

"Hak ettiği spa gününü geçiriyor. Bazı iyiliklerimi kullandım ve ona manikür-pedikür, sıcak taş masajı ve yüz bakımı ayarladım. Tabii ki masrafları sen karşılıyorsun. Alfa erkekler her şeyi sağlar, bu yüzden senin için sorun olmayacağından emindim."

İçimdeki kurt günlerdir ilk kez başını kaldırdı; unutmak istediğim her şeyin anıları altında gömülü kalmıştı. Hayır, unutmak değil, sadece sürekli peşimi bırakmasın diye.

Sağlamak mı?

Bu, içgüdülerimde bir ışık gibi parlıyordu, ama yine de yeterli değildi. Jon'un son nefesini verirken göğsünden çıkan hırıltıyı hala duyabiliyordum. Eve döndüğümde, evimin kokuşmuş kanıyla karışmış yanan közlerin kokusunu hala alabiliyordum. Avuçlarımın içinde karımın soğuk, nemli tenini hala hissedebiliyordum. Bundan kaçış yoktu. Dinlenmek yoktu.

Giselle'de bulduğumu sanmıştım, ama o sadece geçici bir rahatlama idi, bana mutlu olmanın, umutlu olmanın, memnun olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı, ama sonra hepsini tekrar elimden aldı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordum, sesimde en ufak bir duygu bile yoktu. Sesim düzdü. Neredeyse cansızdı. Ona birkaç kez mesaj atmak için olağanüstü bir çaba sarf etmişim, ama ben aptal değildim. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabileceğini biliyordum; sadece ona açıklamaya cesaret edemiyordum. Onları yazacak enerjim var mıydı, bırakın yazacak kelimeleri bulabileceğimden bile emin değildim.

"Kahvaltı hazırlıyorum," dedi sanki her şey tamamen normalmiş gibi. Ama normal değildi. Normalin bir daha geri gelebileceğini sanmıyordum.

"Neden?"

"Çünkü öğrencilerimden biri yardım istedi. Öyle değil mi, Benny?"

Sonunda mutfak adasına baktım ve oğlumun orada oturduğunu, Veronica'nın da ayaklarının dibinde yerde oturmuş araba ve

tek boynuzlu atlarla oynuyordu. O oyunun kurallarını hiç tam olarak anlamamıştım ama Veronica onları oldukça iyi biliyor gibiydi.

"Onu buraya sen mi çağırdın?" diye titrek bir sesle sordum. Berbat göründüğümü biliyordum, ama çocuklarımın ihtiyaç duydukları her an yemek yemelerini ve ödevlerine yardım etmelerini sağladım, Natalie de bana yardım etti. Bunun onları kandırmak için yeterli olacağını düşünmüştüm, ama açıkça görülüyor ki aptalın tekiymişim.

"Evet, baba, onu özledim."

Ben de onu özlemiştim.

Bu farkındalık beni şaşırttı, çünkü göğsümde ıstıraptan başka bir şeye yer olabileceğine şaşırmıştım. İki farklı yönde çekiliyordum. Acı, travma, anılar... Hepsi benim başarısızlığımın yol açtığı şeyin içinde çürümeyi, asla ilerlememeyi, asla dolu dolu bir hayat yaşamamayı istiyordu. Ama çocuklarım, sevgili çocuklarım, benim yaşamama ihtiyaç duyuyorlardı. Ve ilk kez, gerçekten yaşamak istedim. Beklediğim şeyler vardı. Benny ve Veronica'nın hayatlarındaki dönüm noktaları etrafında dönmeyen hayallerim vardı.

O gece Giselle ile birlikte, genç aşıklar gibi birbirimize sarılmışken bir karar verdiğimi sanıyordum. Travmamın on kat daha kötü bir şekilde geri döneceğini beklemiyordum.

"Sonra konuşabiliriz," dedi Giselle, sesi bal gibi yumuşadı. Eli omzuma kondu ve kurtum, o dokunuşa kafasını sürtmekten başka bir şey istemiyordu. "Şimdilik, duş almaya ne dersin?"

Ayın başından beri banyo yapmaya kendimi ikna edememiştim, ama Giselle ve Benny'nin gözlerinde umut ve endişeyle bana bakmalarıyla, sonunda denemek için cesaret buldum.

"Evet. Duş."

Shakespeare gibi bir şey değildi, ama mesajı yerine ulaştırdı ve ben de en azından biraz olsun temizlenmek için yukarı çıktım.

Merdivenleri çıkarken biraz sersemlemiştim, terden sıırılsıklam olan giysilerimi çıkardım ve duşun altına girdim. Suyu olabildiğince sıcak ayarladım ve ilk başta isteksizce girmiş olsam da, kısa sürede fiziksel bir aydınlanma yaşadım.

Sıcak bir duş tüm sorunlarımı çözemese de, kesinlikle yardımcı oldu. Sanki sonsuza kadar orada durdum, suyun üst tabakadaki kiri yıkamasını ve göğsümdeki buz gibi soğuğu eritmesini bekledim.

Sonunda, beynimin mantıklı kısmı sesini çıkarmaya karar verdi ve su soğumadan önce yıkanmamı istedi. Kendimi köpürttüm, cildimi pembe ve yeni hissettirecek kadar sertçe ovuşturdum.

Duş almaktan korkmaktan, duştan çıkmak istememeye geçtim ve erimiş sıvının her bir damlası bitene kadar orada kalabilirdim, ama sonunda havayı dolduran lezzetli kokular midemi galip geldi ve ne kadar aç olduğumu fark ettim.

Daha önce yemek yemek istememiştim, çünkü hem çok yorgundum hem de boş midenin verdiği acı, hayatta kalmanın uygun bir cezası gibi geliyordu. Ama sonsuza kadar acı çekebilirdim ve bu bile yetmezdi.

Asla yeterli olamazdı.

Geniş bir eşofman altı ve eski, yıpranmış bir pijama gömleği giyerek aşağı indim, ama en azından ikisi de temizdi. Tanrım, daha önce berbat kokuyor olmalıyım.

"İşte buradasın!" dedi Giselle neşeyle bana patates kroketleri, pastırma, sosis, reçel ve krem peynirli İngiliz muffinleri ve dört yumurtadan oluşan bir tabak uzattı. "İstersen ocakta daha var, ama tabağa ancak bu kadar sığdı, biliyorsun değil mi?"

Benny'nin önüne çok daha makul bir porsiyon yemek koydu, sonra Veronica'yı kucağına alıp mama sandalyesine oturttu.

Doğrusu, kızım artık yükseltici koltuğa geçebileceği yaşa ve gelişim aşamasına gelmişti, ama bu düşünce başımı döndürüyordu. Nasıl bu kadar zaman geçmişti ve aynı zamanda hiç geçmemişti? Bazen katliam sanki sadece bir ay önceymiş gibi geliyordu ve çocuklarımin ne kadar büyüdüğüne bakınca iki yıla yaklaştığımızı fark ediyordum.

Kısa süre sonra hepimiz oturup yemek yiyorduk. Giselle, Veronica'yı yemek yerken besledi ve bir an için mutlu bir hayatım olabileceğini

bir hayatım olabileceğini hayal ettim. Normal bir hayat. Ama buna biraz fazla inanmaya başladığımda, sürümün çılgınlıklarını tekrar duydum, her zaman kaçamayacağım şeye doğru beni çağırıyorlardı.

İlk başta, her lokmada metodik davranıyordum ve kül dışında hiçbir şeyin tadını alamıyordum, ancak karnım ısınmaya başlayıp vücudum kalori aldığını fark ettikten sonra, lezzetli tatları fark etmeye başladım.

Tabii ki Giselle harika bir aşçıydı. Onu hak etmiyordum.

Yemek, ben kendimi tıka basa yememe rağmen çok çabuk bitti. Giselle tabakları bulaşık makinesine koymaya başlamadan önce, boş tabağıma bakarak oturdum.

Bunu benim yapmam gerekirdi, sonuçta yemekleri o pişirmişti, ama ben olduğum yerde donakalmıştım.

"Tamam Benny, sen giyin, ben de Natalie'nin süslediği Veronica'nın ayakkabılarını giydireyim, sonra çıkarız."

"Tamam!"

Giselle, sanki onun önünde çürüyor değilmişim gibi, gülümseyerek kızıma döndü. "Merhaba küçük hanım, hadi yüzünü silelim, olur mu?"

Veronica sevinçle gülümsedi ve ellerini çırparak alkışladı. Kızımın sevinci güneş gibi parlıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" Boğazımı temizledikten sonra sormayı başardım.

Omzumun üzerinden bir şeyi işaret etti ve ben de parmağını takip ederek yemek masasının ortasında duran iki dev çiçek vazosunu gördüm. "Yıldönümü yaklaşıyor, annelerinin mezarlarını ziyaret edip saygılarımızı sunacağız. Sen de gelebilirsin, ama mecbur değilsin."

O bunu biliyor muydu? Elbette biliyordu. Muhtemelen şaşırmamam gerekirdi, ama yine de şaşırdım. Vicdanım bana *iletişim kurmam* gerektiğini söylüyordu, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Kendimi izole etme içgüdüm müydü, yoksa ona zorlu bir hayat yaşatılmış olmasına rağmen bu kadar mutlu ve sağlıklı olmasına duyduğum kıskançlık mıydı, bilmiyordum.

Kalbim yanıyordu ve nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Kendime geldiğimde, hala o iğrenç, çatalı sesle konuşuyordum.

"Buna hazır değilim."

"Hiç sorun değil," dedi, her zamanki gibi tatlı bir sesle. "Ama Benny hazır ve Veronica kendi annesini merak ediyor, ben onları götürürüm."

Tanrım, ben tam bir başarısızlık örneğiyim. Çocuklarımla kederine bile yardımcı olamıyorum. Yeterli olabileceğimi, kendimi zorlayarak onlara bakabileceğimi düşünmüştüm, ama yine başlangıç noktasına geri döndüm.

"Sadece bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını hatırlamanı istiyorum. İyileşebilmen için sana tekrar bir terapist bulmana yardım edebilirim. Çünkü o korkunç sesler ne derse desin, sen iyileşmeyi hak ediyorsun. Ayrılacak ve bir daha hiç konuşmasak bile, senin için bunu istiyorum.

"Huzur bulmanı istiyorum."

Ona hayranlıkla baktım. Benim ne kadar değersiz olduğumu kanıtlamışken, nasıl hala bu kadar nazik olabilirdi?

İçimde her şey kabardı ve aniden açıkça ağlamaya başladım. Sessizce Giselle'e uzandım. Kollarımın arasına girdi ve ona sarılmama izin verdi.

Tanrım, çok acıyordu, *çok acıyordu*, ama onun kucaklaması acımı dindirdi, keskin, ısıricı kenarlarını yumuşattı.

"Nasıl olur da böyle yıkılmış bir adamla birlikte olmak isteyebilirsin?" diye sordum, sesim titriyordu. "Artık alfa bile sayılmam."

"Sen yıkılmadın," diye mırıldandı, elleri yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçladı. Bal rengi gözlerindeki şefkat o kadar derindi ki, sonsuzdu. "Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacın var. Tıpkı annem öldüğünde benim ihtiyacım olduğu gibi. İzin verirsen sana bu süreçte yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, ama bunu isteyen sen olman gerekiyor."

İstiyordum. İstiyordum. Jamboree ve birlikte geçirdiğimiz geceyle geleceğin nasıl olabileceğini biraz olsun görmüştüm ve bunu geri kazanmak için her şeyi yapardım.

Herhangi bir şey? içimden bir ses sordu.

İyileşme süreci kolay olmayacaktı; acı verici, rahatsız edici ve çok fazla çaba gerektirecekti.

Ama buna değecekti. Değmesi gerekiyordu, değil mi?

"Ben... seninle gitmek istiyorum," dedim sonunda, kendimi toparlayarak.

"Emin misin? Mecbur değilsin."

Kafamı salladım, kendime güçlü olabileceğimi hatırlattım. Hayatımda bir kez olmuşum, yine olabilirdim. "Gitmek istiyorum."

"Tamam." Alnıma tek bir kadife yumuşaklığında öpücük kondurdu. "Bunu giymek mi istiyorsun?"

Giydiğim kalitesiz kıyafete baktım ve bunun doğru olmadığını fark ettim. Karım ve Veronica'nın annesi bundan daha fazlasını hak ediyordu.

"Gidip üstümü değiştireceğim."

"Ne kadar sürerse sürsün. Ben burada bekliyorum." Ve çılgınca olan şey, onun bekleyeceğini bilmemdi.

Bir zamanlar sürümüzün toprakları olan, satmadığım tek mülk olan ağaçlık alana baktım. Dördümüz de sessizce toplanmıştık, Veronica bile sessizdi.

Ölenlerimiz için mezar taşı kullanmak bizim geleneğimiz değildi. Bunun yerine, kazdığım her mezarın üzerine bir ağaç dikmişim, o kişiye uygun bir şey bulmaya çalışıyordum.

Millia'nın mezarının üzerine bir şeftali ağacı dikmişim. O şeftalileri çok severdi. Bazen, dilimde hala onun yaptığı şeftali turtasının tadını hissedebiliyordum. Veronica'nın annesi için ise bir elma ağacı dikmişim, çünkü onun en sevdiği losyonun, yılın hangi mevsiminde olursa olsun elma ve tarçın kokulu olduğunu hatırlıyordum. Kocasının cesedini hiç bulamadım, yani ya yenmiş ya da parçalanmış ve tanımlayamayacağım kadar küçük parçalara ayrılmıştı, ama onun şapkasından birini Veronica'nın yanına gömdüm.

Düzgün bir şekilde diktiğim diğer ağaçlara baktım. Allison McGregor için bir armut ağacı, on sekiz yaşındaki bir kız, sürümüzden Ivy League okuluna giden ilk kişi olacaktı. Sürümüzün çoğu ortaöğretim eğitimi almamıştı ve alanlar da bir devlet üniversitesine ya da yakın bir yere gitmeyi tercih etmişti. Grubumuzun fonundan para vardı, evet, ama herkes pahalı bir yere gitmek isteseydi, bu para çok çabuk tükenirdi. Onu yatağının altında, kardeşlerinden birine ait olan doldurulmuş bir hayvanı kucaklayarak buldum.

, kardeşlerinden birine ait olan doldurulmuş bir hayvanı kucaklamış halde yatıyordu.

Isiah Timothy'nin mezarı için bir Granny Smith elma ağacı. O, grubumuzdaki iki tamirciden biriydi ve biri kırmızı elmalarla yeşil elmaların aynı olduğunu söylemeye çalıştığında hemen öfkeyle tepki verirdi. Onu garajının önünde buldum, sanki kapıyı korumaya çalışıyormuş gibi.

Gem Hernandez için beyaz huş ağacı. Büyükannesi bizim sürümüne gelin gelmişti ve kuzeyden bir adamla flört ediyordu. Onu Timothy'nin garajında buldum.

Ranata Goldstien için bir çam ağacı. Onu da garajda buldum.

Stephani Sui için kırmızı akçaağaç. Onu okulda buldum.

Americana Dimaccio için, tabii ki bir Amerikan kayın ağacı.

Tek tek zihnimde hepsini gözden geçirdim ve en uzaktaki ağaca karar verdim. Tüm ağaçlar iki yaşından küçüktü, ama bu ağaç diğerlerinden daha büyüktü.

Ağlayan bir söğüt ağacı, büyüdüğünde olacağı halinin sadece bir kısmıydı, ama orada, eşleştiremediğim veya tanımlayamadığım halkımın tüm parçalarını gömdüm. Bu, hafızamın her köşesine kazınan, yürek parçalayıcı, korkunç bir süreçti, ama her parçayı ipekle sardım ve alfa olarak onlara son kutsamalarını okudum. Hayatta onlara karşı başarısız olmuşum, ama öbür dünyada başarısız olmayacaktım, bu yüzden onlara hak ettikleri tüm rehberliği ve saygıyı göstererek yolcu ettim.

Tek bir toprak parçasında çok fazla acı ve dehşet vardı, ama aynı zamanda... bir büyüme de vardı. İnkâr edilemez bir büyüme. Ve yeşillik. Bir zamanlar sadece acı olan yerde, şimdi tamamen yeni bir şey vardı.

"Merhaba anne," dedi Benny, ilk konuşan oydu. Elimi bıraktı ve bir adım öne çıktı, sonra ben onu diktiğimde hayal bile edemeyeceğim bir şey yaptı.

O, onun altında oturup ince, narin dallara bakıyordu.

"Seni son gördüğümde beri çok şey oldu. Veronica artık konuşuyor! Senin istediğin gibi onu korudum."

Tek oğlum söylemesi gereken her şeyi söylerken, hıçkırıklarımı bastırdım ve kalbimin en derin yerlerine dokundum. Bu kadar çok düşünceyi içinde sakladığını bilmiyordum ve suçluluk duygusu

beni kemiriyordu, ama sonunda bunları ifade ettiği için de rahatlamıştım.

Onun yaşadığı hayal edilemez şeylerden kurtulması için, onu bu olayları atlatması için ihtiyaç duyduğu pek çok şeyden mahrum bırakmıştım. Bu benim hatamdı, ama bundan ders alacaktım.

Giselle onu sallarken Veronica hafifçe guruldadı. Benny işini bitirdiğinde, dönüp elini bana uzattı.

"Baba, bize annelerimiz hakkında bir hikaye anlatır mısınız?" diye sordu, bana annesini çok hatırlatan parlak, ışıltılı gözlerle bakarak.

"Tabii ki, dostum." Kendi bedenimin yarısı dışarıda gibi hissetsem de ona katıldım. Onun yanındaki çimlere oturduktan sonra, Giselle Veronica'yı bana uzattı ve ben de kızımı kucağıma aldım. Giselle birkaç adım geri çekildi, ama ben elbisesinin eteğini tuttum.

"Nereye gidiyorsun?" Hafifçe sormaya çalıştım, ama boğazımın yaşadığı onca şeyden sonra, pek başarılı olamadığımı düşündüm.

"Sadece sana biraz mahremiyet sağlamak için," dedi, yüzündeki ifade hala çok tatlıydı. Onun ne kadar nazik olduğuna her zaman hayran kalırdım. "Yakınlarda olacağıma söz veriyorum."

Elbisesi eteğini bırakıp arkamızdaki yeri okşadım. "Lütfen, bizimle otur."

Kaşları kalktı ve dudakları O şeklinde açıldı. "Emin misin?"

Başımı salladım ve sesime olabildiğince samimiyet katmaya çalıştım. "Eminim. Ne olursa olsun, artık sen de aileden birisin."

Onun güzel yüz hatlarında beliren ifadeyi tam olarak tarif edemedim, ama ne ifade ettiğini çok iyi biliyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, yavaşça yanımıza oturdu, sonra elini uzatıp bacağıma koydu.

Derin bir nefes alarak zihnimi boşalttım ve halkımın ağaçlarının canlı ama küçük yapraklarına baktım. "Annenle ilk kez hamile olduğumuzu nasıl öğrendiğimizi sana hiç anlatmış mıydım?"

Sesim kısılana ve çocukların mideleri açlıktan guruldamaya başlayana kadar orada kaldık. Şaşırtıcı bir şekilde, ortam kasvetli ya da özellikle de iç karartıcı değildi. Elbette bir acı vardı, ama sonunda birçok insanın sevdiklerimizi hatırladığımızda geleceğini söylediği o mutluluğu bulmuştum.

Millia'yı hatırlayıp gülümseyebildiğim ilk andı. Çeşitli maceralarımızı ve zaafılarımızı hatırlayarak biraz neşe hissedebildim. Onunla evli olduğum adamla aynı kişi değildim, ama o adam da *değildim*.

Her şey gibi, bu da karmaşıktı.

Sonunda hepimiz arabaya bindik ve çocuklarımın en sevdiği pizzacıya gidip istedikleri her şeyi sipariş ettim. Yemek tüm sorunlarını çözemezdi, çözmemeliydi da, ama geçirdiğimiz günün ardından bunu hak ettiğimizi düşündüm.

Eve vardığımızda, Veronica öğleden sonra uykusu için can atıyordu ve Benny bile biraz yorgun görünüyordu. Beklendiği gibi, bizi yine Giselle yönlendirdi ve birlikte film izlememizi önerdi.

Dördümüz kanepede birlikte oturduk; ben ortada, Veronica yarısı üzerimde, yarısı Giselle'in üzerinde uyurken, Benny de bacağıma yaslanmıştı. Sonra Veronica uyandığında onu yere indirdim ve hep birlikte oynadık.

Gerçek bir aile gibi.

İçim hala çok hassastı, sanki tüm kemiklerim kırılmış ve kırıklarım yeni iyileşmeye başlamış gibiydim, ama orada otururken iyileşeceğime dair umudum vardı. Beni bekleyen çok iş vardı, ama yapabilecektim.

Hafif bir akşam yemeği geldi ve taze sebzeler ve mikrodalgada ısıtılmış yemeklerle geçti, ancak Giselle geç öğle yemeğinden dolayı hala çok tok olduğu için Ensures'larından sadece bir tane yedi. Farkına varmadan, Veronica yine uykuyla mücadele ediyordu ve Benny bile uykuya dalmıştı.

Onları yatırma zamanı gelmişti.

Ve ayın başından beri ilk kez, onları yatıran, Veronica'ya şarkı söyleyen, Benny uyuyana kadar ona kitap okuyan bendim. Benny ile konuşmamız gereken çok şey vardı, ama ona düşünmesi için zaman vermek istedim.

Birçok yönden başarısız olmuşum, ama daha iyisini yapmaya kararlıydım. Elbette, engeller olacaktı ve ilerleme doğrusal olmayacaktı. Bazen geriye düşecek ya da hatalar yapacaktım. Ama önemli olan, her zaman yeniden ayağa kalkıp elimden gelenin en iyisini yapmaktı.

Sonra, ikisi Sandman'ın ellerinde güvendeyken, aşağı kata Giselle'in yanına döndüm.

O benim oturma odamda durmuş, duvardaki çocuklarımla fotoğraflarına bakıyordu. Ondan gelen karmaşık duyguların kokusunu alabiliyordum, hepsini kaplayan baş döndürücü bir yorgunluk tabakası vardı.

"Kolayca uykuya dalıyorlar mı?" diye sordu, bana dönerek. "Evet. Yoğun bir gün oldu."

Kafasını salladı, gözleri her yöne kayıyordu, bu da ne söyleyeceğini tam olarak bilmediğini gösteriyordu. "Peki, eğer durumları stabilse, ben çıkayım o zaman."

Düşünmeden hareket ettim ve bir anda onu kucaklamıştım. Onu kucakladığımda, sanki hayatımın fırtınasında beni sabit tutan bir kaya gibi, kendimi sağlam hissettim.

"Kalabilir misin?" diye sordum, bunu istemeye hakkım olmadığını bilerek.

Ama her zamanki gibi, hak ettiğimden daha fazla şefkatle bana baktı. "Evet, kalabilirim."

YİRMİ DÖRT GISELLE

Korku Tepkisi

Benimle yatakta yatıyordum, ki bu benim hiç beklemediğim bir şeydi. Yine de, onun başı göğsüme yaslanmış, benim elim ise onun saçlarında, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Gün, umduğumdan çok daha iyi geçmişti. Onun da bizimle birlikte sürüsünün mezarlarına gitmeyi kabul edeceğini ummuştum, ama onu gitmeye zorlamazdım. Bu, onun kendi başına vermesi gereken bir karardı.

Onunla inanılmaz derecede gurur duydum. O gün onun için hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyordum, ama yine de çok güzeldi.

Birden fazla kez gözlerim doldu, ama ağlamaya başlamamayı başardım. Üçüne empati duymak, onların acısını paylaşmak istesem de, kendimi kederin seline kaptırmamalıydım. Daha sonra zamanım olacaktı, ama Ben'in ihtiyacı olan desteği ona vermem gerekiyordu.

İlişkiler böyle yürürdü. Yüzde elli-elli değil, yüzde yüz-sıfır değil, yüzde altmış-kırk ve her iki taraf da yüzde altmış olmaya çalışırdı. Birbirimizi korur, birbirimize yardım eder ve birbirimize destek olurduk.

"İyi misin?" diye mırıldandım, Ben'in saçlarını boş boş okşayarak. Nefes alıp verişinin ne kadar düzenli olduğunu görmek bana büyük bir rahatlık verdi — panik atak belirtisi bile yoktu.

"Olabildiğince iyiyim, sanırım."

Bu adildi. Eğer o her şey yolunda hatta sosyopatik olsaydı garip olurdu.

"Bugün yaptıklarından gerçekten gurur duyuyorum, umarım bunu biliyorsundur."

Sessizdi, ama birlikte geçirdiğimiz kısa sürede onun beni dışlamadığını, düşündüğünü anlamıştım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve o hazır olana kadar kalbinin yanımda attığını hissettim.

"Sanırım sana aşık oluyorum," dedi sonunda, ve vay canına, sanki her kelimenin somut bir ağırlığı varmış gibi geliyordu. Bunu söylemek için ne kadar çaba harcadığını hissedebiliyordum, ve şimdi sessiz kalma sırası bendeydi.

Ama sorun değildi, çünkü benim onu anladığım gibi, o da beni anlıyordu. Ver ve al, gelgitler. Biz okyanus ve kıyı gibiydik, birbirimiz için yaratılmıştık, ama değişen gelgitler doğaldı.

"Ben de sana aşık oluyorum." Benim tarafımdan "sanırım" gibi bir niteleme yapmaya gerek yoktu, çünkü Ben'e olan hislerimin bir hoşlanmanın çok ötesinde olduğunu kesin olarak biliyordum. Basit bir çekiciliğin çok ötesinde.

"Öyle mi?" diye sordu Ben.

Böylesine güçlü ve ihtiyatlı bir adamın bana güvenmesi ve benim yanımda bu kadar savunmasız olması beni çok özel hissettirdi.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Sonuçta, ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime kendime söz vermiştim. "Sorun olur mu?" Hislerim için özür dilemeye niyetim yoktu, ama Ben'in bu konuda ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini bilmek istiyordum.

"Olur," diye yavaşça cevapladı ve bunun düşüncesinin sonu olmadığını hissedebiliyordum. "Ama..."

"Ama?"

"Bu beni korkutuyor. Ve sonra korktuğum için kendimi berbat hissediyorum. Çünkü aşık oluyorsam, bunların hiçbirini beni etkilememeli. Eğer ikinci kez ruh ikizimi bulacak kadar şanslıysam, neden bu kadar korkuyorum?"

Ah, Ben, sevgili Ben'im. Kendine gerçekten yeterince müsamaha göstermiyordu. Ama sorun değildi. Ona, başkalarına gösterdiği hoşgörüyü kendine de göstermeyi hatırlatmak için yanında olmaktan mutluydum, ta ki bu bir alışkanlık haline gelene kadar.

"Aşık olmamız, her şeyin otomatik olarak mükemmel ve güllük gülistanlık olacağı anlamına gelmez. Engeller

ve incinmeler olacak. Şüphe duyduğun zamanlar, korktuğun zamanlar olacak. Bu, bana olan sevginin daha az gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Öyle görmeye çalışıyorum, gerçekten. Ama bazen korku o kadar büyük oluyor ki ne yapacağımı bilemiyorum."

Onu biraz daha sıkı sarıldım, onu rahatlatmak istedim. Bu sarılma ile ona ne kadar anladığımı söylemek istedim. "Sorun değil," diye onu tüm kalbimle teselli ettim. Aklımda, tüm bunların başladığı konuşma canlandı, küçük Benny'nin hem kendisini hem de babasını rahatsız eden imkansız gece korkuları canavarıyla karşı karşıya olduğu konuşma. "Böyle bir şey olduğunda, korkarak yaparsın."

Çok uzun bir yol olmuştu, ama bir şekilde, sonunda okul yılının sonuna ulaşmıştık. Kolay bir yolculuk olmamıştı, ama mezarları ziyaret ettikten sonra belirgin bir iyileşme olmuştu.

Elbette hala bazı engeller vardı, ki bu da beklenen bir şeydi, çünkü hayat rastgele aralıklarla insanın ayaklarını kaydırmayı severdi, ama küçük grubumuzun genel gidişatı net olarak olumluydu.

Ben ve Benny, Natalie'nin bulduğu bir şekil değiştiren terapistle gidiyorlardı. Natalie'nin de gittiğinden oldukça emindim, ama bunu doğrudan söylemedi. Natalie'den, bir şeyi açıkça söylememesinin bir nedeni olduğunu ve bu nedenlerden birinin de mahremiyet olduğunu öğrenmiştim. Anlıyordum. Natalie, sürüsü onu istemediği bir evliliğe zorlayarak bebek doğurup sayılarını artırmaya çalışırken, kız kardeşi bebek sahibi olamadığı için onu reddederken, sonra da kendisi seyahatleyken kız kardeşini çılgınca şiddet içeren bir olayda kaybederken çok şey yaşamıştı. Ona ihtiyacı olan her şekilde destek olmaya çalıştım, ama Poynter ailesinin geri kalanından daha fazla alana ihtiyaç duyduğunu ve istediğini saygıyla karşıladım.

Terapi sonucunda, oğullarımın gece korkuları ve panik atakları çok azaldı ve olanları daha sık konuşabilir hale geldiler. Kahve içerken ya da yemek yerken bu konuyu konuşuyorduk değil, ama artık bu konu tabu olmaktan çıktığı için,

artık bizimle olmayan sevdikleri insanlar hakkında bana hikayeler anlatabiliyorlardı. Yavaş bir geçiş oldu, ama artık anıları hayaletler tarafından rahatsız ediliyormuş gibi hissetmiyorlardı, daha çok vefat etmiş olanların ziyaretleriyle kutsanmış gibi hissediyorlardı.

Ben de iyileşiyordum. İki kilo aldım ve saçlarım için kolajen takviyesi almaya başladım. İşe yarayıp yaramadığı biraz plasebo etkisi olabilir, ama umurumda değildi. Hayat kurtaran bir ilaç yerine, estetik nedenlerle ve basit bir öz bakım için bir şey yapmak güzeldi.

Ama bu sadece vitaminler ve benzeri şeylerden ibaret değildi. Kendime gerçekten daha fazla güveniyordum. Hâlâ peruklarımı seviyor ve sık sık takıyordum, ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissetmiyordum. Fazladan biraz uyuduğum için işe geç kalıyorsam, *kendimi* olduğu gibi gösterme düşüncesiyle çöküntü yaşamıyordum. Sonuçta, Ben bana onun huzuruna şeref veren bir tanrıça gibi bakabiliyorsa, belki ben de kendimi biraz daha güzel görebilirdim.

Sürü katliamları ve derin travmaların iyileştirilmesine kıyasla çok küçük bir şey olsa da, sınıfım tüm değerlendirmelerde mükemmel sonuçlar elde etti. Her biri belirgin bir gelişme gösterdi ve kimse geride kalmadı. Her biriyle gurur duyuyordum. Öğrencilerimin akademik kariyerlerinin geri kalanında başarıya ulaşmaları için gerçekten harika bir yöntem geliştirmiştım ve gelecek yıl bu yöntemi daha da iyileştirmek için sabırsızlanıyordum.

Sınıfımı çok özleyecektim.

Öğretmen olmanın tek büyük dezavantajı buydu. Dokuz ay boyunca, önlerinde koca bir hayat olan küçük ruhları tanımak ve yetiştirmek için uğraşır, onların kalplerine, başarılarına yatırım yapar, her fırsatta onları destekler ve sonunda onları bırakmak zorunda kalırdınız.

Bazıları benimle iletişim halinde kalırdı ve hepsi ilkokul boyunca teneffüslerde veya öğle yemeğinde selam vererek beni kontrol ederdi, ancak çoğunluğu liseye başladıklarında benimle bir daha asla konuşmazdı. Bu biraz üzücü ve yalnızlık hissettirici olsa da, onların öğretmeni olmaktan inanılmaz derecede gurur duyuyordum.

Kişisel ve mesleki hayatımdaki tüm başarılarla rağmen, yıl sonu yaklaşırken biraz melankoli hissetmemek zordu. Elbette pizza partileri, dondurma partileri

sosyal etkinlikler, yıl sonu spor günü ve okulun son haftasını öğrencilere Bill Nye the Science Guy ve MythBusters'ın tekrarlarını izleterek geçirmek de yardımcı oldu, ama kalbimdeki acıyı dindirmedi.

Ben bunu elbette fark etti. Beni dışladığından beri, bir daha asla böyle bir şey yapmamak için büyük çaba sarf etti. Düşüş yaşadığı zamanlarda bile, bana mesaj atarak zorlandığını ve önümüzdeki birkaç gün iletişim kurmakta zorlanabileceğini bildirirdi. Her zaman bunu, terapistiyle randevu aldığını veya ağaçlık alana gideceğini söyleyerek tamamlardı.

Onların mezarları yerine biz de öyle adlandırmaya başladık. Bu çok uygun bir terimdi. Çünkü evet, parçalanmış sürülerinin kalıntıları orada toprağın altında yatarken, orada hayat da vardı. Sevgi ve saygı, yeşil, zümrüt yeşili ve hatta akçaağaç yapraklarının kırmızı rengiyle kendini gösteriyordu. Orayı daha sık ziyaret ettiğimizi, çiçekler bıraktığımızı ve Ben'in daha fazla hikaye anlattığını görebiliyordum. Geçmişe bağlı bir zincir değil, parlak, içten bir bağ.

Her zaman olması gerektiği gibi.

"Gitmeden önce bir kez daha sarılalım mı?" diye sordu Benny, güneşten koruyucu gömleğimin kolunu nazikçe tutarak.

"Sana nasıl hayır diyebilirim?" diye cevap verdim ve eğilip ona sarılmak için kollarımı doladım.

Benny, babasıyla görüşmeye başladığımdan beri bana karşı her zaman oldukça sevecen davranmıştı, ancak bire bir terapisi, okul sonrası sanat programları ve ayda bir kez yapılan aile danışmanlığı devam ettikçe fiziksel temasa giderek daha fazla alıştığını fark etmiştim. El çakışmalarından ve kafasına okşamalardan ara sıra yan yana sarılmalara, şimdi de gelip giderken tam kucaklaşmalara geçmiştik.

Bunu çok seviyordum. Benny'yi günlük hayatımda göreceğimi bilmek, öğrencilerime veda etmemi kolaylaştırıyordu.

"Sarıl!" Veronica, "G" harfini tam olarak telaffuz ederek devam etti. Ailesinin diğer üyelerine göre çok daha az duygusal yarası olmasına rağmen, onda daha önce olmayan bir hafiflik vardı. İki haftada bir yapılan konuşma terapisi seanslarından, Ben, Natalie ve benim için ödevler içeren aylık kontrollerine geçmişti.

şimdi de benimle birlikte gözden geçirmemiz için ev ödevleri verilen aylık kontrollerle devam ediyordu. Her geçen gün kişiliğinin daha da parladığını görüyordum ve bu kız bir ateş parçası olacaktı.

"Tabii ki sarılacağım sana tatlım," dedim ve onu kucağıma aldım. Ne yazık ki, bu şekilde büyümeye devam ederse, yakında bunu yapamayacaktım. Ama kendilerini geliştirmeye çalışanlar sadece Poynterlar ve Natalie değildi.

Hala terapiye devam ediyordum, ama aynı zamanda mümkün olduğunda haftada iki kez spor salonuna gitmeye de başlamıştım. Okul dönemi boyunca istediğim gibi programa uymayı başaramamıştım, ama artık yaz gelmişti ve bir ritim oluşturmaya kararlıyım. Asla bir vücut geliştirmeci ya da Instagram'da fitness ilham kaynağı olan bir model olamayacak olsam da, gücümü ve dayanıklılığımı artırmaya kararlıyım. İki kiloluk dambıllar veya direnç bantlarıyla küçük devreler yapıyordum, ardından eklemlerimi zorlamamak için bisiklete biniyor veya eliptik bisiklet kullanıyordum. Sadece altı haftadır devam etmeme rağmen, şimdiden bazı değişiklikler görmeye başlamıştım.

Ve Ben her adımda benimleydi. Ben ona olmayan pazılarımı gösterdiğimde alkışlıyor, sonra ödül olarak kendi pazılarını bana dokunduruyordu. Onun pazılarını çok sevdiğimi söylemiş miydim? Neredeyse kafam kadar büyüktüler ve iki elimle kavrayabiliyordum. Onların beni ne kadar heyecanlandırıldığını kokusundan anlayabildiğini biliyordum, ama artık bundan utanmıyordum.

"Hadi ama, bırak gitsinler," dedi Natalie, elinde süper su tabancasıyla. "Sen farkına bile varmadan geri dönecekler ve bizim savaşımız başlayacak."

Benny gözlerini devirdi. "Acele ne? Savaşta her zaman sen kazanırsın, Natalie."

"Evet. Ve sen 'git gud' dediğin zamana kadar devam edeceğim."

"Git gud mu?" diye tekrarladı Benny. "Bu tuhaf bir Rus deyi mi?"

Ben yanımda bir inilti çıkardı. "O meme *o kadar da* eski değil!"

Koluna hafifçe vurdum. "Zamanın akışı acımasızdır ve kum saatinin kumları her zamankinden daha hızlı akar."

"Az önce bana Shakespeare dilinde yaşlı mı

dedin?" "Hayır, doğrudan alıntı değil."

O güldü, sonra eğilip burnumun ucunu öptü. Benny'nin diğer çocuklar gibi öğürme sesleri çıkarmaması onun lehineydi, ama yüzü parlak bir kırmızıya büründü. O çok sevimli bir çocuktü.

"Tamam, su tabancam nerede? Kim iyi kim kötü, size göstereceğim!"

"Öyle denmez, ama mücadele ruhunu takdir ediyorum. Gel, yaratıcınla tanışma zamanı." Ben ve bana baktı ve güzel yüz hatlarına yayılan geniş, yapmacık gülümsemesine bayıldım. Natalie hala kendine ait bir kadındı, ama son birkaç ayda hepimize karşı açılmıştı. "Seyahatinizde iyi eğlenceler, ikiniz."

"Yapacağız!" Ben ve ben kapıdan çıkmadan önce söz verdim.

Hafta sonu kaçamağı tamamen Ben'in fikriydi. Sınıfımın mezun olması nedeniyle çok üzgün olduğum için öğretmenlikten uzaklaşmak için bunu önermiş ve yeni yıla yeniden başlamak için bana yardımcı olacağını söylemişti. Tereddüt etmeden kabul etmişim. En son kaçtığımız şey, ilişkimizin dönüm noktalarından biri olan jamboree olmuştu.

Bu arada, biz resmen bir ilişkiye girmiştik. Erkek arkadaş/kız arkadaş unvanları konusunda bu kadar heyecanlanmak belki biraz çocukça bir davranıştı, ama diğer insanların bizim dönüm noktalarımızı nasıl değerlendireceği umurumda değildi. Her ne kadar ikimiz için de hala belirsiz olan birçok şey olsa da, ikimizin de hayal edebileceği bir gelecek için çalışıyorduk.

Ve o an için, ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Evet, bazen daha fazlasını dilerdim. Ben ve Ben birbirimize aşık olduğumuzu itiraf etmiştik, ama o zamandan beri birbirimize aşkımızı itiraf etmemiştik. Bu kelime o kadar ağır bir anlam taşıyordu ki, yanlış zamanda söylenirse, kendimiz için kurduğumuz geçici barış ve iyileşme sürecini bozabilirdi.

Bazen, her şeyin yolunda gittiği ve doğru hissettiğim mükemmel anı bekleyerek, bunu söyleyebilmeyi dilediğim oldu. Ama her denediğimde, bir şey beni engelliyordu. Duygularımdan şüphe duyduğum için değil, çünkü onlardan emindim, sadece henüz doğru kelimeleri bulamamıştım; onların gelmesini sabırla beklemem gerekiyordu.

Neyse ki, sabırlı olmak konusunda çok deneyimliydim.

"Çıkmadan önce son bir kez tualete gitmek istemiyor musun?" diye sordu Ben, minibüsüne binerken. Benim küçük arabamdan daha fazla benzin tüketmesine rağmen, fazladan yer ve çeşitli aletler bu arabayı kesinlikle güzel kılıyordu. Özellikle ısıtılmalı koltuklar. Tatilimizden sonra eve dönerken ağrıyan sırtım için bir nimet olacaktı.

"Aslında sen soğutucuya buz doldururken gittim," dedim gülümseyerek.

"Şu proaktifliğine bak."

"Hayatım boyunca mesanemle uğraştım, bu yüzden bir iki püf noktası öğrendim."

Belki de banyo alışkanlıkları hakkında konuşarak romantik bir kaçamak başlatmak biraz alışılmadık bir şeydi, ama bu tamamen bizim tarzımızdı. Ben ve ben, ilk kez aşık olmanın heyecanına kapılmış gençler değildik. Uyanıp uykudan kurtulmanın ne demek olduğunu, ayrıca sadece eğilmenin bile kasları nasıl incitebileceğini biliyorduk. Elbette, Ben'in şekil değiştiren doğası sayesinde bir saat içinde iyileşebilirdi, oysa benim iyileşmem çok daha uzun sürer ve genellikle bir şekerleme yapmam gerekirdi.

Bununla birlikte, bizim için rezervasyon yaptığı uzak kulübeye doğru yola çıktık. Radyo açık, camlar kapalı, sanki ikimizin de dünyada hiçbir sorunu yokmuş gibiydik. Sadece o ve ben vardık, duygusal yükümüz yoktu, sadece en sevdiğimiz şarkılar ve rahatlama umutlarımız vardı.

Öğleden sonra erken saatlerde vardık, sadece bir kez mola verip bacaklarımızı uzatmak ve tualete gitmek için durduk. Burası beklediğimden çok daha şık, tertemiz ve modern aletlerle donatılmıştı.

Bazen Ben'in oldukça zengin olduğunu unutmak kolaydı. Kesinlikle öyle davranmıyordu. Sürü topraklarını satarak elde ettiği parası, Charles ve çetesinden geri aldığı tüm serveti ve miras aldığı sürü fonunun tamamı vardı. Bir keresinde, tekrar bir sürüye katılırsa, bu paranın büyük bir kısmını o sürünün kasasına vereceğini söylemişti, ama bana anlattığı tek şey buydu. Ben bir insan olmama rağmen, üç kurt ve bir atın tamamen kendi başlarına kalmasının pek sağlıklı olmadığını düşünüyordum, ama organik olarak bir sürü oluşturabilmeleri için çok zaman geçmesi gerekecekti.

kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. Her şeye rağmen, bir şekilde benim için bir yer açtıkları için minnettardım.

"Vay canına, burası çok güzel," dedim, zihnimde burayı temizlenmesi gereken örümcek ağlarıyla dolu, seyrek ve cereyanlı bir kulübeyle karşılaştırarak. Kamp yapmaktan nefret ettiğimden değil, ama ailemizin eyalet parkları ve benzeri yerleri ziyaret ettiğimiz birkaç seferde karşılayabileceği tek şey seyrek ve cereyanlı kulübelerdi.

"Sen yerleşirken ben arabadan malzemelerimizi alayım." Ben başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve ben ona sırtarak gülümsedim. Dokunmaya da daha rahat davranır olmuştı, bu da her zaman yanaklarımı biraz kızartır ve kalbimi çarptırırdı. Aylardır geçmesine rağmen, erkek arkadaşımın beni fiziksel olarak hala bu kadar etkilemesini seviyordum ve bunun hiç bitmeyeceğinden emindim.

"Tamam, gidip valizimi alayım."

"Gerek yok, ben getirdim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama bunun ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Evet, Graves hastalığım yüzünden yardıma ihtiyacım olduğunu varsayan insanlardan nefret ediyordum, ama Ben öyle bir şey yapmıyordu. O sadece düşünceli bir erkek arkadaş gibi davranıyordu.

Gurur bazen tuhaf bir şeydi ve bunu fark ettiğim için kendimle gurur duydum.

"Teşekkürler canım, çok nazıksın."

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım."

Ben terlemeden tüm bagajlarımızı içeri taşıdı. Aslında, ben küçük seyahat çantamı boşaltmanın yarısını bile bitirmemiştım ki o çoktan işini bitirmişti.

"Hey," dedi, ağırlıklı battaniyemi alarak yatak odasına girerken. "Pikniğe gidip, hafif bir öğleden sonra atıştırmalığı yiyip, sonra yakındaki dereye yüzmek ister misin? Ya da göle gidebiliriz, ama bunu yarına saklayabiliriz diye düşündüm."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedim içten bir heyecanla. En son ne zaman keyifli bir yüzüğe çıktığımı hatırlayamıyordum. Suyu severdim, ama okul dönemi boyunca yüzmek için pek fırsatım olmuyordu.

"Harika, her şeyi ayarlayayım, yarım saat sonra çıkalım mı? Yoksa biraz daha dinlenmek ister misin?"

"Hayır, iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Ben bana küçük bir sırıtış attı. "Rica ederim," dedi ve dışarı çıktı.

Onun bu kadar kolay gülümsemesini görmek hoşuma gidiyordu, ama Ben hakkında anladığım bir şey varsa, o da onun tam anlamıyla bir koruyucu olduğu idi. Neyse ki, iğrenç, zehirli bir erkeklik tarzında değil. O ve kurdu, çevrelerindeki insanlara bakabildiklerinde gelişip mutluluk buluyorlardı. Bazen, onu internetteki tüm o aptal alfa erkeklerin önüne çıkarıp, onlara sahte cesaret ve pozlar olmadan gerçek bir erkeğin nasıl olabileceğini göstermek isterdim.

Ancak bunun için kırmızı hap yutan tuhaf tiplerle etkileşime girmem ve kronik olarak çevrimdışı olan Ben'i onlara maruz bırakmam gerekirdi, o yüzden bu fikri rafa kaldırdım.

Yine de, kadın düşmanlığı ve kadınları tavlama konusunda dolandırıcılık kursları ile sorunlarını gömmek yerine, sağlıklı bir şekilde sorunlarını ele alan harika bir adamın onlara seslendiğinde, onların maskelerinin yıkıldığını hayal etmek hoştu, bu yüzden eşyaları yerleştirmeyi bitirene kadar bunu yaptım. Sonra, Ben'in gingham astarlı piknik sepetine son rötuşları yaptığı, yanındaki bara uyumlu bir battaniye serdiği tam donanımlı mutfığa çıktım.

"Bunu ne zaman aldın?" diye sordum, bu kadar küçük şeylerin bana bu kadar mutluluk vermesi beni eğlendirdi. Bazen hayatta gerçekten de küçük şeyler önemliydi.

"Geçen ay güney Pennsylvania'da yaptığım konseri hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Üç günlük bir seyahatti. Natalie ile birlikte onun evinde geceleri kalmıştım ve harika geçmişti. Benny'ye *Teenage Mutant Ninja Turtles'*i tanıtmıştım, bu da elbette onun dövüş sanatlarına başlamak ve nunchaku satın almak istemesine neden olmuştu. Onu yatıştırmak için internetten bir set köpük nunchaku sipariş etmiştik ve babasıyla yaptığı anlaşma, terapisine devam edip ikinci sınıfın ara sınavlarında iyi notlar alması ve kendini aşırı yük altında hissetmemesi durumunda dövüş sanatları derslerine başlayabileceği yönündeydi.

Ben bu işi kabul etmekte tereddüt etmişti, ama kabul ettiği için mutluydum, çünkü bu, büyükannesi sürünün dışından biriyle evlenmiş olan biriyle iletişime geçmesi için bir bahane olmuştu ve onlar

aile tarihini araştırıyorlardı. Onun için kolay bir yolculuk olmamıştı, ama geri döndüğünde daha da huzurlu görünüyordu ve ailenin bir bağlantısı daha olmuştu.

Dışarıda kaç tane daha vardı? Belki gelecekte Ben'e onları aramasını önerebilirdim. Ama henüz değil. Bu da sabır gerektiren başka bir şeydi.

Ve bu sorun değildi.

"Hatırlıyorum," dedim biraz geç kalarak, ama Ben ve ben birbirimizin bir iki saniye düşünmeye ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Bazı insanları çok sinirlendiren bir durumdu, ama bizim için işe yarıyordu.

"Tamam. Şey, eski bir Mennonite dükkanına uğradım ve bunu ve battaniyeyi seçtim. Okul yılı bittiğinde piknik yapmak güzel olabilir diye düşündüm."

Bunu o kadar zaman önce düşünmüş müydü? Kalbim yine çarpıntıya başladı ve dudaklarının kıvrımından bunu fark ettiğini anladım.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Piknik sepetini kapattı ve kolunu belime doladı. "Seni her zaman düşünüyorum, bebeğim."

Tanrım.

Neyse ki, piknik malzemelerimizi almadan önce bana bir kez daha küçük bir öpücük vererek kalbimi rahatlattı.

"Hazır mısın?"

Cevap versem sesimin cıvıltıdan biraz daha fazlası olmayacağını bilerek başımı salladım.

Bana kolunu uzattı, ben de tuttum. Bu, umarım hiç vazgeçmeyeceğimiz bir alışkanlıktı. "Hadi gidelim o zaman!"

Kol kola dışarı çıktık ve çok güzel bir piknik yaptık. Oturduk, yemek yedik, onu güldüreceğini düşündüğüm, telefonuma kaydettiğim eski TikTok videolarını gösterdim, biraz daha yemek yedik, sonra o bana şiir okurken ben başımı kucağına koyup uyuyakaldım.

Gerçekten bir rüya gibiydi ve hayal edebileceğimden çok daha romantikti. Benim gibi yarı engelli bir kadının asla yaşayamayacağını düşündüğüm bir şeyi yaşıyordum ve kafamdaki o kötücül küçük sesin metaforik yüzüne bunu sürmekten zevk alıyordum.

Sonunda, yüzmek için yeterince ısındık, Ben eşyalarını topladı ve ben de onu dereye kadar takip ettim. Ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum, ama geniş, hafifçe akan bir su kütlesiyle karşılaştığımızda çok sevindim.

Yüzüme güneş kremi sürdüm ve kremin etkisini göstermesi için on beş dakika bekledim, ama neyse ki mütevazı bir mayo aldığım için vücudumun geri kalanı için endişelenmeme gerek kalmadı. Bunu bikinilerin yanlış olduğunu düşündüğüm için değil, neredeyse biyoluminesan olan cildimin her santimetresinin UV ışınlarından uygun şekilde korunmasını sağlamak bazen beni yüzmekten çok yorduğu için yaptım ve bu gerçekten çok saçma bir durumdu.

Hayal ettiğimden daha da eğlenceliydi; ikimiz su sıçratarak, tembel tembel yüzerek ve güneşlenmek için kıyıda uzanarak vakit geçirdik. *Tamamen* yorgun düşecektim, ama yorgunluk ve ayak ağrısından dolayı bitkin düşmek yerine, eğlenceli bir fiziksel aktiviteyle bunu hak etmiş olmak güzel bir duyguydu.

Ben'in midesi ısrarla guruldadığında kulübeye geri döndük, piknikteki hafif yemekler onu uzun süre doyurmaya yetmemişti. Orada basit bir pesto makarna yaptık.

Bunu kasıtlı olarak mı yaptı bilmiyordum, ama bu bana onun evinde yediğim ilk yemeği hatırlattı. Beni o kadar derin bir sevgiyle doldurdu ki, ne zaman moralime ihtiyacım olsa, bu gezinin anılarını uzun uzun hatırlayacağımı biliyordum.

Ama Ben masayı hazırlayıp bana oturmamı işaret ettikten sonra mutfığa kaybolduğunda, bunun kasıtlı *olduğunu* hissetmeye başladım. Bir dakika sonra, iki şarap şişesi ve soğutulmuş kadehlerle geri döndü.

Ona şaşkın bir bakış attım. İlaçlarımla alkolü karıştıramayacağımı unutmuş olsa da kızmazdım, ama böyle bir şeyi unutması ona hiç yakışmazdı.

Kafamdaki karışıklık, o içkileri masaya koyup etiketini net bir şekilde görene kadar sürdü.

"*Alkolsüz* roze mi?" diye haykırdım. "Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim!"

Elbette, alkolsüz kokteyllerin giderek popülerleştığının farkındaydım ve bunların dünya çapında barlarda daha kolay bulunabilir hale gelmesinden memnundum, ama ben hiç öyle bir yere gitmezdim. Fazladan parayı alkolsüz meyve suyuna harcamak istesem bile, şehirde gerçek bir gece geçirmek için yeterince uyanık kalamazdım.

"Seyahatim sırasında Gulab almak için helal bir markete gittim ve alkolsüz içeceklerin ayrı bir reyonu olduğunu gördüm. Rosé'yi özlediğini söylediğini hatırladım, bu yüzden bunu almak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm."

Bunu hatırladı mı? İlk randevumuzda yaptığım tek seferlik bir yorumdu. İlk randevumuz, benim kaçırılmam ve şekil değiştirenlerin dünyasıyla tanışmamla sona ermişti, yani o akşamın odak noktası tam olarak bu değildi.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu Ben. Büyük, iri, tuzlu gözyaşları gözlerimden akmaya başlamıştı. "Üzgünüm, yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır, hayır, mükemmel!" Koltuğumdan fırladım ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkürler Ben. Çok sevdim. Denemek için sabırsızlanıyorum!"

Sahte şarap için ağlamak biraz abartılıydı belki, ama bunun ötesinde bir anlamı vardı. Tamamen farklı türlerden olmamıza rağmen, beni olduğum gibi kabul etti. Küçük aksaklıklarım, uyum sorunlarım ona hiç rahatsızlık vermedi. Sanki bunları sadece bana destek olmak için bir fırsat olarak görüyordu.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı ve geçmişteki Giselle'in benim hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu düşünmesi beni çok üzmüştü. Ama artık daha iyi biliyordum. Yaralarım Ben'inki kadar derin olmasa da, içselleştirmiş olduğum kendine zarar verme davranışını unutmam gerekiyordu. Nox'un dediği gibi, bazen kendime en kötü davranan kişi bendim.

Ben'i sertçe öptüm, neredeyse kendimi ona yapıştırdım. Onun derisinin içine girip, ikimizi birleştirmek istedim.

Ama sonra karnı yine guruldadı ve ben gülmek zorunda kaldım.

"Hayır, hayır, aldırma," dedi Ben çabucak, ben oturmaya giderken bana tutunarak. "Sonra yerim."

Ama ben daha iyi biliyordum. Benim gittiğim yöne sapmak için bir öğünü atlayabilirdi, ama sonra başı dönecek ve

ikinci raunt için kesinlikle zaman kalmazdı. Bazen, gecikmeli tatmin buna değdi.

"Yemeği hazırlamak için zaman harcadık, taze iken tadını çıkarmalıyız. Ayrıca..." Ona göz kırptım. "Bu, yapabileceğimiz herhangi bir jimnastik egzersizi için enerjimi yüksek tutmama yardımcı olacak."

"Egzersiz mi?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi ve oturdu.

Yaramazlık yaptığım da her zaman yaptığım gibi ona kirpiklerimi kırptım. "Ne olacağını asla bilemezsin."

Gerçekten lezzetli bir yemekle kendimizi tıka basa doyurduk ve bir şişe sahte şarabı bitirdikten sonra, uzun, bol döşemeli kanepenin üzerinde şöminenin önünde birbirimize sarıldık. Kulübedeki mobilyalar benim evimdekilerden çok daha güzeldi ve Ben'in rezervasyon için ne kadar ödediğini merak etmeden edemedim. Gerçekten elinden gelenin en iyisini yapmıştı, değil mi?

Mini tatilimizin sadece ilk gecesi olduğuna inanamıyordum, ama şimdiden çok büyülü geçiyordu. Gerçekten, en son ne zaman bu kadar rahatlamış ve ertesi günün sorumluluklarından bu kadar uzak hissetmişim? Cevap veremedim ve bu da başlı başına bir şey ifade ediyordu. Grind kültüründen nefret ettiğimi iddia etmeme rağmen, yıllardır bu durmaksızın dönen taşın tam karşısındaydım. Ben'in bana ihtiyacı olduğunu söylediği kadar, benim de ona ihtiyacım vardı. O olmasaydı, hiç yavaşlayıp ne kadar çok şey kaçırdığımı fark edebilecek miydim, bilmiyordum.

"Enflasyon onları ulaşılmaz hale getirmeden önce düşüncelerini bir kuruşa satar mısın?"

Bu sözler beni hafifçe güldürdü, ama aynı zamanda bir yıkım topu gibi üzerime çöken bir aydınlanma da getirdi. "Bunu kafamda defalarca düşündüm, mükemmel kelimeleri bulmaya ya da o filmdeki anı beklemeye çalıştım, ama her şeyi gereksiz yere karmaşıktırıyordum."

Bana şaşkın bir bakış attı ama ben sadece ona gülümsemekle yetindim. "Uh, anlamadım."

Tabii ki anlamadı, çünkü söylediklerim mantıklı değildi. Ama sorun değildi, çünkü mantıklı hale getirecektim. Uzun ve yavaş bir nefes aldım, sonra dudaklarımdan çıkmaya cesaret edemediğim şeyi söyledim.

"Seni seviyorum."

İşte bu kadar. Sadece üç kelime. Çok basit, ama çok şey ifade ediyordu. Şimdiye kadar yaşadığımız yolculuk, tekrar yaşayacağımız yolculuk. Umutlar, hayaller ve korkular, hepsi tek bir cümlede özetlenmişti. Bazen monologa gerek yoktu.

Bazen gerçek yeterlidir.

Ben'in yüzünü okşamak için elimi uzattım, hazır değilse cevap vermesi gerekmediğini söylemek niyetindeydim, ama parmaklarım yanağına zar zor dokunduğunda cevap verdi.

"Ben de seni seviyorum."

Ve ona inandım.

İtiraflarımız havada asılı kaldı, cesur ve özgürce, sonunda tam olarak oldukları gibi olabilmek için özgürlerdi. Ve sonra öpüştük.

Diğer tüm öpücüklerimiz gibiydi, ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı. Sıcaklık vardı. Arzu vardı. Ama aynı zamanda tamamen yeni bir açıklık da vardı. Bu kadar güzel bir şeye sahip olacak kadar sağlıklı olmak için çok şeyin üstesinden gelmiştik ve ruhumun en derinlerinde bunu asla bırakmayacağımı biliyordum.

"Seni çok seviyorum," dedi Ben, öpüşmemizi kesip kalbimin olan biteni sindirmesi için zaman tanımak için neredeyse kükredi. Ve nedense, ikinci sefer daha da güzel geliyordu.

"Ben de seni çok seviyorum. Ve her zaman seveceğim."

Göğsünden daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir gürültü çıktı ve birdenbire ayakta duruyorduk. Aslında o ayakta duruyordu ve ben sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarında taşınıyordum. Sanırım onun için öyleydim. Mutlu bir çığlık attım. Ben, beni yemek istermiş gibi bir gülümseme attı.

Aslında, bu ifade muhtemelen sandığımdan daha doğrudu.

Ben beni yatak odasına taşıdı ve devasa, lüks yatağa yatırdı. Bu, ilk kez birlikte yattığımız günü hatırlattı bana, özellikle de bacaklarımın arasına diz çöktüğü anı.

Akşam yemeğinden önce, bol bir pijama şortu ve Ben'den çaldığım büyük beden bir gömlek giydim — bu bir kız arkadaşın hakkıydı Ben'in elleri çoktan şortumu aşağı çekiyordu. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü.

Onu tüm gücümle sıkıca sarılırken dudaklarına inleyerek karşılık verdim. Ben'in sahiplenici ya da neredeyse vahşi davranışlarını *seviyordum*. Sanki bana çok az kişiyle paylaştığı bir şeyi emanet ediyormuş gibi hissettiriyordu. "*Şu anda* sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım," diye neredeyse şarkı söyler gibi söyledim. "Şimdi ve sonsuza kadar, ben buradayım ve her zaman burada olacağım."

Ondan çıkan inilti doğrudan amıma indi. Zaten sırlıslık olmuştum, ama bu Ben için yeterli olmazdı. Ne kadar acele etsem de, o her zaman beni onu alacak kadar ısındığından emin olurdu.

Onun kalınlığını idare etmekte giderek daha iyi hale geliyordum, ama yine de *kolay* değildi. Tanrıya şükür, beynim *neredeyse* kapasitesinin ötesinde gerilmenin verdiği zevk-acı hissini sevmek için açıkça programlanmıştı. Bu da birbirimize mükemmel şekilde uyduğumuzun bir başka kanıtıydı, sanki birbirlerini bulmak için biraz daha fazla zaman harcamış iki yapboz parçası gibi.

Ben dudaklarımı tekrar ele geçirdi, elleri iç çamaşıırıma doğru kayd. İç çamaşıırımdan kurtulduğumda, parmakları içimde kayd ve orada bulduğu şey karşısında fiziksel olarak titredi.

"Beni ne kadar istediğini koklayarak, ama kendini tutarak beni ne kadar çıldırttığını biliyor musun?" diye, onun alfa sesiyle, öğrendiğim kadarıyla, gürledi. Bu ses, bir şekil değiştiren üzerinde olduğu gibi benim üzerimde aynı etkiyi yaratmasa da, vücudum yine de buna tepki verdi ve yoğun bir arzu dalgası beni sardı.

"Seni bu kadar çok istememin beni ne kadar çılgına çevirdiğini biliyor musun?" diye karşılık verdim, kendi belagatime şaşırarak. Çoğu zaman, belirli bir heyecan eşiğine ulaştığımda, beynim biraz fazla uçarı ve bunalmış hale gelir ve tutarlı cümleler kuramaz hale gelirdi.

Karanlık ve şehvetli bir sesle kıkırdadı, sonra bacaklarımı daha da açarak beni ona maruz bıraktı. Yanaklarım kızardı, ama bacaklarımı kapatmadım. Vücudumun ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu, onu ne kadar arzuladığını tam olarak görmesini istedim ve *kesinlikle* bu konuda bir şeyler yapmasını istedim.

O da yaptı. Oh, kesinlikle yaptı. Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra vücudumun aşağısına doğru indi, gömleğimi başımdan çıkardı ve bir kenara attı, göğsümden karnıma, sonra da uyluklarıma kadar tüy kadar hafif bir sevgi izi bıraktı.

Ellerini yukarı aşığı okşarken, parmakları ara sıra her şeyi taze tutmak için yeterince değışiklik yapmak için kazıyordu.

Ona alışmak, onun ilgisine alışmak mümkün değildi.

Saçlarını tuttum, ama o bileklerimi yakaladı ve yatağıın iki yanına sabitledi. Böyle kısıtlanmaktan bu kadar heyecanlanmamalıydım, ama keşfedilmesi gereken daha derin sapkınlıklarım olduğunu inkar etmeyi çoktan bırakmıştım, bu yüzden kendimi bu heyecanın tadını çıkarmaya bıraktım.

"Uslu dur," dedi, muhtemelen daha fazla ısınsaydım beni eritecek bir bakışla. Neyse ki kabinde klima vardı. "Dirseklerine yaslan, tamam mı?"

"Evet, efendim," dedim. Başlangıçta şaka olarak başlamıştı, ciddi bir şey değildi, ama sonra bir alışkanlık haline gelmişti. Yüzsüzlük yapacak kadar eğlenceli olmasını seviyordum, ama aynı zamanda Ben'e onun kontrolü ele almasının benim için tamamen sorun olmadığını da belli ediyordu.

Çünkü onun kontrolü ele almasını gerçekten seviyordum.

Dediğini yaptım ve yerleştiğimde, bacaklarımı omuzlarına koydu ve eğilip amımın hemen üstüne öpücük kondurdu.

"Ben," diye nefes aldım, ağzına karşı direnme dürtüsüne karşı koyarak.

"Aferin kızım," dedi ve dilini düzleştirip amımı yalamaya başladı.

Nefesim kesildi ve bu sadece başlangıçtı. Adamım aç bir kurt gibiydi ve her seferinde yeni bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve kendimi sabit tutmaya ve sadece hissetmeye odaklandım. Vücudum neredeyse anında tepki verdi, zevk hoş küçük dalgalar olarak başladı ama hızla yükselen zirvelere dönüştü.

Ben klitorisimi ağzıyla kapattı ve emmeye başladığında, ben bitmişim. *Sert bir şekilde* boşaldım, sırt üstü düz bir şekilde uzandım ve Ben'in saçlarını tutarak boşaldığımı haykırdım.

Hiç eskimedi. Her bir parçam elektriklenmişti ve on bir dereceye kadar yükselmişti. Görüşüm karardı, sahip olduğum az sayıdaki kaslarım gergin bir yay gibi gerilmişti ve zar zor nefes alabiliyordum. Bunu başkasına anlatsaydım, benim işkence gördüğümü düşünerek korkacaklarından emindim

ama tam tersiydi. Bulutların dokuzuncu katına ve ötesine fırlatılıyordum. Doğrudan stratosfere.

Sonunda kendime geldiğimde, tamamen güçsüz düşmüştüm. O, nazikçe bacaklarımı omuzlarından indirdi ve vücudumun üzerine eğilip beni öptü. Dudaklarında kendi tadımı hissetmek hiç umurumda değildi. Aslında, bunu gerçekten sevdim.

Kollarımı ona doladım ve onu öpücüğe daha da çekerek yavaş ve tembel, acele etmeden öptüm. Ben'in ereksiyonu uyluğuma bastırdı ve ben öpücüğü sonlandırdım.

"Bununla ilgili bir şey yapmak ister misin?" diye sordum, ona kaşlarını oynatarak. Aptalca davranıyordum, ama bazen aptallık ve seks, fıstık ezmesi ve reçel gibi birbirine çok yakışırdı.

Ben gülerek başını salladı. "Şimdiden mi? Biraz dinlenmek istemiyor musun? Merkeze gelmek istemiyor musun?"

"Tek istediğim şey *senin* merkezimde olman," diye karşılık verdim, benim kelime oyunuma inleyince başım dönmüştü. "Sen de istediğinde şikayet edemezsin."

O benim girişime hizalanmadan önce bir kez daha öptü. "Tanrım, seni gerçekten seviyorum," dedi.

Neden öyle dediğimi bilmiyordum, ama zihnim Ben'in beni tahrik eden penisinin başıyla meşgulken, ağzım mutlu bir şekilde hareket etti. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Donakaldı ve endişe içimi kapladı.

"Ne dedin?" diye sordu, sesi şok ve *gerçekten* tahrik olmuş arasında bir yerdeydi.

"Hiçbir şey" demek için ağzımı açtım, ama ona her zaman dürüst olacağıma söz vermiştim. O kelimeyi jamboreede sadece bir kez kullandığını ve daha sonra bir nevi geri aldığını biliyordum, ama bunun eski L bombasından daha ciddi olduğunu düşünmüyordum.

"Giselle?"

Eh, sözüm sözdü, bu yüzden gözlerine bakarak cevap verdim.

YİRMİ BEŞ TAMAMEN TESLİM OLUNCA ÖZGÜRLÜK

Tamamen Teslim Olmanın Özgürlüğü

Giselle yutkunduğunda solgun boğazının hareketini izledim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. Muhtemelen önemsiz bir şeyi abartıyordum, ama yine de onun söylediklerinin ağırlığını biliyor muydun bilmek zorundaydım.

Jamboreede biraz hata yapmış ve işitme güçlüğü çeken yaşlı adama onu tarif ederken "dostum" kelimesini kullanmıştım. Gerçekten düşünmemiştim ve belki de biraz Freudyen bir kayma olmuştu, ama o zamandan beri bu kelimeyi kullanmamıştım.

Ama şimdi, birbirimize aşkımızı itiraf ettikten ve tüm engellerimizi ortadan kaldırdıktan hemen sonra Giselle'in dudaklarından bu kelimenin döküldüğünü duyunca, hiç beklemediğim bir şekilde beni etkiledi.

"Ben de seni seviyorum, dostum" dedim.

Düzensiz bir nefes aldım ve içimdeki kurtun hayranlık dolu ulumalarını görmezden gelmeye çalıştım. *Eşim? Eşim! EŞİM!*

O da benim kadar Giselle'i seviyordu. Sonuçta, biz aynı varlıktık, sadece insan ve hayvan olarak ayrılmıştık. Onun için tek istediği ona bakmak, onu beslemek, acılarını dindirmek ve sıkıntılı olduğunda onu rahatlatmak, ona kendini güvende hissettirecek bir yuva sağlamak ve karnını yavrularla doldurmaktı.

Sonuncusuna pek katılmıyordum, ama geri kalanına kesinlikle katılıyordum.

Çünkü ben Giselle'i tüm kalbimle, gerçekten, içtenlikle seviyordum. O, katlanmak zorunda olduğundan çok daha fazlasını katlandığı için bir azize gibiydi, ama onun sayesinde biz güzel bir şey bulmuştuk.

Onun sayesinde, ailemin gerçek zamanlı olarak iyileşmesini izliyordum, bu da benim farkında olmadan onları engellediğim bir şeydi. Onun sayesinde, onlarca çocuk, öğrenme tarzlarını anlamalarına yardımcı olacak olumlu bakış açıları ve stratejilerle okullarına devam edeceklerdi. O, doğanın bir gücüydü, iyiliğın yılmaz bir kaynağıydı ve ben onun sevgisini kazanmak bir yana, onun yanında olabildiğim için şanslıyım.

"Yanlış kelime kullandığım için özür dilerim," dedi Giselle ve kokusunun ekşidiğini fark edince dehşete kapıldım. Kahretsin! Yine kafamda biraz fazla ileri gitmişim. Son zamanlarda bu konuda daha iyi olmuşum, ama bu sürpriz beni eski alışkanlıklarıma geri döndürmüştü.

"Hayır, hayır, özür dilenecek bir şey yok." Onu tekrar öpmem gerekiyordu, öptüm de. Kafasının karıştığını anlayabiliyordum, ama belirsizliğin hafif ekşi kokusu ondan uzaklaşmıştı. "O kelime beni biraz şaşırttı, hepsi bu. Bir daha bunu yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bir eş mi?"

Başımı salladım. Penisim ihmal edildiği için hayal kırıklığına uğrayarak protesto etmek için zonkluyordu, ama daha önemli şeyler düşünmem gerekiyordu. "Saçma olduğunu biliyorum, ama sana delicesine, geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olduğumu itiraf edebilmek için o kadar odaklanmışım ki, gerçekten düşünmemiştim..."

"Bu senin istediğın bir şey mi?" diye sordu Giselle.

Yalan söyleyip konuyu geçiştirmek istedim. Ama Giselle bana karşı her zaman acı verici derecede dürüsttü ve o da aynı saygıyı hak ediyordu. Bu beni biraz utandırır da.

"Evet, istiyorum. Ama bu, senin bir şey yapman gerektiği anlamına gelmez. Aşık olmak, bir çift olmak ya da başka herhangi bir ilişki aşamasına geçmek benim için sorun değil." Her şeyi mahvediyordum, her şeyi çok kötü mahvediyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde Giselle bana gülümsedi.

"*Beni* eşin olarak mı istiyorsun?" Sanki bu çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi söyledi. "Boynumu ısırmak mı istiyorsun? Beni gören her şekil değiştiren, benim sana ait olduğumu ve senin de bana ait olduğunu bilsin diye diş izlerini üzerimde bırakmak mı istiyorsun?"

Bu, ondan duymayı beklediğim son şeydi ve doğrudan kalbime ve gergin vücuduma gitti, ikisini de sarsarak.

"Ben... sen..." diye kekeledim.

"Eğer istediğin buysa, ben de istiyorum. Sana sonsuza kadar seninle olacağımı söyledim ve ciddiym. Eğer kültürünün bu kısmını benimle paylaşmaya hazırsan, lütfen yap. Çiftleşme bezim olmaması umurumda değil, iz bırakması da umurumda değil. Aslında, iz bırakmasını istiyorum.

"Lütfen, hayatımızın her parçasını paylaşmak istediğimi söyledim bana inan. Senin kültürün, benim kültürüm, endişelerimiz, acılarımız ve gelecekteki tüm zaferlerimiz. Beni kabul ettiğin sürece, bu işte birlikteyiz."

Kurtum gittikçe yükseliyordu, zihni benimkiyle paralel çalışıyordu. O, onun istediği şeyi yapmaktan başka bir şey istemiyordu ve her seferinde bizi kışkırttığında dişlerimin genişlediğini hissedebiliyordum. Ama bu o kadar ciddi, o kadar kutsal bir şeydi ki, onun ne istediğini anladığından kesinlikle emin olmam gerekiyordu.

"Lütfen, Giselle, emin olmalısın. Bu konuda yüzde yüz kararlı değilsen, benden bunu yapmamı isteyemezsin."

Beni engelleyen tek şey Giselle'e olan derin ve yoğun aşkımdı. Çünkü tüm zihnim, bedenim ve ruhum, her günü daha güzel ve daha parlak hale getiren bu kadınla birleşmekten başka bir şey istemiyordu. Ama ona karşı doğru olanı yapmalıydım. Ona çok şey borçluydum ve sorumsuzca onunla birleşirsem, cehennemin en kötü yerini hak ederdim.

Giselle beni ikinci kez kendine doğru çekti, fiziksel olarak bu kadar yorucu bir ilişkinin ardından onda şaşırtıcı bir güç kalmıştı ve beni dizlerimin titremesine neden olacak kadar ateşli bir şekilde öptü. Dilinin yalvarışı, kokusunun keskinliği, kalbimin dakikada bir milyon mil hızla atışı. Bu sefer *beni* nefes nefese bırakan, ayrıldığımızda beni soluk soluğa bırakan oydu.

"Dinle beni, Benjamin Poynter. Seni seviyorum. Bir insanı sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Ve senin eşin olmak istiyorum. Eğer hazırsan, lanet dişlerini boynuma geçir ve beni o kadar sert bir şekilde orgazm et ki sesim kısılsın." Yüzündeki ciddi ifade biraz kayboldu ve bana şeytanın bile kızaracağı bir bakış attı. "Eğer hazır değilsen sorun değil, sadece ikinci kısmı yapabiliriz."

"Tanrım, benim için ne yapıyorsun böyle," diye çıkardım içimden, sonra pes edip ikimizin de açıkça istediği şeyi yapmaya başladık.

Aramıza uzandım ve gergin ereksiyonumu kavradım. Onun içine girmek istedim.

Hayır, nefes almaktan daha çok onun içine girmek *istiyordum*. Bu yüzden yavaşça içeri girdim, her bir öpücükle onun nefesini içime çekerek.

Her zamanki gibi benim için inanılmaz derecede ıslaktı, kokusu tüm odayı uyuşturucu gibi dolduruyordu. Onun tarafından sarhoş edilmeyi zevkle karşıladım. Onun, ikimizin hangisinin nerede başladığı ve hangisinin nerede bittiği anlaşılmaz hale gelene kadar, benim her yönüme kazınmasını istedim.

Eş.

Yavaşça, kasıtlı olarak içine girerken boynunu öptüm. Her zamanki gibi, vahşi tarafım utanmadan içine girmek istiyordu, ama aşkımı tanıyordum. Daha fazlasını istemek için uyum sağlaması için zamana ihtiyacı vardı.

Ve ben ona her zaman daha fazlasını verdim.

Onun içine tamamen girene kadar bekledim, bir kolumu beline dolayarak onu bana doğru çektim, diğer kolumu ise saçlarına gömdüm. Her noktada birbirimize bağlıydık, kalp atışlarımız kendi perküsyon hareketlerimize uyum sağlıyordu.

Tanrım, onu seviyordum. Bütün vücudum bununla titriyordu. Bu yüzden, tüm o tutkuyu, boynunun omzuyla birleştiği, tüm büyük yırtıcı şekil değiştirenlerin çiftleşme bezlerinin bulunduğu noktayı bulmaya adadım.

Onda yoktu, ama bu önemli değildi. Hayır, önemli olan tek şey biz ve birlikte kurduğumuz ailemizdi.

"Hazır mısın?" diye sordum, kalçalarımı bir santim geri çekerek, onun içinden yarıya kadar çıktığımda duvarlarının gevşediğini hissettim.

O, ellerini boynumun arkasına koyarak başını salladı ve beni boynunun o baş döndürücü kıvrımına doğru bastırdı. "Hazırım. Beni senin yap."

"Nasıl istersen."

Kalçalarımı güçlü bir hamle ile ileri doğru ittim ve dişlerimi boynuna geçirdim. Dişlerim hızlı ve keskin bir şekilde etini parçaladı ve hafif bir kan tadı dilime yayıldı.

Eş! Eş!

"Tanrım, *lanet olsun*, Ben!" Giselle söz verdiği gibi çığlık attı ve bu benim son kalan itidalimi de yok etti. Kalçalarım onun içinde ileri geri hareket etmeye başladı, onu yatakta o kadar sarsarak, bacaklarını belime dolaması gerekti.

bacaklarını belime dolamak zorunda kaldı. Bu hissin içinde tamamen kaybolmuş bir şekilde, az önce açtığım yarayı öpmek ve yalamak için çenemi gevşettim.

Birini eş yapmak sadece ısırarak olmazdı. Koku ve iyileştirme yeteneğimle dolu tükürüğüm, bir insanın normalde iyileşmesinden çok daha hızlı bir şekilde yarayı kapatacaktı. Ve sonra bir parçam sonsuza kadar onun içinde kalacak, kokusunu benimkine çok az da olsa benzeyen bir hale getirecekti.

Gerçekten bir bütün
olmuştuk. Yani,
neredeyse.

Eğildim, sert ve hızlı hareketlerimi daha sığ bir şekilde değiştirerek boynum Giselle'in ağzına ulaşabilecek mesafede olmasını sağladım. Ona talimat vermeye, bağını tamamlaması için yalvarmaya hazırdım, ama onun talimata ihtiyacı yoktu. Bir sonraki anda, dudakları çiftleşme bezimin üzerindeydi, sonra keskin dişleri içine batıyordu.

Siktir, *siktir!*

Acı çok şiddetliydi, köpek dişleri keskin ve neredeyse cerrahi hassasiyetle değil, geniş bir baskı uyguluyordu, ama vücudum bundan hoşlanıyordu, çünkü kendi doruğumun hızla yaklaştığının ilk belirtisini hissediyordum. Giselle'in dişleri tamamen içime girmeden bu kadar çabuk boşalamazdım. Dudaklarında kanımın kırmızısını görmek için can atıyordum. Bu, görmezden gelinemeyecek, kaçınılmaz bir ilkel ihtiyaçtı.

"Daha fazla," diye homurdandım, aramızdaki acele içinde kendimi kaybettim. "Bana daha fazla ver, bebeğim. Yapabilirsin."

Giselle inledi ve sertçe ısırdı. Neredeyse gelmişti, bunu anlayabiliyordum.

Sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Bir şekilde, kafam karışık olmasına rağmen, ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Kalçalarımı sert ve hızlı hareketlerle ona doğru sallamaya başladım, elimle aramızdaki boşluğu doldurarak klitorisini buldum.

"Hadi, Giselle," diye mırıldandım, onu yavaşça giderek daha da eşmerkezli hale gelen gevşek daireler çizerek okşarken. "Beni senin yap, bebeğim. Beni senin yap, tıpkı benim senin olduğum gibi. Seni istiyorum. Aşkım. *Eşim.*"

Onun yaklaşmakta olduğunu, duvarlarının etrafımda titremeye başladığını hissedebiliyordum, ama o engeli aşıp ecstasy'ye ulaşmak için daha fazlasına ihtiyacı vardı

. Hareketlerim daha çaresiz hale geldi ve zamanımın azaldığını çabucak fark ettim.

Kanım damarlarımdaki sıvı ateş gibiydi ve bir volkan gibi patlamak üzereydim. Biraz dinlendikten sonra tekrar deneyebileceğimizi biliyordum, ama ben bunu istemiyordum. Kurtum da bunu istemiyordu.

Bu yüzden, ağırlığımı biraz kaydırarak dizlerimin üzerine destek oldum ve ağırlığımı taşıyan elimi hareket ettirerek başparmağımı onun taze çiftleşme ısırığına bastırdım.

"*BMPHHH!*" Giselle ağzı dolu halde daha da sert ısırarak bağırdı ve sonunda derimi yırttı ve içimdeki o küçük biyolojik parçayı uyandırdı.

"Aferin kızım," diye inledim, o doruğa ulaşmadan önce, ve onun salyası yeni yarama nüfuz etti.

Daha önce çiftleşmişim ve şüphesiz Giselle'e bu kadar sorun çıkaran şey yara dokusuydu, ama bunun bende yarattığı büyük değişimi unutmuştum. Aniden, tarif edilemez bir zevk dalgası beni sardı. Her şeyi tüketen, her şeyi kapsayan, tüm varlığımı yakıp kül eden ve beni bir alfa ve eş olarak yeniden doğuran bir ateşten geçme deneyimi gibiydi.

"Giselle," diye bağırmayı başardım, ona boşalırken. Bana sıkıca sarıldı, benden alabileceği her şeyi aldı.

Onun adını defalarca haykırdım ve dişleri boynumdan ayrıldığında, o da büyük ölçüde aynıydı. Tam da düşündüğüm gibi, kırmızı kanımın onu lekelemesi, bizi birleştirmesi, beni neredeyse ikinci bir doruğa ulaştırdı.

İkimizin de kapandığı o sonsuz zevk kuyusunu ölçmenin bir yolu yoktu, ama geçtiğinde, esasen yatakta birbirimize erimiş gibiydik. Seks sonrası komadan çıktığımızda kesinlikle çamaşır yıkamak zorunda kalacaktım, ama tanrım, buna değdi.

"Bu... bu..." Giselle nefes nefese, göğsü inip kalkarken, "Bu..." dedi.

"*Mükemmel*," dedim, yanıma dönüp onu kendime doğru çektim. Birbirimize baktık, gözlerim onun ısırığına kaydı.

"Gerçekten başardık," diye mırıldandı, parmakları yarayı okşayarak. Tüm vücudum titredi. Elini tuttum,

dokunuşum aşırı uyarılmaya yakın bir şeydi, ve avucunu öptüm.

"Yaptık," diye mırıldandım.

Uzun uzun baktık birbirimize, sonra daha da uzun bir öpücüğe daldık. Hiçbir şey söylemeden çok şey anlatmıştık, ta ki Giselle'in esnemesi dudaklarımızı ayırıncaya kadar.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, hafifçe kızararak, gözleri zaten yarı kapalı ve uykudan ağırlaşmıştı. Onu inanılmaz bir seksle bayılttığım için gurur duydum. Çoğu erkeğin övündüğü ama aslında hiç yapmadığı bir şey olduğunu hissettim.

"Özür dilenecek bir şey yok," dedim, alnına ve sonra her iki yanağına yumuşak, şefkatli öpücükler kondurarak. "Hadi uyu, bebeğim. Uyandığında, sonsuza dek sürecektir hayatımızın ilk günü olacak."

Nefesi yavaşlayıp gözleri kapanırken solgun bir gülümsemeyle "Mmm, kulağa harika geliyor" dedi.

Gerçekten de öyleydi, değil mi?

YİRMİ ALTI PERİLİ AYNA

Perili Ayna

Uzun, toprak yolun sonunda, arabayla geçilenden çok yürünmüş gibi görünen küçük kulübeye bakarken, içimde duygularım karmakarışık bir hal almıştı. Terapiye başladığımdan beri uzun bir yol kat etmiştim, ama *bunun* için yeterince yol kat ettiğimden emin değildim.

"Ne yapıyorsun dostum?" diye sordum kendime, kan kırmızısı suçluluk ve öfke dalgası ayaklarıma çarpmaya başlayıp beni tekrar derinliklere sürüklemek için can atarken.

Spirali durdur, diye kendime hatırlattım, nefes almaya, nefesimi tutmaya ve yavaşça nefes vermeye odaklandım. Bu, Giselle'in bana öğrettiği bir numaraydı. Ama elimdeki tek koz bu değildi. Terapistimin bana öğrettiği bir şey, dokunma duyumu kullanarak PTSD fugue durumuna veya negatif dissosiyasyona kapılmamayı sağlamaktı.

Cebime uzanıp Giselle'in bana aldığı ağrı giderici aleti aldım ve sıkıca kavradım, sıkma gücümü değiştirerek. Çok küçük bir şeydi, aslında üzerinde sivri uçlar olan bir tüp, ama zararsız hissettiren keskin küçük iğneler beni şimdiki zamanda tutuyordu.

Buna ihtiyacım vardı, çünkü baktığım kabin Melton'a aitti.

Ne aptalca bir isim. Bu küçüklük, içimde büyüyen tüm duygulara merhem oluyordu. Onlarla başa çıkıyor olsam da, tam olarak *rahat* değillerdi.

Burada olmayı ben seçmiştim. Elbette, mektubu evime gönderen Melton'dı, ama birkaç hafta düşündükten sonra arabama binip bir eyalet ötedeki adrese giden bendim.

Bu bir tuzak olabilirdi. Ama içimden bir ses buna şüpheyile yaklaşıyordu. Belki bu aptalca bir iyimserlikti, ya da belki de hala zihnimde kazınmış olan mektuplardaki sözlerdi.

*Alpha Poynter,
Sana haksızlık ettim.
Ailem sana kan borcu var.
Beni burada bulabilir ve borcunu tahsil edebilirsin.*

Adresini karalamıştı. Hepsi bu kadardı.

Onları gördüğümde, pes etmiş bir adamın sözlerini anladım ve bunlar içimde derin bir yerlere dokundu. Nefret ve öfkeyle birlikte bir tür acıma duygusu.

Bu, en azından kafa karıştırıcı bir karışımdı ve onun evinden çok uzak olmamama rağmen, ne yapacağımı hala bilmiyordum.

İçimdeki kurt ve yaralı tarafım parçalamak, yırtmak, ailemin intikamını kanla ödemek istiyordu. Ama içimde başka bir taraf da vardı ki...

Tam emin değildi.

Arabama binip uzaklaşmak için henüz çok geç değildi. Burada bulunarak, iyileşmek için çok uğraştığım geçmişteki bir travmanın kapısını açıyordum.

Ama uzaktan bir kapı açıldığında ve bir adamın verandasına çıktığını gördüğümde, bu seçenek ortadan kalktı.

Gelişmiş duyularımla bile, onun yüz hatlarını net olarak ayırt edemedim, ama onun açıklıktaki adam olduğunu anlamak için buna gerek yoktu. Onu sadece insan formunda, benim arabamla uzaklaşırken ve gözüne tıbbi bir bilezik saplanmış, kanlar içindeyken görmüştüm, ama onu kilometrelerce öteden tanıyabilirdim.

Kahretsin. Artık geri çekilmek kesinlikle bir seçenek değildi.

Havayı koklamama gerek yoktu, ama yine de kokladım ve onun Giselle'i kaçıran kurtla aynı olduğunu doğruladım.

Charles'ın kardeşi. Benim her şeyimi elinden alan kurdun kardeşi.

Kısa bir süre önce, onu paramparça ederdim. Kardeşinin mirasını ölümüne kadar sürdürmesine izin verirdim. Ama artık farklı bir kurt olmuştum. Farklı bir alfa. İyileşmemiştim, ama *iyileşiyordum*.

Onun mektubuna cevap vererek doğru şeyi yapıp yapmadığımı hâlâ bilmiyordum, ama geri dönmek için çok geçti, bu yüzden verandaya doğru yürüdüm.

Onu tüm bu süre boyunca izledim, daha net göründükçe daha fazla ayrıntı yakaladım. Giselle'in bıçakladığı göz normal şekilde hareket ediyordu ve o gözle görebiliyor gibi görünüyordu, ancak irisi süt rengindeydi ve göz bebeği diğer gözüne kıyasla neredeyse tamamen patlamıştı. Bu beni şaşırtmadı. Gümüş yaralarının iyileşmesi çok uzun sürüyordu ve biz kurt dönüşenlere geçici olarak yara izi bırakabiliyordu. Belki bir yıl sonra tamamen normale dönecekti, belki biraz daha az.

Nedense, o gecedan beri her gün aynada değişmiş yansımamı görmek zorunda kaldığı düşüncesi beni çok etkiledi. Hayatıma girip Charles'ın acımasız terörünü sürdürmeye çalıştığını sürekli hatırlatan bir şey. Giselle, özür diledikten sonra kasabayı terk ettiğini söylediğinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bunun bir tuzak olacağını düşünmüştüm, ama yalnız kurtun fikrini değiştirmesi samimiydi.

"Geldin," dedi sonunda, yeterince yaklaştığımda.

"Geldim," diye cevap verdim basitçe, çünkü bizim durumumuzda bir sohbet nasıl başlanır ki?

Birbirimize baktık ve ikimizin de kendi düşüncelerine dalmış olduğumuzu hissettim. Sessizlik neredeyse duyulabilir bir şekilde çınladı.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bu fikir bana tamamen saçma geldi, ama omuz silktim. "Tabii."

O başını salladı ve lanet olsun, bazı davranışları Charles'a o kadar benziyordu ki, eski beta erkeğimin öldüğünü ve bu adamın benim sürüm ve aileme yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığını kendime sıkıca hatırlatmam gerekti.

Durmadan önce, gözleri yüzüme kayarken, ani alarm durumumu kokladığını anlayabiliyordum. Orada endişe gördüm, ama

korku yoktu. Melton ne olacağını düşünürse düşünsün, bununla çoktan barışmıştı.

Ama beni şaşırtan, gözlerindeki acıydı. Derin, kalıcı bir hüznün. Sonu yok, kaçış yok, sadece sonsuz bir umutsuzluk.

Ve bunda kendimi gördüm.

Ya da en azından, bir versiyonumu. Uzun süredir üzerinde çalıştığım bir versiyon, ama gerçekten ilerleme kaydettiğimi hissettiğim tek yıl son bir yıldı.

"İyisin," dedim, ki bu muhtemelen söyleyebileceğim en yetersiz ifadeydi, ama neyse ki Melton benim kelime seçimimi eleştirecek havada değildi, çünkü başını salladı ve hemen devam etti, verandasının üç basamağını indi.

"Uzun zamandır iyi değilim." Evet, bu doğrudu.

Yürürken Melton'ı göz ucuyla izlemek biraz garipti. O bir yabancıydı ve teknik olarak bir düşmandı, ama sanki onun hissettiği her şeyi biliyormuşum gibi hissediyordum. Düşündüklerini bile. Bu, kısa bir süre önce benim de yaşadığım bir durumdu ve bunu dışarıdan görmek gözlerimi açtı.

O zamanlar idare ettiğimi sanıyordum. Kimsenin içimde kıpır kıpır eden ve beni içten içe yiyip bitiren kargaşayı göremeyeceğini sanıyordum. Tanrım, ne kadar yanılmışım, çünkü bu Melton'ın gözlerinde, duruşunda, kokusunda açıkça yazıyordu.

Kimseyi kandırmamıştım, değil mi?

"Neden Giselle?" diye sordum, sessizlik baskıcı bir hal almaya başladığında. Şehirdeki tüm kirleticilerden arınmış, ferah havada uzun ağaçların arasında dolaşmak rahatlatıcı olur diye düşünülür, ama şu anda durum kesinlikle öyle değildi.

"Hm?"

"Giselle. O sadece sıradan bir insandı. Neden onu kaçırdın?"

"Sana zarar vermek için."

Onun oldukça kısa cevapları sinir bozucu olsa da, anlaşılabilir de idi. Ama yine de, sorularım vardı ve Melton'un en azından

yapabileceği şey, onlara cevap vermektir.

"Bunu anladım. Ama *neden*? O bir yabancıydı ve bu bizim ilk randevumuzdu. Aramızda beni incitecek kadar derin bir bağ yoktu."

Melton burnundan soludu. "Evet, o da öyle dedi. O minik şeyin, ilk randevusunda olduğu bir adam için gözümü bıçakladığına inanamıyorum. Onun tıbbi acil durumuna neden olduğum için üzgünüm."

Adamın sürekli suçlu kokusu biraz azalmış olsa da, Giselle'in sağlık sorunları söz konusu olduğunda tekrar tüm gücüyle geri geldi. Onu suçladığımdan değil. Bazen, o kavgayı geriye dönüp baktığımda, ben de oldukça utanıyordum. Giselle beni kan dökme arzusundan kurtarmıştı ve bu yüzden neredeyse tekrar hastaneye kaldırılacaktı.

"Seni birkaç haftadır izliyordum. Küçük kardeşimin hak ettiğini düşündüğüm intikamı almaya beni nihayet neyin motive ettiğini söyleyemem, tek açıklayabileceğim şey, artık başka hiçbir şeyin bir anlamı kalmamış gibi hissettiğimdi."

"Beni izliyor muydun? Senin kokunu hiç almadım."

"Dikkatliydim. Mesafemi korudum. Mesele şu ki, sen pek bir şey yapmıyorsun. Ya evinde ya da rastgele işlerde çalışıyorsun, her zaman farklı insanlarla. O çılgın kadın ve çocukların dışında kimseyle gerçek bir etkileşimin yok."

O deli kadın, şüphesiz, Giselle'in yaraladığı yaradan kurtulmaya çalışırken kapısını tekmeleyip beyzbol sopasıyla döven Natalie'ydi. Aslında, şimdi düşündüm de, onun tek gerçek yaraları iki kadından gelmişti. Savaşta aldığımız yaralar şüphesiz bir saat içinde iyileşmişti. Bu biraz alçakgönüllüydü.

"Bu yüzden, bir gece rutinini bozup arabayla bir yere gittiğinde, seni takip ettim. Bir kadını arabana bindirip on beş dakika boyunca orada oturduğunu gördüğümde, onun gizli bir arkadaşın ya da en azından senin için önemli biri olduğunu düşündüm."

Melton'un, benim algılarımın ötesinde bir yerde, Giselle ile aramızdaki samimi anı gözlemlemiş olması bana rahatsız edici geldi. Elbette cinsel anlamda değil, ama derin duygusal bir an ve ben oldukça savunmasızdım.

"Onun bir insan olması sana garip gelmedi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey düşünmedim. En azından görevim olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak dışında hiçbir şey. Aklım sadece senin benim küçük kardeşimi öldürdüğün ve benim ona karşı görevimi yerine getiremediğim gerçeğine odaklanmıştı. Sanki sana benim acı çektiğim kadar acı çektirmeseydim nefes alamaz, uyuyamazdım.

"Bu yüzden, bunu yapmanın bir yolu olduğuna dair en ufak bir ipucu bulduğumda, hemen harekete geçtim. Onu kaçırdım ve senin yaklaştığını duyduğum anda, son nefesini verirken tam da o anda gelmen için boğazını parçalamaya niyetlendim."

Kurtum ve ben bundan hoşlanmadık ve neredeyse hırıldamaya başlayacaktım. Ancak bunu bastırdım ve kendime bunun gerçekleşmediğini hatırlattım. Melton'ın cevaplarını duymak istiyorsam, o anda düşündüklerini sözlü olarak ifade etmesini engellememeliydim. Bu korkunç bir şey olsa bile.

"Ama sen bunu yapmadın," diye söylemeyi başardım, boğazımdan çıkmaya çalışan hırıltı durduktan sonra.

"Hayır. Yapmadım."

Yürüyüş devam etti, yol boyunca yanıcı bir sessizlik hüküm sürdü. Ara sıra botlarımızın altında çalılar çıtırdadı ya da yanlışıyla bir çakıl taşı tekmeledik, ama bunun dışında sanki dünya nefesini tutmuş, etkileşimimizin doruk noktasını bekliyor gibiydi.

"Neden?"

"Yapamadım. O çok korkmuştu, ama aynı zamanda çok sakindi ve o çılgın büyük gözleriyle bana baktığında, hayatımda aynı göz rengine sahip tanıdığım herkesi düşündüm. Çocuklar. Yetişkinler. Değişkenler. İnsanlar. Ve birdenbire onu öldürmekle kalmayıp, hepsini öldüreceğimi fark ettim. Bunu hak etmeyen masum insanları. Bunu istemeyen masum insanları."

Melton'da kendimden çok şey görmeme rağmen, onun yanında hala temkinli, hatta endişeliydim. Şiddet mi yoksa başka bir şey mi beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ama itirafları dudaklarından dökülmeye devam ettikçe, onun sevdiğim her şeyi yok eden o korkunç, dolaşan katil sürüsüne hiç benzemediğini anladım. O kayıp bir kurttu. Belki de kırık bir kurttu. Ama katil değildi.

"Sanırım, arabayı durdurmadan önce bile bunu yapamayacağımı anlamıştım. Ama o anda, olayın ortasıındaydım ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Senin bizi aradığını bildiğim için onu orada bırakıp kaçamazdım."

Bu kesinlikle tuhaf ama çok daha az travmatik bir hikaye olurdu.

"Keşke yapsaydın mı?" diye sordum. "Hayır."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, gerçekten şaşırdım. "Neden?"

"Çünkü garip, boktan bir şekilde, o gece olanlara ihtiyacım vardı."

Hiçbir şey söylemedim, Melton'ın boşlukları doldurmasını bekledim. Dişlerini her sıkıldığında çene kasları gerilip seğiriyordu. Kalbinin hızla attığını dinledim, bir saniye terörün ritmiyle, bir saniye sonra ise öfkenin ısrarcı akışıyla, sonra da yavaş ve sıkıcı, suçluluk duygusunun yapışkan bataklığına dalıyordu. O rollercoaster'ı hatırladım ve onun için bunu istemedim.

"Seni duyduğum anda, gidecek yeri olmayan ve içimde çürüyen tüm bu öfke ve nefret birdenbire bir hedef buldu."

"O hedef bendim, sanırım?"

"Tabii ki. Başka kim olabilir ki? Aylardır bu zehir içimdeydi ve o kadar uzun süre içimden yavaşça çürüyormuşum gibi hissettim. Ama sonra sen oradaydın ve intikamımı alabileceğim biri vardı. Benim dışımda biri."

O kavgayı hatırlayarak yavaşça derin bir nefes aldım. Melton gerçekten acımasızdı ve benden daha küçük olmasına rağmen, alfa ya da beta olmayan bir kurttan beklenmeyecek bir güç ve cesaretle saldırdı. Ayrıca kurt formunun küçük kardeşininkine ne kadar benzediğini ve zihnimin ikisini birbirine karıştırmaya başladığını, bu yüzden ne zaman, nerede olduğumu ve kiminle savaştığımı ayırt etmenin zorlaştığını hatırladım.

Kaybediyordum. Katliamdan önce bu asla olmazdı. Travmanın hayatımın her yönünü, savaş dahil, bu kadar etkileyebilmesi gerçekten deliceydi.

"Bu beni tamamen tüketti," diye devam etti Melton, "ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama sanki ateşliymişim gibiydim. Neredeyse yanıyordum, ama bu içimde çürüyen tüm o çürümeyi yakıp kül ediyordu.

"Dışarıyı göremiyordum, mantıklı düşünemiyordum, bu yüzden kendi başıma durduramazdım. Ama durmak zorunda kaldığımda, boşluk hissettim ve sanki tüm o çürümüşlükler kazınmış gibiydim."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle. Onun süreci benimkine pek benzemese de, büyük ve korkunç bir öfkenin ardından gelen tuhaf boşluğu anlıyordum. İntikamımı aldıktan sonra katillerin sığınağındaki cehennemi izlediğimi ve tatmin, hatta adalet gibi bir şey hissetmeyi beklediğimi hatırlıyorum. Ama çoğunlukla, kaybettiğim her şeyin acı veren boşluğunu hissetmişim.

O zaman, gezgin çetenin daha fazla masum insanı öldürmesini engellemek için gerekli olsa da, tüm intikam arayışımın aslında sadece bir geciktirme taktiği olduğunu ve kaybettiğim her şeyle yüzleşmek zorunda kalmamak için yaptığımı fark ettim.

"Evet, eğer biri yaparsa, o da sensin diye düşündüm." Başını salladı ve hırçın bir nefes aldı. "Yalan söylemeyeceğim, ama arkadaşının yaptığı şeyden başka hiçbir şeyin beni o çılgın halimden çıkarabileceğini sanmıyorum." Bunun üzerine, hiç beklemediğim bir şekilde bana yan gözle baktı. Başka bir durumda olsaydık, bu neredeyse komik olurdu. "Onu artık eşin yaptın, değil mi?"

"Bunun seni ilgilendirmediğini düşünüyorum," diye mırıldandım, neşeli bir ses tonu takınmaya çalışarak, ama sesim gergin çıktı. Tüm durum inanılmaz derecede garipti, ama bunun olması gerekiyordu. Melton'un bana o mektubu göndermesinin bir nedeni vardı ve benim cevap vermemin de bir nedeni vardı. Açıkçası, ikimizin de bu konuyu kapatmaya ihtiyacı vardı.

Asıl soru, bu kapanışın bizim için ne anlama geldiğiydi.

?

"Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet, kesinlikle istedim. delirmiş olurdum."

Melton, muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en kuru, en küçük kahkahayı attı, ama en azından bir şeydi.

"İyi." Yine sessizlik, ama onun ritmine alışmaya başlamıştım. Onun pek sosyal bir kurt olmadığı belliydi, Giselle'in bana onun yetiştirilme tarzını anlattıklarından sonra bu pek de şaşırtıcı değildi, ama çok garipti, kalbim onun için acıyordu. Çünkü o bana sadece kendimi hatırlatmakla kalmıyordu, tüm o keskin kenarları ve iyileşmemiş yaralarıyla, aynı zamanda genç Charles'ı da hatırlatıyordu, bizim sürümüze gelmiş ve en ufak bir seste irkilen, her şey için özür dileyen genç Charles'ı. Tanrım, ne kadar üzücü ve korkunç bir ev hayatı yaşamışlardı. Ne kadar çok acı. Ne kadar çok ıstırap.

Babaları, dünyaya ne kadar kötülük getirdiğinin farkında mıydı? Charles'ın hayatının ilk yılları bu kadar yoğun ve yaygın bir istismarla dolu olmasaydı, Charles o gezgin haydut ve katil grubuna katılmayacaktı. O zehirli durumun bıraktığı derin izler sadece oğullarının hayatlarını mahvetmekle kalmamış, tüm sürümün hayatını da çalmıştı.

Sanırım bu, istismar ve şiddetin doğasında vardı. Bunlar, dokundukları her şeyi enfekte eden, büyüyen, iltihaplanan ve birisi bu döngüyü kırıncaya kadar yayılan, zehirli, güçlü, çarpık güçlerdi. Birisi onların cazip fısıltılarını ve dürtülerini görmezden gelip başka bir şey seçene kadar.

O kişi ben mi olacaktım?

"Muhtemelen ne kadar berbat durumda olduğumun bir göstergesi, ama onu dışında kimse ya da hiçbir şey beni durduramazdı."

"Öyle mi?"

Melton başını salladı.

"Bir an önce seni öldürmeye hazırdım. Bir sonraki an, sanki kafam patlamış ve kendimi lavların içinde bulmuşum gibiydim. Tekrar görebildiğimde, altımda minicik bir şey vardı ve bana şöyle bakıyordu... şöyle..." Kafasını salladı ve ben, onun bakış açısından tüm bu durumun nasıl görüldüğünü hiç düşünmediğimi fark ettim. Onun yerinde olsaydım, hastaneden yeni çıkmış minik bir insan tarafından kurt gibi davranılmaktan dolayı oldukça derin bir şok yaşırdım.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O büyük gözleriyle bana bakıyordu ve orada hiç nefret yoktu. Aslında öfke bile yoktu. Anlayamıyordum çünkü o bileziği kafatasıma çakarken, benden nefret etmesi gerektiğini hissediyordum."

"Ama nefret etmiyordu." Dürüst olmak gerekirse, Giselle'in birinden nefret ettiğini hayal edemiyordum. Elbette, onu bazen kızdıran insanlar vardı ve sevmediği insanlar da vardı. Ama saf *nefret*? Bunu hayal edemiyordum.

"Nefret etmedi," diye onayladı Melton. "Elbette korkmuş görünüyordu, o durumda kim korkmaz ki, ama bakışlarında sakın bir kararlılık vardı. Yapması gerekeni yapmak zorunda kalmış, ama bundan hiç zevk almamış gibi. Sanki benim için üzülmüş gibi."

"Hepsini gördün mü?" Ona şüphe duymadım, ama ne düşüneceğimi de bilemedim. Aniden, hayatımın dönüm noktası olan bir anı, tam tersi bir bakış açısıyla açıklanıyordu. Bu hem büyüleyici hem de... tuhaftı.

"Evet. Hepsinin kafamda olduğunu söyleyebilirsin, ama ben sadece orada yatıp çılgılık attığımı hatırlıyorum. O sırada, boşluk içimi kaplamaya başlarken o bana bakıyordu. Ve o anda, bu sahneyi izleyen herkes için Giselle'in kahraman, benim ise kötü adam olduğumu fark ettim. Ben, bu hasta, güçsüz kadını, kendini savunmak için devasa, büyülü bir kurdu saldırmaya iten büyük, kötü bir kötü adamdım."

Neden bunun bir dönüm noktası olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Giselle'in pek çok yönden ne kadar güçlü olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, toplumun çoğunun onu nasıl algıladığını da anlıyordum.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Melton, yerden çıkıntı yapan bir dizi büyük, sivri kayanın etrafında keskin bir dönüş yaparken. "Bu beni çok etkiledi, bu yüzden kaçtım. Ama o gece, otel odamdayken, bana böyle hissettirmeye cüret ettiği için o kadar *kızgındım* ki, kardeşim için yine başarısız olmuştum... Onu bunun için cezalandırmak istedim. Gözümden bileziğini çıkarmak zorunda kaldığımda bu dürtü özellikle güçlüydü."

Giselle'e zarar vermeye çalışmadığını bilmeme rağmen yine homurdandım. "Fikrini ne değiştirdi? Okulda onu beklerken hiç agresif davranmadığını söyledi."

"Heh, eminim bunu çok övgü dolu bir şekilde söylemiştir. İnsanların en iyi yanlarını gören birine benziyor."

"Her zaman."

Yine küçük bir homurtu, ama bu sefer alaycı değil, takdir dolu bir homurtuydu. "Anladım. Ama fikrimi değiştiren şey, aslında senin düzenli olarak iletişim kurduğunu gördüğüm tek diğer yetişkin olmasıydı."

"Natalie," dedim hafifçe gülerek. "Diğer adıyla beyzbol sopalı saldırgan."

"Hah, tabii ki adı Natalie. Ona yakışıyor. Biliyorsun, at şekil değiştirenlerin uysal ve uçarı olduklarını hep duymuştum. Diz kapağını kırmaya hazır bir gangster gibi değil."

Bir kahkaha daha, bu seferki çok daha güçlüydü. "Fazla tanıımıyordun galiba, çünkü sürüsü kesinlikle acımasızdı. Bu yüzden o ve kız kardeşi benim sürümle ilişki kurdular."

"Kız kardeşi mi? İkisinin de silahlı gelmemesi şansımdı galiba. O daha iyi olan mı?"

"Kız kardeşi benim sürümle evlendi ve Charles saldırdığında oradaydı," diye cevap verdim. Belki daha nazik davranabilirdim, ama neden? Eğer birbirimize karşı dürüst olacaksak, bu *dürüst* olmayı gerektiriyordu.

"Ah. Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Ama kayıtlara geçsin, evet, o daha tatlı olanıydı. Bu yüzden Natalie onu sürülerinden kurtarmak için bu kadar çok mücadele etti."

Melton uzun bir nefes verdi. "Kardeşimin ne yaptığını biliyorum. Bu konuda kabuslar görüyorum. Ama aynı zamanda..."

"Bunu duymak zor mu?"

"Evet. Belki de bu, kafamda her şeyi çok netleştiriyor. Sanki onun yaptıklarını görmezden gelmek daha zor oluyor. Küçük kardeşim, dostum... O her zaman en nazik, en utangaç çocuktü." Sesi kırıldı ve sessizliğe büründü. Ben de ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden yürümeye devam ettik.

Bir dönüm noktasındaydık.

Bir yandan, beni takip etmiş, Giselle'e ansızın saldırmış ve onu öldürmek istediğini itiraf etmişti. Ama diğer yandan, bunu yapmamıştı. Bunun yerine, Giselle'i bulmuş, ondan özür dilemiş ve ona tıbbi bileziğini geri vermiş, bir daha asla zarar vermeyeceğine söz vermişti.

Ve sözünü tutmuştu. Bana mektubu göndermiş olsa da, şu ana kadar bana karşı sesini yükseltmemişti ve bir kez bile

elinin yumruk haline geldiğini görmedim. Çünkü eğer öyle yaparsa, o anda her şeyi bitirmekte hiç tereddüt etmezdim.

İyileşme *sürecindeydim* ve büyük ilerleme kaydetmiştim, ancak onun tehdidi altında yaşamaya devam edersem bu ilerlemeyi sürdüremeyeceğimi de biliyordum. Sonuçta, mektubuna cevap vermemin nedeni buydu. Gerçekten değişip değişmediğini, yoksa inşa ettiğim geleceğe bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmem gerekiyordu. Çocuklarımın çocukluklarını değiştiren korku ve travmaları asla yaşamayacakları bir gelecek.

Peki bu bizi nereye götürdü? Açıkçası, Melton acı çekiyordu ve küçük kardeşine olan sevgisi ile Charles'ın yaptıklarının bilinci arasında çelişki yaşıyordu. Kardeşine olanlar için kendini suçladığını anlayabiliyordum, şüphesiz ki, şiddet dolu evini terk etmeseydi Charles'ın yaptıklarını asla yapmayacağını düşünüyordu, ama bu tür düşünceler de zehir gibiydi. Geçmişte takılıp kalmanın getirdiği "keşke, olsaydı, olmalıydı"lar, sonsuz suçluluk ve başarısızlık hissi dışında her şeyi bastırabilirdi.

Bunu kişisel deneyimimden biliyordum.

"İşte geldik," dedi Melton sonunda, aramızda yerleşen sessizliği bozarak. Düşüncelerimden kendimi koparıp baktığımda, ağaçların yerini daha kayalık çıkıntılara bıraktığını ve yolun birkaç metre önümüzde, arduvaz rengi bir tepenin eteğinde sona erdiğini gördüm. Üç adet kaba yontulmuş mezar taşı, tepenin eteğinde bu manzarayı daha da hüzünlü hale getiriyordu. İkisi önündeki tozlu, ince toprak çoktan yerleşmişti, ama soldaki mezar derin bir çukurun karşısındaydı.

"Bu ne?" diye sordum, göğsümü soğuk bir his kapladı.

"Oradaki benim annem," dedi Melton. "O gün orada olduğunu duydum, ama senin eski sürünün topraklarına vardığımda, gömülecek bir şey kalmamıştı. Bu yüzden, çocukken bana gelecekteki eşim için saklamam için verdiği broş orada."

"O oradaydı," diye cevap vermekte zorlandım, boğazım düğümlenmişti ve onun ima ettiği soruyu *çok* dikkatli bir şekilde cevapladım. İstersem acımasız davranabilir, olanları yüzüne vurabilirdim, ama buna gerek duymadım. "O, karımı ve Veronica'nın annesini, oğlumu ve gelecekteki kızımı gizli bir kurtboğan saklama yerinde saklayabilecekleri kadar uzun süre korudu."

oğlumu ve gelecekteki kızımı gizli bir kurtboğan saklanma yerine saklayabilmelerini sağladı."

Oğlumun Charles'ın dışarıda konuştuğunu duyduğunu, üç kadını parçaladığını duyduğunu söylemedim, ama ses tonumda veya kokumda bir şey olmalıydı, çünkü Melton bana sulu, boş gözlerle baktı.

"Oydu, değil mi?"

Başımı salladım. Çünkü bazen kelimeler gereksizdi. "Öyle düşünmüştüm."

O bir iç çekiş bıraktı. Uzun, zorlu bir sesiydi, her bir parçası acıyla doluydu. "Onun bir canavara dönüştüğünü biliyorum. Biliyorum. Ama o hala benim küçük kardeşimdi." Sesi duygu dolu bir şekilde kalınlaşmıştı ve boğazını temizledi. "Sağdaki mezar onun mezarı. Senden birkaç gün sonra ona yetiştim ve toplayabildiğim kadar külleri topladım. O piçlerin bazılarının onunla karışmış olabileceğini düşünmekten *nefret ediyorum*, ama sanırım bu, sonunda olan her şeyin sembolü."

Bu... çok şeydi. *Hem de çok fazla*. Ama ne kadar çok olsa da, gözlerim hala boş yere kilitliydi.

"Peki ya üçüncüsü?"

"O benim," dedi Melton, sanki bu en normal şeymiş gibi. Ve bu, onu gördüğümünden beri korktuğum her şeydi.

"Beni neden buraya çağırdın?" diye sertçe sordum. Birçok şeye hazırlıklıydım ama *buna* değil.

"Belli değil mi? Hikayemizin sona ermesinin tek yolu bu. Kardeşimi terk edip kaçmaya karar verdiğim gün onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunu yapmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

"Peki ya sen? Sen bir alfasın ve kardeşim yaptıklarını yaptıktan sonra ben senin bölgene girdim ve sana zarar vermeye çalıştım. Ben bir tehditim. Güvenilmez biriyim. Bu yüzden, tüm bunları sona erdirmek, düzeltmek için yapılacak tek şey, tüm soyumuzu sonlandırmak. Burada, şu anda, bunların hiçbirisi daha ileri gitmeyecek."

Ona baktım. Benden istediği şey korkunçtu. Bunu başka bir kelimeyle ifade edemezdim. Elbette, gerektiğinde daha önce birçok kez öldürmüştüm, ama savaş dışında bir adamı *asla* infaz etmemiştim.

"Bunu yapmayacağım," dedim düz bir sesle, şok hala vücudumu sararken ve beynimi kısa devre yaptırırken. Hayal ettiğim onca şeyin arasında bu yoktu.

"Ne?" diye bağırdı Melton, sanki deli olan benmişim gibi bana bakarak. "Neden?"

"Çünkü bu yanlış! Evet, kardeşin korkunç, tamamen affedilemez şeyler yaptı. Ve evet, kederinden dolayı çok kötü kararlar verdin. Ama kimseye zarar vermedin. Kardeşinin aksine, *sen* farklı bir yol seçtin. Bunun için seni öldürmeyeceğim!"

Aniden, yüzüme yaklaşarak ellerini gömleğimin yakasına geçirdi ve beni kendine doğru çekerek yüzüne bakmamı sağladı. İçimdeki kurt anında tam alarm durumuna geçerken, bir tür doğaüstü bir sakinlik beni sardı. Sanki bir şekilde Giselle'i kanalize ediyormuşum gibi.

"Ama ben bir katilim! Ben korkak olmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı! Anlamıyor musun? Bu benim hatam! Hepsi *benim hatam*! Kalıp babamızla savaşmalıydım! Charlie'yi de yanımda götürebilirdim! Ama yapmadım. Sadece kendimi düşündüm ve şimdi ikimizin de değer verdiği herkes öldü. Onların kanı benim suçum!"

"Bunu hak ettim! Nasıl olur da bunu hak etmediğimi söyleyebilirsin?"

Onun bileklerini sıkıca tuttum, ama onu itmek yerine, onu kendime yaklaştırdım ve alfa sesimle rahatlık, anlayış ve huzur yaydım.

"Sen, asla içine düşmemesi gereken imkansız bir durumda olan bir çocuktun! Bu senin hatan değil! Beni duyuyor musun? Bunların hiçbirisi senin hatan değil!"

Bana bakışı o kadar yürek parçalayıcıydı ki, gözlerim dolmaya başladı. Ama ben direndim. Çünkü benden çalınan her şeye rağmen, özümde bir *alfa* idim ve zayıfları korumak benim görevimdi. Etrafımdakileri korumak ve beslemek.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun, anlamıyorum. Seni zorlamam mı gerekiyor? Korkunç bir şey yapacağım diye tehdit etmem mi gerekiyor? Lütfen, lütfen beni buna zorlama. Sadece cezalandırılmam gerekiyor. Tüm bu acının sona ermesi gerekiyor ki sonunda annem ve küçük kardeşimle tekrar bir araya gelebileyim.

Eğer içinde adalet duygusu, *merhamet* varsa, beni bu cehennemden kurtar!"

Ne kadar korkunç, yıkıcı sözlerdi, ama aynı zamanda Melton'ın ne demek istediğini tamamen anlıyordum. O da benimle aynı utanç, suçluluk ve başarısızlık duygusunu taşıyordu, ama onunla benim aramdaki fark, benim yas tuttuğum insanların hepsinin gerçekten masum olması ve kalplerinde kötülük barındıran başkaları tarafından hedef alınmış olmalarıydı. Melton'ın durumunda ise, sevdiği insanlar zarar verenlerdi, bu yüzden her bir ölümü kendi sorumluluğu olarak görüyordu.

O tür bir acıyı hayal bile edemezdim. Ama aynı zamanda Melton'ın içindeki bitmek bilmeyen ıstırapı hafifletmek için bir tür adalet veya ceza duygusuna ihtiyacı olduğunu da anlıyordum. O anda, bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu düşündüğü açıktı. Ama içimde bir fikir oluşmaya başlamıştı, uygulanabilir olup olmadığından emin olmadığım bir fikir.

Ama lanet olsun, önümdeki yalnız kurtun bir parça umuda ihtiyacı olduğu çok açıktı. Çünkü ona istediğini vermeden oradan ayrılırsam, cezasını kendi başına almayacağını garantisi yoktu. Ve ne kadar çığınca olursa olsun, onun için bunu istemedim.

Charles'ın eylemleri çok fazla acıya neden olmuştu. Çok fazla kan dökülmüş ve anlamsızca hayatlar kaybedilmişti. Sadece dolaylı olarak bu olaya karışmış birinden bir damla daha kan dökülmesi fikri bile benim için dayanılmazdı.

Kendimi hazırlayarak, sesime kararlılık ve otorite kattım, omuzlarımı dikleştirdim.

"Eğer tüm bunların senin hatan olduğuna gerçekten inanıyorsan, merhameti hak ettiğini düşünüyor musun?"

"N-ne?" Melton mırıldandı, duruşunda biriken tüm saldırganlık aniden söndü.

"Ne dediğimi duydun. Eğer benim sürümün katliamı senin sorumluluğunda ise, nasıl cüret edersin bana gelip, sadece iki kurtulanla bu dünyada yürürken, seni sevdiklerinle yeniden bir araya getirmemi istersin? Neden benden önce sen rahatlamalısın? Neden kendi elinle yarattığın bu acıdan kurtulmalısın?"

Söylediklerime gerçekten inanmıyordum, ama Melton'un kendi acı dolu mantığındaki kusurları görmesini istedim. Ayrıca, onun rahatlarmayı veya iyileşmeyi hak ettiğine ikna edebileceğim bir durumda olmadığını da anlıyordum. Onun hayatını kurtarmak istiyorsam, onu olduğı yerde karşılamam gerekiyordu.

Ve her şeye rağmen, onun hayatını kurtarmak istiyordum.

Büyük bir hata yapmıştı, ama onun büyük bir kısmı hala kötü bir ebeveynin eylemlerini telafi etmeye çalışan istismara uğramış çocuktı. Bu doğru değildi. Ve bu onun suçu değildi.

"Ben-ben-ben... şey..."

Onun bileğini daha sıkı tuttum. Ona acı verecek kadar değil, ama o an benimle birlikte kalmasını sağlayacak kadar. "Hayır. Eğer sorumlu olduğunu düşünüyorsan, seni bu cehennemden kurtarmayacağım."

İçinde bir şey kırıldı. Yüzünde bunu gördüm ve bundan nefret ettim, ama bunun olması gerektiğini de biliyordum. Ağzı açıldı ve büyük, çirkin, sarsıcı hıçkırıklar çıkmaya başladı. Onu tutmasaydım, yere düşeceğinden emindim.

"Bunu yapamazsın! Yapamazsın! Benim hiçbir şeyim yok!" Dişleri uzuyordu ve gözleri doğal rengi ile parlak sarı arasında gidip geliyordu, bu sırada sümük ve gözyaşları dalgalı yüzünden akıyordu. "Her gün, tek var olan şey acı. Benim bir sürüm yok ve bunu hak etmiyorum! Benim bir geleceğim yok ve geçmişim silindi. Lütfen, lütfen, yalvarıyorum. Bunu hak etmediğimi biliyorum, ama artık böyle yaşayamam! Yaşamayacağım!"

"Melton," dedim sert bir sesle, bir elini bırakıp diğer eliyle başının arkasını tutup gözlerimin içine bakmasını sağladım. Bir kez daha, alfa sesimi kullanarak konuştum.

"Bana onların kanını borçlu olduğunu kendin söyledin, değil mi?" "E-evet," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

"O zaman bunu nasıl ödeyeceğini ben söylemeliyim, sen değil."

Titreyerek nefes aldı. "Evet. Lütfen, bir şey ödemem gerek *bir şey ödemem gerekiyor.*"

"Biliyorum. Anlıyorum." Onunla birlikte gözyaşlarına boğulmak, onu ve benzer şekilde işkence görmüş eski halimi kucaklamak istesem de, güçlü olmak zorundaydım. Bu, Charles'ın açtığı derin yaraları onarmaya başlamak için bir alfa olarak benim anımdı.

hepimize uygulanan. "Borcunu kabul ediyorum, ama seni serbest bırakmıyorum. Yaşamaya devam etmelisin ve kasten kendine zarar gelmesine izin veremezsin."

"Neden? Sadece acı çekmem için mi?"

"Hayır, Melton. Çünkü *iyileşmeni* istiyorum."

"İyileşmek mi?" diye tükürdü. "Bundan iyileşmek mümkün değil!"

"Ben de eskiden öyle düşünürdüm. İnan bana, kolay bir yol değil, ama mümkün. Ve senin bu yolculuğu yapmanı istiyorum."

Bana tamamen şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ama neden? Neden benden nefret etmiyorsun?"

"Çünkü bu olayda sen bir kurbanısın. Şu anda bunu göremiyorsun, biliyorum, ama zamanla göreceğini umuyorum."

Gözyaşları yine akıyordu, ama daha yavaştı, sanki tüm enerjisi tükenmiş gibiydi. "Benden bunu nasıl isteyebilirsin, anlamıyorum... Sadece... Yapamam..."

"Buna ben cevap veremem. Yolunun ne olduğunu sadece sen bilebilirsin. Ancak, başlamak için atabileceğin adımları sana gösterebilirim. İlk olarak, terapiye başlamanı istiyorum."

"*Terapi mi?*" diye tekrarladı, sanki ona kendi mezarına üçlü takla atmasını istemişim gibi. "Dalga geçiyorsun herhalde!"

"Ben tamamen ciddiyim. Kendi çevremden şekil değiştiren terapistlerin listesini bulmaya çalışacağım ve sana postayla göndereceğim. Gerçekten gidip çaba göstermen gerekiyor. Bana bunu borçlusun."

"Ben..."

"Ve hiçbir şeyim olmaması konusunda..." Melton'ı grubuma dahil etmenin doğru bir seçim olmadığını biliyordum. Hem benim hem de onun için. Onun yaşamasını ve iyileşmesini istesem de, ikimizin de çok uzun bir süre boyunca ihtiyaç duyacağı belirli bir ayrım çizgisi vardı. Yalnız kurtun yanında olmak, onu iç çevreme davet etmek için hala çok acı verici ve rahatsız ediciydi, o da Charles'ın eylemlerinin kurbanı olsa bile. "Yolcu diye bir şey duydun mu hiç?"

"Ben, şey, hayır. Ne?"

Anlamakta zorlandığını fark ettim, ama sorun değildi. Onu bunun için asla yargılamazdım. "Periler hakkında bir şeyler duymuşsundur, değil mi?"

"Evet. Çoğunlukla Avrupa'da yaşayan eski halklar, değil mi?"

"Çoğunlukla. Ama kanlarıyla ilgili bir şey var. İnsanlarla karıştığında resesif hale gelir, ancak birkaç nesil sonra rastgele ortaya çıkabilir, bu yüzden dünyanın dört bir yanına dağılmış, halkları veya hatta büyülerinden habersiz periler vardır. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu durum onları sık sık zor durumda bırakır ve inanılmaz derecede yalnız hissettirebilir."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sözlerinde hala acı vardı, ama orada en ufak bir merak kırıntısı duyabiliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım olan işaret buydu. Melton'un içindeki duyguların onu tamamen tükettiği açıktı. Dikkatini başka bir şeye yöneltmek ve her şeyi daha sağlıklı bir şekilde işlemek için zamana ihtiyacı vardı.

Bir *amaca* ihtiyacı vardı.

"Çünkü bu kayıp ruhları aramak ve onları ailelerine kavuşturmak için yardıma ihtiyacı olan bir yolcu tanıyorum. Dökülen kanın kefareti mi istiyorsun? Peki, sana bu hayatları kurtarma görevini veriyorum. Borcunu böyle ödersin."

"Kaç tane?"

Bu soru beni şaşırttı, Melton'ın üzerine çöken sessizlik de öyle. Sanki açık denizde çırpınıyordu ve aniden tutunacak bir şey bulmuştu. "Dinlenebilmek için kaç kişiyi kurtarmam gerekiyor?"

Ne sorduğunu biliyordum ve bunun onun zihninde bir soru olmamasını ne kadar istesem de, yine de onun şu anda bu noktada olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Bunu yolcu karar verecek. Borcunu ödediğini düşündüğünde bana söyleyecek ve ben de seni serbest bırakacağım. Günahların kanla işlendi, aynı şekilde silinecek."

Yine acı verici bir sessizlik oldu. Melton'ın gözyaşları yere damlıyordu, ama konuşma sırasının bende olmadığını biliyordum. Elimden geleni yapmıştım, ona attığım can simidini tutmak ona kalmıştı.

"Bunu yapacağım. Bu periye ne kadar süre olursa olsun yardım edeceğim ve sen beni serbest bırakacağına yemin mi ediyorsun? İstediyimi yapacağına yemin mi ediyorsun?"

Bir adamı soğukkanlılıkla öldüremezdim, ama Melton'un yoluna başlamak için o anda duyması gereken şeyi de biliyordum. "Söz veriyorum."

Titredi, sonra kollarımda yere yığıldı. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, böylece ikimiz de yerde diz çökmüş, düşman olarak değil, iki ruh olarak kucaklaşmıştık — biri sefalet ve suçluluk bataklığında o kadar kaybolmuştu ki çıkış yolunu göremiyordu, diğeri ise kısa süre önce kendini bu bataklıktan kurtarmıştı.

"Yapacağım. Lanet olsun, yapacağım. Bu acıyı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bütün bunları düzeltmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Diğer bileğini ve başının arkasını bırakıp kollarımı ona doladım. Onu şu anda, belki de hiçbir zaman, grubumda tutmanın uygun olmadığını düşünsem de, bu, o anda ona rahatlık vermek istememi engellemedi.

Ve ben de onu kucakladım. Bacaklarım uyuşup dizlerim çakıl taşlarından ağrımaya başladıktan sonra bile, onun ihtiyacı olduğu sürece onu kucakladım. Ama Melton, yorgunluk ve şaşkınlık arasında bir ifadeyle bana bakarak uzaklaşana kadar onu bırakmaya cesaret edemedim.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" diye mırıldandım, etrafa bakarak. "Şimdilik, bu mezarı dolduralım, sonra sana yiyecek bir şeyler bulalım. Sonra uyuyalım. Bunlar bittiğinde, Giselle'i arayıp senin için yolcuyla iletişime geçmesini isteyeceğim."

Titreyerek ayağa kalktık, hâlâ birbirimize tutunuyorduk.

"Hâlâ neden bunu yaptığını anlamıyorum."

Onu bıraktım, ama bir elimi omzuna koydum. "Melton, Charles yüzünden daha fazla ölümün midemi bulandırdığını söylerken ciddiym, özellikle de kendi ellerimle. Ve buna sen de dahilsin. Yaptığım onca işe rağmen ruhum yorgun. Çok yorgun. Benden istediğin şey, benim üstlenmek istemediğim bir şey."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler yıkılmış adama biraz güç vermiş gibiydi. "Yani... bunu yapmam senin acını hafifletecek mi?"

"Evet. Kesinlikle."

O titreyerek başını salladı ve yüzünü sildi. "O zaman bu bir başlangıç." "Evet," diye onayladım ve sonunda onu bıraktım.

"Bu bir başlangıç."

EPILOG

GISELLE

İki yıl içinde çok şey olabilirdi.

Sadece yirmi dört ayda harika bir adamla tanıştım, onun birçok travmayı atlatmasına yardım ettim, kendi sorunlarımla yüzleştirdim, bir ilişkiye girdim, bu ilişkiyi resmileştirdim, eş olduk ve beşinci öğretim yılımı bitirdim.

Oh, ve bir perinin öğrencisi oldum, bana sihirli dünya hakkında daha fazla şey öğretiyordu, böylece onu zor durumlarda yolcu olarak yardımcı olabiliyordum.

Sonuç olarak, küçümsenecek bir şey yoktu, ama sonra Ben'e birlikte yaşamak isteyip istemediğini sormak zorunda kaldım.

Kabul ettiğinde biraz şaşırmıştım, ama sonra evinin hepimiz için çok küçük olduğunu ve Benny'nin dönüşüm yaşına yaklaştıkça biraz daha mahremiyete ihtiyacımız olacağını söylemeye başladı. En son beklediğim şey, onun şehir dışına çıkıp mütevazı bir arazi satın almasıydı.

Neyse ki, hala birbirimize yeterince yakındık, böylece her gün Benny'yi okula arabayla götürebilir ve Ben onu okuldan alabilirdi, bu yüzden kabul ettim — kendi ailem için kalacak bir yerimiz olması şartıyla. Özellikle de, büyüdüğüm evin bakım masrafları, emlak vergilerinin katlanarak artmasıyla birlikte giderek daha pahalı hale geliyordu. Elbette, otuz yaşına girmek üzereydim ve kendi başıma yaşamak istiyordum, ama gelirim kaybetmek ailem için oldukça büyük bir yıkım olurdu.

Zor olan kısım, onlara hayatımızı kurduğumuz evden taşınmaya istekli olup olmadıklarını sormaktı.

Bir bakıma acı tatlı bir duyguydu. Orada annemin izleri çok fazlaydı. Duvarlarda, astığımız resimlerde ve fotoğraflarda, hala yetiştirdiğim bitkilerde ve babamdan kesmemesi için yalvardığı ağaçta

ama bunlar sadece maddi şeylerdi. Çünkü onun gerçek yeri, bizim kalplerimizdi.

En azından ailem bu konuda hemfikirdi ve bu yüzden kardeşlerim, babam ve ben, garaj yolumuzun ana yola bağlandığı yerin yanındaki çimlerin üzerinde durup, etkileyici arazinin manzarasını seyrediyorduk.

"Yani, bunların hepsi senin mi?" diye sordu babam, benim kadar şok olmuş gibi görünüyordu. Çünkü bu sürecin bir parçası olmama rağmen, buraya geldiğimizde her şeyin tam olarak nasıl görüneceğini tam olarak hayal edememiştim.

Çünkü burası sadece Ben, çocukları ve benim için büyümek için yer olan büyük bir ana ev değildi, arkada babam için ayrı bir daire olabilecek bir kayınvalide dairesi de vardı. Genişti, neredeyse tüm birinci katımız kadar büyüktü ve babam sadece ziyaret etmek istediğinde ana eve gelmek zorunda kalacaktı. Aksi takdirde, kendi arkadaşlarını ve etkinliklerini ağırlamak için tam bir mahremiyet ve alana sahip olacaktı.

Ayrıca, yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde, kardeşim ve Nox için daha küçük, üç yatak odalı başka bir ev vardı. Onların da büyümesi için yeterli alan vardı ve ikisi de istedikleri kadar kalabilirlerdi.

Tabii ki, bizim küçük grubumuzun bir üyesi daha vardı. Natalie. Onun da karşı yönde, yaklaşık on dakika uzaklıkta, ona alan sağlayan sağlam bir ağaç sırası ve koşabileceği kendi geniş açık otlakları olan, aynı özelliklere sahip üç yatak odalı bir evi vardı.

"Güzel, değil mi?" diye sordum, ona dönerek, ama o çoktan dönüşümüne doğru koşmaya başlamıştı, at formu adeta içinden patlayarak çıkıyordu. Dönüşümcülerin ne kadar acı çektiğini öğrenmiştim, ama o uzaklara koşarken kişnediği ve ayaklarını tekmelediği halinden bunu anlamak mümkün değildi.

"Buna alışabilecek miyim, bilmiyorum," dedi Simon sakın bir şekilde.

Ah evet, bir şey daha var.

Aileme şekil değiştirenler hakkında bilgi vermiştik.

Bu, yaklaşık altı ay önce, Ben ve benim birlikte yaşamayı ilk kez önerdiğimde olmuştu. Çünkü kalmak istiyordum.

Bir kurt sürüsü gibi birbirine sıkı sıkıya bağılı bir aile olarak, onları karanlıkta bırakmış olsaydık bu mümkün olmazdı. Belki mümkün olabilirdi, ama kesinlikle çok stresli olurdu. Hepimizin taşraya taşınmasının amacı, herkesin kendisi olabilmesiydi. O zaman benim için çok değerli olan insanların yarısından kim olduklarını saklamak zorunda kalmak biraz mantıksız görünüyordu.

"Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim," dedi Benny yanımda başını sallayarak. Geçen iki yıl içinde, o zaten bir büyüme atılımı yaşamıştı ve benim benden çok daha uzun olacağına hiç şüphem yoktu. Onun tıbbi bakımından doğrudan sorumlu olmasam da, Ben sık sık doktorunun söylediklerini bana aktarırdı ve yoğun travma, onun bir şekil değiştiren çocuktan normalde daha hızlı yaşlanmasına neden olan bir hayatta kalma taktiğini tetiklemiş gibi görünüyordu. Korkulacak bir şey değildi, ama bu, çoğu kişiden daha erken sakal ve sivilce çıkacağı anlamına geliyordu. Ve tabii ki, ilk şekil değiştirme.

Biraz korkmuş olsam da, bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Üvey ebeveyn olmak için doğru karışım gibi geliyordu. Çünkü artık inkar edilemez bir şekilde, ben de öyleydim. Tüm zorluklara rağmen, Ben ve ben bir araya gelerek gerçek bir aile kurmuştuk. Bir sürü.

"İçeri girmek istiyorum!" dedi Veronica ve uzun araba yolundan ana eve doğru koşmaya başladı. Dört yaşındaki bir çocuğun sonsuz enerjisine sahip olmasına rağmen, oraya varmadan yorulacaktı. Veronica kesinlikle bir kurt olsa da, hepimiz onun daha çok güç ve koruma için yaratıldığını, hız için değil, çok iyi biliyorduk. Kardeşi saatlerce koşabilirken, Veronica'nın yaşına uygun plastik gözlükleri sürekli kırdığı için ona metal gözlükler almak zorunda kalmıştık.

"Bizi bekle, ufaklık!" dedi Ben, kızımızın şakalarına gülerek. En küçük çocuğuna biraz hoşgörölü davranmasına rağmen, genellikle onu ne zaman dizginlemesi gerektiğini bilirdi.

"Son gelen çürük yumurta!" diye bağırdı, hızını kesmeden, babasını parmağında oynattığını bilerek. Ve biliyor musunuz? Benim için sorun yoktu. Koşarak kimseye zarar vermiyordu, neden biraz eğlenmesine izin vermeyelim ki?

Ayrıca, birinin cennete taşınıp, kendisinden şiddetle alınan şeyi geri kazanması her gün olan bir şey değildi.

"Vay canına, hâlâ öyle mi diyorlar? Ben çocukluğumdan beri öyle diyorlar.

"

"Bazı şeyler sonsuzdur, sanırım," dedim ve Ben'in elini tuttum. O da elimi tuttu ve kalbimi çarptıran, ayaklarımın yere yapışmasına neden olan o harika gülümsemesini bana gösterdi. "Herkes önce ana evi görmek ister mi, sonra çevreyi keşfedelim mi?"

"Bana uyar," dedi Simon, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak. "Bu arada, eğer rüya görüyorsam, kimse beni çimdiklemesin. Beni sonsuza kadar komada bırakın."

"Biraz öyle hissettiriyor, değil mi?"

Bana başını salladı ve altı kişi Veronica'nın peşinden yola çıktık.

Onun şerefine, yakında anaokuluna başlayacak olan çocuk yolun üçte ikisini gerçekten de yürüdü ve biz ona yetişene kadar orada durup hafifçe nefes nefese kaldı. Birlikte verandaya vardık ve orada Natalie'nin bizi beklediğini görünce şaşırdım.

"Önümüzdeki on iş günü boyunca otlakta oynayacağını sanıyordum."

Natalie ve ben çok yakınlaşmıştık ve ömür boyu en iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama aramızda bundan öte bir bağ vardı.

"Öyle yapacaktım," dedi o, sonra gözleri garip bir şekilde Ben'e kaydı. Sadece bir saniyelik bir şeydi, ama ben bunu fark ettim ve kafam karıştı. "Ama sonra, alfanın seni yeni sürünün topraklarına götürdüğü ilk seferin tek olduğunu fark ettim."

Ah, bunu düşünmeliydim. Ama şekil değiştirenlerle geçirdiğim onca zamana rağmen, hâlâ öğrenecek çok şeyim vardı.

Ben, sanki bu sözlerden utanmış gibi boğazını temizledi, sonra ileri adım attı ve yepyeni evimizin yepyeni kapısını açmak için yepyeni anahtarlarımızı çıkardı. "Yeni evimize hoş geldiniz," dedi, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

Tanrım, onunla inanılmaz derecede gurur duyuyordum.

Hepimiz içeri girdik ve bir şekilde ev, resimlerde görüldüğünden daha da güzeldi. İşler kesinleşmeden önce birkaç kez şahsen ziyaret etme fırsatım olmuştu, ancak okul yılı çok yoğun geçtiği ve başka işlerim olduğu için, istediğim kadar ilgilenmek için zaman bulamadım. Ayrıca, ben o kadar da seçici biri değildim. Yeni ve eski ailemle birlikte olduğum ve ihtiyacımız olan tüm odalara sahip olduğumuz sürece, gerçekten başka bir şey isteyemezdim.

Ancak yüksek tavanlı, doğal ışık alan çok sayıda penceresi, gömme rafları ve hatta çalışan bir şöminesi olan bu yeri gezerken, gerçekten mükemmel bir şey bulduğumuzu hissettim. Önümüzde bizi neyin beklediği önemli değil, tüm geleceğimizi hayal edebiliyordum.

Ve bu mutluluk ve memnuniyet duygusu, üst kata çıkıp birden fazla odayı, iki tam donanımlı banyoyu ve devasa arka bahçeye ve arazinin geri kalanına bakan balkonu gördükçe daha da arttı. Hayatımda hiç, ailemin bu kadar büyük bir arazide, ipotek, vergi veya başka herhangi bir şey olmadan yaşayabileceğini düşünmemiştim, tabii Ben'i zorlayarak bize ödeme yapmasına izin vermesini sağlamazsak. Birlikte olduğumuz süre içinde onun mali durumunu biraz daha iyi anlamıştım ve hepimiz part-time çalışmaya başlasak bile, ki hiçbirimiz bunu istemiyorduk, hayatımızın geri kalanını oldukça rahat geçirebileceğimizi biliyordum. Kariyerim için oldukça sıkı çalışmıştım ve öğrencilerimi gerçekten seviyordum, bu yüzden acil durumlar, üvey çocuklarımın geleceği ve karşılaşabileceğimiz yeni sürprizler için paramı biriktirmekten memnundum.

Biyolojik olarak bir çocuk sahibi olma planım olmasa da, son iki yılın bana öğrettiği bir şey varsa, o da ailenin her türlü şekilde kurulabileceğiydi. Eğer aramıza katılması gereken biriyle karşılaşırsak, onun da bizim gibi destek görmesini ve maddi olarak özgür olmasını istiyordum.

Tanrım, bu düşünce ve aniden hayatımıza giren bu rahatlık, beni ağlatmak istedi. Doğal olarak, bu beni biraz sessizleştirdi, ama merdivenlerden inip mutfağa döndüğümüzde kimse bu konuda bir yorum yapmadı.

Bu, Ben'in en çok ısrar ettiği konulardan biriydi. Evi satın almak için ilk görüşmeler yapıldığında, görünüşe göre ev onun beklentilerini karşılamıyordu, ama satın aldıktan sonra, istediği şekilde düzenlemesi için müteahhitler tuttu. İki kapılı pahalı bir fırın vardı, diğer her şey ise parlak kromdu. Son mutfağına benziyordu, ama daha da lüksleştirilmişti. Kurtları şehirden çıkarabilirdiniz, ama kurtların mutfağından şehri çıkaramazdınız.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, diğerlerinin de sessizleştiiğini fark etmemiştim. Onlar da benim gibi bu güzelliğın ve olasılığın büyüüne kapılmışlar mı diye merak ederek etrafa baktım, ama hepsinin arkama baktığını gördüm.

"Eee...?" diye mırıldandım, eteğim bir şekilde iç çamaşıırıma girmiş olabilir mi diye merak ederek. Ama Nox boğazını temizledi ve bakışlarını takip etmem için bir işaret yaptı.

Arkamı döndüğümde, Ben'in orada diz çökmüş, elinde bir kutu tuttuğunu gördüm.

Aman Tanrım!

"Giselle," dedi, kutuyu açarak üzerinde dört mücevher bulunan güzel, gözyaşı damlası şeklindeki yüzüğü gösterdi. Ortadaki iki mücevher, daha büyük bir taşın birleşik yarıları gibi görünmek üzere platin telkari üzerine monte edilmişti ve Ben ile benim doğum taşlarımızdı, yüzüğe yerleştirilmiş daha küçük olanlar ise Benny ile Veronica'nın taşlarıydı.

Bu gerçekten oluyor muydu?

"Hayatıma, hayal edebileceğimden çok daha fazlasını kattın. Her gece yastığa başımı koyduğumda, bizi bir araya getiren tanrıya şükrediyorum ve her sabah, seninle bir gün daha geçirebileceğim için heyecanla uyanıyorum. Beni iyileştirdin, güçlendirdin ve daha iyi bir adam yaptın.

"Zaten birbirimize ait olduğumuzu, tüm hayatımız boyunca birbirimize bağılı olduğumuzu biliyorum, ama seninle mümkün olan her şekilde birleşmek istiyorum. Giselle, benimle evlenir misin?"

"Evet!" diye bağırdım, sesim titriyordu ve elimi uzatırken ellerim titriyordu.

Etrafımızda alkışlar yükseldi ve ben kendimi kaybettim, yeni evimize girdiğimizden beri tuttuğum tüm mutlu gözyaşlarını döktüm. Önümüzdeki hayatımızdan o kadar memnundum ki,

Daha iyisi olabileceğini hayal bile edemezdim. Ama kendimi Ben'in kollarına attığımda, *her zaman* daha iyi olabileceğini fark ettim. Her kilometre taşını aştığımızda, her en iyi halimizde olduğumuzu hissettiğimde, her zaman daha fazlası olacaktı. Çünkü bir ailem, bir grubum ve sevgim vardı.

Mükemmel, saf aşk.

Gelecekte zorluklar olacağını biliyordum. Ve inişler ve çıkışlar olacaktı. Ama ne olursa olsun, sonsuza kadar mutlu olacağımızı biliyordum. Çok fazla acı, çok fazla sıkıntı ve çoğumuzun kaybolmuş bir şekilde dolaşmasından sonra, sonunda evimize dönmüştük. Sadece yaşayanlar değil, Millia'nın, Veronica'nın annesi Nancy'nin, Ben'in önceki sürüsündeki herkesin anıları ve sevgisi de bizimle birlikteydi. Hayatın olabileceği her şeyin güzel ve lekeli bir dokumasıydık. Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek, hepsi bir araya gelerek gerçekten güzel bir hikaye anlatıyordu.

Ama şimdi hikayemizin geri kalanının başlamasının zamanı gelmişti. Son.

YAZAR HAKKINDA

Roxie Ray, unutulmaz paranormal ve uzaylı romantizm hikayeleri yazmaya tutkuyla bağlıdır. Büyüleyici karakterler, heyecan verici kimya ve baştan sona sizi kendine bağlayan olay örgüleriyle dolu, ateşli ve kalp atışlarını hızlandıran hikayeler yazmaktadır. Bu türe olan sevgisini her sayfaya yansıtarak, ateşli duygular ve hikaye anlatımının büyüsünü mükemmel bir şekilde harmanlamayı amaçlamaktadır.

specialfictionbooks.com adresini ziyaret ederek en son çıkan kitaplardan haberdar olun ve onun yarattığı dünyalara dalın.

ROXIE RAY'DEN DİĞER

ESERLER TEK BAŞINA

YAYINLANAN KİTAPLAR

Lanetli Bağlar Geri

Kazanıldı

The Alpha and The Baker

Sarıлма Maddesi
Ayıcıklarla Küçük Bir Noel Ders
Planında Aşk

KURT DÖNÜŞENLER

Sürü Kurallarını Çiğnemek
Kitap 1: Öğretmenin Yasak Koruyucusu Kitap
2: Kurt Babayı Talep Etmek .
Kitap 3: Kurt Baba'ya Kaderinde Yazılı.

Kraliyet Ailesine Yazgılı
Kitap 1: Alfa'nın Kaderindeki
Karşılaşma Kitap 2: Alfa Koruyucusuna
Kaderinde Yazılı Kitap 3: Alfa
Savunucusuna Kaderinde Yazılı

Reddedilen Biniciler
Düşmana Aşık Olmak Alfa Yasak
Motosikletçi Kurt

Presley Acres Kraliyet
Ailesi Kitap 1: Kurt Prens
Kitap 2: Kurt Prensın Kaderi Kitap
3: Kurt Prensın Eşi

Şifacı ve Kurt Birinci

Bölüm
İkinci Bölüm

EJDERHA DÖNÜŞTÜRÜCÜLER

Kara Pençe Ejderhalar
Ejderha Babası .

Ejderha Koruyucusu

Ejderha Sevgilisi

Ejderha Kahramanı

Ejderha Kaderi

Ejderha Asi

Mavi Su Kıyısı Ejderhaları

Ejderhanın Dövmesi

Ejderhanın Şansı

Ejderhanın İkinci Şansı

Ejderha Asileri

Ejderha Baba Patron

Ejderha Tarafından Talep

Edilen Ejderha Baba

Koruyucu

UZAYLILAR

Galaksiler Arası Değişim

Programı Uzaylı Prensin

Hizmetçisi

Yabancı Savaşçı için

Hemşire Yabancı Doktor için

Öğretmen Yabancı

Hükümdar için Asistan

Yabancı Prens için Aktris

Bir uzaylı komutanın dadısı Bir

uzaylı korumanın kraliçesi Bir

uzaylı liderin hizmetçisi

Aylı Savaşçılar

Savaşçı Prens Tarafından

Kaçırılan Savaşçı Lord Tarafından

Kurtarılan Savaşçı Kahraman

Tarafından Kurtarılan

Onun İyileştirici

Savaşçısı Onun Gizli

Şampiyonu Onun

Korkusuz Savaşçısı

Kaderindeki Kral

Valkred Savaşçıları

Onun Uzaylı Savaşçı

Prensi

Lanetli Yabancı Tarafından

Kaçırılan Savaşçının Gelini

Thoherian Barbarları

Koruyucu O'Rin

Yabancı Prens N'ashtar

PAKETLER

Kara Pençe Ejderhaları

Mavi Su Kıyısı Ejderhaları

Şeytanla Evli Gizli

Değişkenler Komşular

Lunarian Savaşçıları

Galaksiler Arası Değişim Programı

Valkred Savaşçıları

ORTAK YAZAR

LINDSEY DEVIN İLE

Baton Rouge Vampir Vampir

Kralı Tarafından Kaçırılan

Vampir Kralı Tarafından

Çalınan Vampir Kralı

Tarafından Yaratılan

Baton Rouge Vampir (Paket)

Baton Rouge Vampirleri Acımasız

Prens

Acımasız
Yaptırımcı
Acımasız Savaşçı
Acımasız Kraliyet
Baton Rouge Vampirleri (Paket)

VIOLA KING İLE

Ay Vadisi Değişkenleri
Kitap 1: Hilal Alfa'mı İnkâr Etmek Kitap 2:
Hilal Kaderini Bulmak
Kitap 3: Onun Hilal Alfa'sı Tarafından
İşaretlenmiş Kitap 4: Onun Hilal Alfa'sı
Tarafından Korunmuş

SKYE WILSON İLE

Sürünün Kraliçesi

Seytanla Evli
Kitap 1: Lucifer'in Gelini
Kitap 2: Lucifer'in
Kraliçesi Kitap 3:
Lucifer'in Kaderi

SADIE SEARS İLE

Alfa'nın İkinci Şansı Eşi

UYARI

Lütfen kendinize dikkat edin ve içindeki herhangi bir şey sizi bunaltırsa uzaklaşın. Rahatlatıcı

olsa da, bu paranormal romantizm aşağıdaki konuları ve tasvirleri içerir:

- Eşin ölümü (*sayfa dışında; anılar, diyaloglar ve duygusal yansımalar aracılığıyla anlatılır*)
- Sürü katliamı ve tüm topluluğun kaybı (*sayfa dışında; Ben'in sürüsünün katledilmesi ve olayın ardından yaşananlara tanıklık edilmesi dahil olmak üzere anılarla anlatılır*)
- Ölen ebeveynle başa çıkmaya çalışan ve yas sürecini yaşayan çocuklar
- Kötü rüyalar, panik ataklar ve geçmişteki şiddet ve kayıplarla ilgili travmatik anılar
- Kronik hastalık (*Graves hastalığı*) ayrıntılı olarak anlatılmıştır: Tiroid krizi ve hastaneye yatış, yorgunluk, kalp zorlanması, mide bulantısı, kilo kaybı, ilaç programları ve sürekli tıbbi izleme, tıbbi nüksetme korkusu, cerrahi tartışmalar ve ilaç yan etkileri
- Ebeveynin kronik hastalıktan ölümü (*hatıralarda anlatılır*)
- Tekrarlanan hastane yatışları, radyoaktif iyot tedavisi, göz hastalığı endişeleri, beslenme tüpleri ve yemek ikamesi yorgunluğu (*Ensure travmatik anılarla bağlantılı*) Bakıcının tükenmişliği ve uzun süreli hastalık ve sorumluluklarla ilgili aile yorgunluğu
- Uzun süreli hastalık ve sorumluluklarla ilgili bakım verenin tükenmişliği ve ailenin yorgunluğu
- Kronik hastalık, iş kısıtlamaları ve tek ebeveynlikle ilişkili finansal zorluklar
- Geçmişteki şiddet ve korkuyla bağlantılı travma temelli erken değişim yetenekleri gösteren bir çocuk
- Androjenik görünümlü genç kardeşin zorbalığı da dahil olmak üzere zorbalık tartışması
- Öğretmen stresi, küçük çocuklara uygulanan akademik baskı ve eğitim sistemindeki sistemik sorunlar

- Keder sarmalları, depresif dönemler ve geçici işlevsel çöküş (*Ben yataktan kalkamıyor, travmanın yıldönümünde duygusal çöküntü yaşıyor*)
- PTSD, duygusal aşırı yük ve aşırı uyanıklık (*özellikle travmatik olayların yıldönümlerinde*)
- Geçmişteki ölümcül karşılaşmaların sayfada anlatılması da dahil olmak üzere, hafızada yer alan paranormal şiddet (*örneğin, Ben'in bir düşman şekil değiştireni öldürmesi*)
- Tıbbi acil durumlardan korkma ve stresli olaylar sırasında akut komplikasyonlardan endişe duyan karakterler
- Sosyal ortamlarda alkol tüketimi ve kronik hastalıkların hafifçe tartışılması
- Sürü gelenekleri, şekil değiştirenlerin mirası ve doğaüstü topluluklar içindeki beklentilere ilişkin hassas kültürel referanslar (*grafiksel olmayan*)
- Duygusal kırılganlık, güveni yeniden inşa etme, derin travma sonrası sevmeyi öğrenme ve yardımı kabul etme temaları
- Romantik gerilim ve şehvetli içerik

Special Fiction Books, gerçek insanlar (ve belki ara sıra gizemli yaratıklar) tarafından titizlikle hazırlanmış, taslakları çıkarılmış, yazılmış, düzenlenmiş ve beta okunmuş kliteratür kitaplarını gururla yayınlamaktadır. Ahlaki açıdan gri karakterlere, bayılmaya değer paranormal kahramanlara ve tam da , anlatılması gereken hikayeleri hayata geçiriyoruz.

*Al, biz kitap okumaya dalmışken mükemmel kahveyi hazırlayıp servis edemediğı sürece, biz de en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz:
unutulmaz hikayeleri doğrudan insan (ve biraz da efsanevi) kalbinden sunmaya devam edeceğiz.*

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM